

Giới thiệu Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi

Hợp Đồng Hôn Nhân Anh Xé Rồi là truyện teen chỉ đơn thuần là câu chuyện giữa một cô nhóc nhỏ bé ngây thơ và một anh chàng ngây ngô ngờ nghệch trong tình yêu. Họ gắn kết với nhau bằng một hợp đồng hôn nhân có thời hạn vĩnh viễn.

Trích đoạn:

-Anh, cái hợp đồng đâu rồi? Em tìm không thấy?

-Hợp đồng gì?

-Cái hợp đồng hôn nhân đó. Tìm giúp em đi.

-Hợp đồng hôn nhân? Anh xé rồi!

-Anh mới nói cái gì hả?

Cùng đọc truyện và khám phá chuyện tình đầy thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương Mở Đầu

Phần Mở Đầu

-Happy birthday to you, happy birthday to you...

-Linh Đan, mau ước đi.

Cô gái trẻ tên Linh Đan nghe mẹ nói vậy liền chấp hai tay lại đặt trên bàn:

-Điều ước thứ nhất, mong cho gia đình mình luôn mạnh khỏe.

-Điều ước thứ hai, mong cho dì mau tìm được chồng.

Mọi người nghe vậy lập tức phì cười. Người phụ nữ đang ngồi một bên bỗng đứng bị điểm danh bất đắc dĩ lắc đầu, vè mặt đầy cung chiều.

-Điều ước thứ ba...

Linh Đan nhắm mắt lại chân thành cầu nguyện, điều ước cuối cùng phải giữ bí mật thì mới linh nghiệm. Sau đó cô đưa mặt tiến lại gần bánh kem, trong ánh mắt mong đợi của những người xung quanh lần lượt thổi tắt nến..

Bà Hoàng-mẹ Linh Đan nhỏ giọng than thở với chồng:

-Mười tám tuổi rồi. Nhanh thật đấy. Cứ như mới hôm qua đây em còn ẵm bồng con bé, thay tã cho nó.

Ông cụ ngồi kế bên nói:

-Lớn rồi. Sắp lấy chồng rồi.

Linh Đan nghĩ ông nội đang đùa mình, ngượng ngùng bẽn lèn nói:

-Ông nội cứ trêu con hoài.

Ông cụ nhìn chăm chú cháu gái mình, ánh mắt vô cùng khó hiểu, có vẻ như đang tính kế. Linh Đan bị nhìn đến sợ hãi, trong lòng chợt có dự cảm chẳng lành, bối rối bụng lỵ nước trên bàn lên uống một ngụm để lấy lại bình tĩnh.

-Tuần sau ông nội dẫn con đi xem mắt.

Phụt... Nước vừa uống vào chưa kịp nuốt xuống đã bị phun ngược trở ra. Câu nói này thành công làm cho Linh Đan mất bình tĩnh, từ bỏ luôn hình tượng ngoan hiền trước mặt trưởng bối trong gia đình.

-Ông nội giỡn vui quá. Hi hi...

Trái lại ông thần nhiên uống trà nóng, rất nghiêm túc nói:

-Không phải giỡn. Ông nói thật.

-Con còn nhỏ mà ông nội. Xem mắt làm cái gì chứ?

-Đúng đó ba. Con bé còn nhỏ. Mấy năm nữa rồi tính cũng chưa muộn.-bà Hoàng cũng tranh thủ chen vào giúp con gái.

Ông cụ nhìn cháu gái một chút, vuốt cằm nói:

-18 tuổi rồi. Đủ tuổi lấy chồng rồi.

Linh Đan đánh ánh mắt cầu cứu sang ba mình, lại bị ba ngó lơ, tức đến muốn lật bàn.

-Quyết định vậy đi. Bây giờ tiếp tục ăn mừng nào. Linh Đan, sinh nhật vui vẻ. Ông nội có quà tặng cho con.

Tâm trạng của cô rất không tốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy món quà ông nội đưa cho. Vừa mới mở giấy gói ra, trán lập tức chảy xuống ba vạch đen.

-Sao? Có thích không?

Linh Đan hít sâu một hơi, nỗ lực che bìa sách không để người khác nhìn thấy tên quyển sách, méo mó miễn cưỡng cảm ơn ông nội.

Lúc ra về ông còn cẩn thận kéo cô lại dặn dò:

-Thứ bảy tuần sau ăn mặt đẹp một chút. Người ta sẽ qua đón con.

Kể từ đây câu chuyện của họ bắt đầu.

Đang trên đường về lại gặp phải trời mưa, Linh Đan vội vã nép vào mái hiên của một cửa hàng trên đường. Quần áo hơi ướt một chút, gió thổi qua rất lạnh. Lúc sáng trời nắng đẹp đâu có nghĩ sẽ mưa, vì vậy cô chỉ có thể đứng chờ mưa tạnh mới đi tiếp được.

Một lúc cảm thấy chán, Linh Đan lấy điện thoại ra chơi trò chơi. Con mưa này kéo dài rất lâu, nửa tiếng rồi vẫn không có dấu hiệu dừng. Cô uể oải ngáp một cái, tối hôm qua ngủ trễ quá nên bây giờ có chút mệt mỏi. Vô tình ngẩng đầu lên Linh Đan phát hiện trước mặt mình xuất hiện thêm vài người, trông có vẻ như đang xảy ra mâu thuẫn. Một đôi nam nữ che dù tay trong tay thân thiết đứng cạnh nhau, đối diện bọn họ là một cô gái ăn mặc rất đẹp rất hợp thời nhưng đã bị mưa xối ướt hết, hình như cô ta còn đang la hét chửi rủa. Tiếng mưa rất to, Linh Đan không thể nghe được bọn họ nói những gì, nhưng nhìn kiểu nào cũng giống đánh ghen. Cô khẽ lẩm bẩm: Bọn người này thật nhàm chán.

Người con trai còn khá trẻ, khoảng chừng mới hai mươi mấy tuổi. Dáng vẻ cao lớn chừng chạc lại nghiêm túc, đáng tin cậy, không ngờ lại là kẻ "bắt cá hai tay". Linh Đan cảm thán: Nhìn người không thể nhìn bề ngoài được, đàn ông càng đẹp càng không đáng tin. Nhưng cũng phải nói, khuôn mặt anh ta cũng được lắm, chẳng trách có nhiều cô tình nguyện lao vào.

Mưa đã sắp dừng, chỉ còn lác rác vài hạt. Ba người đứng trước mặt còn chưa tranh cãi xong. Cô dĩ nhiên không nhàm chán như bọn họ, cũng không rảnh rỗi ở lại xem tiếp, liền ra khỏi mái hiên đi về. Lúc đi ngang qua bọn họ Linh Đan chợt nhận thấy ánh mắt của người con trai dừng lại trên người mình. Cô khẽ rung mình, trừng lại anh ta. Không phải hấn muốn biến cô thành mục tiêu tiếp theo chứ?

-Con về rồi hả? Có bị ướt không?-bà Hoàng nhận lấy túi đồ ăn trên tay con gái, cẩn thận xem xét quần áo cô-Mau vào phòng thay đồ đi.

Linh Đan "dạ" một tiếng, ngoan ngoãn lên lầu. Lúc ánh mắt chạm đến một vật trên bàn học, cô lại cảm thấy đau đầu. Không hiểu sao ông nội lại bắt cô đi xem mắt, còn tặng cả cuốn sách "Bí quyết giữ chồng" nữa chứ. Cô còn nhớ lắm, ông nội chẳng lẽ sợ cháu gái mình không có ai thèm lấy sao? Tuổi xuân còn dài lắm, cô chưa muốn nhanh như vậy đã bước vào phần mộ hôn nhân đâu. Cô đành tự an ủi mình chỉ xem mắt thôi, cũng không bắt mình phải lập tức cưới.

Ba Linh Đan nói với cô, đối phương là cháu của ông Thành, một người bạn của ông nội. Cô đã từng gặp ông Thành vài lần trước đây, cũng từng tới nhà ông ấy, nhưng chưa thấy cháu ông bao giờ. Nghe nói anh ta hơn cô năm, sáu tuổi gì đó, hiện tại đang làm Phó phòng ở một công ty rất tiếng tăm, tương lai vô cùng xán lạn. Ba cô còn nói nếu cô lấy được người ta thì xem ra đã tích đức ba đời rồi. Còn Linh Đan thì lại vô cùng đau buồn, mặc kệ anh ta tốt cỡ nào, cô vẫn còn là một đứa trẻ cơ mà.

Khi xuống lầu Linh Đan chợt nghe thấy tiếng ba mẹ mình nói chuyện với nhau, hình như về chuyện xem mắt của cô.

-Em đã chuẩn bị cho con bé chưa?

-Có gì phải chuẩn bị chứ? Ăn bữa cơm thôi mà. Anh này, em thấy bé Linh Đan còn con nít lắm, chưa gì đã lo chuyện chồng con có phải quá sớm rồi không?-bà Hoàng vốn không đồng ý với ba chồng để con gái đi xem mắt. Trong lòng của bà, con gái của mình luôn ngây thơ bé bỏng, chưa hiểu sợ đời.

-Tại vì nó quá con nít nên hai vợ chồng mình mới phải lo cho nó. Anh nói em nghe, thằng nhỏ đó được lắm.

Sau đó ông Hoàng liền ngồi yên thuyên kể cho vợ nghe con người ta ngoan thế nào, giỏi thế nào. Linh Đan nhìn tin sáng vụt qua trong đôi mắt của mẹ, đỡ trán âm thầm than thở: Tiêu rồi, ngay cả mẹ cũng bị ba mua chuộc rồi, sau này còn biết dựa vào ai.

Linh Đan nghe lời mẹ mặc áo đầm trắng được đi mua cho hôm sinh nhật, sau đó ngồi trước gương để mẹ tô tô vẽ vẽ một hồi. Da cô rất trắng, rất mịn nên không cần phải đánh phấn. Ông Hoàng thường khen Linh Đan có đôi mắt rất đẹp, mắt hai mí tròn to, lông mi dài cong, giống hệt như mẹ của cô. Bà Hoàng thoa chút son hồng lên hai cánh môi nhỏ nhỏ kia, sau đó đứng lên kéo cô đứng ra trước gương ngắm nghía. Linh Đan nghiêng đầu ngắm nghĩ: Cũng không tệ lắm.

Lúc này dưới nhà có tiếng ông Hoàng vọng lên:

-Linh Đan, anh Quân đến rồi nè. Con xong chưa?

Linh Đan nghe thấy thế ôm đôi giày cao gót chạy xuống lầu. Một chàng trai ăn mặc vô cùng lịch sự đứng giữa phòng khách, nhìn thấy cô khẽ mỉm cười gật đầu chào. Cô hơi mỉm môi đánh giá anh ta, nghe ba giục mới bối rối nói:

-Em chào anh.

Người kia cũng đang đồng dạng quan sát cô, ánh mắt đầy tò mò. Linh Đan chợt cảm thấy anh ta có vẻ quen quen, không nhớ rõ đã gặp ở đâu, tò mò hỏi:

-Em gặp anh lần nào chưa nhỉ?

Mạnh Quân đón nhận ánh mắt dò xét của cô, ngập ngừng đáp:

-Không có. Chắc em nhớ nhầm đấy.

Linh Đan gật đầu, tựa hồ không để ý chuyện này lắm. Ông Hoàng nhìn đồng hồ trên tường, lên tiếng:

-Đến giờ rồi. Mình đi thôi. Quân này, chở Linh Đan đi cẩn thận nhé.

Anh gật đầu, bảo cô ra ngoài. Linh Đan nhìn hai vị phụ huynh vừa mới "bán" cô cho kẻ khác, uất ức bấu môi. Mạnh Quân vô tình nhìn thấy, khóe miệng khẽ hơi lộ ra mỉm cười.

Linh Đan ngồi trên xe máy của anh, im lặng không biết nói gì nhìn cảnh vật trên đường. Mạnh Quân lại càng không thích nói chuyện, tập trung chạy xe. Linh Đan buồn chán đến sắp điên, uể oải thờ dãi một cái, lập tức nghe thấy người kia hỏi:

-Sao thờ dãi thế kia?

-Không có gì. Anh đừng để ý đến anh.

-Sao lại không để ý được. Em là vợ sắp cưới của anh mà.

Cô trừng mắt nhìn tấm lưng trước mặt, trong lòng không ngừng la lối. Ai nói cô sẽ lấy anh ta chứ? Đừng có mơ.

Đến nhà hàng đã đặt sẵn, ba mẹ của Mạnh Quân đã có mặt, ông bà Hoàng cũng vừa mới tới nơi, còn con người "bày mưu tính kế" sắp đặt chuyện này, ông nội Linh Đan chẳng thấy bóng dáng đâu. Cô hít sâu một hơi, ngoan ngoãn bước tới chào hỏi hai vị trưởng bối, sau đó mọi người ngồi xuống. Hai nhân vật chính của ngày dĩ nhiên được ưu tiên xếp ngồi cạnh nhau. Món ăn nhanh chóng được dọn ra. Trong khi anh phải lo tiếp chuyện với hai bên thì Linh Đan lại cầm đầu ăn uống, im lặng lắng nghe. Bà Huỳnh, mẹ Mạnh Quân nhìn lại nhìn con dâu tương lai một hồi, cuối cùng lên tiếng hỏi:

-Linh Đan, sao không nghe con nói gì?

Bà Hoàng ái ngại cười cười, đỡ cho con gái:

-Chị thông cảm. Con bé da mặt mỏng, nó xấu hổ đó.

Linh Đan hung hăng cắn một cọng rau trong bát. Trước mặt người lạ nên cô không tự nhiên thôi. Da mặt mỏng gì chứ?

-Vậy sao? -Mẹ Mạnh Quân cười cười, dĩ nhiên tin lời chị sui tương lai nói-Quân, con chăm sóc em đi.

Anh không nói gì, gấp mấy miếng thịt bò thả vào chén của Linh Đan, dịu dàng xoa xoa đầu cô. Cô nhẩn nhẩn không gạt bàn tay kia ra, nghiền răng nghiền

lợi nhỏ giọng nói:

-Cám ơn anh.

Mạnh Quân thân nhiên rút tay lại, mỉm cười nhìn cô. Bốn vị phu huynh ánh mắt đầy thâm ý nhìn cảnh này, tiếp tục ngồi nói chuyện với nhau. Sau khi ăn xong, ông Hoàng bỗng đứng gấp gấp đứng dậy nói:

-Công ty tôi đột nhiên gọi nói có chuyện quan trọng. Tôi phải về trước. Xin lỗi anh chị.

Linh Đan suýt nữa lật bàn, này giờ cô có thấy ba cầm điện thoại đâu. Sau đó chợt thấy ông Huỳnh cũng đột ngột đứng lên:

-Gia đình tôi cũng có chuyện quan trọng. Mạnh Quân, ba mẹ đi trước. Con giúp hai bác chờ em về nhé.

Mạnh Quân chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu mưu kế của ba mẹ, bắt quả anh vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Cả bàn nhanh chóng tàn đi hết, để lại hai nhân vật chính ở lại mắt to trừng mắt nhỏ với nhau. Không khí thoáng chốc có vẻ ngưng ngập. Anh ngáp ngừng một lát rồi nói với cô ra ngoài lấy xe. Linh Đan gật gật đầu, đứng chờ anh. Lúc hai người vừa mới ổn định trên xe, chưa kịp phóng đi thì có một giọng nói the thé cất lên:

-Mạnh Quân?

Anh nhú mày, tại sao oan hồn này vẫn cứ bám theo mình hoài không buông vậy chứ? Linh Đan cũng nhú mày, cảm thấy đối phương có vẻ quen quen. Gặp ở đâu rồi nhỉ? Đạo này người giống người nhiều thật.

- Không giống cô hôm qua, anh mới đổi người yêu mới nữa rồi? Nhìn mặt con bé này có vẻ non quá nhỉ?

Cô gái kia muốn đưa tay chạm vào người Linh Đan, Mạnh Quân phản ứng nhanh lập tức kéo cô ra đằng sau lưng mình bảo vệ, tay anh nắm chặt lấy tay cô. Linh Đan chợt cảm thấy cảnh tượng này quen quen, một đoạn trí nhớ hiện lên trong đầu. Hai mắt cô mở lớn:

-A. Thì ra là hai người.

Cô gái chẳng hiểu mô tê gì, còn anh liền hiểu cô đã nhớ lại chuyện ngày hôm qua, nhất thời sắc mặt anh có chút lúng túng. Linh Đan như bừng tỉnh nhìn chăm chăm hai người trước mặt, lui một bước về sau bày tỏ không muốn dính dáng đến chuyện này. Ngay lúc này Mạnh Quân bảo cô lên xe. Cô gái trao cho họ một ánh nhìn châm chọc sau đó nghênh ngang rời đi, gương mặt hả hê thầm nghĩ hai người kia thế nào cũng sẽ cãi nhau.

-Linh Đan, em nghe anh giải thích một chút. Cô gái đó...

-Anh không cần nói nữa. Em tin anh mà.-Linh Đan giả vờ nói, muốn nhanh một chút tiễn anh ta về.

-Em tin anh?-Mạnh Quân không rõ lắm hỏi lại thì nhận được một cái gật đầu của cô.

-Anh về sớm đi. Chạy xe cẩn thận đó.

Tuy vẫn còn hơi ngờ vực nhưng anh vẫn chào tạm biệt cô rồi rời đi. Linh Đan đứng ở cổng sâu xa suy nghĩ: Nếu mình có bằng chứng chứng minh anh ta là kẻ đào hoa lăng nhăng không chung thủy với bạn gái, còn "bắt cá nhiều tay", để xem ông nội còn bắt mình lấy chồng nữa không?

Môi cô khẽ vẽ lên một nụ cười, tung tăng nhảy chân sáo bước vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Từ lúc ra khỏi cửa đến giờ Mạnh Quân vẫn có cảm giác hình như ai đó đang theo dõi mình, nhưng mấy lần quay lại thì chẳng thấy người nào đáng nghi cả. Anh thậm chí có lẽ bản thân quá đa nghi thôi, mình có phải nhân vật lớn lao gì để người ta phải cất công "bám đuôi". Nghĩ vậy, Mạnh Quân yên tâm hơn, chờ đèn tín hiệu màu xanh sáng lên liền đi tiếp.

Ở không xa phía sau lưng anh, hai cô gái đang ngồi trên xe máy mặc áo khoác đội nón đeo khẩu trang kín mít. Người ngồi sau đưa tay hỏi thúc người ngồi trước, người ngồi trước bất đắc dĩ thở dài, phóng xe bám theo mục tiêu.

-Thật ra bà kéo tui đến đây làm cái quỷ gì vậy hả?

-Nếu tui biết chạy xe máy thì đâu có mượn bà làm gì. Chạy nhanh lên đi, anh ta đi mất bây giờ. Nhanh nhanh một chút.

Hà My lắc đầu, rất thành thật nói:

-Bà muốn công an hốt hết cả hai đứa hay sao? Bớt nói giùm tui đi.

Cả hai không nói gì nữa, ánh mắt cùng hướng về chiếc Yamaha đỏ phía trước, ngay cả nháy mắt cũng không dám. Trời nóng còn phải trùm kín mít như vậy, chẳng mấy chốc mồ hôi thấm ướt hết áo. Cuối cùng chiếc xe kia cũng đã chịu dừng lại trước cổng một công ty. Hai cô bé há hốc mồm nhìn tòa nhà to lớn trước mặt, khẽ than trong bụng. Hà My liếc mắt nhìn bạn mình, hắng giọng hỏi:

-Linh Đan, anh ta vào trong rồi. Giờ tui mình làm gì đây?

-Ngồi chờ đi.

-Bà đùa hả? Biết chừng nào mới ra chứ? Nói thật đi, anh giai đó là ai vậy? Bạn trai của bà đó hả?

Linh Đan vẫn không dời ánh mắt khỏi tòa nhà trước mặt, thản nhiên đáp không phải bạn trai. Hà My khó hiểu, đang muốn hỏi tiếp thì lại nghe thêm một câu:

-Chồng sắp cưới của tôi.

Cô bé mắt mở lớn, miệng há hốc run run muốn nói lại không thể nói, miễn cưỡng chỉ có thể phun ra mấy chữ:

-Thiệt hay giỡn?

Nhận được cái gật đầu khẳng định từ bạn thân của mình, Hà My trầm mặc một lúc, sau đó nhân lúc Linh Đan không để ý rút điện thoại di động trong túi ra điên cuồng nhắn tin.

-Mình kiểm chỗ nào ngồi nghỉ đi. Ủa bà đang làm gì vậy?

Cô bé vội cất điện thoại vào túi, bày ra vẻ vô tội nói "không có gì". Linh Đan cũng không quá quan tâm, lúi búi vào một quán nước gần đấy. Bây giờ đáng lẽ có thể về được rồi, dù sao Mạnh Quân cũng đã chui vào trong công ty làm việc rồi, nhưng cô chỉ sợ anh ta có thể trốn việc ra ngoài hẹn hò bất cứ lúc nào. Vì vậy cần phải giữ vững tinh thần.

Buổi chiều tối, hai cô nhóc nằm bò dài ra trên bàn ngủ. Chủ quán đi qua đi lại nhìn mấy lần, trong lòng thấy chướng mắt nhưng không dám mở miệng chê trách khách hàng, đành bi phẫn vào trong bếp trút giận lên ông chồng.

Linh Đan nhìn nhìn đồng hồ, thấy cũng đã sắp tới giờ tan việc, liền kêu Hà My ngồi dậy. Cả hai đứng ở một góc đường quan sát, đứng 11 phút 52 giây sau đối phương xuất hiện ở cổng, đi cùng một cô gái. Dáng người rất chuẩn, gương mặt không nhìn thấy rõ. Khoảng cách giữa hai người là nửa gang tay, điệu bộ cử chỉ vô cùng thân mật. Kết luận: có gian tình. Hà My mặt vô biểu tình nhìn cô bạn của mình đang cầm máy ảnh chụp lia lịa, không ý tứ ngáp một cái dài.

Trên đường về, Mạnh Quân ghé vào tiệm hoa một lát. Khi trở ra tay còn cầm thêm một bó hoa hồng. Linh Đan lại tiếp tục chụp ảnh, Hà My tiếp tục mặt vô biểu tình đứng ở một bên nhìn.

Dừng chờ đèn đỏ, Mạnh Quân đảo dắc ngó nghiêng ngó dọc xung quanh, tự hỏi tại sao cái cảm giác bị theo dõi ngày càng mãnh liệt. Không thu được kết quả gì, anh cố gắng bình tĩnh lại. Lúc vô tình liếc qua kính chiếu hậu của xe, anh chợt nhìn thấy một chiếc xe máy rất khả nghi. Mạnh Quân thầm thấy bất an, nghĩ muốn cất đuôi máy người kia, rồi tình chạy vòng vào.

-Hình như chồng bà phát hiện ra tui mình rồi hay sao ấy? Cứ quanh quẩn mãi, tui muốn chóng hết cả mặt rồi.

Đang nói thì chiếc xe bị chết máy, làm cách nào cũng được.

-Thôi xong, hết xăng rồi.

Linh Đan than trời, trong lòng rủa xả con bạn một trăm lần. Bây giờ phải biết làm sao đây? Nhiệm vụ còn chưa làm xong. Đúng lúc này có một chiếc Yamaha đỏ dừng lại trước mặt hai người, chàng trai bước xuống nhẹ nhàng hỏi:

-Xe tui em bị sao vậy? Cần anh giúp không?

Linh Đan cảm phẫn. Người này quả nhiên đã phát hiện mình theo dõi anh ta, theo bản năng cô đưa tay bảo vệ cái máy ảnh đang treo trên cổ. Mạnh Quân không để ý đến hành động đó của cô, quay sang hỏi Hà My tình hình chiếc xe. Cô bé chớp chớp mắt, thầm đánh giá người con trai này, phất tay nói:

-Không sao. Hết xăng thôi. Ở đó có trạm xăng, em đi nhé. Anh chờ vợ anh về giúp em.

Linh Đan nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa người bạn thân vừa mở bỏ rơi mình trong lúc dầu sôi lửa bỏng thêm một ngàn lần.

-Tụi em mới đi đâu về?

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy tính sát thương kia, Linh Đan cười hề hề giả vờ ngây thơ nói:

-Đi chơi thôi. Anh mới tan làm sao?

-Ừ. Anh đang định về nhà.

Cuộc nói chuyện vô cùng "thiếu muối" diễn ra trong vòng 20 giây. Hai nhân vật chính của chúng ta rất nhàm chán, ác ma trong đầu đã gào thét muốn lật bàn. Mạnh Quân thở dài, cũng không hỏi tại sao cô lại theo dõi anh. Linh Đan chợt dạ hỏi:

-Vậy bây giờ anh có chở em về không?

-Lên xe đi.

Mấy tấm hình cũng chẳng có cái nào thật sự có ích. Vì chụp khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ mặt, mà bó hoa hồng đỏ chẳng chứng minh được gì. Linh Đan bức bối quăng mấy ảnh lên bàn, còn mình thì mệt mỏi nằm vật ra giường. Cả ngày xem như đã uống phở. Có thể cô không có năng khiếu làm thám tử. Qua ngày hôm nay chắc anh ta đã cảnh giác với cô rồi. Làm sao đây? Phải rồi, hay cô nhờ người khác theo dõi giúp? Lần này tìm một người cẩn thận mới được. Một khuôn mặt chợt lóe lên trong đầu Linh Đan. Cô cười tùm tùm lấy đi động ra.

.....

-Kết quả thế nào rồi?

Cậu con trai ngồi xuống ghế, thân nhiên tự động rót nước trên bàn uống, sau đó lạnh lùng lôi trong cặp táp ra một xấp hình rất dày. Linh Đan vội vàng nhận lấy xem xét kĩ. Qua nửa tiếng cô bức bối vứt xấp hình lên bàn. Toàn mấy thứ vớ vẩn thôi, chẳng có thu hoạch được gì cả. Cô nhìn qua tên vẫn đang ung dung uống nước kia, định bụng muốn đuổi cậu ta về, thì bỗng nghe thấy cậu ta nói:

-Chồng sắp cưới của bà cũng đẹp trai lắm đó. Hèn gì lại sợ anh ta lăng nhăng bên ngoài.

Linh Đan giật mình nhìn chăm chăm cậu ta, thảm thán không ổn. Sao Minh Tùng lại biết chuyện của cô chứ? Cô nhớ mình kín miệng lắm cơ mà. Minh Tùng không để ý ánh mắt dò xét của cô, nhưng đã biết ngay cô đang thắc mắc cái gì, uống tiếp một ngụm nước nữa mới giải đáp:

-Hà My kể cho tui nghe.

Con nhỏ đó dám? Linh Đan nghiến răng nghiến lợi nguyên rửa bạn tốt của mình lần thứ 1101. Trong lúc trên đầu của cô còn đang bốc khói nghi ngút, Minh Tùng bên kia đặt ly nước xuống bàn, vươn tay chỉnh lại gọng kính đáng vẻ đầy chuyên nghiệp, lấy từ trong cặp táp ra một tờ giấy có thể tạm gọi hóa đơn giao cho Linh Đan. Nhìn con số trên đó cô khẽ rùng mình, ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng bạn.

-Tiền theo dõi, tiền rửa hình tổng cộng bấy nhiêu đó. Nể tình bà là bạn học của tui, tui giảm giá 10%. Muốn thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?

Sau khi đá được Minh Tùng ra ngoài. Linh Đan ngoài ý muốn nhận được một tin nhắn từ số máy lạ. Trong đó ghi: "Ngày mai đến quán café Loving gặp anh. Mạnh Quân". Tim cô khẽ đánh thót một cái, chẳng lẽ lần này lại bị anh ta phát hiện nữa rồi?

Mạnh Quân nói thì cô nhất định phải đi hay sao? Anh ta nghĩ mình là ai chứ? Cô cứ vờ như cô không nhận được tin nhắn thì anh ra còn làm gì được? Linh Đan tự gất gù cho mình đứng, ngay lúc đó điện thoại rung lên lần nữa: "Nếu em không đến thì buổi trưa anh sẽ sang nhà em ăn cơm".

-Em có biết hôm nay anh hẹn em ra đây làm gì không?

Linh Đan lắc đầu lia lịa, chợt dạ không dám ngẩng lên nhìn anh, bụng bảo dạ chắc anh ta không phát hiện đâu, Minh Tùng từ trước tới giờ làm việc rất cẩn thận. Mạnh Quân không vội, đánh giá cô một lúc mới thong thả nói:

-Hôm qua có một tên nhóc lại đi theo dõi anh, từ sáng tới tối.

Cô xúc động đến muốn lật bàn. Quả nhiên lại bị phát hiện. Cũng may ngày hôm qua cô không ngu ngốc đến mức thật sự trả tiền cho cậu ta. Bằng không chẳng phải "tiền mất tật mang" rồi còn gì. Mạnh Quân vẫn quan sát sắc mặt của Linh Đan, thấy cô bày ra vẻ mặt giận dữ đó liền biết ngay là cô đã giờ trò.

-Hình như em có quen biết người đó thì phải?

Linh Đan giật mình, cố gắng bày ra vẻ vô tội nói "không có". Dĩ nhiên anh không tin, dù vậy cũng không vạch trần cô. Biết có hỏi thêm thì cũng không thu được gì, anh lảng sang chuyện khác:

-Lát nữa em theo anh đến chỗ này.

Cô hoảng sợ hỏi lại "chỗ nào", không phải anh ta muốn đem cô đi bán đó chứ? Mạnh Quân liếc mắt một cái, tuy không biết cái đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ cái gì nhưng chắc cũng chẳng có gì tốt đẹp. Anh gỡ đầu cô một cái:

-Đi thăm ông nội của anh. Lâu rồi ông chưa gặp em nên bảo anh đưa em tới.

Linh Đan giật mình nhìn anh một lúc, gạt đầu. Lúc hai người ra ngoài tầm mắt của cô vẫn đặt trên người anh. Mạnh Quân bị nhìn đến ngượng ngùng, không được tự nhiên, nhưng vẫn đùa cợt:

-Nhìn hoài vậy. Thấy anh đẹp trai quá thích anh rồi hả?

Cô gạt đầu một cái, Mạnh Quân tròn mắt. Linh Đan nói thầm trong lòng: Có ngu mới lao đầu vào tên lẳng nhăng như anh ta, cô đâu có ngu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3

Thời gian trước Linh Đan có nghe tin ông Thành lâm bệnh nặng, nhưng vì cô bận bịu kì thi tốt nghiệp mấy tháng trời nên vẫn chưa kịp đến thăm ông. Cô chỉ biết bệnh của ông hình như rất nặng. Mỗi lần ông nội cô thăm ông về nhà cứ liên tục thở dài mãi.

Trong ấn tượng của Linh Đan, ông Thành là người rất hiền lành, nhân hậu, cũng rất thương cô, hay cho cô ăn kẹo. Cô lớn lên thì số lần được gặp mặt ông ngày càng ít, vì sức khỏe ông đã yếu đi nhiều nên hầu như tất cả thời gian đều ở nhà. Nhưng thỉnh thoảng ông vẫn gọi điện hỏi thăm tình hình của cô.

-Ông nội, con đưa Linh Đan đến rồi.

Cô đưa mắt nhìn vào trong phòng. Một người đang nằm trên giường, nghe thấy giọng của anh liền cựa quậy muốn ngồi lên. Mạnh Quân vội vàng chạy lại đỡ ông, Linh Đan cũng nhanh nhẹn giúp anh, dùng một cái gối đặt sau lưng để ông tựa vào cho thoải mái.

-Hai đứa đến rồi.-ông nội anh nở nụ cười hiền lành nhìn hai người.

Cô lặng lẽ quan sát, hình như ông Thành không có yếu như mình đã nghĩ, chỉ hơi gầy, hơi xanh xao một chút. Cô thấy trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

-Linh Đan, lại đây ngồi với ông.

Mạnh Quân hơi nháy mắt với cô, cô ngoan ngoãn ngồi xuống giường kế bên ông cụ. Ông Thành nắm tay cô hỏi han mấy câu, sau đó mới quay sang hỏi cháu trai của mình:

-Tụi con tính chừng nào cưới?

Anh và cô ngơ ngác nhìn nhau, không phải bất bọn họ phải cưới thật đấy chứ? Lúc này ba mẹ của Mạnh Quân bước vào, vừa kịp nghe thấy câu hỏi của ông kia của ông, liền nhanh nhẹn trả lời:

-Tháng sau ba à. Tụi con đã bàn hết với bên xui gia rồi.

Ông cụ gạt gù, nở nụ cười hài lòng, nhẹ xoa đầu cô. Linh Đan đã sớm nghẹn lời. Ba mẹ cô đã bàn bạc đến chuyện này từ khi nào vậy chứ? Sao cô lại không nghe nói gì cả? Mạnh Quân thoát nhìn có vẻ bình tĩnh hơn, anh cũng đã biết ít nhiều.

Ông ngồi lâu liền cảm thấy mệt, cô chỉ ở lại nói chuyện chừng 15 phút liền tạm biệt ra về. Dọc đường đi Mạnh Quân nhỏ nhẹ khuyên cô:

-Anh biết em vẫn không muốn lấy chồng sớm như vậy. Anh cũng vậy thôi, còn muốn tiếp tục cuộc sống độc thân thêm vài năm nữa.

Mạnh Quân thở dài, bắt đầu đi nói tiếp:

-Ông nội anh rất thích có cháu gái, nhưng ba mẹ lẫn bác của anh đều chỉ sinh ra con trai. Vì vậy nên ông rất thương em, còn thương hơn cả đứa cháu ruột thịt là anh nữa. Từ nhỏ suốt ngày anh phải nghe ông luôn miệng khen em xinh xắn thế nào, đáng yêu ra sao, còn bảo sau này lớn lên anh nhất định phải rước em về làm vợ.

Trong lòng cô rất ai oán: Ông à, nếu ông biết cháu trai yêu quý của mình lãng nhăng thế nào thì liệu ông có tiếp tục để anh ta phá hủy tuổi xuân của con không?

-Mấy năm nay sức khỏe của ông yếu đi nhiều, cộng thêm tính tình người già hay lo gần lo xa nhiều thứ. Ông nội sợ chưa được nhìn thấy anh lập gia đình mà mình đã đi trước nên giục anh mau lấy vợ. Anh còn chưa có bạn gái thì biết lấy ai chứ?

Linh Đan liếc mắt: vậy hai người con gái cô đã gặp ngày hôm đó là ai?

-Sau đó dĩ nhiên em trở thành cháu dâu tương lai "được chỉ định" của ông nội.

Cô đang rầu rĩ thì bỗng nghe thấy giọng anh nghiêm túc hẳn lên:

-Linh Đan này, nếu hiện giờ chúng ta đều không có đối tượng, hay cứ kết hôn luôn đi.

Cô sực chút nữa rớt xuống xe. Ngay cả Mạnh Quân cũng đầu hàng vô điều kiện thì mình cô còn có thể chống đối được sao?

Nhưng mà cô vẫn không cam tâm.

-Ba, con phải lấy chồng thật sao?

Ông Hoàng không thèm để ý tới Linh Đan, tiếp tục đọc báo uống trà. Mẹ xoa đầu cô, dịu dàng nói:

-Mẹ thấy cậu thanh niên đó tốt lắm, gương mặt dễ nhìn, công việc lại ổn định. Rất hợp với con gái mẹ.

-Nếu lỡ anh ta là người đào hoa phong lưu, mỗi ngày một cô chân dài thì chẳng phải con khổ rồi sao?

Ba cô nghe không nổi nữa, lấy báo gõ đầu cô mở miệng bênh vực cho con rể tương lai:

-Đừng có nói xấu người ta. Thằng bé đó vừa hiền lành lễ phép vừa chững chạc đứng đắn, không phải là cái loại người kia. Con ngoan ngoãn đợi gả đi.

Cô vẫn không cam tâm, rất không cam tâm. Khoan đã, hình như Mạnh Quân đã nói "nếu hiện giờ chúng ta đều không có đối tượng". Trên môi Linh Đan lại nở một nụ cười, cô đã biết phải làm thế nào rồi.

Lặng lặng chườn vào phòng, Linh Đan nhắc điện thoại lên gọi cho một người bạn cũ. Khuôn mặt cô đầy vẻ xảo trá.

-Cậu ta? Em đã có bạn trai? Sao lúc trước em không nói cho anh biết?

Linh Đan luống cuống quay sang nhìn cậu con trai đang ngồi bên cạnh mình, ấp a ấp úng:

-Tụi... tụi em... chỉ mới... xác định tình cảm...gần đây.

Mạnh Quân không thể tin nổi nhìn chằm chằm hai đứa nhóc ngồi trước mắt mình thân mật nắm tay nhau. Anh cứ tưởng Linh Đan vẫn chưa có bạn trai. Xem ra chuyện này khó giải quyết rồi. Anh không muốn làm kẻ ác độc chia rẽ đôi uyên ương kia, nhưng nếu anh không cưới được Linh Đan thì ông nội chắc chắn sẽ rất buồn. Ông nội anh thật sự quý cô nhóc đó.

-Bây giờ hai đứa tính sao? Ba mẹ em có biết chưa?

-Vẫn chưa. Em không dám nói với ba mẹ. Anh Quân, anh phải giúp tụi em.-hai mắt cô long lanh nhìn anh, muốn dùng vẻ mặt đáng thương của mình để lôi kéo mua chuộc đối phương.

Mạnh Quân thờ dài, vò đầu chán nản. Anh không biết phải nên làm gì. Linh Đan lại bắt đầu giờ trò dụ dỗ:

-Anh cứ nói với gia đình rằng anh đã có bạn gái rồi. Chúng ta cả hai đều đã có người yêu, chắc chắn họ sẽ không bắt chúng ta cưới nhau nữa.

Linh Đan không tin là anh ta không thể kiếm nổi một cô bạn gái. Bảo đảm lần này ba mẹ sẽ không ép buộc cô nữa. Cô lén quay sang "bạn trai" làm biểu tượng chiến thắng. Cậu bạn kia bắt đầu cười, lòng thầm mong chuyện này mau sớm kết thúc. Cậu còn có hẹn với bạn gái nữa. Linh Đan không thêm quan tâm đến vẻ mặt như muốn khóc của cậu, chỉ lo bàn bạc kế sách với Mạnh Quân.

Một lúc sau cô đã thành công thuyết phục được anh. Mạnh Quân đã hứa cuối tuần này sẽ về thưa với ba mẹ anh hủy bỏ đám cưới.

Thế nhưng ông trời hình như muốn đùa giỡn với cô, chẳng cho cô được như ý. Linh Đan đang vô cùng vui vẻ định tạm biệt ra về thì bỗng trông thấy bóng dáng một người con gái hết sức quen thuộc đi vào quán, vừa lúc bắt gặp cô cùng "bạn trai" đang thân mật tựa vào nhau. Mặt cô gái lập tức tái

nhọt, há hốc miệng không thể tin được, đáng vẻ như bị đả kích rất lớn. Cứ như vậy ngo ngắc nhìn nhau khoảng một phút, cô gái kia ôm mặt vọt chạy ra ngoài, cậu bạn ngồi kế bên cô hoàn hồn liền vội vã đuổi theo. Linh Đan ôm trán thở dài: Bạn gái "hàng thật giá thật" của người ta tìm đến cửa rồi.

Mạnh Quân cũng vừa mới bị đả kích không nhẹ, cứng nhắc quay sang nói với cô:

- Lần sau em có nhờ người đóng giả bạn trai thì nhớ tìm người còn độc thân ấy.

- Em sẽ rút kinh nghiệm - cô ngoan ngoãn gật đầu nói, thật sự ghi tạc lời anh đã chỉ dạy vào lòng.

- Ba, con không muốn lấy chồng đâu. Con còn chưa tận hưởng hết cuộc đời mà. Con còn muốn sống với ba mẹ, báo hiếu với ba mẹ mà. Hai người tại sao muốn đuổi con đi chứ?

Linh Đan khóc suốt mướt ôm chân ba làm nũng. Ông Hoàng quá quen thuộc với mấy chiêu trò này của cô, không lên tiếng tiếp tục dán mắt vào tivi.

- Ba, ba không thương con nữa sao?

- Ba muốn đuổi con đi lấy chồng để cùng mẹ hưởng thụ cuộc sống hai người sao? Ba thật nhẫn tâm.

- Ba, ba, ba...

Gọi mãi nhưng ba không thêm phản ứng, Linh Đan vô cùng uất ức vào trong bếp tìm mẹ kể khổ. Bà Hoàng xoa xoa đầu cô, nhẹ giọng khuyên bảo mấy câu nhưng dường như cô không nghe lọt tai, gương mặt vẫn cứ hầm hầm khó chịu. Đến giờ ăn Linh Đan lại trốn trong phòng tuyệt thực, mặc cho mẹ đồ dành thế nào cũng không chịu bước ra ngoài. Về mặt của ba Linh Đan trở nên rất khó coi, lặng lẽ thờ dài. Ông thật hết cách với đứa con gái cứng đầu.

- Bà cứ kệ nó đi. Đến chừng nào nó đói hết chịu nổi sẽ tự động chui ra đây thôi. Mình ăn cơm trước.

Linh Đan ở trong phòng nghe rõ ràng tiếng ba nói chuyện với mẹ, tức đến suýt hộc máu. Ba vốn dĩ luôn yêu thương, cưng chiều cô, thế nhưng bây giờ lại kiên trì như vậy. Dù thấy rằng lần này ông nhất định phải gả cô đi cho bằng được.

- Ba mẹ, nếu hai người vẫn muốn tổ chức đám cưới thì con sẽ bỏ "đi bụi".

Từ phòng bếp vọng lên tiếng ba của cô:

- Có đi thì đi lâu lâu một chút, đừng có như lần trước mới được có hai tiếng đã mò về nhà than đói bụng. Không có con đỡ cản trở ba mẹ bồi dưỡng tình cảm.

Linh Đan nằm cuộn tròn trong chăn hầm hừ: Lần này phải bỏ đi ba ngày, à không, một tuần cho hai người đó biết. Nghĩ vậy cô lập tức bật dậy thu dọn đồ đạc, quần áo, bàn chải đánh răng, xà bông, dầu gội, tiền để dành... chuẩn bị kháng chiến dài hạn. Buổi tối cô sẽ nhân lúc ba mẹ đã ngủ lục tù lạch xem đồ ăn vặt gì sẽ mang đi hết. Nghĩ nghĩ một chút, cô nhấn tin nhỏ bạn thân của mình là Hà My nói ngày mai sẽ qua nhà nó chơi. Xong việc Linh Đan đặt ba lô xuống bên cạnh giường, thỏa mãn chui vào trong chăn đánh một giấc. Trước khi chìm vào giấc ngủ còn hưng phấn suy nghĩ sáng mai sau khi ăn sáng sẽ lập tức lên đường "đi bụi".

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương 4

- Ê Linh Đan, tui thấy ông chồng tương lai của bà cũng được lắm. Từ ngoại hình đến đạo đức, học vấn sẽ đủ cả. Anh ấy thật cao, dễ tới một mét tám có thể chung. Thân hình khỏe mạnh cường tráng, cơ thể đúng chuẩn luôn ấy chứ. Con người thoát nhìn hiền lành thật thà. Đầu có vẻ gì gọi là đào hoa lãng nhăng như bà có Kế hả?

Linh Đan từ nãy giờ vẫn ngồi ôm khư khư máy tính luyện game, vừa lúc bị thua một màn liền không kiên nhẫn quay đầu phản bác:

- Vậy mới nói trình độ giấu diếm của anh ta quả nhiên cao siêu. Mọi người từ đến giờ vẫn cứ tưởng Huỳnh Mạnh Quân hiền lành ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ, nhưng thật ra anh ta là con cáo già đã thành tinh. Nếu tui không được chứng kiến tận mắt thì chắc hẳn cũng bị lừa bởi vẻ ngoài vô tội kia.

Hà My im lặng tiếp thu lời nói của Linh Đan, ngẫm lại thấy bạn mình hình như có chút khoa trương. Cùng lắm mới thấy người ta bị đánh ghen có hai lần thôi mà. Đâu có chứng minh được gì, biết đâu có ả tình trong đó thì sao? Hơn nữa cho dù Hà My có nhìn ngang nhìn dọc cỡ nào cũng không thấy anh ta giống loại người không đáng hoảng.

-Nói gì thì nói nha. Anh ấy điển trai thật đấy. Mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt toát lên thần thái cương nghị chính trực. Còn đeo mắt kính nữa chứ, nhìn chừng chặc lắm cơ. Đường công danh lại vô cùng rộng mở. Người đàn ông tốt như thế, nếu có nhiều cô theo cũng không phải chuyện gì lạ.

-Thôi đi. Có gì đẹp chứ? Nhìn anh ta giống "mọt sách" chết được. Tui không thích.

Hà My lăm bằm: Người ta có chỗ nào giống "mọt sách" chứ?

-Chẳng lẽ bà muốn người yêu của mình phải có cơ bụng sáu múi, đẹp trai lịch lãm như diễn viên Hollywood hả? Nhìn lại bản thân mình đi, cũng chả phải tuyệt sắc giai nhân gì đâu. Chồng bà như vậy đã OK lắm rồi.

Linh Đan bực bội "hừ" một tiếng, tiếp tục cắm mũi vào màn hình máy tính. Đang tập trung bỗng hai người nghe thấy có người bấm chuông cửa. Linh Đan quay sang hỏi Hà My là ai đến, nhưng cô bé chỉ hơi nhún vai, lắc đầu tỏ ý mình cũng không biết, sau đó chạy nhanh ra mở cửa. Một lát sau Hà My từ phòng khách gọi cô. Linh Đan ôm một bụng thắc mắc đi ra ngoài. Có người tìm cô? Chẳng lẽ nhanh như vậy ba mẹ đã tới để tìm cô trở về sao?

Nhìn vào cái người đang đứng sừng sững trước mặt, Linh Đan chợt có cảm giác choáng váng. Dụi dụi mắt hết mấy lần, cho đến khi xác định rõ thị giác không có vấn đề cô mới mở miệng hỏi:

-Sao anh lại đến đây? À không, ý em là, sao anh biết em ở đây?

-Ba em gọi điện cho anh nói em đã bỏ đi bụi. Sau đó, bác cho anh mấy cái địa chỉ em thường hay đến bảo anh đi tìm em về.

Linh Đan đỡ trán thở than. Bây giờ bà cô trong không thèm quan tâm đến sống chết của đứa con gái này nữa, thẳng thừng đẩy cô cho người khác lo. Cô thật thảm quá đi. Linh Đan miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhìn anh.

Mạnh Quân đưa cô về nhà. Ba mẹ Linh Đan đang trong bếp chuẩn bị bữa trưa. Ông Hoàng đơn giản liếc qua con gái mình một cái, nhàn nhạt nói:

-Đi lâu hơn lần trước được nửa tiếng. Có tiến bộ.

Linh Đan khóc ròng: Sao bà cô lại lạnh lùng như vậy? Mạnh Quân đứng đó ngu ngơ chẳng biết đang nghĩ gì. Sau đó cả hai người trẻ tuổi liền bị bắt vào trong phụ dọn cơm.

-Ông Nội con dạo này thế nào rồi?

-Dạ cũng khỏe. Mấy ngày này ông cứ nhắc chuyện đám cưới mãi, xem ra tâm trạng rất vui. Bác trai bác gái, ba mẹ con muốn hỏi xem hai bác lúc nào rảnh. Nhà con muốn mời mọi người sang ăn bữa cơm, sẵn tiện bàn chuyện của con và em.

Ông Hoàng dừng lại trao đổi ánh mắt với vợ, sau đó hỏi:

-Chủ Nhật này có được không?

Mạnh Quân nhẹ nhàng gật đầu nói được. Linh Đan chán muốn chết ngồi một bên nghe mọi người vui vẻ trò chuyện. Cô trừng mắt với mấy đĩa thức ăn trên bàn, mặc kệ ánh mắt bất mãn của ba đuổi đưa ra gấp lia lịa thả vào trong chén mình. Mạnh Quân nhìn tương ăn như người bị bỏ đói ba ngày của cô, cũng gấp cho cô vài món, dịu dàng bảo:

-Từ từ thôi. Đâu có ai giành với em.

Bữa trưa kết thúc, ba mẹ Linh Đan bảo cô mang Mạnh Quân lên phòng nói chuyện. Nhìn ánh mắt mờ ám của hai vị phụ huynh liền biết họ đang cố tình tạo không gian riêng cho đôi bạn trẻ. Chỉ là đôi bạn trẻ không hề cảm kích ý tốt này. Từ lúc vào phòng tới giờ chẳng ai nói với ai câu nào. Năm phút trôi qua Linh Đan mới vô cùng không tình nguyện lên tiếng:

-Chúng ta phải cưới thiệt hả?

Mạnh Quân nhìn cô một lúc, bắt lực nói:

-Xem tình hình thì chắc là vậy. Chẳng lẽ em có lý do chính đáng để trốn hôn? Nếu em còn có ý định kiếm bạn trai giả về lừa ba mẹ thì anh khuyên em nên từ bỏ đi. Không có ích gì đâu.

-Tại sao lại không có ích chứ?

-Ngay cả anh mà em còn không lừa được huống chi ba mẹ em. Nhưng theo anh nghĩ, trước sau gì em cũng phải lấy chồng thôi, không phải anh thì ba em cũng sẽ bắt em lấy người khác. Em có biết hỏi nhỏ em từng được xem bói không?

Linh Đan một trận kinh ngạc: Có chuyện đó nữa sao? Sao cô lại không biết?

-Năm đó con mới có 4 tuổi, ngày tết cả dòng họ tụ tập bên nhà nội, lúc đó có một ông thầy vào xem bói cho mọi người. Sẵn dịp vui, nên ba cũng nhờ người ta xem cho con một chút. Lúc đầu ông thầy đó đã nói rằng: Cuộc đời của con sống sẽ rất bình yên hạnh phúc, rất đầy đủ, ngẫu nhiên sẽ chút thăng trầm nhưng luôn có cách hóa dữ thành lành.

Ông Hoàng nói đến đó thì bỗng dừng lại, thở dài thườn thượt, vươn tay cầm ly trà nhấp một ngụm lấy tinh thần tiếp tục nói:

-Tuy nhiên sau đó ông ta lại nói: vào năm con 19 tuổi sẽ xảy ra một sự kiện rất nghiêm trọng, có thể ảnh hưởng đến tính mạng. Để hóa giải kiếp nạn này chỉ có một cách là cho con lấy chồng sớm.

-Sao em lại không biết chuyện này?- bà Hoàng nhíu mày thắc mắc, nắm tay chồng dò hỏi.

-Lúc xem bói em đang ở trong bếp chuẩn bị nấu ăn. Mà anh cũng sợ em lo lắng nên dặn mọi người đừng nói cho em biết.

Linh Đan lắng lắng nghe ba mẹ nói chuyện. Thì ra là vì lý do này nên ba kiên quyết bắt cô phải lấy Mạnh Quân cho bằng được. Ba lo sợ cô sẽ gặp nguy hiểm, sợ cô sẽ xảy ra chuyện không may.

-Con cũng biết ba không phải người mê tín, nhưng ông thầy đó nói có vẻ rất thật, nghe được những lời đó ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng. Trong lòng ba luôn không an tâm về chuyện này.

Ông nội của cô cũng lên tiếng:

-Đưa nhỏ Mạnh Quân này rất được. Ông đã chọn lựa rất kỹ càng mới chọn được cho con mới này, không phải chỉ vì hai nhà có quen biết mà đã vội gả con đi. Cho nên con cứ yên tâm đi.

Linh Đan vẫn yên lặng ngồi trên ghế. Cô không biết phải nói thế nào bây giờ. Tuy cô thật sự chưa muốn kết hôn, nhưng cô không thể không nghe lời, không thể không quan tâm đến nỗi lo lắng của ông và ba mẹ của mình.

-Ông nội cứ để con suy nghĩ lại đã.

Ông cụ nhìn cô một lúc, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Linh Đan chào mọi người rồi lập tức lên phòng mình, nằm vật ra giường úp mặt vào gối suy nghĩ.

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời nào đó, Mạnh Quân bị cô em họ phiền phức của mình túm đầu xách ra khỏi chăn ấm. Anh một cước đá đối phương văng khỏi phòng, bất mãn vì ngày duy nhất được ngủ nướng trong tuần cũng bị quấy rầy. Cuối cùng bị cô em quấy rầy đến không chịu nổi, anh đành phải ngoan ngoãn lấy xe chở cô bé đi ra ngoài mua sắm.

-Anh Quân, chị dâu của em mang giày size mấy?

Mạnh Quân vò đầu, mặt mũi nhăn nhó. Anh làm sao biết được Linh Đan mang giày số mấy chứ? Thế là anh thành thành thật thật trả lời "không biết", liền bị cô em họ mắng cho một trận:

-Sắp cưới người ta rồi mà ngay cả chuyện này anh cũng không biết hay sao? Chị dâu em đúng khổ, lại phải gả cho một tên vô tâm như anh. Sau này chị ấy phải sống thế nào chứ?

Mạnh Quân bị mắng rất oan uổng, nhưng không tìm được cơ hội chen miệng vào phản bác. Anh rất uất ức rời khỏi quầy bán giày, tay xách đồng quần áo mới của em họ yêu quý đi thanh toán, ra đến công thì anh lại đụng phải người quen.

Linh Đan nhìn Mạnh Quân, rồi nhìn mấy cái túi trên tay anh. Cuối cùng liếc mắt đến cô gái đang mang dáng vẻ rất hường thụ đứng phía sau. Bụng nghĩ: chắc chắn người ta đang đưa bạn gái mình đi mua sắm, cô định giả bộ không quen nhấc chân bỏ đi. Cô gái kia đã xông tới tấn công:

-Chị dâu...

Ngay lập tức Linh Đan bị ôm chặt, cả người cứng đờ, gương mặt mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mạnh Quân sờ sờ mũi, tạm thời không can thiệp vào chuyện chị em hai người, tìm một chỗ ngồi nghỉ. Lần nào đi sắm đồ với con nhỏ này xong anh đều mệt muốn chết.

Linh Đan đã kịp định thần, vỗ vai cô gái kia ý bảo buông thả cô ra. Diễm Phương nghe lời hiểu chuyện buông tay, thân thiết lôi kéo chị dâu mình tự giới thiệu:

-Chị dâu. Em tên Diễm Phương, em họ của anh Mạnh Quân.

-Sao em biết chị hay vậy?

-Ông nội có cho em xem hình của chị nha. Em vừa thấy chị liền nhận ra liền.

Linh Đan âm thầm quan sát Diễm Phương. Người này rất xinh đẹp đáng yêu, nhưng lại có vẻ ngây thơ thật thà, chắc thật sự không phải bạn gái Mạnh Quân. Mà nhìn cô gái này hình như còn lớn tuổi hơn cô thì phải.

-Em bao nhiêu tuổi rồi?

-Dạ, hai mươi.

Đúng là lớn tuổi hơn cô. Phải kêu một người nhỏ hơn mình hai tuổi bằng chị, có vẻ hơi bị miễn cưỡng. Linh Đan ngại ngùng mỉm cười nhìn Diễm Phương, đột nhiên không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ở chương 4 mình có chỉnh sửa lại một chút (thật ra là rất nhiều T.T), phiền các bạn xem lại giùm mình.

Chương 5

Diễm Phương nắm tay cô đứng đưa qua lại đến vui vẻ, mở miệng liến thoắng nói, đáng vẻ như hai người bạn thân thiết hoàn toàn không có chút gượng ép nào cả:

-Chị dâu, không cần ngại. Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành người một nhà. Em nói cho chị biết nhé, nhìn ông anh của em nghiêm túc chừng chặc vậy thôi, chứ thật ra ông con nít lắm, lại ngu ngơ ngờ nghệch. Mấy năm trời học trung học, đại học rồi đi làm rồi mà còn chưa có lấy một mảnh tình vắt vai nữa. Chị xem anh ấy có tội nghiệp không? Mau thu nhận người ta đi.

Anh ta chưa bao giờ yêu ai? Có ma mới tin được. Cô dâu phải con nít 5 tuổi. Diễm Phương nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Linh Đan, biết rõ chị dâu không tin lời mình nói, cảm thấy vô cùng khó hiểu:

-Chị dâu, chị không tin em?

Linh Đan thu lại biểu tình vừa rồi, bối rối cười nói "không có". Diễm Phương không buông tha cho cô mà tiếp tục dò hỏi. Linh Đan liếc Mạnh Quân một cái, kéo "cô em họ của chồng tương lai" sang góc bên kia nói nhỏ:

-Đan kìa Phương nghe nha. Anh của Phương không có tốt đẹp như Phương nghĩ đâu. Anh ta lẳng nhăng lắm, lại hay lừa gạt con gái nhà lành, sau đó quát ngựa truy phong một đường chạy thẳng. Vô tình, vô lương tâm, vô trách nhiệm...

-Khoan, khoan, khoan. Chị đang nói về cái gì vậy? Em không hiểu.

Linh Đan cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không có ai mới tiếp tục:

-Phương biết không, lần đầu tiên Đan gặp Mạnh Quân là ở trên đường. Lúc đó hai người còn chưa có quen biết nhau, trời mưa rất to, Đan trú ở một góc liền thấy Mạnh Quân cùng người yêu tay trong tay che ô đứng phía trước. Ngoài ra còn có một cô gái quần áo ướt đẫm chắn đường của họ, đoán chừng là bạn gái của anh ta đến đó đánh ghen. Còn nữa nha, ngày Đan với anh ta chính thức gặp nhau do gia đình giới thiệu, khi Mạnh Quân đang định chở Đan về thì cũng có một cô gái đến quấy rối cản trở. Chắc chắn vì anh ta yêu đương, lẳng nhăng khắp nơi nên mới bị người ta truy lùng như vậy.

Diễm Phương vừa nghiêm túc lắng nghe vừa cẩn trọng suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện.

-Chị dâu hiểu lắm rồi. Đó không phải người yêu của anh Quân đâu.

Linh Đan hơi ngẩn ra, lại nhử mày hỏi thăm kỹ càng hơn. Diễm Phương che miệng cười trộm, ánh mắt đầy ý cười liếc qua chỗ Mạnh Quân đang đứng.

-Bác Hai của em, tức ba anh Quân ấy, có người bạn rất thân. Người bạn đó có một đứa con gái bằng tuổi em, tên Thủy Trang. Con nhỏ đó nhà giàu chẳng thiếu thứ gì, còn được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ nên tính nó ích kỷ, khó chiều mà kiêu ngạo lắm. Thật tình em không ưa con nhỏ đó chút nào.

Diễm Phương dừng lại một chút nhìn cô, khẽ thở dài:

-Xui xẻo là nó lại đi thích anh Quân. Mấy năm nay Thủy Trang đi nước ngoài thì đỡ, tháng trước vừa mới về lại tiếp tục bám dính lấy anh ấy. Cũng may ông nội có mắt nhìn người, chọn chị làm cháu dâu mà không chọn con nhỏ kiêu căng phiền phức đó. Chị vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu lại vừa hiền

lành biết mấy, rất thích hợp với anh Quân.

Nghe có người khen mình Linh Đan có phần hơi ngượng ngùng, khẽ ho khan một tiếng lại quay sang hỏi:

- Vậy người Đan gặp hôm trước là cô ta phải không? Thế còn cô gái gì đó đi chung với Mạnh Quân thì sao?

- Em đó! Chị không nhớ mặt em hả? Ngày đó em đang đi chung với anh Mạnh Quân thì gặp con nhỏ đó, nó đi nước ngoài mấy năm nay nên nhất thời không nhận ra em. Lợi dụng cơ hội này em đứng ra nói mình là bạn gái của anh ấy, bảo con nhỏ đó đừng làm phiền đến anh họ nữa. Ai ngờ Thùy Trang lại ngang bướng cố chấp như vậy, bảo sao cũng không chịu buông tha cho anh ấy, lại còn dám chọc phá đến chị dâu nữa.

Nói thật chuyện kia đã xảy ra từ lâu lắm rồi, cô không còn nhớ rõ khuôn mặt của cô gái đứng kế bên Mạnh Quân nữa ngày hôm đó nữa. Nhưng nhìn Diễm Phương không giống nói dối, vậy đúng thật là cô ấy rồi. Linh Đan bỗng cảm thấy rối rắm: chẳng lẽ từ đó đến giờ cô đã hiểu lầm anh sao? Anh thật ra là người rất đàng hoàng? Cô quá sơ sót, chưa gì đã vội vã kết tội người ta, nhưng nhìn cảnh đó thật sự rất dễ hiểu lắm mà.

Diễm Phương nhìn đáng vẻ kì quái của Linh Đan, đang muốn để cho chị dâu mình thời gian để suy nghĩ, vô tình ngó sang anh họ mình buồn chán ngồi bên kia bấm điện thoại cô bé lại quyết định tạo không gian riêng cho đôi bạn trẻ. Diễm Phương nhanh chân chạy qua chỗ Mạnh Quân bảo mình sẽ tự bắt taxi về, bảo anh đi chơi với "vợ tương lai". Đợi đến khi anh kịp phản ứng lại thì con bé đã chạy mất từ đời nào.

Hai người ngồi đối diện trong quán nước, không nói lời nào. Mạnh Quân cúi đầu dùng mấy ngón tay nhàm chán gõ gõ mặt bàn. Linh Đan cảm muốn nhỏ liên tục khuấy khuấy ly cà phê, bùng lên uống một ngụm. Trong lòng cô thầm suy nghĩ vẩn vơ.

Dù sao trước sau gì cũng phải cưới, chỉ bằng cứ gả cho anh ta đi. Dù sao cũng con người này cũng rất được. Đẹp trai, có tiền, cô vẫn còn lời chán. Ba mẹ với ông nội của cô cũng sẽ yên tâm hơn nhiều, không còn lo lắng về cái kiếp nạn quý quái còn chưa xảy đến gì đó nữa. Ông Thành cũng sẽ vui vẻ, điều này rất tốt cho bệnh tình của ông. Vì vậy đám cưới này nhìn chung chẳng có gì không thỏa đáng, điều vướng mắc duy nhất chính là vấn đề tình cảm thôi.

- Linh Đan, em mang giày số mấy?

Mạnh Quân đột nhiên mở miệng hỏi một câu lảng nhách như vậy, cô có hơi ngạc nhiên, bắt quá vãn lịch sự thành thật trả lời.

- 37 ạ. Sao vậy anh?

Anh lắc đầu, không nói gì nữa. Linh Đan cũng không dò hỏi, tiếp tục theo đuổi dòng suy nghĩ của mình. Nếu như cô đã quyết định kết hôn thì có những việc phải bàn trước với Mạnh Quân để sau này sống chung không bị lúng túng. Linh Đan liền ngồi thẳng dậy, ngưng mắt nhìn anh rồi nói:

- Nếu thật sự phải kết hôn thì anh nói thử xem: Trong ngày vui của chúng ta liệu có cô nào vác cái bụng bầu đến khóc lóc đòi anh chịu trách nhiệm không?

Anh tròn mắt nhìn cô, cảm thấy nhân phẩm của mình bị xúc phạm. Anh nào có phải loại người hại đời con gái người ta rồi phải mông bỏ chạy.

- Anh cứ nói thật đi rồi anh em mình từ từ tính kế.

- Em muốn tính cái gì chứ?

Mạnh Quân bất đắc dĩ cười cười, cảm thấy cô nhóc này có chút đáng yêu, nhưng mấy cái suy nghĩ trong đầu thật không đáng yêu chút nào. Chẳng biết có phải do xem phim truyền hình nhiều quá nên đầu óc bị ảnh hưởng không?

- Em nói anh nha. Tụi mình cũng sắp trở thành vợ chồng rồi, có chuyện gì thì nên thẳng thắn với nhau. Anh ở bên ngoài có tất cả mấy cô bạn gái? Có đứa con rơi nào chưa? Trai hay gái?

Anh im lặng. Ngoài trừ im lặng vẫn là im lặng. Linh Đan lại sốt ruột hỏi:

- Anh Quân, anh đang đếm sao?

- Đếm, đếm, đếm cái đầu em. Em đang nghĩ cái gì vậy hả?

Linh Đan trong lòng cười trộm. Xem ra anh thật sự chưa từng yêu ai bao giờ. Ngay thơ như một cậu nhóc a. Cô tự nhận mình là người rất tốt bụng, không chọc phá anh nữa, bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Mạnh Quân chịu không nói trò đùa cô nhóc này, đang muốn gọi phục vụ tính tiền thì Linh Đan đã kéo lại:

- Khoan đã. Em còn có chuyện phải nói.

Anh hít sâu một cái, bình tĩnh quay lại ghé đưa mắt nhìn cô dò hỏi. Linh Đan nhìn anh vài giây mới từ từ nói:

- Nếu sau này chúng ta sống chung với nhau cần phải lập một hiệp ước.

-Hiệp ước?-anh khó hiểu hỏi lại-Về cái gì?

-Tốt hơn hết là làm một hợp đồng. Hai bên cùng kí kết, tuân thủ quy định.

Mạnh Quân càng nghe càng không hiểu cô đang nói cái gì. Linh Đan nhìn sắc mặt mờ hồ của anh, trong lòng khẽ than thở một tiếng. Cô biết cái điều cô đang muốn làm nghe có vẻ rất kì quặc, còn cần phải có sự phối hợp của anh mới được. Vì vậy cô vô cùng nghiêm túc nói với anh:

-Em muốn chúng ta kí kết hợp đồng hôn nhân.

-Hợp đồng hôn nhân?

Về mặt mờ mịt của Mạnh Quân lập tức biến mất. Anh không thể tin được trọn to hai mắt nhìn cô, muốn á khẩu. Chẳng lẽ cô nhóc này lại đang định bày trò? Hợp đồng hôn nhân là cái gì cơ chứ?

-Sau khi kết hôn chúng ta sẽ ở chung với ba mẹ anh hay ở riêng?

-Ba mẹ đã sớm mua nhà cho tụi mình rồi.

Trong lòng Linh Đan thầm reo hò ầm ĩ. Như vậy sẽ dễ sống hơn nhiều rồi. Cái hợp đồng này cô nhất định phải lập.

-Vậy thì trong thời gian chúng ta sống chung cần thiết phải đưa ra một số quy định chung.

-Chúng ta chỉ cần giao ước ngầm với nhau là được rồi.-Mạnh Quân đề nghị.

-Không được. Phải có giấy trắng mực đen đầy đủ.

Mạnh Quân vẫn không thể hiểu nổi cô. Anh lại tiếp tục hỏi:

-Nhưng mà để làm gì cơ chứ?

-Chúng ta còn trẻ, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến sau này sẽ lấy một người anh thật lòng thương yêu sao?

Thấy đối phương thành thật lắc đầu, Linh Đan đột nhiên có cảm giác vô cùng bất lực. Anh ta thật sự cứ như vậy ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của gia đình sao? Nhưng cô thì không được nghe lời như thế, không thể để cho ba mẹ quyết định cuộc sống của mình.

-Anh không nghĩ đến nhưng em nghĩ đến. Em không muốn chôn vùi tuổi thanh xuân của mình như vậy. Em phải tìm một người em thật sự yêu mà người kia cũng yêu em, xem em là tất cả của anh ấy.

Mạnh Quân không thoải mái thầm nghĩ: Ý của Linh Đan là nói anh sẽ làm chôn vùi tuổi thanh xuân của cô?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

-Ba mẹ, con về rồi.

Linh Đan vừa bước vào cửa đã lớn tiếng báo hiệu. Ông Hoàng vừa từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy người con trai đang đứng bên cạnh con gái yêu của mình thì rõ ràng hơi ngẩn ra. Nhưng rất nhanh trên môi ông xuất hiện một nụ cười hài lòng.

-Thưa bác con mới tới.-Mạnh Quân hơi cúi đầu, ngoan ngoãn chào.

Linh Đan coi xong giấy liền nắm tay Mạnh Quân kéo anh thẳng lên cầu thang, chỉ nói ba mẹ đừng lên làm phiền. Ba mẹ cô nhìn nhau cười, tự giác để cho hai bạn trẻ có thời gian riêng tìm hiểu nhau. Bà Hoàng khẽ lắc đầu cảm thán: Con bé lớn nhanh thật. Sắp lấy chồng rồi.

Linh Đan mang Mạnh Quân vào phòng, sau đó lập tức khóa cửa lại. Cô còn áp tai vào cửa gỗ nghe ngóng, xem thử ba mẹ có theo mình lên đây không. Mạnh Quân buồn cười nhìn những hành động trẻ con, cẩn thận một cách không cần thiết. Anh tự mình kéo ghế ngồi, quan sát Linh Đan.

-Được rồi. Chúng ta tiếp tục nói chuyện lúc nãy.-Cô vừa nói vừa lục lọi phòng tìm giấy bút ghi chép.

-OK. Em cứ nói.

-Đầu tiên, anh có hoàn toàn xác định mình hiện tại chưa có người yêu, cũng chưa có yêu ai?

Thấy Mạnh Quân không nghĩ ngợi gì liền gật đầu, Linh Đan nở nụ cười hài lòng, nói với anh:

-Tốt. Em cũng chưa.

-Anh có một chuyện rất thắc mắc: Theo như em nói lúc này cả hai chúng ta đều không có người yêu, không có vướng bận gì cả, sao phải lập một cái hợp đồng ngõ ngán như vậy để làm gì chứ?

Một khi Linh Đan đã gả cho anh, trở thành vợ của anh, anh sẽ chăm sóc lo lắng cho cô thật tốt, không bạc đãi cô, không lăng nhăng bên ngoài. Cô còn muốn cái gì nữa?

-Em chỉ muốn tính toán đường lui cho cả hai chúng ta thôi. Hôn nhân phải dựa trên nền tảng tình yêu, nếu không có tình yêu thì rất khó duy trì được.

-Đâu phải nhất định phải có tình yêu mới được. Tình cảm có thể từ từ bù đắp mà. Chúng ta hòa bình chung sống không được sao?

-Có tình yêu còn chưa chắc hôn nhân được bền vững nữa, huống chi chúng ta chỉ mới gặp nhau không bao lâu, còn chưa có hiểu biết rõ đối phương. Anh có chắc chúng ta có thể sống hòa hợp?

Mạnh Quân không cho là đúng, bực mình phản bác lại:

-Thời gian sau này còn rất nhiều, ngày nào cũng phải nhìn mặt nhau em còn sợ không có thời gian tìm hiểu nhau sao?

-Vậy đến một lúc nào đó cả hai nhận ra đối phương không hề thích hợp với mình, phải tính sao đây? Lỡ như có con rồi thì mọi chuyện lúc đó sẽ còn phức tạp hơn nữa. -Linh Đan chột thờ dài, nhỏ giọng nói-Thật ra thì kết hôn chỉ để yên lòng ba mẹ mà thôi, em cũng có mong muốn của mình. Em còn quá nhỏ, chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với cuộc sống hôn nhân. Em còn muốn tìm cho mình một người yêu lý tưởng, một người dành riêng cho em, một người có thể khiến tim em rung động.

Khi nói những lời này, đôi mắt Linh Đan phát ra thứ ánh sáng xinh đẹp khiến Mạnh Quân phải ngẩn ngẩn. Anh bỗng nhiên im lặng. Thì ra cô có suy nghĩ, mong muốn riêng của mình. Linh Đan chung quy vẫn là một cô gái bình thường, vẫn trông chờ vào tình yêu đích thực, vẫn muốn có một mối tình đẹp, những cuộc hẹn hò ngọt ngào. Đó không phải thứ anh có thể cho cô, con người anh quá khô khan ngờ nghệch, không phải kiểu con trai lãng mạn.

Thực ra, anh cũng giống như cô, có hình mẫu người yêu lý tưởng của riêng mình. Anh đồng ý lấy Linh Đan vì gia đình, vì ông nội của mình, chứ nếu để anh lựa chọn anh tuyệt đối sẽ không chọn cô. Cô còn quá trẻ con, còn chưa suy nghĩ thấu đáo, chưa đủ chín chắn, hơn nữa đang ở tuổi thanh thiếu niên năng động nhiệt huyết, chưa muốn có bất kì sự ràng buộc nào. Trong khi anh cần là một người vợ có thể thông cảm, chia sẻ cuộc sống với mình.

Linh Đan nói cũng đúng. Nếu qua nhiều năm sau hai người mới nhận ra đối phương không hợp với mình thì lúc đó mọi chuyện sẽ rắc rối hơn nhiều. Hôn nhân do mai mối rất khó nói, hiếm khi tìm được một đôi thật sự hạnh phúc. Nếu cứ phải chịu đựng nhau để sống thì sớm muộn gì cũng phát điên. Chỉ bằng cứ giao ước trước vậy, tính toán đường lui cho bản thân.

-Được rồi. Cứ làm theo ý em đi. Anh không có ý kiến.

-Tốt lắm. Chúng ta bắt đầu nhé. Em sẽ nói cho anh mấy điều cơ bản trước, sau đó mình sẽ lập thành một hợp đồng hoàn chỉnh.

Thấy Mạnh Quân gật đầu, Linh Đan nhanh nhẹn chạy lại bàn học tìm cuốn sổ mình đã ghi chép sẵn. Cô ngồi xuống giường, khẽ háng giọng:

-Đầu tiên, lúc ở riêng không cần thiết phải thân mật với nhau. Chúng ta cũng không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Nói thẳng ra: lúc không có ai thì không cần phải nắm tay, ôm hôn gì gì đó, quan trọng nhất là không "lên giường", anh hiểu chứ?

Điều này dễ hiểu, anh cũng không thấy có vấn đề gì, liền gật tay tán thành.

-Thứ hai, không được xâm phạm quyền riêng tư, không được xâm phạm lãnh thổ của đối phương.

Mạnh Quân hơi nhíu mày, nhưng không nói gì. Linh Đan kín đáo quan sát anh, thấy anh không có vẻ khó chịu mới tiếp tục:

-Thứ ba, không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của đối phương.

-Tức là vẫn có thể can thiệp?-anh hỏi lại.

-Đúng, ví dụ nếu em có làm điều gì mà anh thấy không đúng thì cứ việc nói. Anh có thể góp ý cho em tuy nhiên anh không có quyền bắt buộc em phải làm thế nào.

Mạnh Quân gật gù: Như vậy còn tạm được.

-Công việc nhà chia đôi, không thể dồn hết cho một người. Anh có thể rửa chén không?

-Không. Nhưng anh biết lau nhà.

-Vậy được rồi. Em sẽ lo phần rửa chén giặt đồ, anh lo phần quét dọn nhà cửa.

Anh cảm thấy có vẻ hợp lý, cười cười hưởng ứng. Sau đó lại chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng: Com nước ai lo?

-Em làm gì biết nấu chứ. Mẹ thương em lắm, chẳng có bao giờ để em làm mấy việc này. Anh nấu được món gì?

-Mì gói.

Hai người mặt đối mặt, trừng mắt nhìn nhau hết nửa ngày. Linh Đan bất lực thở dài: Sau này một ngày ba bữa phải ăn mì gói rồi. Nếu kiếm được thời gian rảnh chắc cô phải đi học nấu ăn thôi.

-Tạm thời bỏ qua chuyện này đi. Nhà riêng của tui mình có mấy phòng ngủ?

Mạnh Quân cẩn thận ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời:

-Ba phòng. Một cho chúng ta, một cho con cái sau này, một cho khách.

-Tốt. Chia phòng ngủ. Em ở phòng của tui mình. Anh qua phòng cho khách đi.

Mạnh Quân rất uy khuất: Nhà của anh, phòng của anh, tại sao anh lại là người bị đuổi sang phòng dành cho khách? Phải là cô chứ? Linh Đan nhìn khuôn mặt sâu nảo nhưng không dám nói của anh, trong lòng rất vui vẻ.

-Điều cuối cùng, thời hạn hôn nhân? Chẳng nào chúng ta có thể ly hôn?

Còn chưa đám cưới đã nói chuyện ly hôn nghe có vẻ không tốt lắm, nhưng cô không thể không tính toán trước. Đờ cho lúc đó lại lằng nhằng kéo dài, giấy trắng mực đen đầy đủ thì sẽ yên tâm hơn.

-3 năm có được không?-cô hỏi.

-Không được. 5 năm, hoặc ít nhất cũng phải đợi đến khi ông nội anh mất, tuy nói vậy có hơi bất hiểu một chút. Nhưng nếu sớm quá mọi người sẽ rất thất vọng. Nhất là ông nội. Ông luôn mong em làm cháu dâu của ông. Có khi ông sẽ nói do anh đối xử tệ với em, đuổi anh ra khỏi nhà cũng không chừng - anh trầm ngâm một lúc mới mở miệng.

5 năm? Hơi lâu một chút, nhưng Mạnh Quân nói đúng. Nếu ly hôn sớm có khi ba mẹ lại đổ tội cho cô bướng bỉnh làm khó dễ chồng, không biết chăm sóc cho anh, không biết vun vén gia đình. Thời gian lâu một chút thì vẫn có thể biện minh với bên ngoài: do hai bên đã cố gắng nhưng không hợp, không còn cách nào khác nên phải ly hôn. Mà 5 năm sau cô mới 23 tuổi, sợ gì không kiếm được người yêu chứ?

-OK, 5 năm. Anh còn có ý kiến gì không? Nếu không thì tối nay em soạn hợp đồng liền.

-Ý kiến thì không, nhưng anh có thể hỏi em một câu không?

Linh Đan cất lại cuốn sổ tay vào ngăn bàn, dùng ánh mắt bảo anh nói tiếp.

-Em thường ngày hay xem ti vi lắm hả?

-Thời gian rảnh rồi nhiều không có việc gì làm nên xem thôi? Có gì không?

Mạnh Quân lắc đầu, trong bụng trầm nghĩ: Con bé này xem phim quá nhiều phim truyền hình nên bị nhiễm nặng rồi. Cái gì mà hợp đồng hôn nhân chứ? Ti vi toàn là mấy thứ vớ vẩn dạy hư con nít!

Buổi tối cuối tuần vừa rồi, ba mẹ Linh Đan dẫn cô sang nhà của Mạnh Quân. Gia đình bên kia mời mọi người đến ăn tối, nhưng mục tiêu chính vẫn là bàn bạc về chuyện đám cưới. Cách đó một ngày Linh Đan đã nói với ba mẹ cô đồng ý lấy Mạnh Quân. Ông Hoàng vô cùng hài lòng, lo lắng trong lòng đã vơi đi gần nhiều. Người vui mừng nhất vẫn chính là ông nội của anh. Bữa ăn đó ông trực tiếp tham gia cùng mọi người, đặc biệt còn ăn nhiều hơn bình thường một chén cơm.

Kết quả hiện giờ Linh Đan đang rất buồn bực. Tất cả mọi người đều kì vọng vào cuộc hôn nhân này như thế. Cô còn có thể làm gì ngoài việc ngồi ở nhà chờ gả đi?

-Bà cam chịu số phận như vậy sao?-Hà My miệng nhồm nhoàm nhai bánh mì hỏi bạn thân của mình.

-Ừ, chứ biết thế nào nữa.-Cô rầu rĩ úp mặt vào gối trả lời.

-Chẳng phải bà nói người ta đào hoa, lằng nhằng sao? Mấy bữa trước còn kiên quyết lắm, bỏ nhà ra đi nữa chứ. Sao bây giờ ừ rừ vậy?

-Chuyện đó do tui hiểu lầm anh ấy. Chứ thật ra Mạnh Quân cũng tốt lắm.

Hà My bĩu môi: mới đó thôi đã bênh vực chồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đương lúc Linh Đan và Hà My đang trò chuyện say sưa với nhau thì tiếng ông Hoàng ở dưới lầu vọng lên:

-Linh Đan, anh Mạnh Quân đến tìm con nè.

Cô thấy Hà My đang mang về mặt mờ ám ngồi bên cạnh nhìn mình, khẽ ho khan một cái rồi mới đi xuống lầu.

-Anh tìm em có chuyện gì thế?

-Mẹ bảo anh đưa em đi thử áo cưới.

Cô im lặng, anh cũng im lặng, không khí có chút ngưng ngập. Hà My chịu không nổi sự yên lặng này, đột ngột tiếng:

-Hai người cho em đi với nhé.

Linh Đan trừng mắt nhìn nhỏ bạn: Bà muốn xem náo nhiệt cái gì chứ? Tui còn chưa đủ rồi rầm hay sao? Hà My hai mắt long lanh vô tội nhìn lại: Người ta chỉ muốn đi xem thôi mà. Mạnh Quân thì vô cùng ôn hòa gật đầu đồng ý.

Vất vả thử đi thử lại cả buổi trời. Đúng ra mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu Hà My không lẩn xăn đi theo. Cô bạn này cứ liên tục lôi ra một đồng áo cưới đủ các kiểu dáng màu sắc bắt cô phải thử từng cái, thái độ nghiêm túc còn hơn cả cô dâu như cô. Linh Đan thật sự dờ khóc dờ cười.

-Anh Quân, anh xem Linh Đan mặc cái này có đẹp không?

-Ừ, đẹp lắm.-Mạnh Quân mặt nhăn nhó không tình nguyện trả lời. Khiếu thẩm mỹ của anh vốn rất tệ hại, không thể đưa ra được ý kiến gì hay ho. Anh chỉ biết Linh Đan mặc cái nào cũng rất đẹp, rất xinh xắn.

-Bà xem đi, "người tình trong mắt hóa Tây Thi". Bà có lấy nền trù lên người chồng bà cũng chẳng chê xấu đâu.

Mạnh Quân nghe được lời Hà My nói, đỏ mặt ngượng ngùng tự vỗ đầu mình. Linh Đan bĩu môi, trừng mắt nhìn cô bạn, lại đem thêm một bộ khác vào bên trong để thay. Hà My hai mắt sáng lấp lánh tiếp tục ngắm hàng áo cưới trưng trong tủ. Mạnh Quân cũng đang đứng một bên nghe nhân viên cửa hàng tư vấn.

Sau khi Linh Đan chọn xong váy cưới, lúc quay ra Mạnh Quân cũng đã thay xong bộ vest màu đen. Nhân viên đang định giúp anh đeo caravat thì thấy Linh Đan tiến tới nói:

-Đề em làm được rồi.

Sau đó cô nhẹ nhàng nhận lấy caravat, hơi kiễng mũi chân đeo lên cổ Mạnh Quân. Anh nhìn cô dịu dàng mỉm cười. Hình ảnh ngọt ngào đến muốn đuôi mù mắt người xem.

-Hôm nay có chụp ảnh cưới luôn không anh?

-Có. Lát nữa thợ chụp hình sẽ tới. Em chờ một lát, chụp xong anh chờ em đi ăn.

Trong thời gian chờ, cô được làm tóc trang điểm kỹ càng, nhìn vô cùng xinh xắn. Khoảng 15 phút sau, thợ chụp hình mới tới, là một anh chàng khá trẻ. Hà My vừa nhìn thấy trai đẹp hai mắt lập tức biến thành hình trái tim, lẩn la lại bắt chuyện. Anh chàng đang vội chuẩn bị thiết bị, căn bản không để ý đến cô bé vo ve bên tai mình, làm Hà My ghen hờn. Linh Đan vô tâm vô phể cười trên nỗi đau của người khác, bị cô bé lườm muốn cháy da mặt.

-Được rồi. Cô dâu chú rể lại đây nào.

Linh Đan nghe gọi liền kéo Mạnh Quân vào trong. Anh thợ chụp ảnh tự giới thiệu ngắn gọn tên mình là Minh Kiệt, sau đó nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Máy ảnh, ánh sáng đã chuẩn bị sẵn sàng, hai nhân vật chính ăn mặc vô cùng chu đáo chỉnh tề. Linh Đan chọn áo cưới màu trắng khá vừa người, cổ hơi rộng, dây áo rộng khoảng 3 phân lệch sang hai bên vai, phần đuôi váy dài xòe rộng, về tổng thể nhìn rất kín đáo và duyên dáng. Tóc búi gọn gàng, gương mặt được trang điểm nhẹ làm cho người nhìn thấy khá dễ chịu. Mạnh Quân trông cũng khá lịch lãm, hoàn toàn gạt bỏ vẻ ngoài "mọt sách" (theo ngôn ngữ của Linh Đan) thường ngày. Anh mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một cái áo vest đen không cài nút, đeo caravat đen. Hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi, chụp hình rất ăn ảnh. Chỉ có điều, nếu cô dâu chú rể không đứng cách nhau cả nửa mét như vậy thì sẽ tốt hơn.

-Đứng sát lại một chút đi. Sắp cưới rồi còn ngượng ngùng gì nữa?-Minh Kiệt dờ khóc dờ cười nói.

Mạnh Quân nhìn Linh Đan, Linh Đan liếc Mạnh Quân, bộ dáng nghiêm trang như đang hát quốc ca, mỗi người yên lặng nhích lại gần thêm một bước nhỏ. Khoảng cách hiện giờ là một khuỷu tay.

Minh Kiệt hắc tuyến đầy đầu trầm mặc bấm máy ảnh. Hà My đứng bên cạnh mắt kiên nhẫn, chỉ nói một câu "Để em giải quyết" liền tiến lên phía trước, đẩy nhẹ Linh Đan về phía Mạnh Quân. "Cô dâu nhỏ" vốn đang mắt tập trung, bị đẩy một cái cộng thêm đôi giày cao gót gần 7 phân suýt nữa thì chúi nhủi, may mắn chú rể nhanh tay đỡ kịp. Linh Đan thân hình lao đảo nhào vào trong ngực của anh, hai tay nhỏ bé nắm caravat để giữ thăng bằng làm anh suýt nữa nghệt thờ.

Hai người hiện tại đứng vô cùng gần, Mạnh Quân đỡ hai vai của cô giúp cô đứng thẳng dậy, vừa mới ổn định liền nghe thấy "tách" một cái, quay đầu lại nhìn chỉ thấy Minh Kiệt đang vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói:

-Cuối cùng cũng được một tấm.

Mặt anh và cô đều đỏ lựng, không dám nhìn thẳng vào nhau. Hà My nở nụ cười gian xảo, vỗ tay nói:

-Tốt. Cứ như thế mà phát huy.

Minh Kiệt một lần nữa điều chỉnh ánh sáng với góc máy, phát hiện hai nhân vật chính đang lóng ngóng tay chân không biết nên làm gì. Hắn bắt đầu đi lắc đầu cười, bước lên hướng dẫn. Linh Đan bị ấn ngồi xuống cái ghế dựa nhỏ, trong tay ôm bó hoa hồng. Mạnh Quân bị lôi ra đứng ở đằng sau, người hơi khom xuống, tay trái đặt sau lưng, cánh tay còn lại tì vào lưng ghế chống cằm cúi đầu dịu dàng nhìn cô dâu. Anh mỉm cười vô cùng rạng rỡ, Linh Đan cũng dờ khóc dờ cười siết chặt bó hoa. Minh Kiệt nhăn nhó quay sang hỏi Hà My:

-Bọn họ bị ép cưới có đúng không?

Hà My không đáp lại, chỉ vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ an ủi.

-Hai người tự nhiên một chút. Xong sớm về nhà sớm. Cô dâu nhìn chú rể đi. Phải rồi, tình cảm vào.

Tiếp theo Mạnh Quân ngồi vào ghế, người hơi nghiêng về bên phải. Linh Đan cứ ngại ngần mãi không dám lại gần, cuối cùng bị Hà My một phát đẩy đến ngồi trên đùi của anh. Anh theo hướng dẫn vòng tay qua ôm eo của Linh Đan, trong khi cô vẫn không được tự nhiên liên tục cựa quậy.

-Ngồi im.

Minh Kiệt tức mình hét lên. Cô lập tức ngoan ngoãn không dám lộn xộn, nín thở tựa vào ngực Mạnh Quân. Anh cơ hồ cũng bị kinh sợ, càng ôm chặt người trong lòng mình.

Tim của cô chẳng biết do đâu mà cứ đập thình thịch trong lồng ngực. Mạnh Quân cũng căng thẳng không kém, trán đổ cả mồ hôi hột.

-Mặt gần nhau thêm chút nữa, chút nữa.

Linh Đan âm thầm rửa xả anh chàng quay phim đáng thương: Gần thêm chút nữa chính là môi chạm môi rồi còn gì. Mặt cả hai đỏ gay, đã vậy còn mở trừng mắt nhìn nhau, hoàn toàn không có chút lãng mạn nào.

-Tình cảm, tình cảm một chút. Anh kia, ánh mắt phải dịu dàng hơn nữa. Còn cô nữa, đó là chồng sắp cưới của cô chứ không phải kẻ thù.

-Được rồi. Hai người hôn nhau đi.

Cô trừng mắt nhìn hắn ta, hét âm lên:

-Hôn, hôn cái đầu anh thì có.

Mạnh Quân đỡ trán: Con nhóc này phản ứng thái quá rồi. Sau đó anh nhìn sang thợ chụp hình, thấy anh ta dường như đã muốn phát hỏa. Anh thờ dài, đưa tay nắm lấy cằm của cô xoay về phía mình, dùng môi của anh phủ lên hai cánh môi nhỏ nhắn kia. Linh Đan lập tức đứng hình, nhịp tim càng gia tốc mãnh liệt. Thăm rồi, nụ hôn đầu của cô!

Minh Kiệt vô cùng hài lòng bấm máy, "tách" một tiếng, anh liền buông cô ra, về mặt rất vô tội. Cô tức giận vuron tay chỉ vào mặt anh, muốn mắng lại cứ ấp úng mãi chẳng được gì.

Sau đó chụp thêm mấy bức nữa. Cả hai xem như đã tạm quen được một chút, không còn cứng nhắc như lúc đầu nữa. Hà My gật gù: Năng lực thích ứng

quả nhiên rất tốt. Mạnh Quân đang nằm gối đầu trên đùi của cô, hai mắt cong cong đầy ý cười. Cô nắm tay anh, vẻ mặt tình nghich đáng yêu khiến Mạnh Quân có chút choáng váng ngẩn ngơ.

-Được rồi. Hôm nay tới đây thôi. Ngày kia chúng ta sẽ chụp ngoại cảnh.

Minh Kiệt phát tay nói, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đồ về nhà. Hà My bám theo Minh Kiệt vào trong muốn xin số điện thoại. Linh Đan mệt mỏi người, không thèm để ý câu nệ gì trực tiếp dựa vào vai Mạnh Quân nghỉ ngơi. Anh cũng để yên cho cô dựa, nhờ nhân viên mang đi động của mình đến gọi điện thoại về nhà báo cáo tình hình.

-Ông nội muốn anh đưa em qua bên đó ăn cơm.

-Dạ được. Nhưng để em ngồi một lát đã.

Mạnh Quân gạt đầu, mở chai nước suối được chuẩn bị sẵn sẵn súc cảm ống hút đưa đến bên miệng cô. Cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên, uống liền mấy ngụm nước. Hà My đang tức giận vì bị người ta "bơ thẳng", vừa ra thấy cảnh tượng này suýt nữa tức đến xì khói, chào một tiếng sau đó xách xe phóng về nhà.

Qua 5 phút, anh đứng lên nói vào trong thay quần áo. Linh Đan cũng đã bị cái váy cưới làm cho nóng đến không chịu nổi, ồn ào nói mình cũng đi thay, vươn tay chờ anh kéo dậy. Mạnh Quân lắc đầu:

-Y như con nít vậy.

-Người ta vốn là con nít mà.-Cô không phục chu miệng lên cãi lại.

Mạnh Quân cười cười xoa đầu cô, Linh Đan từ lúc đứng dậy vẫn nắm tay anh không buông. Minh Kiệt từ bên trong đi ra bắt gặp hai người bộ dáng thân mật, thầm nghĩ: Quả nhiên là lúc này cổ tình làm khó mình.

-Nhanh lên nào. Anh sắp đói đến đứng không nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

-Linh Đan, Mạnh Quân đến.

Nghe tiếng bà Hoàng gọi vọng lên, Linh Đan lật đật sắp xếp lại chăn gối trên giường cho đàng hoàng.

-Mẹ gọi anh Quân lên đây giúp con.

Khoảng một lúc sau, Mạnh Quân đã lên tới nơi, đưa tay gõ cửa phòng. Cô gần như lập tức nhào ra kéo anh vào, trước khi đóng cửa còn thò đầu ra ngoài dò xét một vòng. Mạnh Quân dờ khóc dờ cười: Lần nào cô nhóc này cũng cứ lên la lên lút lút như đang làm việc mờ ám như vậy, thật đáng yêu!

-Hẹn anh đến có gì không?

Linh Đan lục từ trong ngăn tủ ra một túi hồ sơ trong suốt, bên trong có giấy tờ gì đó không rõ. Cô lấy ra hai tờ giấy A4, vuốt thẳng, đặt trên giường. Anh lập tức nhận ra đó là gì.

-Hợp đồng hôn nhân?

-Chính là nó.-Linh Đan nhăn mũi, đặc ý đảo dạt khẳng định.

Cô đưa cho anh một tờ xem thử.

-Anh xem có ổn chưa? Cần thêm gì nữa không?

Anh đẩy mắt kính lên sống mũi, ngồi chăm chú đọc từng chữ từng chữ:

-Hợp đồng... Bên A: Anh Huỳnh Mạnh Quân, bên B: Cô Hoàng Bảo Linh Đan. Vì lý do... Hai người tại đây kí kết hợp đồng hôn nhân, gồm các điều khoản sau: thứ nhất, hai bên không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, hạn chế tuyệt đối các hành vi, cử chỉ thân mật hoặc đụng chạm không cần thiết. Bên A không được cưỡng ép bên B và ngược lại.

Anh đọc xong điều thứ nhất, đưa mắt liếc nhìn cô một cái, trong lòng thầm mắng: con bé này cũng thật lắm chuyện quá. Còn bày đặt bên A với cả bên B nữa chứ? Hăng giọng đọc tiếp:

-Thứ hai, hai bên đều có cuộc sống riêng của mình, không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Tuy nhiên, trong những trường hợp cần thiết có thể góp ý riêng.

-Thứ ba, vấn đề tình cảm. Trong thời gian chung sống bên A và bên B vẫn có thể quen người yêu ở bên ngoài, nhưng điều kiện tiên quyết là phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho người khác phát hiện.

-Sao rồi? Không có ý kiến gì chứ?-cô nhanh nhẩu. Điều khoản này nghe có vẻ rất kì quái, nhưng Linh Đan nghĩ đến biết đâu trong khoảng thời gian đó cô gặp được "chân mệnh thiên tử" của mình, bỏ lỡ sẽ rất đáng tiếc. Đồng thời Mạnh Quân cũng có thể tìm người mình thật sự yêu mến.

-Thời hạn hôn nhân quy định là 5 năm, sau 5 năm hai người có thể ly hôn, hợp đồng này liền mất hiệu lực.-Mạnh Quân nhỏ giọng đọc tiếp.

Anh lại nhìn qua một lượt, dừng lại ở chỗ "xử phạt".

-Nếu bên A động tay động chân, có ý đồ xấu với bên B, sẽ phải quét dọn nhà cửa trong vòng 2 tháng và ngược lại nếu bên B động tay động chân, có ý đồ xấu với bên A, sẽ bị phạt quét dọn nhà cửa trong vòng 1 tháng. Sao hình phạt của em nhẹ hơn anh hả?

-Em là con gái, em sẽ thiệt thòi nhiều hơn anh.

Mạnh Quân thở dài, quả nhiên rất gian xảo.

-Nếu lỡ như anh em mình có người yêu bên ngoài mà bị phát hiện thì phải làm sao?

-Chia tay chứ còn biết phải thế nào nữa. Nếu người ta thật sự yêu anh thì sẽ thành thật ngoan ngoãn chờ anh tới lúc ly hôn.

Ngoài ra cuối bản hợp đồng còn có một ghi chú một mục: Nếu trong khoảng thời gian này ông Huỳnh Văn Thành (ông nội Mạnh Quân) không may qua đời và cả hai bên đều có nguyện vọng ly hôn thì có thể tùy trường hợp mà chấm dứt trước thời hạn đã quy định.

Mạnh Quân đầu đầu nhìn tờ giấy trên tay mình, lại nhìn cô nhóc nào đó vẫn giữ vẻ mặt vô cùng thản nhiên. Thật ra mấy cái này chỉ cần ngầm quy định với nhau cũng đủ rồi, đâu cần phải bày vẽ ra cái hợp đồng này.

-Bút đây, kí đi.-Linh Đan tốt bụng đưa cho anh một cây viết.

-Có thể không ký được không? Anh thấy cái này không cần thiết lắm đâu. Sau 5 năm em vẫn muốn ly hôn cứ việc nói anh được rồi. Anh sẽ không cản đâu.

-Kí đi, để em yên tâm. Ai biết lúc đó anh có lật lọng không?

Mạnh Quân lần thứ n thở dài, đặt bút xuống khung trống bên A. Linh Đan hài lòng cười cười, đem nốt tờ còn lại trên tay mình cho anh ký. Anh giữ một bản, cô giữ một bản.

-Bây giờ em đã hài lòng chưa?

-Tốt. Cảm ơn anh.

Anh và cô từ đầu đến cuối vẫn chưa hề nghĩ đến trường hợp trong thời gian hợp đồng vẫn còn hiệu lực hai người lại không khống chế được phát sinh tình cảm với nhau.

Linh Đan giấu hai tờ giấy, rất rộng rãi nhân lúc Mạnh Quân không tập trung hôn lên má anh một cái cảm ơn. Anh chỉ liếc mắt nhìn, không nói gì. Bỗng nhiên trong không gian truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo một giọng nói dịu dàng:

-Linh Đan, Mạnh Quân, mẹ mang trái cây cho tụi con.

Cô nhìn anh ý bảo anh ra mở cửa, còn mình thì gấp gấp cất hết mấy cái hợp đồng đi. Bà Hoàng ló đầu vào phòng, thấy con gái đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường, còn con rể tương lai bối rối ngại ngùng đứng kế bên, chợt thấy có mùi mờ ám ở đây.

-Được rồi. Mẹ chỉ mang trái cây lên thôi, xuống ngay đây. Hai đứa đang làm gì thì cứ tiếp tục.-nói xong liền mị mị cười rồi đi.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh, chẳng hiểu gì.

Nhà hàng đãi tiệc cưới ba mẹ Mạnh Quân đã lo xong cả rồi, thiệp cưới cũng đã đặt, giờ chỉ còn nhẫn cưới. Vì vậy nhân ngày cuối tuần rảnh rỗi anh dẫn Linh Đan đến một cửa hàng khá lớn, khá tiếng tăm trong thành phố để mua nhẫn.

Thật ra, Linh Đan vốn chẳng quan tâm nhiều đến việc này. Dù sao sau này hai người cũng ly hôn thôi! Nhưng cuối cùng cô bị cuốn hút bởi rất nhiều kiểu dáng xinh xắn, đáng yêu được bày ra trong tủ kính. Ánh mắt tò mò ngó nghiêng ngó dọc khắp nơi, lẩn xẩn như một chú chim nhỏ. Mạnh Quân buồn cười

nhìn cô, im lặng bước theo phía sau.

-Em đã chọn được kiểu nào chưa?-anh nhẹ nhàng hỏi.

-Vẫn chưa. Anh mau giúp em nhìn thử xem.

Cô nhân viên từ nãy giờ quan sát hai người bọn họ, mở miệng trêu chọc:

-Cô bé này, em giúp anh trai đi mua nhẫn tặng bạn gái sao?

-A không phải, chúng tôi sắp kết hôn.-Mạnh Quân bối rối mở miệng.

-Thế à? Để tôi giúp hai người. Đạo này có nhiều kiểu đẹp lắm. Muốn nhẫn loại nào, vàng, bạch kim, bạc hay kim cương?

-Vàng là được rồi.-Mạnh Quân suy nghĩ một lát rồi nói.

Nhân viên thấy Linh Đan cứ đứng tần ngần mãi không chọn được, liền bảo sang quầy kế bên. Giữa hàng tá nhẫn cưới trong tủ cô gái lấy ra những kiểu đáng độc đáo nhất đặt vào trong một cái khay lót vải đỏ, đưa cho Linh Đan. Cô xem qua một lượt, đặc biệt chú ý đến cặp nhẫn nằm ở giữa khay. Nhẫn bề rộng khá dày, làm bằng vàng nguyên chất, xung quanh thân có gắn thêm một vòng tròn mỏng màu trắng bạc. Mặt nhẫn là nửa trái tim đang nằm bao quanh viên ngọc trắng lung linh nổi bật ở trung tâm, ôm khít lấy bên ngoài nửa hình trái tim đó là một đường viền hoa năm cánh nho nhỏ.

Linh Đan cầm lên ngắm nghía một hồi, phát hiện hai chiếc nhẫn vừa hay ghép thành hình trái tim hoàn chỉnh xinh xắn.

-Anh Quân, anh xem cặp nhẫn này có được không?

Mạnh Quân chẳng phải người có mắt thẩm mỹ gì, chỉ nhìn sơ qua thấy cũng tạm được liền xoa đầu cô nói:

-Đẹp lắm. Em cứ quyết định đi.

Cô hôn hờ đeo thử vào tay, nhưng xui xẻo ngón tay cô hơi nhỏ, thành ra nhẫn bị rộng, còn nhẫn của anh thì chật. Hai người nhìn nhau trần trối vài giây. Cô nhân viên bật cười, nói với họ:

-Không vừa thì tôi giúp đặt kích cỡ khác.

Khi thanh toán tiền xong, hai người đành tạm tay không đi về. Hai tuần nữa nhẫn mới làm xong, đợi đến lúc đó anh lại mang cô đến đây lấy.

Mạnh Quân đang định chở Linh Đan về nhà thì bất chợt có một bóng dáng xuất hiện trước mặt bọn họ, giọng nói kiều ngạo điệu đà quen thuộc vang lên:

-Anh Quân, cuối cùng cũng gặp được anh.

Mạnh Quân chán nản lắc đầu. Cái oan hồn nay lại đến tìm anh! Mấy ngày hôm nay anh trốn rất kỹ. Cô ta đến nhà tìm anh lập tức trốn trong phòng, đến công ty tìm anh lại nhờ đồng nghiệp nói rằng mình xin nghỉ phép. Nói chung thấy bóng cô ta liền trốn như trốn giặc. Không ngờ hôm nay ra đường vẫn có thể "vô tình" gặp được.

Thùy Trang chạy lại ôm lấy cánh tay của Mạnh Quân, hoàn toàn không thèm để ý đến Linh Đan bên cạnh, giọng nói ồ ạt làm người ta phát bực lại cất lên:

-Anh Quân à, anh cũng thật là. Từ hồi em về nước tới giờ anh chả có chịu đi chơi với em, còn trốn em nữa chứ. Em không cần biết, hôm nay anh nhất định phải cùng em ăn cơm.

Thùy Trang bám riết lấy anh, luyên thuyên ríu rít không ngừng. Linh Đan không cam lòng bị bỏ rơi, đứng suy nghĩ cách giải vây. Thấy Thùy Trang nằng nặc đòi kéo anh đi, cô liền nắm cánh tay còn lại của Mạnh Quân ra sức giữ chặt anh. Thùy Trang bực bội hét lên:

-Cô buông tay ra cho tôi.

-Chị dựa vào cái gì bảo tôi phải buông tay? Chị nghĩ mình là ai chứ?

Thùy Trang lại "hừ" một tiếng, hỏi vặn lại:

-Vậy còn cô? Cô là ai?

-Tôi là bạn gái của anh Mạnh Quân, vợ sắp cưới của anh ấy.-Linh Đan vuốt tóc hất mặt kiều ngạo trả lời. Cảm giác mình giống như nữ chính trong mấy phim truyền hình đang dẫn dắt tình nhân của chồng.

Sắc mặt Thùy Trang ngay lập tức trở nên tái nhợt. Cô ta không thể nào tin được tròng mắt nhìn anh, âm thanh yếu ớt bất thường:

-Mạnh Quân, anh thật sắp kết hôn sao? Ba mẹ nói với em mà em không tin. Chắc chắn ba mẹ đang nói dối em, chắc chắn anh đang gạt em phải không? Làm sao anh lại có thể kết hôn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thùy Trang vốn thích Mạnh Quân từ nhỏ, chuyện đó mọi người đều biết, không ai có ý kiến gì. Cô ta cứ nghĩ rằng sớm muộn gì anh cũng sẽ lấy mình. Lần trước trên đường cô ta gặp Diễm Phương, con nhỏ đó gạt cô dám mạo nhận bạn gái của Mạnh Quân. Thùy Trang lúc đó không nhận ra Diễm Phương, suýt nữa đã bị mắc lừa. Cũng may cô ta còn bình tĩnh hỏi thăm kỹ càng, sau mới biết nó là em họ của anh ấy.

Cho nên khi thấy Linh Đan đi chung với "người tình trong mộng" của mình, Thùy Trang cũng không quá để tâm, cho rằng anh ấy chỉ muốn tiếp tục gạt mình rằng "anh đã có bạn gái", để cô ta không lằng nhằng bám theo làm phiền nữa. Không ngờ chuyện lần này lại là thật. Mạnh Quân thật sự sẽ kết hôn.

Nhưng đứa nhỏ "miệng còn hôi sữa" đó làm sao có thể lọt vào mắt của Mạnh Quân được chứ? Xem bộ dạng của nó không khác đứa học sinh trung học bao nhiêu? Còn chẳng biết có đủ tuổi kết hôn chưa nữa? Nghĩ đi nghĩ lại cô ta vẫn thấy không cam tâm.

-Anh Quân, anh nghĩ lại đi. Con bé đó có gì hơn em chứ? Anh thật sự muốn lấy nó sao? Chúng ta biết nhau gần hai mươi năm rồi, anh quen biết nó đã được bao lâu chứ?

Mạnh Quân từ nãy đến giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng chịu mở miệng:

-Thùy Trang, em đừng có gây rối nữa. Mau về đi.

-Anh lại muốn đuổi em đi? Anh nói đi, anh thật sự thích con bé đó hả? Tại sao anh có thể thích nó mà không thích em?

-Chuyện tình cảm rất khó nói. Em không thể nào ép buộc anh được. Thùy Trang, em đừng tiếp tục cố chấp nữa. Nếu anh có khả năng thích em, thì đã thích từ nhiều năm trước chứ chẳng đợi đến bây giờ.

Nói xong Mạnh Quân nắm lấy tay Linh Đan định dẫn cô rời khỏi, lại bị Thùy Trang kéo ngược trở lại. Cô ta chỉ vào Linh Đan hét lên:

-Tất cả đều tại cô. Con hồ ly tinh là cô đã cướp mất anh Mạnh Quân của tôi, cô đã chen ngang chúng tôi.

Linh Đan rất oan uổng: Cô ta dám chửi nói cô là hồ ly tinh? Mạnh Quân với cô ta vốn dĩ đâu có yêu nhau thì làm sao cô chen ngang được chứ?

-Chị ăn nói cho cẩn thận nha. Con gái ngang ngược khó chiều như chị hèn gì anh Quân không thích. Bây giờ còn dám đổ lỗi cho tôi nữa. Tôi nói rồi, tôi mới là vợ sắp cưới của anh ấy, chị dựa vào cái gì muốn giành đàn ông với tôi?

Mạnh Quân bị câu nói sau cùng của Linh Đan làm cho chói với, nhưng anh cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, thấy sắp đánh nhau đến nơi liền bước đến can.

-Cô nói cái gì hả?

Thùy Trang nổi điên muốn xông lên đánh người, Linh Đan vẫn chưa kịp phản ứng anh đã kéo cô ra phía sau lưng bảo vệ. Tay của Thùy Trang vừa mới tiến đến gần liền bị Mạnh Quân vững vàng bắt lấy. Linh Đan chưa từng thấy ánh mắt của anh hung dữ kiên quyết như vậy, nhất thời có chút ngẩn ra. Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên bên tai:

-Chúng tôi nhất định kết hôn, sẽ không ai có thể ngăn cản tôi. Cô tốt nhất nên về nhà đi. Cô cứ tiếp tục nhằng nhừ như vậy chỉ làm tôi càng chóng mặt.

Thùy Trang cứng đờ, đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, mãi một lúc sau cũng chưa thấy nhúc nhích. Linh Đan đoán cô ta chắc hẳn đang rất shock. Cô cũng không ngoại lệ, không ngờ Mạnh Quân cũng có loại khí thế bức người như vậy.

-Xin lỗi em Linh Đan, anh không nghĩ tới Thùy Trang lại hành động như vậy. Đã làm phiền tới em rồi.-Mạnh Quân có chút thấp thỏm nói. Sự lạnh lùng lúc này đã tan biến không còn chút dấu vết.

-Không sao đâu. Em không có hẹp hòi như vậy, em sẽ không vì mấy lời nói nhảm nhí của chị ta mà tức giận. Mạnh Quân này, lúc trước anh thật chưa từng qua lại tình cảm với chị ta hả? Nếu không sao đối phương cứ bám riết lấy anh?

Mạnh Quân thở dài, từ tốn trả lời:

-Không có. Anh cũng không biết tại sao Thùy Trang lại thích anh nữa. Từ nhỏ đến lớn quần quít lấy anh, đã vậy còn dọa tất cả các bạn nữ xung quanh bỏ chạy. Cũng vì vậy nên lúc còn đi học anh không thể có bạn gái. Mỗi lần có cô gái nào bén mảng lại gần anh thì chỉ trong vòng ba ngày Thùy Trang liền

có cách khiến cho người ta không dám gần anh trong phạm vi 100 mét.

Linh Đan trầm nghĩ có gái này "độc chiếm dục" thật dữ dội. Kể cũng tội nghiệp cho Mạnh Quân, lớn như thế này rồi còn chưa biết yêu là gì.

-Thùy Trang vốn rất tùy hứng, làm việc thiếu kiên nhẫn. Từ nhỏ đã được ba mẹ cưng chiều sinh hư, mọi chuyện đều muốn mọi người làm theo ý mình. Kiêu căng, hống hách tự cho mình hơn người. Tính tình tiểu thư này thật khó có ai ưa nổi, kể cả anh cũng không thích. Nói thật, nếu không phải vì ba mẹ của cô ta có quen biết với gia đình anh thì anh cũng không muốn chịu đựng làm gì. Nhưng lần này Thùy Trang rất quá đáng.

-Tuy nói thích anh, nhưng lại không thềm đề những lời anh nói trong lòng, một mực chỉ muốn anh ngoan ngoãn nghe lời. Anh luôn có cảm giác người Thùy Trang yêu nhất chỉ có bản thân mình thôi, còn anh bất quá chỉ là một món đồ mà cô ta không thể có được, nên mới sinh ra chấp niệm chiếm hữu.

Mạnh Quân giải tỏa hết mọi cảm xúc trong lòng mình, cảm giác nhẹ nhõm hẳn đi. Anh quay sang thấy Linh Đan đang nhìn mình chăm chăm bỗng có chút ngại ngùng, nghĩ nghĩ mới nói:

-Em yên tâm đi. Anh sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện của Thùy Trang, cố gắng không để cô ta gây phiền phức cho em nữa.

Linh Đan gật gật đầu. Anh lại nhắc nhở thêm:

-Nếu cô ta dám tìm em nhớ lập tức gọi điện thoại cho anh.

Hôm sau anh với cô phải ra ngoại ô chụp hình cưới ngoại cảnh. Từ sáng sớm đã phải xuất phát, Hà My lại kiên quyết đòi bám theo với mục đích tiếp cận Minh Kiệt-anh chàng chụp hình điển trai bữa trước. Trong lòng Linh Đan thật sự rất khinh bỉ, nhưng không thể nào làm cho cô bạn này từ bỏ ý định, cuối cùng chẳng thềm nói gì nữa.

Nơi chụp hình ở một cánh đồng cỏ rất đẹp, không khí buổi sáng vô cùng trong lành, làm cho con người cảm thấy khá dễ chịu. Linh Đan cùng với Mạnh Quân đi dạo một vòng xung quanh. Ở đây cây cối nhiều, rất thoáng mát. Cỏ non còn đọng sương đêm đem lại chút cảm giác lạnh lạnh man mát nơi gót chân làm Linh Đan thích thú cời giày chạy tung tăng.

Đến khi quay lại mọi người cơ bản đã chuẩn bị xong, Hà My vẫn như cũ vo ve vo bên cạnh Minh Kiệt, vẫn như cũ bị "bơ" không thương tiếc. Linh Đan vào trong xe cắm trại thay quần áo, sau đó ra nơi tập trung.

Anh và cô ngồi tựa lưng vào nhau, mắt nhìn về hai hướng, phía sau là một vùng hoa dại đầy màu sắc. Ngoài ra hai người được chụp hình chung với một cây cổ thụ rất lớn rất cao ở đây. Linh Đan, Mạnh Quân qua nhiều ngày tiếp xúc đã thân thiết hơn rất nhiều, chẳng còn chút ngại ngùng nào. Cô vô cùng thoải mái đem anh làm ghế dựa, híp mắt ngắm nhìn bầu trời xa xa, anh thì lại nhớ đến cái mẫu chuyện vừa mới đọc hôm qua. Mỗi người chìm vào trong thế giới của riêng mình, nhưng động tác lại ản ý đến khó tin.

Chỉ có lúc hôn môi thì vẫn cứ thấy căng thẳng, sau đó cả buổi trời ngượng ngùng không dám nhìn lại mặt nhau.

Được một lúc, có người hô một tiếng "Nghỉ giải lao", lập tức tất cả tản ra kiểm chỗ nghỉ mệt. Mạnh Quân nói chuyện với Minh Kiệt. Linh Đan tò mò lại tăng đá phía xa xem thử. Tầng đá rất to, nhìn khá sạch sẽ, mấy cái ba lô để bên cạnh chắc của tổ chụp. Cô đang định leo lên trên ngòi thử thì chợt nhìn thấy trong bụi cỏ hình như có vật gì đó. Nó dài dài, nằm lẫn trong cỏ khó phát hiện ra được. Đến khi Linh Đan hiểu ra đó là gì, lập tức đỏ mồm hôi lạnh. Chân khó khăn cố gắng lùi về phía sau liền mất đà ngã phịch xuống đất, trong lúc hoảng loạn vội la lớn.

Mạnh Quân nghe tiếng của cô nhanh như cắt phóng đến bên đó. Anh vội vàng đỡ cô đứng dậy. Linh Đan sợ hãi bám chặt lấy cổ anh không buông, miệng liên tục bảo "có rắn, có rắn". Có vài người bị kinh sợ, lo lắng nhìn xung quanh.

-Ngoan nào. Không sao đâu, có anh ở đây. Nói anh biết, em có bị cắn chưa?

Linh Đan lắc lắc đầu, ôm chặt hơn. Anh thở phào, may mắn không có chuyện gì, nói vài câu an ủi sau đó mới hỏi rắn ở chỗ nào. Lúc này đã có người nhìn thấy "vật thể" nằm trong bụi cỏ, bật cười. Minh Kiệt một tay xách con rắn lên, an ủi họ:

-Không có việc gì. Rắn già thôi mà.-xong thì quay sang anh chàng đứng sau-Cậu đó, hết chuyện lại vút con rắn ở đây làm gì.

-Em đem ba lô ra đây, sau đó anh gọi vội quá nên vút bừa đó.-anh ta ngại ngùng nói.

-Rắn này là đạo cụ chụp hình đó, làm bằng cao su. Lát nữa hai người có muốn thử chụp với nó không?-Minh Kiệt rất "hảo tâm" đề nghị.

Linh Đan trừng mắt nhìn hấn ta, không nói gì lại vùi đầu vào cổ anh. Minh Kiệt nhìn nhìn hai người vẫn đang ôm chặt lấy nhau, thấy không có việc gì nữa thì tiếp tục xử lý công việc, Hà My lẻo đẻo bám theo. Mạnh Quân thấy tất cả đã đi hết, thở dài vỗ vai cô:

-Ồn hết rồi. Bây giờ em nghỉ ngơi một lát.

Linh Đan hơi nghiêng đầu nhìn anh:

-Con rắn kia họ đem đi chưa?

-Đem đi rồi.

Mạnh Quân đỡ cô lên tầng đá to, chính mình cũng leo lên. Linh Đan trải qua một phen hoảng hồn, đang vuốt ngực cố bình ổn tinh thần. Anh nhìn bộ dáng này của cô, buồn cười hỏi:

-Sợ lắm sao?

-Em mới không sợ rần.

Anh nhướn mày, ánh mắt trêu chọc, cô hừ hừ nói:

-Em thật sự không sợ rần, chỉ sợ chết thôi. Bị nó cắn một cái thì có mất mạng chứ chẳng chơi.

-Ồ ờ ờ.

-Anh ờ cái gì? Muốn chọc tức em phải không? Em phải "diệt" anh.

Hai người ngồi đó vô tư đùa giỡn với nhau, ầm ĩ một khoảng. Hà My bĩu môi khinh thường, nhưng trong lòng cảm thấy yên tâm: Linh Đan thật sự rất may mắn, gặp được người như Mạnh Quân.

Lại liếc đến anh chàng chụp hình điển trai đang đứng đó, thờ dài... Chẳng lẽ không có duyên?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sau đám hỏi, cuối cùng đã đến lễ thành hôn của đôi bạn trẻ. Gia đình hai bên ai cũng vui vẻ háo hức, chỉ trừ hai nhân vật chính của chúng ta. Một người vẫn tiếp tục làm việc chăm chỉ, một người vẫn tiếp tục làm con sâu gạo.

Mạnh Quân giờ tan tầm về nhà thì bị ba mẹ lôi ra mắng cho một trận: Chẳng lẽ công việc so với vợ còn quan trọng hơn? Kết quả dưới ánh mắt không thể thương lượng của ba mẹ đành phải ngoan ngoãn gọi cho Linh Đan "bồi dưỡng tình cảm". Trong khi đó Linh Đan cũng đang bị mẹ xúc động dằn dò đủ thứ, chán muốn chết, nhận được điện thoại của anh liền như nhận được ân đại xá. Hai người qua điện thoại ca cẩm đủ thứ, thao thao bất tuyệt một hồi mới chịu cúp máy. Linh Đan cảm thấy Mạnh Quân thật sự là một người bạn rất được, rất biết lắng nghe.

Nhìn thấy ánh mắt mờ ám của ba mẹ đang nhìn mình, cô cảm thấy da gà trên người muốn nổi hết lên, lật đật kiểm soát chuồn về phòng. Ông Hoàng ho khan một tiếng nhắc nhở:

-Ngủ sớm dậy sớm. Đừng để ngày quan trọng nhất đời mình lại bắt ba mẹ lên gọi con.

Cô mới không sợ dậy trễ, vì trước đó đã sớm nhờ Mạnh Quân sáng mai gọi điện đánh thức rồi. Cô sau đó còn ngồi lên facebook chat với bạn đến tận 11 giờ mới đi ngủ. Đây là thói quen hằng ngày của Linh Đan, dù cho ngày mai trời sập cũng không đổi.

Thực ra thì bạn bè rất ít người biết chuyện cô sắp bị gả đi, chỉ có một vài người bạn thân lắm may ra mới được kể.

Hôm sau Mạnh Quân đứng giờ liền đảm nhận trách nhiệm làm "đồng hồ báo thức" cho Linh Đan. Nghe giọng nói kèm nhèm ngái ngủ của người nào đó, anh bật cười ha ha, lên tiếng trên chọc:

-Dậy mau đi tiểu thư. Ngày hôm nay cô phải đi lấy chồng đấy.

-Bỏn tiểu thư muốn ngủ. Ta quyết định ngày mai mới lấy chồng, hôm nay phải ngủ cho đã.

-Khách khứa đã mời cả rồi. Giờ em lại bảo ngày mai cưới? Dậy đi nào, mặt trời sắp đốt tới mông rồi.

Linh Đan cầu nhau vài tiếng, vô cùng không tình nguyện gấp gọn chăn mền rồi đi làm vệ sinh. Ba mẹ đã ở sẵn trong phòng khách chờ, mẹ cô còn len lén vụng trộm lau nước mắt. Cô thờ dài: Mẹ làm như cô bị gả đi xa lắm vậy.

Trang điểm, làm tóc, thay quần áo cũng mất kha khá thời gian. Linh Đan vừa chờ vừa chơi điện thoại, thanh thoi như người sắp cưới không phải là mình. Bên kia Mạnh Quân đã xong hết cả, chuẩn bị đi đón dâu. Bà Hoàng nhìn cô con gái xinh đẹp của mình trong gương, liên tục cảm thán: giống hệt như mẹ nó hồi còn trẻ.

Tiệc cưới đặt tại một nhà hàng 4 sao rất nổi tiếng. 11 giờ 30 thì khách đã có mặt tương đối đầy đủ, đang ngồi trò chuyện rôm rả.

Mạnh Quân từ nãy đến giờ vẫn nhìn chăm chăm Linh Đan không hề chớp mắt. Dù cho thấy hôm nay cô rất đẹp. Mái tóc nâu hạt dẻ được uốn lọn tùy ý thả sau lưng, vài sợi xoắn rủ xuống hai bên thái dương, đỉnh đầu cài một vương miện nhỏ nhắn. Khuôn mặt đáng yêu trang điểm nhẹ, đôi mắt to trong veo lấp lánh tò mò nhìn xung quanh, môi hồng khê cong lên đầy vẻ thích thú. Áo cưới màu trắng tinh khôi trong sáng, như một nàng công chúa kiêu sa trong truyện cổ tích. Người ta nói đúng: người con gái xinh đẹp nhất là vào ngày cưới của mình.

Mạnh Quân bên cạnh khoác áo vest đen, cổ đeo nơ, nhìn qua vô cùng lịch lãm. Anh vốn cận không nặng, hôm nay không đeo kính nên càng làm nổi bật khuôn mặt cương nghị chừng chạc và đôi mắt có thần của mình. Nhân viên nhà hàng đứng gần đó liên tục xuýt xoa khen cô dâu chú rể rất đẹp đôi: nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, đứng cạnh nhau hết như một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Anh chàng MC ở trên sân khấu vẫn luyện thuyên không ngừng, chưa chịu đi vào vấn đề chính. Linh Đan đứng một chút đã mỏi chân, khoác tay Mạnh Quân dựa đầu vào vai anh, khê cầu nhàu:

-Đôi giày này cao quá đi mất, đau chân muốn chết.

-Thì ai bảo em lùn.

Anh tỉnh bơ đáp, tức thì bị giày cao gót đá cho mấy cái, lùi ra phía sau.

-Lùn cái đầu anh. Em không có lùn nghe chưa?

Linh Đan đang đánh hăng bỗng bất ngờ trượt chân, mất thăng bằng ngã đè vào người anh. Mạnh Quân không kịp đỡ, cả hai "vinh quang" ngã lăn trên đất, trở thành trò cười cho mọi người. Môi cô dâu ấn trên má chú rể, hình thành một vết hồng hồng rất mờ ám.

-Hai người này dữ dội thật.-một nhân viên chếp miệng.

Ba mẹ của cô vội tiến lên đỡ. Khuôn mặt cả hai đỏ bừng, mặt anh đặc biệt còn in dấu son môi của cô. Cũng may quần áo không sao, nhưng hình như chân Linh Đan xảy ra chút vấn đề, cảm giác hơi nhức. Lúc đi cô hoàn toàn phải dựa sát vào người anh, còn anh vòng tay qua sau lưng đỡ cô, người ngoài nhìn vào cứ tưởng hai người rất yêu nhau, vô cùng ngưỡng mộ.

Sau khi cha mẹ hai bên phát biểu, cô dâu chú rể trao nhẫn. Đền xung quanh gần như đã tắt hết, chỉ có ánh đèn sân khấu mờ mờ ảo ảo. Hai chiếc nhẫn lấp lánh phản chiếu ánh quang đan vào nhau, hai nửa trái tim gần nhau hơn bao giờ hết. Phía dưới nhanh chóng vang lên tiếng ly thủy tinh va chạm, tất cả cùng nâng ly chúc mừng. Vui nhất ở đây vẫn là ông Thành, ông nội của Mạnh Quân. Từ lâu ông đã muốn Linh Đan làm cháu dâu của mình, nay mong ước đã đạt thành dù sức khỏe không tốt cũng phá lệ uống vài ly với ông nội Linh Đan. Hai ông cụ gật gù tự khen mình có mắt nhìn người, khéo tác hợp nên nhân duyên, lúc sau lại hưng trí nhắc đến chuyện khi mình còn trẻ.

Xong toàn bộ quá trình, anh định dẫn cô xuống dưới thì bỗng dừng bị MC chặn lại. Mạnh Quân khó hiểu, anh chàng cười hi hi nói:

-Dựa theo mong muốn của tất cả những người ở đây, tôi chưa thể thả hai người nhanh như vậy được.-sau đó quay xuống đối với "khán giả" hỏi lớn-Mọi người có yêu cầu gì không ạ?

Sau đó bên dưới truyền đến âm thanh của mọi người, đều đồng thanh nói:

-Hôn đi, hôn đi..

Cô lén lút nhìn anh, sắc đỏ lại lần nữa hiện lên trên hai gò má bầu bĩnh. Anh chàng MC vô cùng tận tâm với nghề nghiệp không hề có ý nghĩ buông tha cho họ, trên trán viết mấy chữ "chờ xem kịch vui".

Tuy đã không phải lần đầu tiên hôn môi nữa nhưng cả hai vẫn người vẫn như cũ thật sự ngỡ ngàng. Dưới sự thúc giục của tất cả khán giả bên dưới, Linh Đan lặng lẽ khều anh một cái, chậm chạp nhắm mắt lại. Mạnh Quân trong lòng thờ dài, cố duy trì biểu cảm tươi cười của mình, trên thực tế lòng bàn tay đã sớm ướt đầm mồ hôi. Anh cũng nhắm mắt lại, cố gắng không nghĩ đến mấy trăm khách đang ngồi dưới sân khấu, nhẹ nhàng dùng môi mình chạm vào môi Linh Đan. Tiếng vỗ tay âm ỉ vang lên, choáng váng cả đầu óc. Chỉ khoảng 10 giây sau anh liền buông ra. Dĩ nhiên mọi người còn chưa có thỏa mãn, nhưng cũng tốt bụng không tiếp tục làm khó đôi bạn trẻ nữa.

Mạnh Quân đi vào trong phòng nghỉ, Linh Đan lẻo đẻo đi theo sau anh, đầu không dám ngẩng lên. Anh vừa mới ngồi xuống ghế, cô đã hoảng hốt chạy vào chỗ thay quần áo, nói vọng lại một câu:

-Em đi thay đồ trước.

Mạnh Quân có chút buồn bực: Cô chạy nhanh như thế để làm gì? Anh có phải yêu quái uống máu người đâu? Anh nghĩ nghĩ, uống chút nước, nhịp tim như trống đánh nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nhiệt độ trên mặt dần tiêu tan. Trong khi đó Linh Đan ở trong kia đối diện với gương vẫn liên tục thờ đốc, gương mặt ửng đỏ. Lúc này không chỉ môi chạm môi, mà anh và cô đã thật sự hôn nhau, chính là hôn lưỡi trong truyền thuyết a! Tại sao lại như vậy được chứ?

Đến 10 phút sau Linh Đan mới có thể trấn tĩnh lại, cảm vấy cưới màu vàng lên thay. Sau đó cô lại phát hiện ra một vấn đề khác. Thế nên vén góc màn ló đầu ra ngoài.

-Thay xong rồi?-anh thấy cô liền hỏi.

- Vẫn chưa. Mẹ em không vào hả anh?

- Mẹ bận ở ngoài rồi.

Anh lắc đầu nói, chợt nhận ra vẻ mặt của cô không được tự nhiên cho lắm.

- Anh Quân, lại đây em nhờ xú.

Mạnh Quân thắc mắc lại gần xem, nghe thấy giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu của Linh Đan:

- Em không kéo được dây kéo sau lưng. Anh qua đây giúp em.

Anh ngần ngừ, không hề nghĩ đến cô sẽ nói vậy, nhất thời có chút quần bách. Linh Đan cũng rồi rầm: cô cũng đâu có tính nhờ anh làm mấy chuyện như vậy, chỉ là trong phòng ngoài anh ra không còn ai khác cả. Hà My thì bận đi xem thức ăn rồi.

Mạnh Quân ho khan một tiếng, bối rối đến gần. Khóa kéo nằm ở sau lưng, tay cô căn bản với không tới được. Khoảng lưng trắng nõn mơ hồ lộ ra. Anh đỏ mặt, tim đập mạnh, hít sâu một hơi nắm khóa phéc-mơ-tuya kéo lên. Ai ngờ giữa chừng khóa lại bị kẹt. Không gian chật hẹp, hai người lại được một phen đồ mồ hôi chật vật lấm mới giải quyết xong cái váy. Mạnh Quân ngay lập tức mở cửa phóng ra ngoài hội trường, chỉ để lại một câu:

- Anh ra ngoài trước.

Linh Đan nhìn theo bóng anh, miệng lẩm bẩm: Làm như cô là quái vật ăn thịt người không bằng. Lau mặt qua loa rồi cô cũng ra ngoài giúp anh mời rượu. Có hơn 30 bàn, phần lớn đều là người cô không quen nên Linh Đan có chút không biết làm sao. May mắn Mạnh Quân khéo ăn nói, cô chẳng cần phải mở miệng, đơn giản mỉm cười và uống rượu.

Linh Đan từ lượng không được tốt lắm, vào nhà vệ sinh đều ới hết cả ra, đầu óc mơ mơ màng màng và phải người nào đó suýt nữa thì ngã ra sàn. Người kia vội vàng đỡ cô đứng dậy, dịu dàng hỏi thăm. Cô liên tục phát tay nói không sao, đoạn muốn đi tìm Mạnh Quân thì đã thấy anh từ xa chạy về phía này.

- Linh Đan, sao rồi? Anh đưa em vào phòng nghỉ nha.

Anh nhẹ nhàng đỡ lấy cô, để cô dựa vào ngực mình mới quay sang nói với người bên cạnh:

- Giám đốc, cảm ơn anh đã đỡ cô ấy.

Người kia ôn hòa mỉm cười, nói "không có gì". Mạnh Quân cũng chẳng suy nghĩ nhiều, bế Linh Đan vào trong. Người đàn ông vẫn tiếp tục đứng đó, ánh mắt sâu thẳm hơi lóe lên tựa như đang nghĩ đến điều gì. Nhìn cô gái đang nằm trong vòng tay Mạnh Quân, khóe miệng hơi hơi lộ ra mỉm cười. Anh ta thấy bóng dáng họ khuất sau ngã rẽ, nhắc chân rời khỏi.

- Cứ để con bé ở đây đi. Mẹ sẽ lo cho nó. - bà Hoàng đỡ con gái ngồi xuống ghế, nhìn Mạnh Quân nói.

- Nhưng mà...

Anh có chút lo lắng liếc sang cô, ngay lúc đó mấy cậu con trai chạy vào phòng gọi lớn:

- Anh Quân mau ra ngoài đi, khách đang tìm anh đó.

Bà Hoàng cũng lên tiếng thúc giục, Mạnh Quân hơi chần chừ rồi cũng ra ngoài. Linh Đan uống chút nước chanh nóng, thấy đỡ hơn nhiều liền tiếp tục "xông pha trần địa". Đầu thế để anh gánh vác một mình được. Nhưng Mạnh Quân rất kiên quyết không để cho cô đụng đến giọt rượu nào nữa, mình anh tiếp hết, cuối cùng say đến mềm người. Vậy nên cô phải cực khổ khiêng anh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nắng sớm tràn vào trong phòng, hương vị ấm áp lan tràn các giác quan. Cô gái trên giường hơi nheo mắt lại, hiển nhiên chưa thích nghi được với ánh sáng. Thấy căn phòng có vẻ lạ lạ, cô đưa tay dụi mắt, đáng vẻ đáng yêu như một con mèo con biếng nhác. Sau đó cô từ trên giường ngồi bật dậy, ngoác nhìn xung quanh, chợt nhớ ra đây là chỗ nào.

Ngày hôm qua cô đã bị gả cho người ta rồi.

Kể từ giờ cô sẽ sống ở đây.

Linh Đan không nhìn được thờ dài một cái, bước xuống giường mở cửa sổ. Gió ulla vào phòng mát rượi, trong phút chốc làm cho con người tỉnh ngủ hẳn. Nhanh chóng rửa mặt, sau đó chạy đi tìm Mạnh Quân.

Hôm qua anh uống quá nhiều rượu, về đến đây nôn ói hết mấy lần mới an tĩnh thiếp đi được. Bây giờ vẫn chưa thể dậy nổi. Cô lo lắng nhìn đồng hồ, nếu không kêu anh dậy thì trễ xe mất.

Linh Đan lấy tay vỗ vỗ mặt của anh, nhẹ giọng gọi:

-Anh Quân, dậy đi nào.

Anh trở mình một cái, miệng lẩm bẩm gì đó nghe không rõ, lại ngủ tiếp. Trán cô xuất hiện ba vạch đen, kiên nhẫn gọi thêm mấy lần nữa. Thấy Mạnh Quân vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, cô vào nhà vệ sinh bưng ra một ca nước, dùng tay vẩy chút nước vào mặt anh. Nhưng anh chỉ hơi nhú mồm, mắt vẫn nhắm tịt. Linh Đan liền bực bội dội hết cả ca nước vào người anh.

-Trời mưa.-người nào đó lập tức hét to.

Cô rất vô tội đem ca đi cất, còn anh trầm mặc nhìn drap trải giường bị ướt hết một mảng lớn, không nói gì. Mất một lúc sau Mạnh Quân mới nghiệm ra được đây là cái tình hình gì.

-Sắp đến giờ xe chạy rồi. Nhanh lên giùm em -cô vút khăn tắm vào người anh, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi thu xếp đồ đạc.

Ngày đầu tiên sau khi kết hôn, cả hai người cùng nhau đi tuần trăng mật. Tour du lịch của họ nghe nói gồm có 15 người và 1 hướng dẫn viên, toàn là những đôi vợ chồng hoặc người yêu đi "hâm nóng" tình cảm. Đáng lẽ ra ba mẹ muốn hai người đi du lịch nước ngoài, nhưng cả anh cả cô vì sợ phiền phức đều không đồng ý. Cuối cùng mẹ chồng khuyên nên chọn đi Vũng Tàu, Vũng Tàu rất gần ngôi xe đỡ mệt, một phần cũng vì tour này đang có giảm giá 40%.

Lúc hai vợ chồng đến nơi thì đã sắp tới giờ xuất phát, cả xe đều đang sốt ruột chờ họ. Linh Đan chỉ có thể ngai ngừng giải thích ngày hôm qua mới đám cưới nên hôm nay dậy trễ. Mọi người nghe thế cũng không trách móc gì nữa, còn dùng ánh mắt mờ ám, cảm thông nhìn chằm chằm Linh Đan với Mạnh Quân đang đứng phía sau cô.

Sau khi tìm được chỗ ngồi ở cuối xe, Mạnh Quân thần nhiên dựa vào ghế ngủ tiếp. Cô biết rõ anh vẫn còn rất mệt, nên không nói gì. Ngồi bên cạnh cô là một cô gái, hình như chỉ đi riêng một mình. Chợt nhớ đến trong đoàn mình vốn có một "con số lẻ". Chắc hẳn chính là cô ấy. (Đoàn 15 người = 7 cặp + 1 người lẻ)

-Chị không đi chung với ai sao?

Cô gái kia liếc qua Linh Đan một cái, rồi lại cúi xuống laptop của mình tiếp tục chơi. Linh Đan loáng thoáng nghe thấy hình như cô ấy có "ừ" một tiếng rất nhẹ. Nhất thời lòng tò mò lại nổi lên.

-Nhìn chị đẹp như thế. Chẳng lẽ còn chưa có bạn trai sao?

-Tôi vừa mới thất tình.

Cô ta thoải mái trả lời. Về mặt không có chút gì gọi là đau khổ. Ngược lại Linh Đan cảm thấy rất áy náy, khi không lại đúng đến vết thương lòng của người ta. Cô gái kia nhìn thấy ánh mắt biết lỗi của cô, buồn cười nói:

-Không cần phải thấy có lỗi. Tôi rất ổn. Chủ yếu tôi đến đây là để giải sầu.

Não của Linh Đan run lên: Đã thất tình rồi mà còn tham gia vào tour du lịch dành cho các đôi yêu nhau, thời thời khắc khắc đều phải nhìn bọn họ ân ái ái. Có phải quá cưỡng ép bản thân rồi không?

-Tôi và bạn trai quen nhau cũng được hơn 2 năm rồi, còn sắp bàn đến chuyện cưới hỏi. Ai ngờ được anh ta đột nhiên chạy theo người khác.-cô gái trầm trầm kể, có chút nặng nề, lông mày nhíu chặt lại.

-Đúng là không có mắt nhìn người. Không biết anh ta mặt mũi ra sao mà quen được người xinh đẹp như chị rồi còn muốn tìm người khác.

Cô ta nghe đến đó, ánh mắt có vẻ khác lạ, khuôn mặt vắn vẹo lạnh lùng chỉ tay lên hàng ghế gần phía trên đầu xe:

-Muốn biết cũng dễ thôi. Anh ta ngồi ở kia.

Môi Linh Đan giật giật, theo hướng chỉ nhìn lên chỗ người đàn ông ngồi ở hàng ghế thứ ba, đang trò chuyện vui vẻ với người yêu bên cạnh. Thì ra đây mới là lý do cô ta tham gia đoàn du lịch này à! Da đầu muốn tê rần, Linh Đan nghe thấy người kia như lên cơn tiếp tục lẩm bẩm:

-Anh ta dám đi người khác. Anh ta nói tôi biến thái, nói tôi bị thần kinh, nói tôi bị điên. Tôi biến thái ở chỗ nào chứ? Tôi thần kinh chỗ nào? Tôi rất bình thường. Cô nói có đúng không?

Linh Đan thấy đáng về của cô gái không được bình thường, cũng chẳng dám chọc giận cô ta, đành phải làm trái lương tâm gật đầu lia lịa:

-Đúng đúng, cô hoàn toàn bình thường. Anh ta mới bị điên.-nói xong liền dịch mông cách xa đối phương một chút.

-Đúng, tôi rất bình thường.

Cô gái kia cười cười, nét mặt giãn ra nhiều, lại cắm đầu vào laptop. Linh Đan lặng lặng vụng trộm lau mồ hôi trên trán. Người này vốn dĩ đầu óc không được bình thường, hèn gì bị bạn trai bỏ cũng phải.

Mạnh Quân vẫn đang ngủ chẳng biết trời trăng mây đất gì. Xe hơi xóc một cái, anh mất thăng bằng liền ngã đầu vào vai cô, nhưng không tỉnh dậy. Xe liên tục xóc thêm mấy lần, cô phải vươn tay giữ anh lại anh mới không bị ngã.

Linh Đan thấy đường đi đã bằng phẳng hơn nhiều, định buông tay thì Mạnh Quân chợt cử động. Mắt vẫn nhắm nhưng tay lại ôm chặt lấy eo Linh Đan, mặt dụi dụi vào cổ cô, hoàn toàn xem cô là gối ôm dính chặt lấy. Cảm thấy hơi thở ấm áp phả vào cổ mình, tai Linh Đan đỏ lên, muốn giật tay anh ra nhưng không được. Cuối cùng đành phải mặc cho bản thân bị "ăn đậu hủ".

-Anh Quân, anh Quân...

Mạnh Quân mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đều đã xuống xe hết, chỉ còn lại hai người.

-Bỏ em ra được rồi.

Linh Đan vỗ vỗ cánh tay của anh. Lúc này anh mới phát hiện ra tư thế mờ ám của hai người, đỏ mặt rút tay về.

-Anh dám "phi lễ" với em. Phải phạt mới được.-cô rất nghiêm túc nói.

-Anh có làm gì đâu?

-Anh còn nói? Cũng chẳng biết suốt hai tiếng vừa rồi em bị ai ôm nữa. Vai nhức muốn chết. Được rồi, có đi có lại, em tình nguyện làm gối ôm cho anh dựa cả buổi rồi thì tới lượt anh làm chút chuyện cho em chứ. Xem như trả công đi.

-Dựa một chút cũng phải trả công sao?-anh lâu bà.

Buổi trưa dùng bữa xong, hai vợ chồng theo đoàn du lịch đi thăm thú khắp nơi, tắm biển thỏa thích. Phần lớn thời gian đều được tự do hoạt động, không bị gò bó. Mặt trời vừa lặn anh liền bị cô kéo đi. Linh Đan chọn một nhà hàng năm sao được hướng dẫn viên giới thiệu trước đó. Vừa ngồi vào bàn cô liền gọi phục vụ đến, nhưng chỉ gọi vài món bình thường. Mạnh Quân thấy vậy cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cứ nghĩ cô đơn giản muốn ăn tối. Không ngờ ngay khi mấy món trên bàn được xử lý xong, cô lại lần nữa vẫy tay với phục vụ, dưới ánh mắt sững sờ của anh gọi thêm mười mấy món nữa, còn là mấy món hảo hạng.

-Em ăn hết được hả?-Mạnh Quân run run giọng hỏi.

-Cứ thử xem rồi biết.

Dĩ nhiên Linh Đan không thể nào "ngốn" hết được đồ ăn này. Chỉ động đũa vài lần thì bảo người đến gói hết lại mang về. Mạnh Quân đau khổ nhìn hóa đơn: cùng lắm anh chỉ mượn vai cô có hai tiếng chứ mấy, thù lao này cũng thật quá đắt rồi. Cũng may ba mẹ anh rộng rãi chu cấp cho không ít tiền đi chơi.

Anh thở dài lấy thẻ ra thanh toán, xong xuôi liền dẫn cô về khách sạn. Linh Đan hai tay xách mấy túi thức ăn, bộ dáng vui vẻ lắm nhảm hát suốt dọc đường. Có vài chiếc xe đạp đôi chạy qua mặt họ, cô cứ nghehnhỏ nhìn theo mãi, hình như rất thích thú.

-Muốn chạy xe đạp đôi?

Linh Đan gật gật đầu, nhưng cuối cùng lại khoát tay nói:

-Thôi để ngày mai đi. Thức ăn này để lâu em sợ nó bị thiu mất.

Trên tay Mạnh Quân cũng có mấy túi thức ăn, hầu hết là hải sản, cần phải ăn liền. Hai người nhanh chóng về khách sạn, gõ cửa phòng từng người trong đoàn rủ họ tập trung lại ra ngoài bãi biển ngồi ăn. Cô gái lúc sáng nói chuyện với Linh Đan ở phòng đơn, gõ cửa mãi vẫn không có ai ra mở, chắc là đã đi dạo rồi.

-Hai đứa sao mua nhiều thế? Tốn nhiều tiền lắm phải không?-một bác gái khoảng chừng hơn 50 tuổi chép miệng hỏi.

-Không có gì đâu bác. Rẻ lắm. Mọi người cứ tự nhiên.

Mạnh Quân im lặng uống nước lọc: Cả một tháng lương của anh đấy, cô còn dám bảo "không có gì". Cô bắt nạt túi tiền của anh, nhưng anh rất tốt bụng

sẽ không tính sổ chuyện này. Dù sao xây dựng tình cảm với mọi người cũng là điều cần thiết. Cô nhóc này thật sự rất biết cách "đổi nhân xử thế".

Tất cả vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả. Ngoài Linh Đan và Mạnh Quân thì ở đây còn có một cặp khác cũng vừa mới cưới cách đây không lâu, vì vậy cả bốn người trở thành tâm điểm bị trêu chọc nhiều nhất. Liếc thấy hai vợ chồng nhà kia đang thân mật nắm tay nhau, Linh Đan cảm thấy mình cũng không nên thua kém người ta.

Cô liền lia thìa gắp một miếng cá, tỉ mỉ bỏ hết xương sau đó đưa đến bên miệng anh dịu dàng nói:

-Anh Quân, ăn cái này đi.

Mạnh Quân hơi hơi nhú mồm, nhưng thấy ánh mắt đe dọa của cô vẫn ngoan ngoãn hé miệng. Thực tình anh không thích loại cá này cho lắm.

Mà dựa theo quan niệm "có đi có lại" của Linh Đan, anh quyết định gắp một con mực nhỏ đút cho cô. Hai người anh em em ăn hết cả một đĩa mực lớn, xung quanh cũng không ai dám nói tiếng nào, dù sao cũng là do họ mua về. Cô hí hửng, thỏa mãn dựa vào người anh chờ được đút tiếp. Xung quanh lại được dịp ồn ào trêu chọc.

-Vợ chồng son a, thật ghen tị quá đi.

Đêm tối lửa sáng, tình cảm càng thêm gắn kết.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Linh Đan đang tung tăng cùng mấy đứa nhỏ gần đó xây lâu đài cát, đổ rồi lại xây tiếp, tiếng đùa nghịch âm ỉ. Mạnh Quân có phần trầm tính hơn, đeo kính đen nằm dài ra ghế phơi nắng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên xem cô đang làm gì. Hệt như đang trông trẻ.

Sau khi tụi con nít bị cha mẹ gọi đi hết, Linh Đan mới chán nản lui trở về bên cạnh anh. Người càng ngày càng đông. Không ít cô nàng diện áo tắm hai mảnh khoe thân hình gợi cảm của mình, cứ như đang trình diễn tiết mục thời trang áo tắm trên biển, thu hút rất nhiều ánh mắt. Những anh chàng điển trai thoải mái trưng bày cơ ngực sáu múi rắn chắc, đáng đi vô cùng oai phong lắm liệt.

Cô nhìn ngắm một hồi bỗng đột nhiên giật giật tay anh, hưng phấn chỉ về hướng bên trái.

-Anh Quân, anh nhìn xem chị gái kia có đẹp không?

Mạnh Quân chẳng hiểu mô tê gì, nhưng vẫn thành thật đánh giá người được cô chỉ, rồi thành thật gật đầu.

-Hắc hắc, có muốn làm quen không?

Anh nhìn nụ cười gian xảo trên môi cô, hơi ngẩn ngơ, vẫn hồn nhiên chưa hiểu gì. Sau đó liền bị cô kéo đi mất.

-Em chào chị.

Linh Đan hướng chị gái kia hét lớn. Cô ta lịch sự cười cười, lòng thầm nghĩ không biết mấy người này đang muốn làm gì mình. May mắn Linh Đan rất biết suy nghĩ, không hề có ý định hù dọa người ta. Hai mắt sáng long lanh chớp chớp nhìn chị gái trước mặt, ngay thơ nói:

-Chị, có thể giúp em với anh hai chụp mấy tấm hình không?-vừa nói vừa vờn tay chỉ cái máy ảnh treo trước ngực mình.

Anh ngẩn ngơ: Anh trở thành anh trai của cô từ khi nào vậy? Con nhóc này lại muốn bày trò gì nữa đây?

Cô gái kia vốn là sinh viên đến đây để du lịch. Dáng người không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng khuôn mặt rất đẹp, còn có chút ngây thơ của con nít. Nghe cô nói vậy thì chị ấy mỉm cười đồng ý, tiếp nhận máy ảnh của từ trong tay Linh Đan. Mạnh Quân bị cô kéo ra đứng phía xa xa, cánh tay bị ôm cứng nhắc không động đậy được, đành phải thấp giọng dò hỏi:

-Em đang định làm cái gì?

-Yên nào. Em đang muốn mai mối cho anh.

Sau khi chị gái giúp "hai anh em" chụp xong, đang cùng nhau xem lại hình trong máy thì bỗng dưng Linh Đan la lên:

-Anh hai, anh ở đây chờ em chút xíu. Em muốn đi vệ sinh.

-Đề anh đi chung với em.-anh định ngồi dậy thì bị cô ấn xuống.

-Không cần đâu anh. Như vậy kì cục lắm. Anh cứ ở đây. Chị gì đó ời, chăm sóc anh hai giùm em nhé. Em sợ anh ấy ngu ngơ lại bị mấy cô nàng ở đây dẫn đi mất. Em đi nhé.

Cô thân nhiên chạy đi, không hề có chút áy náy nào. Hai người còn lại ngẩn ra nhìn nhau, ngượng ngùng mỉm cười.

-Cô bé là em gái của anh?

-Không phải. Thực ra cô ấy là vợ tôi. Chúng tôi vừa mới cưới.

Cô ta nghe thế bật cười lớn:

-Hai người đang đi tuần trăng mật sao?

Anh ngốc ngốc gật đầu.

-Hình như vợ của anh đang định gán ghép chúng ta thì phải? Hay do tôi suy nghĩ quá nhiều?

-Làm phiền cô rồi. Vợ tôi còn nhỏ nên nghịch lắm.

Con nhóc này, dám gây phiền phức cho anh! Mới đám cưới có vài ngày đã vội khích lệ anh "vượt tường". Anh quan sát xung quanh, thấy bóng dáng quen thuộc kia lấp ló ở hàng cây cách đây không xa, khẽ nhăn mặt.

Linh Đan nấp ở một bên, thấy Mạnh Quân và chị gái đang tự nhiên nói chuyện với nhau, trong lòng chợt có cảm giác thành tựu. Anh Quân à, em đang giúp đỡ anh đi tìm hạnh phúc đây nhé. Nếu thất bại chỉ có thể trách bản thân anh quá đầu gối thời.

Thế nhưng chỉ 15 phút sau đó...

Linh Đan lặng lẽ thờ dài: chán chết đi được. Cô đi vòng vòng trên bãi cát một hồi, chẳng có chuyện gì để làm cả. Anh Mạnh Quân với chị gái xinh đẹp kia thế nào rồi nhỉ? Cô về chỗ cũ theo dõi tiếp, thấy hai người kia vẫn đang nói say sưa, bỗng dừng lại có cảm giác bị bỏ rơi mãnh liệt. Bỗng có ai đó vỗ vai cô. Linh Đan giật mình quay lại. Một khuôn mặt vừa quen vừa lạ xuất hiện trước mắt, trong chốc lát cô không thể nhớ ra được là ai.

-Sao đứng đây một mình thế cô bé? Chồng em đâu rồi.

Nghe giọng điệu cộc nhễ của hắn, cô đoán chắc người này không phải dạng đẳng hoàng, bĩu môi không thèm để ý đến tiếp tục liếc qua chỗ Mạnh Quân. Hắn ta theo ánh mắt của cô, nhìn sang Mạnh Quân, chợt vỡ lẽ ra:

-Bị chồng bỏ rơi rồi hả? Thật tội nghiệp! Nếu đã vậy thì đi chơi với anh đi, tại sao phải đứng ở đây nhìn lên bọn họ chứ? Cứ để cho anh ta thấy, em cũng có thể tìm đàn ông bên ngoài.

Linh Đan càng không quan tâm đến kẻ đang nói những nói cuối ở bên cạnh. Trong lòng thầm suy nghĩ: Nếu mà anh Quân thật sự thích chị gái xinh đẹp đó, đi chơi với chị ấy, vậy còn mình phải làm sao đây? Ai đi chơi với mình? Ai trả tiền mua sắm cho mình? Ai chở mình đi xe đạp đôi? Không được, không được, phải ra lời anh ấy về.

Nghĩ là làm. Linh Đan lập tức xắn tay áo lên muốn xông qua túm chồng mình về. Nhưng chân chưa kịp bước thì bản thân đã bị kéo đi. Anh chàng kia quàng tay qua vai cô cứng ngắc, cô không có cách nào gẩy dụa được, chỉ có thể theo hắn.

-Đừng có nhìn nữa. Nếu buồn thì theo anh giải sầu đi. Anh ta không hiểu được giá trị của em thì có anh hiểu mà. Xem nào, làn da rất tốt nha, rất trắng còn đàn hồi nữa. Khuôn mặt xinh đẹp như thế này.

Anh chàng vừa nào vừa sờ sờ nắn nắn cánh tay của Linh Đan. Cô la oai oái, giơ chân đạp hắn nhưng đạp mấy lần đều hụt cả. Cô hét lên, đẩy mạnh hắn ra, chưa kịp chạy đã lần nữa bị túm lại.

-Anh mau buông tôi ra. Buông tôi ra.

-Này, cô bé. Có gì phải làm khổ mình như vậy? Chồng em đã lãng nhãng bên ngoài thì em còn giữ trinh tiết cho anh ta làm gì. Chi bằng đi chơi với anh đi.

-Buông ra. Chuyện của tôi thì liên quan gì tới anh chứ?

Trước mặt đám đông giằng co qua lại như vậy dĩ nhiên thu hút rất nhiều ánh mắt. Linh Đan có cảm giác muốn khóc: Lần này cô gặp phải lưu manh rồi, lại còn là một tên bám dai như đĩa nữa.

-Hai người đang làm gì vậy? -giọng nói âm u lạnh lùng của người nào đó bỗng vang lên bên tai.

-Anh Quân.-Linh Đan la lên, nhân lúc tên kia đang đơ ra liền chạy như bay lại ôm Mạnh Quân, vô cùng ủy khuất dụi dụi đầu vào ngực anh. Chân mày Mạnh Quân nhíu chặt lại, sắc mặt lạnh tanh nhìn anh chàng, khỏe miệng về nên nét cười nguy hiểm.

-Anh đang định kéo vợ tôi đi đâu?

-À, tôi thấy vợ anh buồn rầu đứng ở đây một mình, người chồng như anh lại công khai hẹn hò với tình nhân. Tôi chỉ định dẫn cô ấy đi giải khuây thôi.- giọng điệu hằn ta đầy trào phúng, ánh mắt mỉa mai chăm chú vào Mạnh Quân.

-Dám đặt điều nói xấu người khác? Ai nói với anh người kia là tình nhân của tôi? Chuyện vợ chồng chúng tôi người ngoài như anh đừng có nhúng tay vào. Lo giữ bạn gái của anh đi, tôi thấy cô ta đang ngồi uống rượu với anh chàng nào ngoài kia, ôm ôm ấp ấp thân mật lắm.

Đối phương xanh mặt, chửi thề một tiếng rồi chạy đi mất, có lẽ muốn đi tìm cô bạn gái "ngoan hiền" của mình. Linh Đan thấy rắc rối đã biến mất, lập tức vui vẻ nịnh nọt.

-Anh Quân. Cảm ơn anh đã giúp em.

-Em còn dám nói? Bày trò đã rồi bỏ chạy, để mặc anh ở đây với Bảo Nhi. Ngại chết được. May là em chỉ quanh quẩn gần đây, nếu không bị người ta bắt đi cũng chả có ai cứu. Anh chàng vừa gây chuyện với em cũng ở trong đoàn của mình luôn đó. Mai mốt tránh xa ra, nhớ không?

Linh Đan "ò" một tiếng: Hèn chi hèn lại biết rõ cô.

-Được rồi mà. Anh với chị gái kia thế nào rồi? Có tiến tới chưa? Biết cả tên luôn rồi.-Linh Đan bám dính lấy anh dò hỏi.

-Con nhỏ này, em nghĩ mọi chuyện dễ dàng vậy sao? Có muốn tiến tới cũng chẳng được. Người ta đã có bạn trai rồi, bạn trai bác sĩ đang hoàng.

Linh Đan ngoài mặt thờ dài, nhưng tâm thì vô cùng thoải mái: Như vậy thì anh Quân sẽ không bỏ rơi cô để hẹn hò rồi? Mặt khác lại cảm thấy mình có chút ác độc: người muốn giúp anh tìm hạnh phúc của đời mình là cô, mà người muốn chuyện tình cảm của anh không thành cũng là cô. Song sự ích kỉ ít ỏi đó liền bị Linh Đan gạt bỏ trong nháy mắt, cô cười hi hi ôm lấy cánh tay anh làm lành.

-Anh Mạnh Quân, mình đi thăm Bạch Dinh đi. Em chưa đến đó bao giờ cả.

-Được rồi.-anh bắt đầu đi thờ dài.

-Linh Đan này, sau khi về em có dự định gì?

-Đi đại học, em sẽ học ngành sư phạm. Em muốn trở thành cô giáo, giống như mẹ vậy đó.

-Có kế hoạch tương lai là tốt.-Mạnh Quân tán thưởng.

-Cảm ơn anh.-Cô cười toe toét.

Qua 5 phút sau:

-Linh Đan, em có hiểu tại sao gọi xe đạp đôi không? Có nghĩa là hai người phải cùng nhau đạp mới được.

-Chẳng phải một mình anh đạp thì xe vẫn chạy đó sao? Đàn ông nên ga lăng một chút. Tiếp tục đạp đi.

Mạnh Quân thờ phỉ phò, ai oán liếc cô một cái. Linh Đan thoải mái ngồi đằng sau ngắm cảnh, hưởng thụ khí trời. Gió thổi, hàng cây nhẹ nhàng rung động, tạo thành âm thanh xào xạc êm tai, như đang khẽ thì thầm một giai điệu nào đó của buổi đêm.

Hôm nay không trăng, nhưng có rất nhiều sao, vô cùng đẹp. Cô cứ mãi ngẩng đầu nhìn, đến khi mỏi mới chịu cúi đầu xuống. Tâm trạng rất thoải mái, Linh Đan cũng ngân nga vài câu. Tiếng hát tan vào trong không gian, lưu luyến vẫn vương trong gió. Mạnh Quân khẽ mỉm cười.

Khoảng hơn 10 giờ tối cả hai người mới chịu trả xe lại, về khách sạn nghỉ ngơi. Linh Đan vừa đi vừa huyền thuyên xem ngày mai nên đi chơi ở đâu, ăn đặc sản gì. Anh phía sau, cô phía trước. Lúc hai người vào tới hành lang tầng trệt, vì đi giật lùi nên cô đụng vào một bà cụ, may có anh nhanh tay đỡ được nếu không đã lăn ra đất.

-Xin lỗi bà ạ.-cô hướng bà cụ nói, hơi ngượng ngùng.

Mấy cái hộp giấy ở trên tay bà rớt hết xuống đất, hai người vội vàng giúp nhặt lại. Mạnh Quân ôm đồng hồ, nói với cô:

-Em ở đây chờ anh. Anh giúp bà mang mấy cái này đi rồi quay lại.

Cô gật đầu, cảm thán: Người đàn ông tốt a. Anh đi rồi, cô mới cảm thấy được chỗ này hình như hơi tối, giờ này mọi người đã muốn tắt đèn đóng cửa đi ngủ cả. Im lặng y như đang ở trong dãy lầu ma vậy. Có chút nổi da gà.

Con gió thổi qua, Linh Đan rung mình xoa xoa cánh tay của mình. Anh vẫn chưa quay lại. Đột nhiên có âm thanh lạ xuất hiện, nghe qua như tiếng giày cao gót nện trên nền gạch. Một người xuất hiện phía sau lưng cô, bóng đen đồ dài trên mặt đất. Linh Đan vừa quay lại, lập tức lạnh toát cả người.

Trên tay đối phương nắm một con dao, thoát nhìn khá sắc bén, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Linh Đan căng thẳng muốn hét lên, nhưng cổ họng như tắc lại chẳng thể nói được. Con dao đột ngột nhắm về phía cô bổ xuống. Linh Đan sợ hãi, hoảng loạn, phản xạ lùi về phía sau, nặng nề ngã xuống. Đối phương đâm huyệt, lại hung tợn nhấc dao lên định đâm xuống lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Linh Đan há miệng thở dốc, bất lực nhìn lưỡi dao sắc bén kia sắp cắm vào ngực mình, miệng vẫn không thoát ra được chữ nào. Một bóng người khác nhanh như chớp chắn trước mặt bảo vệ cô, ngăn cản hung khí tới gần. Trong đầu Linh Đan ngay tức khắc xuất hiện cái tên: Mạnh Quân.

Mạnh Quân mạnh mẽ giằng co với đối phương. Trong bóng tối chỉ nghe tiếng hơi thở dồn dập, cùng với tiếng thân thể nặng nề va đập vào tường.

-Buông ra. Tôi phải giết chết cô ta.

Đó là giọng của một phụ nữ, tràn đầy căm phẫn thù hận. Lúc này Linh Đan mới nhận ra người đang muốn hại cô là một người phụ nữ.

Nhưng cô đã đắc tội với ai cơ chứ? Cô chỉ mới tới đây được có hai ngày thôi mà. Tại sao lại có người muốn giết cô chứ?

-Anh Quân...-Linh Đan hoảng hốt la lên.

Mạnh Quân thấy lực tay của đối phương chợt giảm, mặc kệ con dao ở tay vội nhón cơ hội đó giật lấy con dao vút xuống đất, lấy chân đá đi thật xa. Mất đi vũ khí, người phụ nữ càng trở nên hung tợn, móng tay cào trên cánh tay của anh thành những vết dài, rướm rướm máu. Mạnh Quân trong lúc sơ suất liền bị cô ta đẩy ra, đầu đập vào tường. Cô ta nhanh chóng lao về phía Linh Đan, vươn tay bóp cổ của cô.

Cổ bị bóp chặt, Linh Đan không thể kêu cứu, chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ. Khuôn mặt đối diện kia vặn vẹo và hung ác, hai con mắt trợn trừng mở lớn, phản chiếu sự sợ hãi của cô. Trước khi thần trí trở nên mơ hồ, Linh Đan cuối cùng cũng thấy rõ được người này rốt cuộc là ai. Cũng ngay lúc đó, trước mắt đột ngột tối sầm lại.

Cổ họng bỗng được buông lỏng, Linh Đan liều mạng hít thở. Đau buốt làm cho cô không ngừng ho sặc sụa. Sau đó cô rơi vào một lồng ngực vô cùng ấm áp, bên tai là tiếng an ủi dịu dàng của anh. Linh Đan vẫn rất sợ hãi, nước mắt từng hàng từng hàng nổi tiếp nhau, khóc đến nỗi không thở được. Một cánh tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng giúp cô thuận khí.

Nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài, có vài người mở cửa phòng chạy ra xem.

Cô gái kia bị Mạnh Quân đánh ngất, nằm ở một bên. Còn anh ôm chặt lấy Linh Đan, ai hỏi gì cũng chẳng nói. Họ vội vã đi gọi bảo vệ khách sạn.

Linh Đan đã ổn định hơn, được đỡ đứng dậy, phát hiện ra đầu của anh đang chảy máu, sợ hãi nói:

-Anh Quân, đầu của anh...

Mạnh Quân hơi hơi sờ chỗ bị thương, mỉm cười nói "không sao". Linh Đan vội kiểm tra những chỗ khác trên người anh. Cánh tay anh trong lúc giằng co đã bị dao quệt trúng, vẫn đang tiếp tục chảy máu. Ngoài ra còn không ít dấu vết bị xây xát, trầy xước.

Nửa tiếng sau, có người lại tìm thấy ở bụi cây ngoài bãi biển một xác nữ. Cả hung thủ và nạn nhân đều là người trong đoàn du lịch của cô. Người đã tấn công Linh Đan, không ai khác ngoài cô gái đã nói chuyện với cô vào ngày xe khởi hành đến đây, Phương Thi. Linh Đan lúc ấy vốn cảm thấy tâm lý của cô gái đó không được bình thường, nhưng chỉ nghĩ do vừa mới trải qua cú shock lớn, chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày cô ta muốn giết mình.

Anh chàng đã tấn công Linh Đan vào buổi sáng hôm nay chính là bạn trai của cô gái đã bị giết, đồng thời cũng là bạn trai cũ, mục đích Phương Thi theo đến tận đây.

Phương Thi trước đó từng có dấu hiệu tâm lý, từng dùng thuốc điều trị một thời gian, nhưng không hiểu sao sau đó lại bỏ ngang giữa chừng. Có lẽ vì muốn trả thù kẻ thứ ba đã cướp đi tình yêu của mình, nên Phương Thi đã giết chết nạn nhân. Trước đó lại chứng kiến Linh Đan và tên đàn ông đào hoa đó ở gần nhau, cô ta cho rằng Linh Đan cũng muốn ve vãn bạn trai của mình. Kết quả xảy ra cuộc ẩu đả này.

Mạnh Quân cùng Linh Đan ra khỏi sở cảnh sát thì trời đã gần sáng. Tâm trạng cả hai vô cùng nặng nề. Mạnh Quân nhìn vết bầm tím trên cổ cô, có chút đau lòng, vươn tay khẽ chạm vào. Linh Đan vội rút cổ lại, hai mắt đỏ lên.

-Đau lắm sao?

Cô gật đầu, mắt không tự chủ hướng tới mấy miếng băng cá nhân trên trán của anh.

-Đầu của anh có bị gì không? Hay chúng ta đi bệnh viện khám đi?

-Không cần đâu. Anh ổn.

Hai mắt Linh Đan long lanh nhìn anh, chớp chớp. Mạnh Quân thật bất đắc dĩ.

-Thật sự không cần đâu mà.

Cô im lặng, nhưng vẻ mặt cương quyết không để cho anh từ chối. Cuối cùng dưới ánh mắt đầy sức sát thương kia Mạnh Quân phải ngoan ngoãn đi tới bệnh viện, mặc dù vết thương trên đầu chẳng có là gì.

Y tá cẩn thận gỡ mấy miếng băng cá nhân ra, lần nữa sát trùng vết thương cẩn thận. Sau đó mấy vết thương trên tay anh cũng được thoa thuốc, băng lại cẩn thận.

-Bác sĩ, đầu của anh ấy có bị gì không?

-Không nghiêm trọng. Băng bó lại sẽ ổn.-bác sĩ sau khi kiểm tra liền chuyên nghiệp nói.

-Bác sĩ đã khám kĩ chưa? Anh ấy bị đụng vào đầu đó, có thật là không sao? -Linh Đan vẫn không buông tha tiếp tục hỏi.

-Tôi dĩ nhiên biết anh ta bị đụng vào đầu. Nhưng thực sự không có việc gì, xây xát nhẹ thôi, cũng không có máu bầm.-vị bác sĩ trung niên trừng mắt nhìn cô, lần nữa lặp lại.

-Bác sĩ, ông làm ơn kiểm tra kĩ lại đi. Lỡ như có di chứng gì thì sao? Biết đâu sau này ảnh hưởng tới đầu óc của anh ấy? Đãng trí, quên trước quên sau, rồi dần dần quên hết tất cả mọi người xung quanh, kể cả bản thân mình là ai cũng chẳng biết. Không chừng anh ấy còn bị ngớ ngẩn nữa. Hoặc sau này bị bệnh... chết...

Mạnh Quân bịt kín miệng cô lại, ái ngại cười với bác sĩ và y tá đã hóa đá ở bên kia:

-Xin lỗi, vợ tôi ở nhà thường hay xem nhiều phim tình cảm.

Linh Đan không cam tâm vùng vẫy, há miệng cắn tay anh. Mạnh Quân bị đau buông ra, nhìn vết răng trong lòng bàn tay lảng lảng hít một hơi khí lạnh.

-Bác sĩ, liệu có để lại sẹo không? gương mặt đẹp trai thế này lại có sẹo thì không được đâu.-cô mở miệng hỏi.

-Khụ khụ, vết thương nhỏ như thế, không có vấn đề gì.-vị bác sĩ ngốc ngốc trả lời.

Mạnh Quân không kiên nhẫn kéo cô đi mất:

-Được rồi, về thôi. Anh cũng chẳng phải con gái, bị tí sẹo thì có sao?

-Khoan đã. Em còn chưa hỏi xong mà. Nếu sau này anh có di chứng gì thì sao? -Linh Đan bị kéo đi.

-Nếu có thì em sẽ ghét bỏ sao? -anh hỏi đùa.

-Không. Nhưng nếu sau này anh lấy vợ khác em sợ cô ta sẽ ghét bỏ anh đó.-về mặt cô vô cùng nghiêm túc làm anh bật cười.

A? Bác sĩ và y tá vừa mới hỏi hờn không bao lâu liền nghe được câu nói cuối cùng của Linh Đan, há hốc miệng nhìn hai vợ chồng rời đi. Cảm giác như có gió lạnh vừa thoảng qua.

Sau chuyện chấn động xảy ra buổi tối hôm qua, không khí trong đoàn du lịch rất ngột ngạt, chẳng ai nói với ai câu nào. Có một số người thậm chí còn lảng lảng dọn hành lý về nhà. Anh chàng đào hoa kia thì vẫn chưa hết được bàng hoàng, cả ngày đờ ra như người mất hồn.

Chuyện của hai người Mạnh Quân không dám đề cập với cha mẹ hai bên. Dù sao cũng đã kết thúc rồi, không cần thiết phải khiến người lớn lo lắng thêm làm gì. Mà có khi anh và cô sẽ bị tóm trở về nữa. Anh còn chưa có nghĩ ngơi đủ đâu.

Linh Đan vẫn còn có chút sợ hãi, bất kể lúc nào cũng bám dính lấy anh như hình với bóng. Buổi tối cả hai không dám đi lang thang bên ngoài nữa, dùng bữa xong liền về phòng. Linh Đan ở trên giường của mình ngồi xem ti vi, Mạnh Quân nằm giường bên cạnh yên tĩnh đọc sách.

Lăn lộn một hồi, Linh Đan nhảy sang chỗ của anh, đè quyển sách trong tay anh xuống, bắt đầu bàn bạc:

-Anh Quân, chúng ta đi chỗ khác chơi đi. Ở đây chán quá, mọi người cũng về gần hết rồi.

-Được. Bây giờ em muốn đi đâu?

Anh xoa đầu cô dịu dàng hỏi. Linh Đan nhăn trán, nghĩ đi nghĩ lại kỹ càng. Đi biển cũng đã chán rồi, hay đi Đà Lạt nhỉ? Rất thích hợp để tránh nóng. Vì mẹ cô bị say xe nên gia đình ít dám đi chơi xa nên Linh Đan cũng chưa đến đó bao giờ. Cô đưa ra ý kiến này cho Mạnh Quân, liền nhận được sự đồng ý của anh, vô cùng vui vẻ nhảy cẫng lên, bảo phải mau sắp xếp.

Hai người không có đặt trước tour, nên phải tự đi độc lập. Mạnh Quân lên mạng xem thông tin, nhanh chóng liên hệ mua vé xe khách đến Đà Lạt. Anh nói dạo này khách đi du lịch rất đông nên phải đợi tới ngày mốt mới có xe, cô nghe thế cũng hơi nản. Vậy cô phải ở đây thêm một ngày nữa.

Linh Đan chợt nhớ đến cánh tay bị thương của Mạnh Quân, bật dậy lấy thuốc đến thoa cho anh. Dấu vết khá sâu, có chỗ đã kết vảy nhưng có chỗ vẫn còn sưng mủ nhìn rất đáng sợ. Mặc dù đã cố gắng nhẹ tay nhưng vẫn làm Mạnh Quân phải nhắm mắt nhũn mày, nín thở chịu đựng.

Bỗng nhiên anh đưa tay chạm vào cổ cô, Linh Đan giật mình, định hỏi anh đang làm gì thì đã cảm thấy anh nhẹ nhàng vuốt ve mấy chỗ bị bầm tím.

-Còn đau hả?

Linh Đan hít hít mũi, thành thật trả lời

-Đau. Nhưng còn giữ lại được mạng thì tốt rồi.

-Đáng lẽ anh không nên để em ở đó một mình.

Nghe giọng nói rầu rĩ của anh, cô thở dài, nhẹ nhàng an ủi:

-Không phải. Tại số em xui xẻo thôi. Hơn nữa, cũng vì cứu em nên anh mới bị thương, xem ra lần này em nợ anh rồi.

-Thế em tính báo đáp anh thế nào?

-Em không có gì hết. Chẳng lẽ anh bắt em phải lấy thân báo đáp sao?-cô nháy nháy mắt, làm bộ muốn sáp lại gần Mạnh Quân.

-Không được. Như vậy thì anh lỗ to rồi.

Linh Đan nở nụ cười nham hiểm, ấn mạnh xuống vết thương của anh, ngay lập tức vang lên tiếng la oai oái kêu gào xin tha mạng.

-Anh thì lỗ cái đầu á! Em mới là người bị lỗ nè.

Hai người ở trong phòng cười đùa ầm ĩ đến mệt rồi mới đi ngủ. Linh Đan chợt nghĩ đến một chuyện: tay của anh đã bị thương rồi, đâu thể làm chuyện nặng nhọc được, chẳng lẽ cô phải tự xách hành lý?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Để tiết kiệm chi phí, Mạnh Quân tìm một nhà trọ có giá bình dân, cách trung tâm thành phố không xa lắm. May mắn bà chủ cũng thân thiện dễ gần, không quá khắt khe vấn đề điện nước.

Lúc đầu Linh Đan vốn dĩ muốn thuê hai phòng riêng. Nhưng trước khi cô kịp mở miệng, bà chủ đã nhanh hơn một bước. Phải nói bà ấy rất tinh mắt, vừa nhìn liền phát hiện ngón tay hai người đang mang nhẫn cưới cùng kiểu, hiểu ngay là vợ chồng cùng nhau đi du lịch. Sau đó anh và cô nhanh chóng bị đẩy vào chung một gian phòng.

Dù sao vợ chồng mà đôi ở riêng cũng rất kỳ cục, nên hai người an phận không dám hó hé gì. Sau khi sắp xếp hành lý xong xuôi thì ra ngoài ăn trưa. Bà chủ tốt bụng có nấu vài món, tuy đơn giản nhưng khá vừa miệng, chủ yếu là có hương vị gia đình. Biết hai người vừa mới cưới, đang đi hưởng tuần trăng mật, bà hình như rất thích thú, nói:

-Hai đứa có dự định đi đâu chơi chưa? Nếu chưa thì bác giới thiệu cho.

Cô và anh nhìn nhau gật đầu, tiếp tục nghe:

-Ở đây có mấy điểm nổi tiếng lắm, chắc mấy đứa cũng từng nghe qua rồi. Thích hợp cho những đôi tình lữ thì có Hồ Than Thở, tức nơi có Đồi Thông Hai Mộ đó, biết không?

Khóe miệng hai người run rẩy, cảm giác nói không nên lời. Đồi Thông Hai Mộ? Thích hợp cho tình lữ? Đùa sao? Nhưng thật không vui chút nào. Bà chủ nhìn nét mặt kì quái của vợ chồng họ, vẫn chẳng nhận thức được mình đã sai ở đâu.

-Ở đây có mấy ngôi biệt thự mà mở cửa cho khách tham quan đó. Buổi tối mấy đứa cứ đi thử. Bác đưa chìa khóa cho, muốn tới mấy giờ về cũng được.

-À vâng... Cảm ơn bác.-Mạnh Quân nhăn nhó cười đầy miễn cưỡng.

Bà chủ thấy cả Linh Đan và Mạnh Quân đều không muốn nói chuyện nữa, đành phải âm ức giữ im lặng. Mọi người cùng cúi đầu ăn cho xong bữa cơm, không khí im lặng kì lạ.

-Bây giờ mình làm gì đây anh? -Linh Đan nằm chán nằm trên giường hỏi.

-Tắm rửa trước đi. Rồi anh dẫn em ra ngoài chơi.-Mạnh Quân vừa lôi quần áo ra ngoài vừa bảo.

Linh Đan bĩu môi thờ dãi, lúc đầu chỉ lo làm sao đến được Đà Lạt, chưa chuẩn bị kế hoạch gì cả. Thế nên hiện tại tới nơi rồi thì cũng chẳng biết phải làm gì. Nhưng Mạnh Quân nói trước đây anh đã tới chỗ này hết mấy lần, có nhiều kinh nghiệm nên không cần lo lắng. Linh Đan cũng chỉ biết nghe theo thôi, còn đề nghị của bà chủ nhà thì căn bản không lọt vào tai. Cô sợ nhất mấy thứ ma quỷ đó.

-Alo, mẹ à? Gọi cho con có chuyện gì không?

-từ đầu dây bên kia truyền tới giọng nói oán trách của mẹ Linh Đan.

-Dạ vui lắm mẹ ạ.-Linh Đan không có báo cho mẹ cô đã tới Đà Lạt, cho nên cứ tùy tiện trả lời.

Linh Đan bỗng thấy có chút chột dạ, nhưng vì không muốn để mẹ lo lắng nên cố gắng bình tĩnh nói:

-Không sao đâu mẹ. Con có nghe nói, cái án mạng đó cách chỗ tụi con ở xa lắm.

Cô phải nói chuyện với mẹ một lúc lâu bà Hoàng mới chịu gác máy. Không phải Linh Đan muốn nói dối, cô chỉ không muốn để gia đình lo lắng, hơn nữa, cô cũng không muốn nhắc lại cái sự kiện kia chút nào.

Hai vợ chồng tắm rửa thay quần áo xong bắt đầu lên đường. Đầu tiên Mạnh Quân dẫn cô đến thăm vườn hoa Đà Lạt.

-Nơi này lớn thật anh nhỉ? Quá trời hoa luôn!

-Ừ. Nếu chúng ta đến đây vào cuối năm còn có thể xem festival hoa nữa.-anh nắm tay cô dẫn đi, ôn hòa nói.

-Thật á? Vậy cuối năm nay chúng ta đến xem đi.

Mạnh Quân khóe miệng co rút: Muốn đến là đến được chắc? Công ty anh cứ đến cuối năm liền bận gần chết, xin nghỉ được mới lạ. Con bé này, chưa gì đã nghĩ tới lần đi chơi sau rồi.

-Ông nội em rất thích hoa lan. Chúng ta mua mấy giống hoa về xem như làm quà cho ông được không?

-Cũng được. Em có muốn trồng thử không?-anh gật đầu, suy nghĩ rồi quay sang hỏi cô.

-Không không.-Cô phát tay.-Mất công lắm, chăm không được thì lại héo. Em thích xương rồng hơn.

Mạnh Quân nhìn đám xương rồng cô đang chỉ, thờ dãi một hơi bất lực nói:

-Em nghĩ xương rồng thì không cần chăm hay sao? Em không biết cách chăm sóc đàn hoàng thì nó cũng héo thôi. Hồi nhỏ anh từng mua mấy chậu về rồi, chưa được một tháng đã chết hết.

-Do anh ngốc không biết cách chăm sóc thôi, em đâu có ngốc như anh chứ.-Linh Đan bĩu môi cãi lại.

-Được rồi được rồi. Anh ngốc được chưa? Mau qua xem loại nào đẹp chúng ta mua giống về cho ông nội.

Bỗng nhiên cô kéo áo anh nói:

-Anh Quân, em đói bụng.

- Yên nào Linh Đan. Em tự tìm xem có chỗ nào bán đồ ăn không?

- Không muốn. Anh đi với em đi. Em sợ lạc đường.-cô bám riết lấy cánh tay anh không buông.

-Lớn rồi còn sợ lạc đường. Chịu thua em.

Linh Đan nhìn hai ngôi mộ ở xa xa trước mắt, khẽ rùng mình. Đồi thông hai mộ a! Không biết tên Mạnh Quân này nghĩ gì mà lại mang cô đến chôn này. Thật sự không hiểu nổi. Còn có mấy âm thanh lao xao kì quái kia nữa.

-Anh Quân, anh có nghe thấy gì không?

-Tiếng xì xào đó hả? Em xem ở đây có hai ngôi mộ này, có thể do linh hồn đang lang thang ở gần đây đó. Anh còn nghe nói, ở đây cũng có mấy vụ tự tử, giết người thảm lắm đó. Em có thấy chỗ này lạnh lạnh không?

Anh nói xong cô mới thấy ớn lạnh cả người, vô thức bám sát vào người anh. Mạnh Quân hơi buồn cười, nắm lấy vai Linh Đan bước đi.

-Em có muốn chụp hình không?

-Thôi đi.-Cô liên tục lắc đầu.-Lỡ lúc rửa hình lại thấy thứ gì kinh dị thì khổ lắm. Mau sang chỗ khác đi, ở đây thấy ghê quá.

Mạnh Quân bị Linh Đan kéo đi, khe khẽ lắc đầu bất đắc dĩ. Hai người đi lang thang quanh quần một hồi mỏi chân, cùng nhau đi mướn ngựa để cưỡi, tham quan xung quanh.

Linh Đan ngồi đằng sau ôm cứng lấy anh, có thể dễ dàng nhận thấy cả người cô đang run lên. Cô vốn có chút sợ độ cao, tuy ở trên ngựa cũng không phải cao lắm, nhưng mà ai biết được lúc nào đó con ngựa nổi điên hất cả hai người xuống thì làm sao. Động vật đôi khi không thể nói lý được.

-Anh Quân, hay đừng cỡi ngựa nữa. Chúng ta xuống đi bộ.

-Gì vậy nhóc? Em sợ sao?

Cô rất muốn tỏ vẻ anh hùng bảo mình không sợ, nhưng ngay cả đầu cũng không dám ló ra, khuôn mặt cơ hồ dán sát vào lưng anh, chẳng có chút xiu khí phách nào. Mạnh Quân hiểu được lo lắng của cô, dịu dàng nói:

-Không sao đâu. Ngựa ở đây được huấn luyện kĩ rồi mà. Cứ ôm chặt lấy anh thì em sẽ không té nổi đâu.

Thấy con ngựa ổn định bước từng bước chậm rãi, dần dần Linh Đan cũng yên tâm hơn, không còn sợ hãi nữa, hai mắt mở to thích thú nhìn xung quanh, đáng vẻ hồn nhiên như một đứa trẻ.

-Ở đây nhiều hoa quá anh nhỉ? Đi đâu cũng thấy.

-Còn phải nói? Người ta gọi Đà Lạt là xứ sở ngàn hoa mà.

Được một lúc, Linh Đan lại nói với Mạnh Quân:

-Anh, em muốn ngồi trước.

-Tưởng em đang sợ chứ?

-Em muốn ngồi đằng trước cơ. Anh Quân, mau đổi chỗ cho em đi.

-Được rồi được rồi.

Mạnh Quân mỉm cười thỏa hiệp, Linh Đan được như ý nguyện ngồi phía trước điều khiển hướng đi của ngựa.

Đứa nhỏ này thật dễ dàng thích nghi với hoàn cảnh! Anh vừa lòng sờ cằm, lưu loát phóng lên lưng ngựa, ôm chặt lấy eo Linh Đan. Cô giật mình sững sốt, ngưng thở mất vài giây.

Lúc đầu vì sợ hãi nên cô không hề chú ý đến, thì ra hai người lại dựa sát như vậy. Bây giờ mới bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cũng không tiện giãy dụa. Mùi hương quen thuộc trên người Mạnh Quân bao phủ lấy cô, khiến Linh Đan rất an tâm, trái tim non nớt vô thức đập từng nhịp gấp gấp mạnh mẽ. Hai gò má xinh xắn dần dần biến hồng.

Mạnh Quân nhận thấy vẻ mặt có chút mơ hồ cùng thân thể cứng nhắc của cô, đẩy mắt hiện lên một tia suy nghĩ. Tay anh dần dần buông lỏng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên bàn tay nhỏ bé đang nắm dây cương của cô, bảo bọc nó trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, chỉ thoáng thấy mặt anh vô cùng bình tĩnh, không hề có dấu hiệu bất thường nào. Mi mắt hơi rũ xuống, cô cố gắng lờ đi cảm xúc khác lạ đang từ từ dâng lên trong lòng. Lưng lại không tự chủ được lặng lẽ nhích dần về phía sau. Cả người Linh Đan chìm trong lồng ngực

vững chắc của anh.

Linh Đan không hề hay biết trong lúc đó, người ngồi phía sau mình đôi mắt chợt sáng lên, khe khẽ mỉm cười, nụ cười yếu ớt nhưng tràn đầy cung chiều.

.....

Mấy ngày sau đó, hai vợ chồng đều lang thang la cà khắp nơi nơi. Ban ngày ở bên ngoài tham quan thắng cảnh, hưởng thụ các loại đặc sản. Tối mệt mới quay trở về nhà trọ nghỉ ngơi.

Vì cả người mệt mỏi nên Linh Đan vừa tắm xong đã lập tức lăn lên giường. Đợi đến lúc Mạnh Quân bước ra khỏi phòng tắm đã thấy cô nhắm mắt ngủ o o, có khi tưởng ngủ sâu còn chiếm mất hơn nửa giường. Anh cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ chân nhẹ tay nằm lên giường không để cho cô bị giật mình, còn dịu dàng đắp chăn cho cả hai người. Mạnh Quân ngẫu nhiên sẽ ngắm khuôn mặt hồn nhiên say ngủ của Linh Đan, ngẫu nhiên buồn cười nghĩ rằng: Cô nhóc này hoàn toàn không phòng bị như vậy, thật không nghĩ rằng anh sẽ giờ trở đối bại với cô hay sao? Tin tưởng anh đến thế sao?

Nếu có thể thì dĩ nhiên Linh Đan còn muốn ở lại đây thêm vài ngày nữa, nhưng tiệc vui rồi cũng sẽ có lúc tàn. Thời hạn nghỉ phép của Mạnh Quân đã gần hết, hai người sắp phải về nhà. Buổi tối cuối cùng ở Đà Lạt, Mạnh Quân tranh thủ dẫn Linh Đan đi xem chợ Âm Phủ, sẵn tiện mua chút ít quà bánh về cho gia đình hai bên. Một ngày nay anh và cô chỉ toàn đi chơi chưa hề mua gì cả.

-Em tưởng chợ Âm Phủ thì âm khí phải nặng lắm.

Anh phì cười, nói:

-Âm khí? Em có thể nhìn thấy được âm khí sao? Làm như mình là Tôn Ngộ Không ấy!

-Thì không thấy được cũng phải cảm nhận được chứ? Trước kia em còn nghĩ là chợ này được xây trên nghĩa địa cơ đấy.

-Đã đến đây rồi thì em nên bỏ mấy cái suy nghĩ linh tinh ấy đi. Thật ra, lúc trước ở đây không có đèn đường, mỗi quán đều phải đặt ở quầy một ngọn đèn dầu nhỏ chỉ đủ để chiếu sáng. Vì thế thoát nhìn nơi này nhìn luôn có vẻ u ám, đó mới là nguồn gốc của cái tên chợ Âm Phủ.

Sau khi dạo vài vòng hai người đã ăn uống no nê, cũng mua được không ít thứ, liền thỏa mãn ra về. Đi bộ một quãng mới tới bãi giữ xe. Vì để tiện đi lại nên Mạnh Quân đã thuê hẳn một chiếc xe máy, dùng trong 4 ngày này.

-Ngày mai về rồi, không biết chừng nào mới có thể đi chơi nữa? -Linh Đan đột nhiên thở dài.

-Em rất ít khi đi chơi hả?

-Dạ, mỗi lần ở trường hoặc bạn bè tổ chức tham quan vui chơi gì đó, ba mẹ đều không cho phép em đi, sợ em bị lạc. Em chỉ có thể du lịch với gia đình, mẹ lại say xe nên toàn đến mấy nơi gần gần thôi. Đây xem như là chuyến du lịch lâu nhất và xa nhất của em đó.

-Vậy sao? Em yên tâm đi, có anh rồi. Sau này rảnh rồi anh sẽ lại dẫn em đi, đi chán rồi về.

Linh Đan nghe thế liền hét lên đầy phấn khích, ôm lấy cổ Mạnh Quân:

-Oa, anh hứa rồi đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sau bao nhiêu ngày ăn chơi hưởng thụ, cuối cùng Linh Đan và Mạnh Quân dưới ánh mắt rung rung đưa tiền của bà chủ nhà tốt bụng xách hành lý lên xe trở về.

Linh Đan vừa về tới nơi đã chạy ù vào phòng, lăn lên giường nằm, trong lòng cảm thán: Cảm giác thật tốt.

-Quả nhiên ở nhà vẫn tốt nhất.

Không biết từ lúc nào Mạnh Quân đã đứng trước cửa phòng, nghe được câu nói kia của cô, nhất thời nổi hứng trêu chọc:

-Thế sáng sớm ai ăn vạ đòi ở lại không chịu về nhĩ?

-Kệ em.-Linh Đan bấu môi nói.

-Được được được. Tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta phải sang ba mẹ ăn cơm đó.

Anh dọn đồ xong thì quay trở lại phòng mình. Hiện tại Mạnh Quân đang ở chính là phòng "tân hôn" của hai người, đáng lẽ Linh Đan muốn ở phòng này, nhưng hầu hết tài liệu, máy vi tính, sổ sách của anh đã được mang vào đó hết. Chuyển ra thì rất tốn thời gian công sức. Vì thế chỉ đành ủy khuất Linh Đan phải "làm ô" trong phòng khách (phòng ngủ dành cho khách).

Sáng hôm sau, hai người dậy khá trễ, song lại lười ra ngoài. Trước khi đi chơi Linh Đan đã ôm một đồng mí gói về nhà. Cô rất có trách nhiệm, vệ sinh xong liền nhận nhiệm vụ vào bếp. Cô một gói, anh hai gói, còn đập thêm mấy quả trứng gà cho có dinh dưỡng.

-Mẹ anh nếu biết em ngược đãi chồng như thế này nhất định sẽ không tha cho em đâu.-Mạnh Quân có chút ghét bỏ nhìn tô mí đặt trên bàn.

-Anh làm như chỉ có mình anh là con cưng vậy. Em cũng là bảo bối của ba mẹ đó. Đụng đến em ba mẹ sẽ không tha cho anh đâu.-cô xoa xoa đầu anh tùy ý đáp.

.....

Ông bà Huỳnh (ba mẹ Mạnh Quân) tuổi đã ngoài 50, hiện vẫn tiếp tục kinh doanh bên ngoài. Tóc cả hai đã lấm tấm bạc, trán mờ mờ còn xuất hiện dấu vết thời gian, gương mặt vì thế thoát nhìn ôn hoà dễ gần khiến người ta cảm thấy thoải mái. Vợ chồng họ bao nhiêu năm ở bên nhau cố gắng làm việc vun đắp xây dựng gia đình nhỏ của mình, vẫn luôn đoàn kết hoà thuận, ít khi nào tranh cãi, đối nhân xử thế hợp lòng người, là tấm gương tốt cho con cái noi theo. Phải nói môi trường sống và giáo dục của từ nhỏ đã Mạnh Quân vô cùng tốt.

-Hai đứa đến rồi hả? Sao lại mang nhiều đồ thế kia? Mẹ đã bảo không cần mua quà rồi mà.

-Thì lâu lâu mới đi chơi mà mẹ.-Mạnh Quân ôm lấy mẹ mình nói.

Linh Đan có phần lúng túng chẳng dám nói gì. Ba mẹ chồng cô không phải người khó tính, ngược lại họ còn là những người có tư tưởng rất thoáng. Ông nội của anh rất hiền lành, hơn nữa ông rất thương cô. Nhưng dù sao thời gian tiếp xúc không dài, cô ít nhiều vẫn cảm thấy không quen.

Lúc mọi người đang ở phòng khách nói chuyện thì có một con chó lông xù lớn chậm chạp chạy vào trong, quanh quẩn bên chân Mạnh Quân cọ cọ. Anh cười cười xoa đầu nó, gọi "Lucky", nó thích ý vẫy đuôi, thuần thục leo lên ghế sofa ngồi bên cạnh Linh Đan, tò mò nhìn cô.

-Lucky, chó cưng của gia đình anh đó, nuôi đã được 5 năm rồi.

Linh Đan từ nhỏ đã thích chó mèo gì đó, bắt quả ba mẹ không cho cô nuôi, nói cô ngay cả bản thân cũng không thể chăm sóc được thì làm sao lo được cho thú cưng. Nghe xong tất nhiên cảm thấy rất tổn thương, nhưng nghĩ lại thấy cũng không sai, thế nên cô chỉ có thể sang chơi với chó con bên hàng xóm.

-Lucky, lại đây chị ôm cái nào.

Lucky nhìn nhìn cô, sau đó quay đầu leo lên người Mạnh Quân liếm mặt của anh, khiến anh bật cười ha hả. Linh Đan bị nó "bơ" không thương tiếc, có chút tức giận trừng mắt nhìn, lạnh lùng hỏi:

-Nó là chó cái?

-Ồ, chó cái. Sao thế?

Trong lòng Linh Đan "à" một tiếng, vẻ mặt như bưng bình, thần nhiên uống một ngụm nước. Anh khó hiểu nhìn cô, cũng không hỏi nữa, tiếp tục nói chuyện với chó cưng của mình. Ông nội cũng nhân đó hỏi thăm cô một số chuyện.

Đến trưa cô bị đẩy vào bếp cùng với mẹ chồng. Tuy không biết nấu ăn nhưng bình thường Linh Đan có phụ giúp mẹ chút ít chuyện vặt, cũng xem như không hoàn toàn vô dụng.

-Con giống mẹ, hồi trước mới gả sang đây mẹ cũng chẳng biết làm gì. Từ nhỏ đến lớn mẹ được chăm sóc bảo bọc vô cùng kỹ lưỡng, hầu như không cần phải làm việc gì đụng tới móng tay. Cho nên mẹ hai mươi mấy tuổi đầu ngay cả cơm cũng chẳng biết nấu, chén cũng không thể rửa.

Bà Huỳnh vuốt tóc cô, dịu dàng nói:

-Nhưng dù sao đàn bà con gái mà không biết vào bếp thì không được. Người ta nói "Muốn nắm giữ trái tim đàn ông thì trước hết phải nắm giữ dạ dày của họ". Sau này con theo mẹ học vài bữa là được, mẹ chỉ cho con vài món thẳng Quân thích ăn.

Linh Đan gật đầu vâng dạ, cảm thấy người mẹ chồng này thật tốt. Không giống như những bà mẹ chồng chanh chua cô thường thấy trên ti vi, cũng không có thái độ kiêu ngạo lên mặt dạy đời hoành hạ con dâu, không coi người ta ra gì.

Đến giờ cơm thì Mạnh Huy, em trai Mạnh Quân mới từ chỗ học thêm về nhà. Thằng nhóc năm nay mới có 15 tuổi. Hai anh em cách nhau cả chục năm. Nghe nói ông bà Huỳnh vốn chỉ dự định sinh có một đứa con, vì tình hình kinh tế gia đình lúc trước chẳng có khá giả gì. Mạnh Huy là ngoài kế hoạch, lúc bà Huỳnh mang thai thẳng bệ thì đã 37 tuổi rồi, thời điểm đó vợ chồng đã làm ăn ổn định hơn nên quyết định sinh luôn.

Linh Đan mới gặp Mạnh Huy có một lần lúc đám cưới, ấn tượng không sâu. Mạnh Quân mỗi lần nói với cô về đứa em trai này luôn là bộ dáng tự hào yêu thương vô hạn. Thằng nhóc từ bé đã rất thông minh, lại còn hiền lành nghe lời, học sinh chăm chỉ gương mẫu của lớp. Các môn tự nhiên, nhất là môn toán nó học vô cùng siêu, hầu như năm nào cũng đều giành phần thưởng, học bổng. Chỉ có điều suốt ngày cứ chui rúc ở nhà. Trong tưởng tượng của Linh Đan, Mạnh Huy chắc hẳn là tên một sách ồm nồm đeo kính Nobita dày cộm, suốt ngày chúi mũi đọc sách, bản tính làm lý ít nói, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Mà trên thực tế thằng bé cũng không khác với tưởng tượng của cô lắm. Từ lúc ngồi vào bàn đến giờ Mạnh Huy vẫn không nói câu nào, dường như đang suy nghĩ cái gì đó. Ba mẹ hỏi han cũng chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện, ăn xong chén thứ hai liền lập tức bay lên lầu nói phải làm thí nghiệm gì đó.

"Xem đi, quả nhiên là một sách cuồng học a!", Linh Đan cảm thán trong lòng. Mạnh Quân nhìn xem em trai, có chút bất đắc dĩ. Thằng nhóc này đối xử với bản thân thật tệ, chẳng trách càng ngày càng gầy.

Linh Đan đang nói chuyện, lơ đãng nhìn thấy con Lucky đang ngoan ngoãn ngồi cạnh chân Mạnh Quân ăn phần của mình, lâu lâu lại cọ cọ anh vài cái. Cô nhất thời chúm chím, giờ chân đá nó. Lucky kêu ăng ăng, dùng đôi mắt đen đáng thương nhìn cô. Mạnh Quân vội vàng dừng đứa cúi xuống xem nó làm sao. Linh Đan tròn tròn mắt nhìn những người còn lại đều ân cần hỏi thăm Lucky, thấy nó vẫy đuôi không sao mới ăn tiếp. Cô thở dài: Có cần phải quan tâm đến vậy không, chó thôi mà. Nhất thời cô quên mất mình cũng là một người yêu thương động vật.

Ăn cơm xong, ông nội vào phòng nghỉ ngơi trước. Ba mẹ anh dọn dẹp rồi ra phòng khách xem ti vi. Linh Đan bị Mạnh Quân kéo ra ngoài sân. Còn tưởng anh định dẫn cô đi tham quan, không ngờ anh lại bảo giúp anh tắm cho con chó cưng. Linh Đan thật muốn đề anh ra đập một trận. Cô chính là nhìn Lucky không vừa mắt, ai bảo lúc này nó mê trai không thèm để ý tới cô chứ.

Anh cầm vòi nước tắm cho nó, lông nó bị xối ướt nhẹp rũ xuống, nhìn rất tức cười. Linh Đan không khách khí cười trêu chọc. Nó uất ức nhìn cô, đột nhiên mạnh mẽ rũ hết nước bám trên người mình ra làm nước bắn hết vào người Linh Đan.

Lucky trưng ra bộ mặt thích thú nhìn cô, vừa ngây thơ vừa như đang chế giễu. Cô bực bội hét lên một tiếng, bay qua giật vòi nước từ tay anh nhắm thẳng về phía Lucky. Mạnh Quân còn chưa kịp phản ứng gì đã nhìn thấy một người một chó tựa hồ đang muốn đánh nhau. Lucky gâu gâu sủa lớn, nhào vào trên người Linh Đan làm cô té xuống cỏ. Nước tràn ra đất khiến Linh Đan ướt nhẹp không thua gì con chó đáng ghét kia. Anh vội chạy sang đỡ cô dậy, trong lúc sơ ý bị nước lia trúng. Lucky ở trên áo sơ mi trắng tinh của anh nhân tiện in lại vài dấu chân.

Kế tiếp Mạnh Quân giành lại được vòi nước, trực tiếp tiến công trả thù, Linh Đan cùng Lucky thật thê thảm, liên tục la oai oái xin tha. Kết quả sân sau bị hai người một chó bọn họ loạn thành một đoàn.

-Tụi con làm gì vậy hả? Chỉ tắm cho con chó thôi mà sao lại ra tới nông nổi này?-ông Huỳnh nhíu mày hỏi.

Anh và cô ngại ngại nhìn nhau cười, không trả lời. Bà Huỳnh bảo:

-Mau lên thay đồ đi. Con sang phòng mẹ xem có bộ đồ nào cho Linh Đan mặc được không?

-Dạ.-Anh đáp lời, dắt cô lên lầu.

Áo ướt dính sát vào da làm cho Linh Đan có chút lạnh, cô khó chịu hắt xì một tiếng, liền nghe anh quan tâm hỏi:

-Cảm rồi hả? Nhà anh có thuốc, muốn anh lấy cho em không?

-Thôi đi anh. Em không sao đâu.-Linh Đan kì thật rất ghét uống thuốc.

Anh mở tủ quần áo của mẹ mình, đưa cho cô một cái áo sơ mi ngắn tay màu trắng ngà nhìn khá già dặn cùng với quần lụa màu đen ngắn tới đầu gối. Thấy anh còn đang lục lọi cái gì đó, cô khó hiểu hỏi:

-Anh còn tìm gì vậy?

Anh đứng thẳng lên, bối rối gãi đầu ngốc nghếch cười:

-À... Anh đang... Linh Đan, em có cần...

-Cần gì chứ?-cô liếc nhìn biểu tình ngượng ngập của anh, cảm thấy khó hiểu.

-À... Cái đó... Em có cần...ừm... Đồ lót... Cần không?

Mặt anh đỏ lên, nói xong thì ngượng ngập không dám nhìn thẳng vào cô. Linh Đan cũng chẳng hơn, sắc mặt đen thui, qua một lát mới run giọng đáp:

-Không cần đâu.

-Nhưng nếu mặc đồ ướt em sẽ bị bệnh đó.

-Đã nói là không cần, em đi tắm đây.

Linh Đan vội vào phòng tắm trốn mất. Anh nhăn nhó đứng ở ngoài nhìn mấy thứ trên tay mình, lại ghét bỏ trả về vị trí cũ. Sau đó Mạnh Quân cũng đi về phòng mình thay quần áo.

Linh Đan đang tắm giữa chừng, chợt nghe có tiếng gõ cửa, liền nghĩ là Mạnh Quân, bực tức nói:

-Em đã bảo không cần lấy đồ lót rồi mà. Anh đi đi.

Bên ngoài im lặng mất vài giây, sau đó tiếng của bà Huỳnh vang lên:

-Là mẹ, mẹ đến đưa chai sữa tắm mới cho con. Chai cũ hết rồi mà quên thay.

Linh Đan cũng im lặng một lúc lâu, thật rất xấu hổ, sau đó vội vã lấy khăn tắm bao quanh người, tuy không che được gì nhiều nhưng ít nhất những chỗ trọng yếu vẫn không lộ ra được. Lúng túng hồi lâu cô mới trấn tĩnh lại. Chỉ biết bên ngoài là mẹ chồng, không nghĩ nhiều nên cô nhanh chóng mở cửa.

Sau đó cô mới phát hiện còn có Mạnh Quân đang đứng sau lưng mẹ. Cô hơi ngẩn ra, chợt nhớ đến mình còn đang quần khăn tắm, mặt lập tức nóng lên, "rầm" một tiếng cánh cửa phòng tắm đóng lại.

-Không lấy sữa tắm hả?-bà Huỳnh lại gọi.

Cửa hơi hé, lần này chỉ có một cánh tay vươn ra ngoài, lấy được chai sữa tắm thì liền rút lại. Khóe miệng bà hơi co rút, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của đứa con trai lớn cười cười:

-Vợ chồng cả rồi mà còn ngượng ngùng cái gì không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đợi đến khi bà Huỳnh rời khỏi Mạnh Quân mới lại gần cửa phòng tắm gọi nhỏ:

-Linh Đan?

Bên trong không có tiếng trả lời, anh sờ mũi, nghĩ là cô thẹn thùng nên không ở lại làm phiền nữa. Đang định xuống lầu trước thì chợt nghe thấy tiếng của cô:

-Mạnh Quân, mẹ đã đi chưa?

-Mẹ đi rồi. Em cứ tắm đi.

-Mạnh Quân, lúc nãy... anh, anh có thấy gì không?

Nhắc đến chuyện vừa mới xảy ra cách đây ít phút, mặt của anh lại lạnh lẽo xuất hiện hai vệt hồng hồng. Dù sao anh cũng là một người đàn ông thuần khiết chưa bao giờ gần gũi nữ sắc a, làm sao có thể không ngượng ngùng được. Anh khẽ ho một tiếng, che giấu sự bối rối của mình.

-Không có. Nhanh quá, anh còn chưa nhìn thấy gì thì em đã đóng cửa rồi. Hơn nữa em còn quần khăn tắm, anh làm sao thấy được chứ?

-Anh là đang oán trách em quá nhanh hả?-giọng nói ần ần tức giận của cô truyền đến.

-Không có mà.

Linh Đan không hỏi gì nữa, chỉ bảo anh đi trước. Tiếng nước chảy vang lên, anh chỉ hơi chần chừ rồi xuống lầu nói chuyện với ba.

Cô tắm rất nhanh, chỉ thoáng chốc đã xong. Lúc mặc bộ quần áo Mạnh Quân đưa cảm thấy có chút kì dị, nhưng chẳng dám đòi hỏi gì thêm. Có đồ cho mình mặc đã là may lắm rồi, may mắn cũng khá vừa người.

Thấy Linh Đan xuống lầu, Lucky đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi liền nhảy xuống, chạy vòng vòng xung quanh cô. Sau "trận chiến" vừa nãy, nó đã có thiện cảm hơn với người đồng minh này, nên chủ động tiến lại gần.

Linh Đan cũng không phải người hay so đo, cúi xuống ôm lấy nó. Lông của Lucky vừa được ông Huỳnh dùng máy sấy sấy sơ qua, sau đó còn ở ngoài sân phơi nắng nên đã tương đối khô, sờ vào rất mềm, rất thoải mái. Cứ như đang chạm vào sợi vải vậy.

Không biết vô tình hay cố ý, cô chọn chỗ ngồi cách xa Mạnh Quân nhất. Cả hai người chẳng hề nhìn nhau, nhưng trên mặt loáng thoáng có vết đỏ khả nghi. Ba mẹ anh lại nghĩ lúc ở ngoài sân bọn họ cãi nhau, nên bây giờ còn đang giận dỗi.

Ông Huỳnh hơi nhướn mày, trao đổi ánh mắt với vợ một lát. Sau đó nét mặt của ông nghiêm túc hẳn lên, cất giọng gọi Linh Đan và Mạnh Quân.

-Nghe ba nói cái này một chút.

Anh và cô ын ý liếc qua nhau, cùng ngồi thẳng người lại. Ông Huỳnh nhìn lướt qua, hài lòng mở miệng:

-Lúc trước ba mẹ cứ lu bu chuyện đám cưới của tụi con, sau đó hai đứa đi tuần trăng mật đến giờ mới về đây, nên chưa có dịp nói chuyện với tụi con đang hoang. Sẵn đây nghe ba mẹ dặn dò vài điều. Ba cũng biết, hôn nhân của tụi con đều do người lớn sắp đặt chứ không phải do tình nguyện. Nhưng giờ cũng xem như ván đã đóng thuyền rồi. Có gia đình, không phải độc thân vui tính gì nữa, tụi con không thể cứ trẻ con hiếu thắng mãi, không thể muốn làm gì thì làm, muốn sống sao thì sống. Phải biết suy nghĩ, lo lắng cho nhau, và tôn trọng ý kiến của đối phương. Thế mới giữ được hòa khí.

Bà Huỳnh cũng cầm tay Linh Đan, nhìn hai người nói:

-Ba mẹ già hết cả rồi, chỉ mong con cái hòa thuận yêu thương nhau thôi. Linh Đan này, mẹ biết con còn ở tuổi trẻ trung năng động, mà thằng con trai của mẹ thì đầu gỗ nhàm chán. Mẹ cũng không mong con phải ở rết trong nhà làm nội trợ. Con cứ tiếp tục giao lưu với bạn bè, giao lưu với xã hội, nhưng hãy tự biết giới hạn của mình, đừng bao giờ bỏ bê gia đình, chồng con.

-Mẹ, sao mẹ lại nói con là đầu gỗ?-Anh nhăn mặt phản bác.

-Con nữa, vợ còn nhỏ nên tính nó đôi khi trẻ con. Cái gì có thể chiều được thì chiều, không thì thôi. Đừng bao giờ mặt nặng mày nhẹ với nhau nghe chưa?

-Dạ dạ dạ.-anh gật đầu liên tục, miệng khề nở một nụ cười hạnh phúc.

Ba của anh cũng phì cười, nửa đùa nửa thật bảo:

-Thể hiện chút tình cảm cho hai ông bà già này xem nào. Hai đứa ôm nhau một cái.

-A? Ba mẹ, ban ngày ban mặt như thế không tốt lắm đâu.-Linh Đan này giờ vẫn im lặng ôm chặt Lucky vội vàng lên tiếng.

-Sợ gì chứ? Tụi con là vợ chồng, ai dám nói gì đâu? Hơn nữa, ở đây chỉ toàn người nhà thôi mà, Không cần ngại, không cần ngại.-ông Huỳnh thoải mái nói, vẻ mặt như đang chờ xem kịch.

-Đứng đứng, không cần ngại.-Mạnh Quân cười cười, bước qua phía ghế sofa Linh Đan đang ngồi, dang tay dịu dàng ôm lấy cô vào lòng, mặt anh kề sát mặt cô. Linh Đan ngượng đến đỏ mặt, quần bách cúi đầu. Lucky ở giữa khó chịu cựa quậy, nhảy xuống dưới chạy đi mất.

Vợ chồng già nhìn hai người trẻ đang ôm nhau kia, lẳng lặng trao nhau ý cười ăm ắp nơi ánh mắt.

8 giờ rưỡi sáng ngày hôm sau Linh Đan vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa rời giường. Nếu không phải thấy đói bụng, chắc chắn cô còn định "huống" đến tận 10 giờ.

Tuỳ tiện nấu một tô mì cho bữa sáng, uống ly sữa tươi. Linh Đan thở dài nhớ tới lúc đi du lịch ngày nào cũng được ăn sơn hào hải vị đã quen, giờ phải ăn mì gói đúng là có chút ngược đãi dạ dày.

Sau khi ăn xong, cô ra ngoài phòng khách thì phát hiện trên bàn có đặt tờ tiền, dùng chìa khóa nhà đè lên. Chợt nhớ đến hình như trước khi đi làm Mạnh Quân có dặn cô đi siêu thị mua mấy thứ. Mà lúc đó Linh Đan còn đang mơ ngủ nên cứ ậm ừ cho qua.

Cầm tiền lên thì cô phát hiện trong đó còn có một tờ giấy ghi rõ đồ cần phải mua. Mạnh Quân biết rõ cô nhóc này sẽ chẳng nhớ những gì mình nói nên đã cẩn thận viết lại. Nét chữ của anh rất đẹp, vô cùng ngay ngắn rõ ràng. Linh Đan hơi ngẩn người, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, chạy vào phòng thay quần áo.

Hôm nay là ngày thường, hơn nữa còn là buổi sáng nên có rất ít người đi siêu thị. Linh Đan đầu tiên theo thói quen đi dạo vài vòng trước xem có gì hay ho, sau đó mới bắt đầu tìm mấy thứ anh đã ghi trong giấy. Số một chính là thức ăn. Linh Đan dựa theo trí nhớ đi đến khu đặt đồ hộp. Mạnh Quân và cô đều không biết nấu ăn, mua thức ăn đóng hộp xem ra sẽ dễ dàng hơn, tiện lợi hơn nhiều, không phải qua mấy khâu sơ chế xử lý phiền phức. Tuy không tốt cho sức khỏe cho lắm, nhưng cũng đành chịu thôi.

Linh Đan đi lấy xe đẩy. Quầy bán đồ hộp rất vắng, chỉ có một cô gái đang đứng ở đó. Cô ta mặc một chiếc đầm không dây màu đỏ rực ngắn trên đầu gối, từng lọn tóc xoăn màu nâu tùy ý thả sau lưng, khuôn mặt trang điểm khá đậm, khá cầu kỳ.

Đi siêu thị thôi mà, đâu có cần phải ăn mặc như đi dự tiệc thế kia chứ? Cho ai nhìn? Ở đây cùng lắm chỉ có mấy bà mấy cô nội trợ đi mua thức ăn thôi.

Linh Đan âm thầm nhìn mũi khinh thường, nhưng bỗng thấy hình như cô gái này có điểm quen quen. Bạn học? Hàng xóm xù? Hay người mẫu diễn viên nổi tiếng? Đang vật óc suy nghĩ thì thấy cô ta nhìn về phía này, Linh Đan hoảng hốt lập tức xoay lưng lại. Cuối cùng cô cũng đã nhớ ra người này là ai rồi. Cô lẳng lặng chuồn ra chỗ khác, kéo theo chiếc xe đẩy sau lưng mình, không dám để cô gái kia thấy mặt, nếu không thì sẽ phiền phức, phiền phức lớn.

Qua mấy ngã rẽ, ngoảnh lại phía sau thấy không có ai đuổi theo cô mới yên tâm thở phào, nhân tiện lấy một tuýp kem đánh răng mới. Mạnh Quân đã viết rõ nên mua loại nào, cô chỉ cần dựa theo đó thôi. Sau đó phải mua bàn chải đánh răng, ly, khăn mặt. Của anh màu xanh da trời, của cô màu vàng, vì kiểu dáng giống nhau nên trông cứ hệt như đồ đôi vậy.

Mua xong, Linh Đan tiếp tục tìm nước lau nhà. Vừa rẽ phải liền thấy một cái bóng dáng đỏ rực đại biểu cho phiền phức, cô lại không tiếng động lui ngược trở về, thở dài: Cảm giác như đang trốn giặc vậy!

Đợi đến khi mua xong mấy đồ dùng linh tinh thì cô mới quay trở về khu thức ăn đóng hộp. Lúc này chỉ lo trốn chưa kịp mua gì. Ai ngờ ra tới nơi vẫn thấy "oan hồn" kia đứng đó. Muốn kéo xe đi thì đã bị phát hiện:

-Cô đứng lại.

Linh Đan thở dài: Cuối cùng vẫn trốn không thoát. Cô gái kia đã tiến tới trước mặt, hắt cằm nói:

-Nãy giờ 3 lần rồi đấy. Cô làm gì thấy tôi là trốn thế hả? Bộ tôi trông giống quái vật lắm hay sao? Tôi nói cho cô biết, chỉ có tôi mới được quyền không để ý tới cô thôi, chứ cô không được quyền không để ý tới tôi, nghe rõ chứ? Sao cô không nói gì? Lười bị mèo ăn rồi à?

Tôi xin cô, cô nói đến nhiệt tình như thế thì tôi biết chen miệng vào đường nào đây. Linh Đan âm thầm tính toán xem có nên gọi cho Mạnh Quân đến ứng cứu hay không, vì trước kia Mạnh Quân đã dặn cô nếu Thủy Trang đến gây phiền phức thì cứ việc nói với anh. Nhưng giờ chỉ sợ khi anh đến nơi thì cô đã bị Thủy Trang giải quyết xong xuôi rồi.

-Sao không nói gì? Cô đang khinh thường tôi?

Linh Đan siết chặt tay che giấu sợ hãi trong lòng. Bây giờ Mạnh Quân không có ở bên cạnh, không có ai bảo vệ cô, mọi việc cần phải cẩn thận. Cô miễn cưỡng tươi cười giả ngu:

-A, trùng hợp thật! Chị cũng đi siêu thị?

Thủy Trang trừng mắt nhìn cô, trừng muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài, trừng đến nỗi Linh Đan lạnh toát cả người. Sau đó cô ta thản nhiên vuốt tóc, hắt cằm tiêu sái bước đi. Lúc đi ngang qua cô còn để lại một câu:

-Đồ dờ hoi.

Linh Đan cứng ngắc nhìn theo bóng dáng chói mắt kia. Cô ta cứ thế mà đi rồi? Đi dễ dàng như vậy?

Hại cô phải hoảng loạn một phen. Linh Đan nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm: "Cô mới là kẻ dờ hoi, rõ ràng nước sông không phạm nước giếng, tôi đã lờ cô rồi cô còn chặn đường của tôi. Tôi không nói chuyện cô bắt tôi nói. Đến khi tôi mở miệng cô lại phui mông bỏ đi."

Buổi tối khi Mạnh Quân về nhà Linh Đan kể lại chuyện mình gặp Thủy Trang. Anh hơi nhíu mày, vội vàng nắm tay cô hỏi cô có sao không. Linh Đan uống nước cho thấm giọng, sau đó kể chi tiết cho anh nghe.

-Có lẽ Thủy Trang cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Em yên tâm đi, cô ấy sẽ không làm gì em đâu.

-Anh chắc chứ? Hôm nay làm em bị một phen hồi hộp. Em còn tưởng là cô ta sẽ đến dần mặt, cảnh cáo em đừng có quá đắc ý, sẽ có ngày cô ta cướp lại anh từ tay em.

Mạnh Quân dờ khóc dờ cười xoa đầu cô:

-Em suy nghĩ nhiều quá rồi.

-Thật đó anh. Có khi nào cô ta hiện tại đang án binh bất động, tìm hiểu tình hình trước rồi sau đó sẽ từ từ tìm cách chia rẽ anh với em?

-Không có đâu. Đây là đời thật chứ không phải phim-Anh vỗ vai cô an ủi, thầm nghĩ: Mấy loại phim truyền hình đó quả thật không phải thứ gì tốt. May mắn anh không có xem.

-Vậy cô ấy có thuê giang hồ đến xử lý em không?

Mạnh Quân im lặng cảm thán.

-Thật ra Thủy Trang cũng không phải hạng người xấu xa gì, chỉ có điều cô ta quá kiêu ngạo, tự cao tự đại, cho mình là nhất, vênh váo làm cho người ta chán ghét. Nhưng con người Thủy Trang cũng có những quy tắc của riêng mình. Phạm là thứ của người khác sẽ không bao giờ động vào, hơn nữa Thủy Trang luôn ghét những kẻ thứ ba chuyên phá hoại tình cảm, gia đình của người khác. Thủy Trang sẽ không vì anh mà phá vỡ quy tắc của mình, huống chi anh vốn cũng chẳng phải quan trọng đối với cô ta như em nghĩ.

Linh Đan gật đầu tỏ ý mình đã hiểu, lẳng lặng ngắm nghĩ. Cô gái kia xem ra vẫn còn thuốc chữa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Một ngày nọ Linh Đan rảnh rỗi không có việc gì làm liền sang nhà của bạn chơi. Nghe tiếng chuông cửa, Hà My liền chạy ra ngoài xem. Vừa thấy người đến là cô bạn đã gần hai tuần chưa hề liên lạc của mình, cô bé nhếch mép cười khinh thường:

-Sao? Đi chơi có vui không hả?

Linh Đan cười hi hi, không để ý đến mặt mày sung xia của cô bạn chui vào trong nhà, tự động mở tủ lạnh tìm nước uống.

-Bà đó, đi chơi cũng không chịu gọi cho tui lấy một lần. Bạn bè gì vậy?

-Ba mẹ tui tui còn không gọi nữa huống chi bà. Nếu bà nhớ tui thì sao bà không gọi cho tui?

Hà My "Xi" một tiếng rõ dài, lẩm bẩm:

-Ai thèm nhớ bà chứ?

Sau đó, cô bé quần quýt lấy Linh Đan muốn nghe kể về tuần trăng mật của hai người. Linh Đan cũng không có ý muốn giấu giếm gì cả, trực tiếp kể hết, ngay cả lần cô bị "ám sát" suýt mất mạng kia. Nghe xong, Hà My không có lo lắng sốt ruột như cô đã tưởng tượng, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt sùng bái, hai mắt biến thành hình trái tim.

-Anh hùng cứu mỹ nhân a! Dừng cảm quá đi mất! Bàn lĩnh quá đi mất!

Linh Đan rung rung nước mắt, ủy khuất nói:

-Con nhỏ đáng ghét này, bà không lo lắng cho tui chút nào sao? Tui mới là người bị hại nè.

Hà My nhìn Linh Đan như một đứa dở hơi, tiếp tục với hình ảnh người anh hùng trong trí tưởng tượng của mình. Linh Đan không để yên, lẳng nhặng bám theo oán trách một hồi mới nghe đối phương nói:

-Bớt nói thừa thái đi. Nếu bà xảy ra chuyện gì thì giờ này bà còn đứng được trước mặt tui sao? Tui không có thừa nhiệt huyết để đi quan tâm chuyện không đâu.

-Biết đâu được. Lỡ tui bị thương chỗ nào đó mà bà không nhìn thấy thì sao?

Hà My thấy cũng có lý xoa cằm, lập tức nhào qua người Linh Đan:

-Nào nào, cởi áo ra cho bọn cô nương xem bên trong có sứt mẻ gì không?

-Oái, nhột... Bà đừng có qua đây nha... A!

Hai người vô tư đùa giỡn ầm ĩ. Âm thanh to đến mức hàng xóm cách đó ba căn nhà vẫn nghe thấy được.

Trong khi đó Mạnh Quân phải bù đầu bù cổ giải quyết đồng công việc tích tụ đánh dấu "dành riêng" cho mình ở công ty. Bao nhiêu ngày ăn chơi hưởng thụ đã quen, bây giờ nhìn chồng hồ sơ trên bàn có chút khó khăn ra nước mắt. Đã vậy buổi sáng lúc anh vừa mới bước chân vào đã được toàn thể nhân viên trong văn phòng của mình "chào đón" vô cùng nồng nhiệt. Đến khi quà cáp, bánh trái đều được phân chia đồng đều cho từng người thì họ mới chịu hài lòng bỏ qua. Nhưng thỉnh thoảng vị trưởng phòng tên Hải Lộc đáng kính kia vẫn nhìn anh bằng ánh mắt mờ ám, hoặc hỏi mấy câu hỏi rất không thuần khiết khiến người nghe mặt đỏ tai hồng. "Đứa trẻ" lớn xác ngây thơ như Mạnh Quân gặp phải một phen nghẹn lời.

-Anh Quân, em nghe mọi người nói chị dâu đáng yêu lắm. Tiếc là hôm đám cưới em không tới được. Hay bữa nào anh mời mọi người ăn một bữa, sẵn tiện cho em diện kiến nhan sắc của chị dâu đi.-đồng nghiệp nhỏ tuổi nhất trong phòng lên tiếng.

-Phải đó Quân. Lấy vợ rồi cũng nên thiết đãi anh em nồng hậu chứ?-một người khác cũng cười cười nói thêm vào.

Mạnh Quân tiếc nuôi túi tiền của mình, cố gắng thương lượng:

- Chẳng phải trước khi em đám cưới đã đãi mọi người rồi sao?

- Cái đó không giống. Đó là bữa tiệc chia tay cuộc đời độc thân của em. Còn bây giờ em đã đám cưới rồi, nhận không ít phúc lợi rồi, nên phải chia sẻ niềm vui với anh em. Để bọn anh đường đường chính chính gặp mặt em dâu nữa chứ? - Trưởng phòng thân thiết vỗ vai anh.

- Trưởng phòng... - Mạnh Quân bỗng cất tiếng gọi.

- Sao?

- Chừng nào anh mới cưới vợ? - Đợi đến khi đó nhất định phải chinh anh ta một trận. Ít nhất phải khiến anh ta bỏ ra hai tháng lương.

Hải Lộc nghe thế cười phá lên, bá vai bá cổ Mạnh Quân:

- Chú em muốn trả thù anh hả? Còn khuya nhé! Độc thân rất tốt, đại gì phải đâm đầu vào phần mộ hôn nhân. Được rồi, giải tán đi làm việc nào.

Linh Đan tích cực chải lại mái tóc bù xù không chịu nổi, lắng lắng nghe Hà My nói chuyện.

- Bà còn nhớ Minh Kiệt không?

- Minh Kiệt? Là ai thế? Bạn thời cấp một của tui mình?

Hà My lắc đầu. Bạn thời cấp 2, cấp 3 Linh Đan vẫn nhớ rõ, không hề có ấn tượng với cái tên này. Cô ngẫm nghĩ một lát cũng không nhớ được, ngập ngừng hỏi:

- Chẳng lẽ thời mẫu giáo?

- Bà nghĩ đâu xa xôi vậy. Anh chàng chụp ảnh cưới cho bà với Mạnh Quân đó nhớ không?

Linh Đan ngờ ngẩn, thú thật cô đã quên từ đời nào rồi, chỉ duy nhất có ấn tượng với con rắn đen "sọc vàng" đồ chơi kia thôi. Trí nhớ cô từ xưa đến nay vốn rất kém. Hà My nhìn vẻ mặt mơ hồ của Linh Đan, khề thờ dài:

- Tui biết không thể trông cậy gì vào đầu óc của bà mà.

- Nhưng sao tự nhiên bà lại nhắc đến người ta. Gần đây vô tình gặp lại hả?

- Không phải vô tình đâu, còn là cố tình ấy chứ. Tên đầu gối đó làm tui tức chết được. Chưa từng thấy ai đầu gối như hấn ta cả. Có lòng tốt muốn giúp hấn, hấn lại bảo tui vương tay vương chân. Nói chuyện với hấn, hấn còn dám ngổ lờ tui nữa. Đàn ông con trai gì chẳng có chút ga lăng nào.

Hà My oán hận ngút trời ở một bên huyền thiên kể lể. Linh Đan hơi hơi nhú mồm, ngay lập tức nắm được trọng tâm:

- A? Bà đừng có nói với tui bà thích người ta rồi nha.

Hà My kì quái trừng mắt nhìn cô nửa ngày, cũng không có phủ định.

- Gì chứ? Là thật hả? Sao trước kia bà không kể cho tui? - Linh Đan nổi giận: Chẳng phải bạn bè thì phải chia sẻ sao?

- Bà vui vẻ đi hưởng tuần trăng mật với chồng, bỏ tui cô đơn ở lại đây điện thoại cũng không gọi, tui nói lúc nào được.

Hà My bỗng nhớ ra được điều gì, chớp chớp mắt cười mờ ám:

- Mà này Linh Đan, hỏi chút nhé. Cảm giác khi từ một người con gái lột xác trở thành một người đàn bà như thế nào?

- Con gái thành đàn bà là sao? Bà đang nói cái gì vậy? - Linh Đan ngò nghếch hỏi lại.

Khuôn mặt Hà My hiện lên hai chữ "lưu manh", nắm tay cô hỏi dồn dập:

- Ý tui là chuyện phòng the, chuyện chăn gối của hai vợ chồng bà đó. Sao hả? Có mỹ mãn không? Có hài lòng không? Một đêm được mấy lần?

Linh Đan nghe xong quả nhiên mặt liền đỏ ửng, vợ vội lấy cái gối bên cạnh đánh liên tiếp vào mặt đối phương:

- Hà My! Bà là đồ thô bỉ, biến thái. Đồ sắc nữ! A, tui phải diệt bà trừ hại cho dân.

Tuy đã lấy chồng nhưng cô vẫn là thiếu nữ vô cùng ngây thơ thuần khiết chưa hiểu sự đời nha. Sao con nhỏ đáng ghét này lại dám đầu độc tâm hồn non nớt của cô chứ?

-Đừng ích kỷ như vậy. Chia sẻ kinh nghiệm với chị em với nào. Đêm tân hôn hẳn phải mệt mỏi lắm nhỉ? Sáng hôm sau mấy giờ bà mới dậy được?

Hà My không sợ chết vẫn tiếp tục đùa dai. Linh Đan đưa ngón tay chọc chọc vào trán cô bé, mồm miệng cười lạnh:

-Bà đó, cứ việc ôm đồng tiểu thuyết của mình mà ảo tưởng tiếp đi. Đừng có làm phiền tui.

.....

Sau khi dạo vài vòng, Hà My bỗng dừng lại kéo tay Linh Đan bảo:

-Tui mình đi mua đồ ăn đi. Buổi sáng tui chưa có ăn gì hết á. Giờ thấy đói bụng.

Linh Đan cũng đồng ý. Hai người liền tìm một cửa hàng bánh nhỏ, mua một ổ bánh ngọt. Hà My ngồi tại chỗ giải quyết, ăn xong vẫn còn thấy đói nên đi mua thêm một ổ bánh khác. Sau đó lại mua thêm hai ổ nữa. Linh Đan càng nhìn càng thấy kinh dị, lo lắng hỏi:

-Bà bị bỏ đói cả tuần rồi à? Ăn gì nhiều thế?

Hà My miệng nhai nhồm nhoàm, trừng mắt nhìn cô nói:

-Làm như bà không biết ấy? Từ trước tới giờ tui vốn ăn nhiều mà. Mấy ngày nay ba mẹ tui nắm tay nhau đi du lịch, đứa con gái cưng như tôi bị bỏ lại đầu có ai lo cơm nước ăn uống cho. Mi gói cơ bản ăn không đủ no. Bà xem đi, tui bị sụt mất mấy cân thịt rồi đây này. Ôm nhách xấu chết được.

Linh Đan run rẩy nhìn bạn: Bà ốm ở chỗ nào, so với lần trước tui gặp còn muốn mập hơn. Cô bạn này của cô thật sự rất khác người. Con gái người ta toàn lo mình không đủ ốm, Hà My lại lo ngại mình không đủ mập.

-Bà muốn mua bánh kem hả? Cứ tự nhiên đi không cần phải để ý tui. Tui ăn xong cái này là no rồi, không có giành với bà đâu.

Linh Đan thần nhiên liếc Hà My. Không phải cô muốn ăn, cô định mua cho Mạnh Quân. Anh rất thích ăn đồ ngọt, về điểm này thì hai người giống nhau. Anh đi làm mệt mỏi cần sự an ủi mà. Tuy vậy cô sẽ không thừa nhận mình đang quan tâm anh, chỉ là hiện tại cô đều dùng tiền của anh tiêu xài nên cũng nên làm chút gì đó chứ.

Một lát sau, hai người lại tung tăng đi trên vỉa hè, trên tay Linh Đan lại xách thêm một túi bánh kem nhỏ, Hà My cứ cười mờ ám nhìn cô.

-Bà đủ rồi nha. Cười gì cười hoài.

-Thích cười đó, làm gì nhau? Người có chồng rồi khác hẳn nha. Chín chắn nhiều rồi.

-Chín chắn cái đầu bà.

Linh Đan đi đằng trước nhưng vì quay lại giỡn với Hà My nên không để ý nhìn đường, lúc qua ngã rẽ đụng phải một người đàn ông cũng đang đi tới với tốc độ khá nhanh. Cô loạng choạng suýt nữa thì ngã, may nhờ có Hà My đỡ kịp, nhưng hộp bánh thì đã rơi xuống đất "anh đừng hi sinh".

-Xin lỗi. Em có làm sao không?

Người đàn ông kia sau khi định thần vội lo lắng hỏi thăm. Lúc ánh mắt lướt qua Linh Đan liền hiện lên một tia sáng, rất nhanh biến mất. Linh Đan lắc đầu nói không sao, nhặt hộp bánh lên. Hẳn là còn ăn được, chỉ có điều hơi bị nhem nhuốc.

-Anh đền cho em một cái khác nha.

Người đàn ông kia đáng vẻ lịch sự phong độ, trán cao, một đôi mắt đen tinh anh làm cho khí chất của anh ta có vẻ tinh khiết cương trực. Nhìn thế nào cũng không giống người xấu. Lúc này anh lại tốt bụng muốn bồi thường, càng cho thấy mình là một người dễ chịu, hiểu lý lẽ. Hà My nhíu mày nhìn anh ta, yên lặng đánh giá. Linh Đan cảm thấy bản thân mình không chú ý đi đứng cũng có lỗi, đang muốn từ chối thì cô bé đã can lại:

-Cứ để anh ta đền đi.

Đối phương cũng gật đầu, ánh mắt vô cùng chân thành.

-Em cũng có lỗi mà. Cái này còn ăn được... Không...

Linh Đan không có cơ hội giải bày hết, Hà My đã kéo cô đi theo anh ta vào một cửa hàng khác lớn hơn, cao cấp hơn chỗ các cô vừa ghé qua. Cô liền có chút ngại ngùng, như vậy hình như không ổn lắm. Giống như đang lợi dụng người ta.

Anh ta thấy đáng vẻ không tự nhiên của Linh Đan, vỗ vai cô dịu dàng nói:

-Em chọn một cái đi. Xem như anh đền cho em. Đừng ngại.

Cô cúi đầu chọn bừa một cái cho xong, không muốn kéo dài chuyện này. Cũng may người đàn ông kia cũng không có ý muốn mời cả hai người đi ăn

com làm quen gì gì đó. Sau khi ra ngoài, anh ta đặt bánh vào tay Linh Đan, bảo:

-Anh có việc phải đi trước, bữa khác gặp lại. Tạm biệt Linh Đan.-sau đó quay sang Hà My-Tạm biệt nhé bé mập.

Hà My tức xì khói muốn mắng người. Linh Đan thì có chút thắc mắc hỏi:

-Sao anh ta biết tên của tui. Bà nói hả?

-Tui nói làm gì? Nãy giờ tui cũng không có gọi tên bà. Trăm phần trăm là người quen của bà đó. Tội nghiệp, tự mình đa tình rồi, trí nhớ Dory của bà căn bản không thể dung nạp được ai. Có khi anh ta còn chưa biết bà đã lập gia đình. Chứ nhìn cái cách anh ta đối với bà chắc chắn là có tình ý. Không được nhé Linh Đan, bà phải mạnh mẽ lên, đã có Mạnh Quân rồi thì không được sa ngã trước cám dỗ, không được sờ mó đến trai đẹp khác.

-Bà nghĩ gì vậy hả?-Linh Đan bất đắc dĩ cười cười. Cô bạn này của cô có ấn tượng rất tốt với Mạnh Quân. Vì thế cho nên cô không muốn nói cho Hà My biết chuyện hợp đồng, nếu không chắc chắn sẽ bị mắng: "Bà đúng là ngu ngốc, khỏi mờ như Mạnh Quân đã dâng tới miệng rồi còn chê này chê nọ."

Nếu người đàn ông đó biết tên của cô thì chắc chắn phải có quen biết với cô. Nhưng Linh Đan cố gắng lục lọi trong đầu mình cũng không nhớ được. Có điều, nhìn vẻ ngoài của anh ta trông cũng được lắm. Rất đẹp trai, rất nam tính...

Lúc Linh Đan còn nghĩ ngợi nãy thứ linh tinh, Hà My chợt thấy xa xa thấp thoáng có bóng dáng quen thuộc nào đó, hai mắt lập tức sáng lên trực tiếp bỏ bạn đuổi theo người ta.

-Mà hình như vừa nãy anh ta có nói "gặp lại" nhỉ? Bà... Ủa? Đầu rồi?-Linh Đan vừa xoay người lại thì phát hiện cô bạn thân của mình đã biến mất không chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Mạnh Quân vừa đi làm về đã thấy cô nhóc nào đó đứng đón sẵn ở cửa, thái độ đặc biệt dịu dàng ân cần, còn giúp anh mang cặp vào trong phòng, giúp anh lấy khăn lau mặt.

-Anh Quân, anh có khát nước không? Em pha nước chanh cho anh rồi này.

Linh Đan từ trong bếp bung ra ly nước đưa cho anh. Mạnh Quân nhìn nước có phần đục đục, nhất thời e ngại chưa dám uống, nhưng dưới ánh mắt tha thiết của Linh Đan không thể không thử một ngụm. Chưa đến 1 giây liền "phụt" một cái phun ngược hết trở ra.

-Em chưa cho đường hả? Sao chua quá vậy nè?

-Em cho rồi mà.-Linh Đan ủy khuất nói.

-Không tin thì em uống thử đi.-anh nhần nhó.

Mạnh Quân đưa cái ly đến trước miệng cô. Linh Đan nhìn sắc mặt khó coi của anh, run run uống thử, "phụt", lại phun hết vào người Mạnh Quân. Sắc mặt của anh còn khó coi hơn trước, nghiêng răng nghiêng lợi gọi:

-Linh Đan!

Cô khẽ rụt cổ lại, vội vàng đi kiếm khăn giấy:

-Xin lỗi, xin lỗi. Để em lau cho anh.

Mạnh Quân mặc cho Linh Đan lau bữa trên người mình, cầm ly nước chanh sẫm soi trong tay hỏi:

-Nếu em đã cho đường rồi thì sao còn chua như vậy?

-Em cũng không biết nữa. Em đã cho mấy muỗng đường rồi đó. Anh nhìn đường dưới đáy ly vẫn chưa tan hết kia kìa.

-Mấy quả chanh?

-Hai quả.-Trong tủ còn đúng hai quả cô liền làm hết.

Anh nghe thế liền giãy nảy:

-Hai quả? Chỉ có ly nước nhỏ xíu như thế này mà em cho tận hai quả chanh vào? Không chua chết người mới lạ đó.

Mạnh Quân vò đầu bứt tai một lúc, mới đứng lên nói muốn đi tắm. Linh Đan cắn cắn môi nhìn ly nước, chủ động vào trong bếp dọn sẵn bữa tối. Thức ăn cũng chẳng có gì nhiều. Cá hộp nấu lên ăn chung với rau muống luộc. Còn canh chính là nước rau luộc nêm thêm một ít gia vị.

Mạnh Quân vô cùng bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh ăn cơm. Trong khi đó Linh Đan vừa cắn dưa vừa thấp thỏm nhìn anh, bộ dáng trông như muốn nói cái gì lại thôi. Mạnh Quân đã xong ba chén mà cô chỉ mới nuốt được vài miếng.

-Anh Quân?

-Sao?-Anh ngẩng đầu nhìn cô dò hỏi.

-Không, không có gì...-Linh Đan lại ấp úng cúi đầu xuống.

Sau khi dùng bữa, Mạnh Quân theo nghĩa vụ của mình dọn dẹp chén đĩa rồi định đi lau nhà. Bỗng có cô nhóc nào đó nhảy ra chặn đường:

-Anh Quân, người anh có nhức mũi không? Đề em xoa bóp cho.

-Anh còn phải lau...

-Đề đó em lo được rồi. Nghi ngơi trước đã.

Linh Đan vô cùng tích cực mời anh ngồi xuống, tự mình đi lau nhà. Mạnh Quân thú vị chớp chớp mắt nhìn cô. Linh Đan xong việc thì đến trước mặt anh cười ngốc nghếch.

-Được rồi. Lần này em gây họa gì thế?-anh buồn cười hỏi.

Cô lộ ra nét mặt ngây thơ, nhẹ nhàng nói:

-Mấy vi tính của anh...

Anh vừa nghe thế liền biến sắc, lập tức vọt vào trong phòng. Dừa sao? Toàn bộ hồ sơ tài liệu của công ty đều nằm trong cái máy này đó. Nó bị hư là anh chết chắc. Mạnh Quân nhanh chóng khởi động máy, thấy màn hình vẫn bật lên được liền thở phào, nhưng chưa kịp vui mừng thì đã phát hiện cái thư mục tài liệu đã không cánh mà bay. Trong nháy mắt cả người hóa đá.

-Linh Đan!!!

Tiếng rống vừa vang lên, một bóng người đang định chuẩn êm khỏi phòng lập tức rút chân trở lại. Linh Đan tận lực đứng cách xa anh ngoài phạm vi 2 mét, trong đầu chuông báo động nguy hiểm kêu réo âm ỉ: Tiêu rồi! Mạnh Quân đẹp trai dễ thương hiền lành dịu dàng đã nổi giận rồi!

-Tài liệu của anh đâu rồi?

Đối diện với ánh mắt sâu thẳm cùng giọng nói lạnh lùng của anh, Linh Đan bất giác run rẩy, da gà da vịt nổi hết cả lên. Cô nhỏ giọng nói:

-Không phải em xóa đâu.

-Vậy tại sao mất?

-Máy tính nhiễm virus. Mấy cái file bị lỗi hết, sau đó bị chương trình diệt virus xóa mất.-giọng nói càng ngày càng nhỏ.

-Em tha virus từ đâu đem về nhà hả?

-Em mượn USB của bạn. Anh Quân, em xin lỗi mà. Anh đừng có giận em.

Mạnh Quân hít sâu vài cái, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình. Sau đó anh bước từng bước đến gần Linh Đan. Cô có chút căng thẳng, nhưng không quá sợ hãi. Bởi cô tin chắc anh sẽ không đánh cô, sẽ không làm tổn thương cô. Quả nhiên Mạnh Quân không hề làm gì Linh Đan, anh chẳng nói lời nào đẩy cô ra khỏi phòng, "rầm" một cái đóng sập cửa lại.

-Anh, em xin lỗi mà.

Từ lúc đó anh ở luôn trong phòng gõ lại tài liệu. May mắn phần lớn sáng nay anh đã lưu lại trong máy ở công ty, phần bị mất không nhiều lắm, nhưng cũng phải mất mấy tiếng mới xong. Ngày mai phải nộp báo cáo rồi, không thể chậm trễ nữa.

Linh Đan vẫn ở ngoài phòng khách chờ, thông qua khe cửa thấy phòng anh vẫn sáng đèn, hẳn phải gõ lại văn bản hồ sơ gì đó. Chắc chắn anh giận cô lắm, nhưng cô cũng có cố ý đâu. Ai mà ngờ cái USB đó chứa toàn virus chứ?

Con nhỏ Hà My chết tiệt! Tui phải giết bà!

.....

10 giờ, Hà My từ phòng vệ sinh bước ra ngoài, một tay cầm khăn lau tóc, một tay dọn dẹp lại đồng thức ăn bừa bộn trên sofa. Nghe tiếng chuông đi động trong phòng reo lên, cô bé không vội nghe mà vẫn từ từ dọn dẹp, đến khi sạch sẽ mới nhàn nhả vào phòng tắm.

Vừa nhấn nút nhận cuộc gọi đã nghe thấy tiếng bạo rống truyền từ đầu bên kia:

-Hà My!!! Con nhỏ chết bầm này! Tôi hận bà, tôi phải diệt bà.

-Từ từ bình tĩnh. Tui đã làm gì bà đâu chứ?-Hà My bắt đầu nói.

-Bà còn dám nói? Cái USB bà đưa cho tui nguyên một ổ virus ở bên trong, suýt nữa phá hư máy nhà tui rồi.

-Virus hả? Virus ở đâu ra cơ?

-Tất nhiên từ máy tính của bà rồi còn phải hỏi sao? Bà cố tình phá tui đúng không?

Hà My cười hi hi, đợi cô bạn gào thét trút giận một lúc mới lên tiếng giảng hòa:

-Thôi mà. Tui cũng đâu có biết máy tui bị nhiễm virus đâu. Thông cảm cho tui một lần đi. Máy tính mới mua nên chưa có cài chương trình diệt.

-Mới mua cái con khi! Bà mua hơn một năm trời rồi, lúc đó bà còn rủ tui sang xem nữa. Có phải ở nhà bà thường xuyên mở mấy trang web đen gì gì đó không hả? Thế nên mới có nhiều virus đến vậy?

Hà My im lặng, không phủ nhận. Đầu dây bên kia vẫn tiếp tục la ó ầm ĩ, sau hai phút thì mới bắt đầu xẹp xuống:

-Phải làm sao bây giờ? Tài liệu của anh Quân mất rồi. Anh ấy giận tui luôn rồi.

Hà My không khách khí cười lớn, nghe tiếng Linh Đan thờ phỉ phò tức giận thì mới chịu hắng giọng, trấn tĩnh trở lại, nhẹ nhàng an ủi bạn. Tuy vậy Linh Đan không bớt lo lắng, liên tục thở dài than vãn. Cô bé suy nghĩ một chút rồi cười lưu manh bảo:

-Không sao đâu. "Vợ chồng đầu giường cãi, cuối giường hòa" ấy mà. Tối nay chỉ cần bà ở trên giường "biểu hiện" tốt một chút là được.

-Biểu hiện cái đầu bà! Con nhỏ đáng ghét! Aaa... Khoan đã, anh Quân ra ngoài rồi, tui không nói với bà nữa.

Hà My lẳng lặng nghe âm thanh "tút tut" truyền đến, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa kịp nói, lại bắt đầu đi lắc đầu cười. Cô bé nhân tiện soạn một tin nhắn chúc ngủ ngon gửi cho "người kia", không chờ hồi âm liền tắt đèn đi ngủ.

.....

-Anh, anh có mệt không? Em nấu mì cho anh ăn khuya nhé.

Mạnh Quân hơi nhức đầu, lại vô cùng mệt mỏi. Anh khoát tay ý bảo cô không cần nấu, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Linh Đan vẫn làm cái đuôi nhỏ theo sau lưng anh. Nhìn anh mở tủ lạnh lấy nước uống, nhìn anh đi lấy quần áo, sau đó lại theo anh vào phòng tắm đánh răng súc miệng. Cuối cùng anh muốn tắm rửa liền đá cô ra ngoài. Linh Đan cau mày nhìn cánh cửa đóng chặt. Mạnh Quân vẫn đang giận cô sao?

-Anh Quân đừng giận em nữa mà. Anh Quân...

Mạnh Quân liếc mắt nhìn Linh Đan một cái, thờ dài xoa đầu cô. Anh biết cô chỉ là vô tình không phải cố ý, hơn nữa nhìn vẻ mặt đáng thương kia anh thật chẳng có cách nào giận lâu. Biết sao được, từ trước tới giờ anh vốn không phải người thù dai mà. Vì vậy Mạnh Quân chỉ nhẹ nhàng bảo:

-Được rồi. Mau đi ngủ.

Nói xong, anh bước vào phòng mình chuẩn bị gối mền đi ngủ. Lần này anh không đóng cửa, Linh Đan cũng chui vào theo. Mạnh Quân đã nhanh chóng tắt đèn, nằm xuống giường, đắp mền. Liếc mắt thấy Linh Đan còn đang đứng bên giường nhìn mình, anh nhướn mi hỏi:

-Sao không đi ngủ?

Linh Đan rói rắm một chút rồi từ từ bò lên giường. Qua ánh sáng nhàn nhạt của đèn ngủ, Mạnh Quân thấy cô nhóc dùng vẻ mặt cún con nhìn mình, hai mắt vô tội ngập nước, nhất thời trán anh chảy xuống ba vạch đen. Linh Đan lắc lắc cánh tay anh, đáng thương mở miệng:

-Mạnh Quân còn giận em sao?

-Không có. Hiện giờ anh mệt lắm, có gì nói sau đi.

-Chắc chắn là anh đang giận nên muốn đuổi em đi.-cô không buông tay anh ra mà ngược lại còn nắm chặt hơn.

Mạnh Quân im lặng dịch ra một chút, Linh Đan lại lập tức dán sát vào người anh. Anh dờ khóc dờ cười, vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, trầm giọng bảo:

-Được rồi. Anh không giận em mà. Thật đó. Mau về phòng ngủ đi nào.

Linh Đan gắt gao nhìn thẳng vào mắt anh, nhận thấy vẻ mặt hiền lành của anh. Lúc này mới tin Mạnh Quân không có giận mình, không có chán ghét mình. Nhưng nhất thời cô vẫn còn muốn đùa dai thêm một lúc, liền bướng bỉnh:

-Em không tin. Em không đi.

Mạnh Quân thở dài, biết cô nhóc này lại cố tình muốn đùa giỡn, nhưng anh thật sự không có sức để đùa giỡn với cô. Anh đã kiệt sức lắm rồi. Mạnh Quân mở tủ lấy thêm một cái gối khác dịu dàng kê dưới đầu cô, sau đó đem gối ôm nhỏ đặt ngang trên bụng cô, nằm xuống rồi xoay người đắp chăn cho cả hai. Linh Đan hơi hoảng la lên một tiếng, ấp úng hỏi anh muốn làm gì. Mạnh Quân nằm nghiêng người, mặt hướng về phía cô, tay anh đặt trên gối ôm giữ không cho cô ngồi dậy, nhắm mắt lại.

-Không về phòng cũng được. Mau ngủ đi. Mai anh còn phải dậy sớm.

Vừa dứt lời thì anh nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, sau đó không gian trở nên yên tĩnh. Một phút sau Linh Đan đã cảm thấy được hơi thở đều đặn có quy luật của người nằm bên cạnh. Cô đưa tay khe khẽ sờ nơi vừa được anh hôn, vô thức nở nụ cười. Sau đó đại khái là bị hành động của mình dọa sợ lập tức rút tay lại. Sao cô lại cảm thấy vui về nhỉ?

Cô cẩn thận xoay đầu không để làm kinh động đến anh. Khuôn mặt anh lúc ngủ nhìn vô cùng hiền hòa, có lẽ vì lúc này làm việc khổ cực nên bây giờ trông có vẻ hơi phờ phạc. Cô có chút đau lòng, nếu không phải tại con nhỏ Hà My đáng chết kia thì chắc chắn anh sẽ không phải vất vả như vậy. Mà nhắc đến Hà My, trong đầu lại hiện ra mấy câu "vợ chồng đầu giường cãi, cuối giường hòa", "ở trên giường biểu hiện tốt một chút". Nhìn đến hiện trạng của hai người, Linh Đan đỏ mặt, thầm cảm thấy may mắn anh đã ngủ nên sẽ không thấy được khuôn mặt quần bách của cô.

Linh Đan lại không ngủ được. Tuy đã không phải lần đầu tiên hai người ngủ chung một giường nữa nhưng những lần trước đều là cô ngủ trước rồi anh mới vào ngủ. Dù rất bức bối, rất buồn chán nhưng cô không thể nào lặn qua lặn lại được, nếu không sẽ làm anh thức dậy. Mạnh Quân ngủ không sâu lắm, do đó chỉ cần cô hơi động liền nhú mảy.

Muốn về phòng cũng không thể được nữa. đành phải nhận mệnh theo bởi anh ngủ. Dù sao cô cũng không ghét cái cảm giác này, ngược lại còn có chút hưởng thụ.

Linh Đan mở to mắt đếm cừu, đếm đến 307 con thì mi mắt đã nặng trĩu, sau đó cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trong đêm tối, khóe miệng hai người trên giường đều thấp thoáng nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thời điểm từ trong giấc mộng tỉnh dậy, Mạnh Quân vẫn có chút mơ hồ không phân biệt được thực hay ảo. Cả người anh dường như bị kim đâm rất khó cử động. Lúc này bên tai Mạnh Quân đột nhiên truyền đến âm thanh rất nhỏ, tựa như tiếng muỗi kêu. Tiếp đó mặt anh liền bị tát một cái mạnh đến mức nảy đom đóm. Anh tức giận gỡ "hung khí" còn đang dính ở trên trán mình xuống, phát hiện thì ra đó là một cánh tay. Mềm mại, nhỏ nhắn, trên ngón áp út còn đeo chiếc nhẫn giống hệt của anh. Anh trầm mặc vài giây, rồi dịu dàng nắm lấy bàn tay kia hôn nhẹ lên. Đến khi thanh tỉnh hơn Mạnh Quân mới nhớ rõ ràng chuyện xảy ra vào tối hôm qua cùng việc Linh Đan ở lại đây ngủ chung với mình.

Linh Đan vẫn còn đang ngủ, tay cô đang khoác trên ngực anh, chân cũng đang gác trên người anh. Chăn và gối ôm đã bị cô đạp rớt xuống giường từ lúc nào. Mạnh Quân vốn biết tướng ngủ của Linh Đan rất xấu, nhưng xấu đến thế này thì anh nghĩ cần phải chỉnh sửa gấp. Nếu không sau này có khi ngay cả anh cũng bị đá xuống.

Anh quay đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 7 giờ. Theo như anh nhớ thì khoảng chừng 5 phút nữa, đồng hồ báo thức sẽ kêu. Mạnh Quân tắt chế độ báo thức, sau đó nhẹ nhàng gỡ tay và chân Linh Đan ra khỏi người mình, không tiếng động bước xuống giường. Cô ngủ rất say, thời điểm bị anh đụng vào cũng không tỉnh, chỉ râm rì vài câu rồi dụi mắt vào gối của anh ngủ tiếp. Mạnh Quân nhặt chăn lên cẩn thận đắp lại cho Linh Đan, vuốt sơ mái tóc rối của cô, ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Linh Đan vẫn như mọi khi ngủ tới tận 9 giờ mới thức. Lúc mở mắt nhìn đến căn phòng lạ hoặc cô hoảng đến suýt nữa hét lên. May mắn cô nhanh chóng bình tĩnh lại được, nhớ ra được tối hôm qua mình cùng Mạnh Quân ngủ chung ở phòng anh. Nhìn gối đầu của Mạnh Quân đang nằm trong tay, lòng cô giống như nóng lên.

Lúc vào trong bếp thì phát hiện Mạnh Quân đã để sẵn đồ ăn cho mình. Bánh mì nướng cùng với trứng ốp la đặt ngay ngắn trong lồng bàn. Anh cũng giống như cô không biết nấu ăn, ngoài trứng chiên ra thì chẳng biết làm gì. Cô uống ngụm sữa nóng, bắt đầu dùng bữa.

Sắp tới lên đại học rồi, sẽ không còn thời gian nhàn nhã như thế này nữa. Hôm nay phải hưởng thụ một chút. Vì thế cô quyết định một lát sẽ gọi điện cho Hà My đi chơi.

Và kết quả là:

-Sorry bà nha. Hôm nay tui không có đi được... Tui phải theo tiếng gọi tình yêu đây. Bye bye.

Hà My chỉ nói đúng câu đó liền cúp máy, Linh Đan ngay cả mắng người cũng không kịp, trừng mắt nhìn màn hình di động hết nửa ngày. Con nhỏ đáng chết này, chuyện hôm qua cô còn chưa tính sổ với nó đâu. Chán nản ngã ra giường, đành phải đi một mình vậy.

Khu mua sắm lúc nào cũng nhộn nhịp cả. Giá cả hàng hóa ở đây không mắc không rẻ, thích hợp với nhu cầu của người dân thành thị. Chất lượng cũng khá tốt, chưa từng bị tổ tụng kiện cáo gì bao giờ.

Mấy bữa trước Linh Đan nghe nói ở khu bán quần áo đang có giảm giá. Thật đúng lúc. Hiện tại cô đang muốn mua mấy cái áo sơ mi mới. Linh Đan dựa theo chỉ dẫn tìm được đến khu quần áo nữ đang treo biển "sale off 40%" kia. Người đang đứng chọn đồ khá nhiều nên cô không có gì ngại ngùng, cũng nhanh chóng chen vào.

Kiểu dáng không tệ lắm, có điều hơi lỗi mốt. Bất quá không vấn đề gì, cũng chẳng phải muốn đi trình diễn thời trang gì đó. Cái tốt là màu sắc còn khá mới. Linh Đan xem tới xem lui đến nhập thần, sau đó vui vẻ ôm mấy cái ưng ý định ra ngoài quầy tính tiền. Bỗng bên tai vang lên giọng nói đầy vẻ chế nhạo:

-Ây da, tôi còn tưởng mình nhìn lầm, không ngờ thật sự là cô a!

Thùy Trang, cái âm hồn bất tán này! Tại sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Linh Đan méo mặt, không muốn để ý đến cô ta, tiếp tục đi.

-Phải nói, không phải cô muốn mua mấy thứ đồ này về làm giẻ lau nhà đấy chứ? Xấu chết được. Cô thật đúng là không có tí khái niệm thời trang nào cả.

Một đám người đang lựa "giẻ lau nhà" quay lại nhìn Thùy Trang, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống. Linh Đan sờ sờ mũi: cô gái này mỗi lần mở miệng thật đặc tội với người khác. Vẫn là không nên quá để ý.

-Tôi nói, có phải cô ham hàng giảm giá không? Làm ơn đi, mới có hai mươi tuổi đầu cần gì phải như bà cô vậy? Chẳng lẽ ai đã có gia đình đều như vậy?

-Tôi kỳ thực mới có 18 tuổi.-Linh Đan không nhịn được phản bác.

Đối phương trợn mắt nhìn cô:

-Thì ra là mới 18. Nhúng chàm một cô bé nhỏ như thế này không biết anh Mạnh Quân có mặc cảm tội lỗi không?

Khụ! Nhúng chàm? Ý nghĩa rất không thuần khiết a!

-Được rồi. Hôm nay cô rất may mắn, gặp được chuyên gia thời trang như tôi. Tôi sẽ dẫn cô đi mở mang tầm mắt. Mau theo tôi.

-Không cần đâu. Tôi chỉ muốn mua mấy thứ này. Tôi phải về ngay.

-Cô không gặp tôi thì thôi, chứ đã gặp tôi rồi thì tôi không thể nào để cô có hành vi hủy hoại thời trang như vậy được.-Thùy Trang hùng hùng hổ hổ nói.

-Aaa, chị mau buông tôi ra đi...

Linh Đan khóc không ra nước mắt bị Thùy Trang cường ngạnh bắt đi mất. Mọi người xung quanh kì quái nhìn hai cô gái một kéo một bị kéo ồn ào vang dội khắp hành lang.

Thùy Trang vốn là tiểu thư con nhà giàu, cơ bản không lo thiếu ăn thiếu mặc. Dĩ nhiên những thứ có thể lọt vào mắt cô nàng đều không phải bình thường. Không phải nhãn hiệu nổi tiếng thì cũng phải vài triệu trở lên. Linh Đan không có dư dả cũng không hào phóng, càng không phải đối thủ của Thùy Trang a! Nhìn giá cả của quần áo trên giá trong lòng cô lạnh lẽo bi thảm.

-Này, cô xem tôi mặc cái này có đẹp không?

Linh Đan quay đầu, thấy đối phương đã mặc thử một cái váy màu đỏ rực đang đứng cạnh giá treo đồ để tạo dáng. Đó là kiểu váy ôm ngắn đến giữa đùi,

làm cho đôi chân dài trắng trẻo đều lộ ra ngoài, rất thu hút ánh nhìn của đàn ông. Linh Đan ăn ngay nói thật, nhả mảy bảo:

-Chị bị nghiện màu đỏ à? Chối mất chết được.

Thùy Trang "hừ" một tiếng, bữu môi khinh thường:

-Màu đỏ mới đẹp. Đi giữa đám đông không bao giờ bị lu mờ. Càng rực rỡ tôi càng thích.

-Có gì hay chứ? Váy này ngắn như thế, trời nắng không sợ đen chân sao?-cô lẩm bầm.

Thùy Trang nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng liền nhẹ nhàng nói:

-Váy mua vớ da.

Linh Đan lại tiếp tục phát biểu:

-Nóng chết a.

-Đẹp là được.-đối phương vẫn tỉnh bơ đáp.

Linh Đan ghen lời.

-Cái này thế nào?-Thùy Trang lại cầm một cái áo đầm đỏ ướm thử lên người mình.

-Kiểu dáng tuy đẹp nhưng phần lưng quá hở hang, rất phản cảm. Phơi nắng nhiều còn có thể làm cho da chỗ trắng chỗ đen.

-Mặc kèm với áo khoác đen.-Thùy Trang quyết đoán nói, cầm áo đầm vào phòng thử.

-Màu đen hút nắng, sẽ nóng lắm đó.-cô tốt bụng nhắc nhở.

-Đẹp là được.

Linh Đan lại ghen lời.

Nhân lúc Thùy Trang đang thay đồ, cô định tranh thủ chuồn về. Ai ngờ chân vừa mới bước được hai bước đã nghe thấy giọng nói tức giận vang lên sau lưng:

-Linh Đan, cô đang định đi đâu?

-À, tôi vừa nhớ ra mình phải về nhà có việc. Cô cứ từ từ mua sắm nha. Tôi đi trước.

Chưa kịp quay đi đã bị tóm đầu lại, Linh Đan ánh mắt bất mãn nhìn Thùy Trang, thờ dãi. Đối phương cũng không dễ dàng buông tha cho cô, kéo cô trở lại quầy:

-Cô đừng có mong tròn được. Đứng yên đó, tôi còn chưa có "tân trang" cho cô đâu.

Thùy Trang ở giá treo quần áo mãnh liệt lục soát, lục lọi đến mồ hôi đầm đìa, cuối cùng rút ra được một cái ưng ý.

Áo đầm trắng tinh, cổ tròn, tay áo ngắn đến khuỷu tay, phần eo nhấn ren xanh dương. Váy phồng nhẹ, dài qua đầu gối một chút, đuôi váy hơi hơi gọn sóng. Nói chung áo đầm này kiểu dáng đơn giản, không hở hang không màu mè, xem như phù hợp với Linh Đan.

Quả nhiên Linh Đan vừa nhìn đã động lòng, vội cầm lấy xem trước xem sau một hồi, vẻ mặt khá vừa ý. Nhưng khi vừa nhìn đến giá tiền cô lập tức hoảng sợ. Tuy cái giá này ở đây xem như là rẻ nhưng đối với cô vẫn là quá lãng phí rồi. Định đem trả lại chỗ cũ thì Thùy Trang lại lần nữa ngăn cản:

-Mau vào trong mặc thử cho tôi xem. Nhanh lên!

Linh Đan bị đẩy vào phòng thử vô cùng rối rắm. Bất quá cái váy này đẹp như vậy, không mua thật sự rất tiếc. Chất liệu này cũng thật tốt, vừa êm vừa thoải mái, đúng là hàng đắt tiền có khác.

Linh Đan suy tư một lúc, chợt nghĩ: Hay cứ mặc thử xem? Dù sao cũng không ai quy định đã thử là phải mua. Ở bên ngoài lại vang lên tiếng hô thúc:

-Cô ngủ trong đó rồi hả? Xong chưa vậy?

Linh Đan hạ quyết định, nhanh chóng thử.

Mạnh Quân về nhà liền thấy nấy túi mua hàng để trên sofa, thuận miệng hỏi:

-Mấy cái túi này là gì vậy Linh Đan?

-Quần áo em mới mua đó.-giọng cô từ trong bếp vọng ra.

Mạnh Quân sẵn đang rảnh rỗi nên mở ra xem thử. Ngoài cái túi áo sơ mi giảm giá ra thì toàn bộ những thứ còn lại toàn là hàng hiệu cả, giá tiền không phải rẻ. Váy, giày dép, áo khoác... trang phục dạo phố đều có đủ. Mạnh Quân có chút giật mình: Con nhóc này lấy đâu ra tiền mà mua những thứ này chứ?

-Linh Đan, đồng quần áo này đều do em mua hả?

-Em chỉ mua vài thứ, còn lại là Thùy Trang đưa cho em.-cô thờ dài nói.

-Thùy Trang? Em gặp Thùy Trang ở đâu? Sao cô ấy lại mua đồ cho em. Những thứ này không rẻ đâu. Em xem giá tiền này.

-Hôm nay em đến khu mua sắm, gặp được Thùy Trang ở trong đó. Cô ta bảo em không có khiếu thẩm mỹ, bảo em hủy hoại thời trang. Anh Quân, anh nói đi. Bình thường cách ăn mặc của em khủng bố dọa người lắm hay sao hả?

Linh Đan thích nhất diện áo phông với quần jeans, tự cảm thấy như vậy nhìn rất trẻ trung và năng động. Giới trẻ hiện nay ở độ tuổi của cô cũng theo phong cách này mà. Tại sao Thùy Trang lại nói cô rất khó coi, nói cô tự bạc đãi bản thân?

-Không có. Em rất dễ thương.

Mạnh Quân thân nhiên trả lời. Linh Đan ngó người một lát, sau đó mặt bắt đầu đỏ lên, há miệng lại không biết nói gì. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi mới nói tiếp:

-Không hổ là sinh viên ngành thời trang a. Con mắt thật tốt. Du học ở Pháp hết mấy năm cũng không phải không có ích.

-A? Thì ra cô ấy học ngành thời trang sao? Hèn chi yêu cầu đối với quần áo lại cao như vậy.

Anh gật đầu, Linh Đan lại tiếp tục thắc mắc:

-Nhưng tại sao cô ấy lại muốn mua đồ giúp em, còn trả tiền nữa. Chẳng phải cô ta nên ghét em sao?

-Chẳng lẽ em muốn bị người ta ghét?

Cô lắc đầu, nói thật cô không cảm nhận được Thùy Trang có ác ý với mình. Tuy cô ấy ăn nói có hơi bị kiêu ngạo và đáng ghét nhưng cũng không có làm gì cô, ngược lại còn giúp đỡ. Đã giúp Linh Đan chọn cả đồng quần áo rồi còn kiên trì muốn giúp cô trả tiền nữa.

Linh Đan còn nhớ lúc hai người tạm biệt, thấy cô kiên quyết không nhận những thứ Thùy Trang mua cho mình thì cô ta nói:

-Cô không cầm thì tôi đành phải vứt đi thôi, chứ tôi không mặc đâu. Những thứ này so với tôi thì quá tầm thường. Còn em gái tôi không mặc vừa. Cô cũng thấy rồi, cửa hàng đó không cho trả lại.

Nói xong thì cô ta ngoảnh mặt leo lên taxi đi mất, bỏ lại cô cùng với mấy cái túi này. Không còn cách khác đành phải mang chúng về nhà.

-Bây giờ tính sao đây anh? Em cứ thấy kì kì thế nào ấy? Không thể trả lại, mà nhận thì em cứ có cảm giác mình đang lợi dụng người ta.-Linh Đan kéo tay anh nói.

-Em có thích mấy thứ này không?

-Thích, nhưng mà...

-Vậy cứ giữ lại đi. Yên tâm, về phần mục đích của Thùy Trang, anh nghĩ em không cần lo đâu. Có lẽ cô ấy cảm thấy việc mua sắm một mình quá nhàm chán nên muốn kiếm người đi chung với mình. Với tính cách của Thùy Trang thì không dễ dàng có bạn bè, cho nên thấy em thuận mắt liền túm lấy không tha. Hoặc có khi đơn thuần là cách ăn mặc của em quá nhàm chán gây chú ý cũng nên. Tiêu chuẩn của một người đam mê thời trang thường rất cao mà.

Mạnh Quân cũng có lý, nhưng cô vẫn thấy không ổn:

-Dù sao em vẫn không thể tùy tiện nhận đồ của người ta.

Mạnh Quân cười cười, dịu dàng xoa đầu cô:

-Cứ giữ đi. Xem hết bao nhiêu tiền anh giúp em trả cho cô ấy.

Linh Đan nghe thế thì rất vui vẻ, hai mắt rưng rưng:

-Anh chịu giúp em trả tiền sao? Anh Mạnh Quân, anh là người đàn ông tốt nhất trên đời đó.

-Có gì đâu. Chỉ tốn hai tháng lương thôi mà.

Nghe thấy giọng nói hiền lành của anh cô càng cảm thấy anh thật sự thật sự rất tốt, rất ga lăng, rất hào phóng, ánh mắt đã muốn tràn ngập hình trái tim.

-Anh tốt nhất đó.

-Ừ. Xem như lần này em nợ anh. Cừ từ từ mà trả. Tiền lời anh sẽ tính toán sau.

Linh Đan lần thứ n trong ngày bị ghen lời: Cô liệu có thể rút lại những lời vừa rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

-Alo. Thùy Trang, là anh, Mạnh Quân.

-giọng nói điệu đà là lướt từ đầu bên kia truyền tới.

-Được rồi. Anh có chuyện muốn nói với em. Linh Đan..

Thùy Trang nhanh chóng ngắt lời, ha ha cười nói:

-Đúng là em chọn rất đẹp. Nhưng anh...

Cô ta lại lần nữa chặn miệng, giọng điệu hết sức mờ ám:

<đã nói="" không="" cần="" cảm="" ơn="" mời="" em="" ăn="" một="" bữa="" được="" rồi="" nhớ="" đừng="" đề="" cho="" vợ="" anh="" biết="" đó="" ngày="" mai="" em="" sẽ="" ăn="" mặc="" trang="" điểm="" sẵn="" sàng="" ngồi="" ở="" nhà="" chờ="" anh="" nhé="" được="" không="" hả="" anh...?="">

Mạnh Quân xoa xoa trán, khẽ gầm lên:

-Thùy Trang! Đừng đùa nữa.

-Chỗ quần áo ấy tốn hết bao nhiêu? Anh sẽ gửi trả lại tiền cho em.

-Anh tự cảm thấy Linh Đan như hiện tại đã tốt lắm. Em không cần phải quá bận tâm làm gì.

<Áy da, anh Mạnh Quân à. Suy nghĩ của anh đối với em không quan trọng. Em chỉ theo đuổi sự hoàn mỹ, em không thể chấp nhận được chuyện có người lại hủy hoại bản thân như vậy. Anh có biết không. Linh Đan mới 18 tuổi thôi, đã không chịu ăn diện rồi còn đi mua mấy thứ hàng giảm giá gì gì đó. Những thứ xấu xí đó làm sao có thể mặc được?>

Mạnh Quân tự động nghe tai này lọt sang tai kia, chỉ để ý đến chi tiết cuối cùng:

-Hàng giảm giá có gì không tốt? Vừa tiết kiệm vừa có đồ để dùng. Linh Đan muốn mua hàng giảm giá thì cứ mua, anh không có ý kiến, miễn cô ấy thích là được.

-Tốt, anh sẽ chuyển khoản cho em. Sẵn đây nói luôn, sau này nếu không có gì thì em đừng xuất hiện trước mặt Linh Đan nhà anh nữa. Mỗi lần gặp em

cô ấy lại nghĩ ngợi lung tung.

Sau khi giải quyết xong xuôi vấn đề tiền bạc cho Thùy Trang, Mạnh Quân mở cửa phòng ra ngoài. Linh Đan này giờ ở ngoài nghe lén không kịp trốn đi, trơ mắt nhìn cánh cửa đẩy ra, Mạnh Quân lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

-Em đang ở đây làm gì?

Cô ngượng ngùng cười cười, tìm đại một cái lý do nào đó:

-Em định hỏi xem anh có muốn ăn khuya không?

-Mi gói?

Thấy cô gật đầu, Mạnh Quân lại nhiu mày ra vẻ ghét bỏ, khoát tay bảo không cần. Sau đó anh đi vào bếp uống nước, Linh Đan đành nhắm mắt theo đuôi. Đến khi anh trở lại phòng, cô cũng theo vào trong.

-Anh Quân, anh đã gọi cho Thùy Trang rồi hả?

-Không phải lúc này em đã nghe thấy hết rồi sao?-anh nhướn mi hỏi lại.

Linh Đan lẩm bẩm: Anh nói chuyện nhỏ xiu cô làm thế nào nghe được chứ? Nghĩ lại mình đang có việc muốn hỏi anh, cô liền thay đổi sắc mặt, đổi thành một bộ dáng cung kính nịnh bợ:

-Anh Quân. Chuyện tiền bạc ấy... anh tính thế nào ạ?

-Em không cần lo lắng. Anh tính lãi theo tỉ suất ngân hàng thôi.

Cô hai mắt rung rung, đáng thương nắm cánh tay anh:

-Chúng ta cũng giống như anh em có đúng không? Người một nhà cả sao anh nỡ tính lời với em chứ hả?

Mạnh Quân nghe hai từ "anh em" quả thật có chút bất đắc dĩ. Từ khi nào vợ anh lại biến thành em gái vậy?

-Người nhà cũng phải tính toán kĩ càng thôi, nhất là anh chị em. Được rồi, mau về phòng ngủ đi. Đừng có la cà nữa.

Mạnh Quân loay hoay thu dọn một hồi, lúc quay lại thấy Linh Đan vẫn còn đứng ở cửa dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình. Anh chợt nổi hứng muốn trêu chọc, liền bước tới xoa đầu cô, cười tươi nói:

-Bảo em về phòng lại không về. Chẳng lẽ đêm nay còn muốn tiếp tục ngủ chung với anh nữa?

Lời vừa dứt, Linh Đan mặt đỏ bừng bừng, dùng tốc độ ánh sáng nhanh chóng biến mất trước mặt anh, Mạnh Quân còn cảm thấy đùa chưa đủ liền lớn tiếng hét thêm câu nữa:

-Đừng ngại ngùng, anh luôn chào đón em mà.

Thấy cô không trả lời, anh vô cùng ung dung tắt đèn đi ngủ. Dù sao sớm muộn gì Linh Đan cũng sẽ phải dọn vào đây thôi.

Ở một căn phòng nào đó Linh Đan đang vui đùa vào gói hết to. Tên Mạnh Quân đáng ghét đó dám trêu đùa cô... Mà đáng ghét nhất chính là cô lại không thể phản bác được gì. Tức chết mất!

Buổi trưa trời rất nóng, Linh Đan bật quạt máy rồi lười biếng nằm ở trên ghế sofa xem ti vi. Com trưa cô vẫn chưa nấu. Dù sao cũng chỉ có một mình, lát nữa tùy tiện nấu hai vắt mì là được rồi.

Nhạc chuông điện thoại bỗng vang lên, cô vô cùng không tình nguyện nghe máy:

-Linh Đan, bà mau đến đây. Hôm nay tui rủ bà đi ăn nhà hàng xịn.

-Hà My đáng chết! Bà đi mà tìm tình yêu đích thực của mình, gọi cho tôi làm cái gì?

-Đừng có lằng nhằng. Bà có muốn ăn ngon không thì bảo? Nhà hàng..., địa chỉ là... Mau tới đi, tui chờ.

-Con nhỏ này, bà nghĩ ai cũng ham ăn như bà sao?

Âm thanh "tút... tut" quen thuộc lại truyền đến, Linh Đan nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả con bạn. Sau đó nghĩ lại: Có khi Hà My đang có

chuyện rất gấp nên mới gọi cho mình. Thế nên cô nhanh chóng chải tóc thay quần áo, rồi ra ngã tư bắt xe ôm đi tới địa chỉ kia.

Nhà hàng này nhìn cũng khá lớn, khá sang trọng, xem ra chỉ dành cho người có tiền. Không biết Hà My lấy đâu ra tiền mời cô đến đây nữa. May mắn hôm nay cách ăn mặc của cô không tệ, không đến nỗi làm trò cười.

Đi hết mấy vòng ở tầng trệt của nhà hàng, còn phải nhờ sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ mới tìm được chỗ Hà My đang ngồi. Con nhỏ này trốn thật kỹ, khuất sau phía cột, bị chậu hoa che mắt. Thấy cô Hà My chẳng nói năng gì, hất cằm chỉ vào ghế bảo cô ngồi xuống, mắt vẫn không rời khỏi cái bàn nào đó ở ngoài sảnh.

Trên bàn đã bày sẵn mấy món ăn. Không phải sơn hào hải vị gì mà toàn những món vô cùng bình thường. Linh Đan thở dài: Đã đến đây rồi còn keo kiệt như vậy. Thật không biết con nhỏ này muốn đùa cái gì.

-Bà kêu tui đến đây làm gì? Chắc không phải chỉ để ăn chứ?

-Suyt. Bà im lặng cho tui.-Hà My găm nhẹ.

Cô dõi theo hướng tầm mắt của Hà My, phát hiện cô bé tựa như đang nhìn bàn ăn ở giữa sảnh. Bàn đó có hai người, một nam một nữ đều khá trẻ. Họ vừa dùng bữa vừa trò chuyện sôi nổi, hoàn toàn khác với không khí kì dị ở bên này. Linh Đan có loại ảo giác mình nghe thấy được cả tiếng nguyền rủa ken két của Hà My.

-Bà bị gì vậy?

-Ngồi yên lặng ăn đi. Tui muốn xem bọn họ nói cái gì.-Hà My nhỏ giọng trả lời, vẫn không thèm nhìn mặt cô.

-Bà nghe được sao?-cô ngạc nhiên hỏi. Xa thế này cũng nghe được?

-Nhìn khẩu hình miệng.

Cô càng ngạc nhiên hơn:

-Bà đọc được khẩu hình miệng?

-Không.

Linh Đan nhún vai, tạm thời không thèm quan tâm chuyện này nữa. Dù sao lâu lâu mới tới nhà hàng một lần. Không thể lãng phí thức ăn. Hà My vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm hai người kia, muông trong tay bị nắm đến muốn biến dạng.

-Bà nhìn kìa. Anh ta đã rót rượu rồi còn gắp thức ăn cho cô gái đó nữa. Từ khi nào anh ta trở nên dịu dàng săn sóc như vậy chứ hả?

-Cười với nhau nữa chứ. Vui vẻ quá nhỉ?

-Thật tức chết tui mà.

Sau đó cô bé nhanh chóng biến sự ghen tỵ thành động lực, 1 phút 29 giây liền giải quyết hết thức ăn, lại gọi thêm mấy món khác. Linh Đan căn bản đã ăn xong, ở một bên vừa uống nước vừa nhìn cô bạn háng hái chiến đấu với miếng bít tết. Lúc Hà My đặt đĩa xuống thì bàn bên kia cũng đã đứng lên. Cô gái khoác tay chàng trai rồi đi. Cô bé lập tức đứng lên:

-Còn dám dựa sát nhau nữa đấy. Không được, tui phải đi theo bọn họ.

Hà My lật đật chạy theo, Linh Đan không kịp cản, chỉ biết trơ mắt nhìn.

Khoan đã! Hình như cô đã quên mất cái gì đó thì phải? Có vẻ quan trọng lắm.

Linh Đan mãi mê suy nghĩ một hồi, cho đến khi anh chàng nhân viên phục vụ nhẹ nhàng bước đến hỏi cô:

-Xin hỏi cô đã dùng bữa xong chưa?

Cô gật đầu. Anh ta liền đưa đến một tờ giấy thật dài, bảo:

-Đây là hóa đơn.

Linh Đan giật mình. Bây giờ cô đã nhớ ra cái chuyện quan trọng đó rồi. Con nhỏ Hà My đó vẫn chưa có thanh toán tiền ăn. Nó chạy mất tiêu rồi. Hiện cô phải gánh cái hóa đơn này.

Lúc này đi cũng vội, hơn nữa cứ cho rằng bữa ăn này Hà My sẽ trả cho nên Linh Đan chẳng cảm theo bao nhiêu tiền, cùnng lắm chỉ đủ trả một nửa hóa đơn. Nửa còn lại...

-Có thể... cho tôi gọi... gọi điện thoại một chút không?

Anh chàng phục vụ nhìn bộ dạng ngáp ngừng của cô có lẽ cũng đã đoán được tình hình, gật đầu rồi đi qua bàn khác dọn dẹp, chỉ là ánh mắt vẫn luôn hướng về phía này canh chừng. Linh Đan vội gọi điện thoại cho Mạnh Quân, kể sơ qua tình hình cho anh nghe.

-Em vẫn ở trong nhà hàng hả?

-Dạ, vẫn ở trong.

Mạnh Quân bỗng háng giọng, nghiêm giọng nói:

-Nghe anh dặn này, em lập tức tìm nhân viên phục vụ, hỏi xem trong bếp còn chỗ trống nào không?

-Chi vậy anh?

-Cho em rửa chén.

Thấy cô im lặng, Mạnh Quân bật cười:

-Anh đùa thôi mà. Nhà hàng nào? Anh lập tức tới đón.

Linh Đan nói địa chỉ, anh bảo "chờ anh" rồi cúp máy. Cùng lúc đó, một cánh tay đập mạnh lên bả vai cô. Linh Đan hoảng hốt hét lên, quay đầu ra sau nhìn. Người đàn ông mặc vest màu đen đang đứng nhìn cô cười cười:

-Lại gặp nhau.

Cô nhìn đối phương không chớp mắt, lại không nhớ ra được là ai. Vội về trả lời:

-À. Chào anh.

-Không phải em quên anh rồi đấy chứ?-anh ta nhú mày hỏi lại.

-Hình như là vậy ạ.

Đối phương khoé miệng có chút cứng nhắc, 10 giây sau mới khẽ thở dài:

-Xem như chính thức giới thiệu với em lần nữa. Chào em Linh Đan, anh tên Vương Đạt.

-Anh họ Vương? Nghe lạ thật. Mà anh nói chúng ta đã gặp nhau, hồi nào ấy nhỉ?

Vương Đạt nhìn cô, nói một câu rất không liên quan:

-Hôm nay muốn ăn bánh kem nữa không?

Cô hơi ngờ vực suy nghĩ kỹ lại lời anh ta nói, vài hình ảnh nào đó bất chợt hiện lên trong đầu. Linh Đan đề cao âm thanh:

-Bánh kem?

-Phải rồi. Bánh kem.-Vương Đạt vỗ đầu cô khẳng định.

Anh ta chính là người đàn ông ngày đó đã tông vào Linh Đan, khi ấy đã vô cùng lịch sự bồi thường cho cô một cái bánh kem mới thay cho cái bị rớt xuống đất.

Nhưng lần đó hình như cũng không phải lần đầu tiên cô gặp anh ta. Rốt cuộc thì anh ta là ai?

-Sao anh lại ở đây?

-Anh hẹn khách hàng dùng cơm. Anh vừa thấy bé mập ngồi với em mà. Chạy đâu mất rồi?

Nhân viên phục vụ thấy bên cạnh Linh Đan đã nhiều thêm một người, vội vàng tiến đến:

-Xin hỏi có thể thanh toán được chưa ạ?

Linh Đan xấu hổ liếc sang Vương Đạt, thấy anh cũng đang cười, nhưng vẻ mặt lại như có điều cần suy nghĩ. Cô định bảo chờ thêm một lát thì Vương Đạt đã nhanh tay tiếp nhận hóa đơn, rút thẻ tín dụng của mình đưa cho anh chàng phục vụ.

-Anh không cần trả tiền giúp em đâu. Em đã gọi chồng em rồi, anh ấy sẽ đến ngay thôi.-cô vội nói, muốn anh lấy thẻ lại.

-Chồng em bận việc cũng đừng nên làm phiền. Anh giúp em trả được rồi. Không sao đâu. Chúng ta là chỗ quen biết cả nên em không cần

ngại.

-Nhưng mà... Em vẫn thấy kì lắm.-Dù có quen biết nhưng cũng chưa có thân tới mức đó, cô đâu có thể mặt dày để Vương Đạt trả giúp mình.

-Kì gì chứ? Cái này anh cho em mượn trước, có tiền thì trả cho anh.

Linh Đan suy nghĩ một chút cũng không thấy có gì không ổn, tuy trong lòng vẫn cảm thấy rất không thoải mái. Đang yên đang lành lại mắc nợ người ta. Nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương chắc chắn sẽ không thay đổi quyết định.

-Anh có tính lãi không?

Vương Đạt sững sờ, sau đó mới đáp "không".

-Bây giờ em trả anh trước một nửa. Nửa còn lại sẽ trả sau.-Linh Đan đưa số tiền mình mang theo nhét vào tay anh ta.

Vương Đạt cười cười, cũng không có từ chối, đưa cho cô một cái danh thiếp rồi bảo:

-Số điện thoại của anh. Bây giờ anh phải đi rồi, gặp lại em.

Sau khi trao cho cô một nụ cười phải nói là tỏa nắng, anh ta bước ra khỏi nhà hàng, xem ra thật sự rất vội. Lần nào cũng vậy, anh ta hình như luôn luôn bận việc, chỉ nói chuyện được chút xíu rồi đi.

Linh Đan nhớ tới Mạnh Quân, lập tức gọi điện báo anh không cần tới nữa. Cô trùng hợp gặp người bạn ở đây, đã thanh toán giúp cô. Anh nghe xong hơi ngạc nhiên, nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ báo cô về sớm rồi cúp máy.

Cô cầm tấm danh thiếp kia trong tay. Nhìn sơ qua cũng rất đẹp, nền đen trắng nổi bật, hoạt tiết đơn giản, chữ viết rõ ràng. Vương Đạt, tổng giám đốc công ty Vương Triều, địa chỉ... Thật không ngờ anh ta trẻ thế lại là Giám đốc nha. Khoan đã, có gì đó không bình thường.

Vương Triều, chẳng phải tên công ty Mạnh Quân đang làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Mạnh Quân gần 7 giờ mới về tới nhà. Linh Đan vừa nghe tiếng xe của anh dừng ở cửa vội chạy ra nghênh đón.

-Sao hôm nay anh về trễ thế? Tăng ca hả?

Anh mệt mỏi thở dài, thả người nằm trên ghế sofa lẩm bẩm:

-Ừ. Đạo gần đây công ty rất nhiều việc, cả phòng đều phải tăng ca. Sau này còn một dài dài.

-Phải rồi. Em có chuyện muốn hỏi anh.

-Đề sau đi. Anh mệt lắm. Đầu nhức, tay nhức, chân cũng nhức nữa. Linh Đan, em nhanh đến xoa bóp cho anh đi.

Linh Đan nhăn mũi khinh bỉ, lườm anh một cái:

-Anh mơ ngủ đấy à? Còn khuya nhé.

-Em còn đang thiếu tiền anh đấy nhé. Không biết nịnh nọt ông chủ lớn này một chút sao? Đã vậy hôm nay đi ra ngoài còn gây thêm nợ nữa.

-Có phải tại em đâu chứ? Em là nạn nhân mà. Nếu không phải tại con nhỏ Hà My đó hẹn em đến, sau đó lại chạy mất thì...

Mạnh Quân không thèm để ý lời của cô, chuyển tư thế nằm sấp xuống, lười biếng nói:

-Đến xoa bóp cho anh, anh sẽ giảm nợ cho em.

"Vù" một cái, Linh Đan như cơn gió phóng tới chỗ anh, dùng hai tay nhỏ bé của mình xoa bóp bả vai của Mạnh Quân, trên môi nở nụ cười nịnh nọt. Anh hít một hơi thật sâu, thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở:

-Qua trái, dùng lực mạnh hơn đi.

-Xuống dưới một chút.

-Lên trên một chút.

Linh Đan hậm hực nói:

-Rốt cuộc anh muốn lên hay xuống?

Mạnh Quân có vẻ không được tự nhiên ho nhẹ:

-Khụ khụ, như hiện tại là được rồi.

.....

-Anh Quân, em mát xa có tốt không hả?

Anh vươn vai ngồi dậy, khẽ cử động chân và hai cánh tay. Cảm thấy cả người đã khá hơn nhiều anh liền gật đầu:

-Tốt lắm.

-Vậy tiền nợ...

-Đi ăn cơm thôi, anh đói rồi.-Mạnh Quân đột ngột bỏ lại một câu rồi đi vào trong bếp.

-Nè nè, anh không được đánh trống lảng đó nha. Anh đã bảo sẽ giảm nợ cho em mà.

Hai người cùng ngồi đối diện với nhau trên bàn ăn nhỏ. Đạo gần đây Linh Đan đã chịu khó sang nhà Hà My học nấu vài món đơn giản, cho nên chất lượng bữa ăn đã tốt hơn so với lúc trước. Linh Đan tự cảm thấy mình thật sự có thiên phú trong vấn đề này, ngay cả Mạnh Quân cũng không hề keo kiệt mà cho cô lời khen (Sau đó cô mới phát hiện ra anh rất dễ nuôi, chỉ cần thức ăn có thể nuốt vào bụng là được).

-Anh xem cái này nè.

Mạnh Quân đón lấy tấm danh thiếp từ tay Linh Đan, sau khi nhìn kĩ anh bỗng hơi ngần ra. Sao cô lại có được cái này?

-Có phải của Tổng giám đốc công ty anh không hả?

-Anh không biết. Nhưng nhìn tên và địa chỉ hẳn là không sai. Mà chẳng phải em đã gặp Giám đốc rồi sao? Ở đám cưới của tụi mình đó.

Linh Đan trong lòng "ồ" một tiếng. Thì ra lần đầu tiên cô và anh ta gặp nhau là vào lúc đó. Nhưng sao cô không có chút ấn tượng gì cả?

-Anh ấy thoát nhìn thật trẻ đó, bề ngoài đẹp trai lịch lãm, lại còn phong độ nữa.

Mạnh Quân khoe miệng khẽ nhếch, giọng điệu nửa đùa nửa thật:

-Có đẹp trai bằng anh sao?

Linh Đan cười khan vài tiếng, sắc mặt hơi gượng ép. Cô phải trả lời sao đây chứ? Khí chất hai người đàn ông này cơ bản không giống nhau. Theo như đánh giá riêng của cô thì Vương Đạt là mẫu người đàn ông thành đạt, ga lăng tốt bụng, hào hoa phong độ, lịch sự chu đáo với phái nữ, là hoàng tử trong mộng của rất nhiều cô gái. Có điều Vương Đạt lại khiến người ta có cảm giác xa cách, hoàn toàn không đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Trong khi đó Mạnh Quân hoàn toàn trái ngược. Anh có vẻ ngoài thư sinh nhã nhặn, một khuôn mặt điển trai cùng thần thái nghiêm túc kiên định nhưng thật ra rất gần gũi ấm áp và giản dị. Anh vừa dịu dàng vừa ầm ập lại rất sắc sảo, là người đáng tin cậy. Đôi khi ở trước mặt cô Mạnh Quân còn có thể bộc lộ những nét trẻ con đáng yêu nữa.

-Này, hiện tại anh đang là chủ nợ của em đó. Em không thể lấy lòng anh một chút được sao?

-Dĩ nhiên anh Mạnh Quân là đẹp trai nhất rồi. Sao tên Giám đốc kia có thể bằng anh được.-Linh Đan lập tức không có tiền đồ cười hi hi nịnh nọt.

-Thôi đi. Anh biết em cũng chẳng có thật lòng gì.

Mạnh Quân thật khó chiều! Linh Đan trong lòng lặng lẽ oán trách.

-Nhưng sao em có được cái danh thiếp này, hai người gặp nhau rồi hả?

Linh Đan thật thà kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Lúc đầu anh chỉ hơi chau mày, nghe đến đoạn Vương Đạt giúp Linh Đan trả tiền thì lông mày đã nhíu

thành một đoàn. Không hiểu sao anh có cảm giác rất không thoải mái. Rõ ràng hai người bọn họ mới gặp nhau có vài lần sao Giám đốc lại đối xử tốt với cô như vậy?

-Anh sao thế?-cô nhìn sắc mặt khác thường của anh, ngập ngừng hỏi.

-Không có gì.-anh thu lại cảm xúc, thản nhiên nhét tấm danh thiếp vào túi quần, cúi đầu ăn tiếp.

-Cái đó... Anh lấy rồi thì làm sao em liên lạc được với người ta?

-Em quên anh ấy là Giám đốc của anh à? Em yên tâm, chuyện tiền bạc này anh sẽ giải quyết.

Linh Đan suy nghĩ thấy như thế cũng được. Nợ Mạnh Quân vẫn tốt hơn là nợ vương Đạt. Đờ phiền phức. Sau đó cô nhanh chóng quên đi chuyện này, để anh tự giải quyết.

8 giờ tối Linh Đan xem bộ phim tâm lý gia đình quen thuộc mỗi ngày, Mạnh Quân ngồi bên cạnh ôm laptop làm việc. Tốc độ đánh máy của anh rất nhanh, lại ít sai lỗi chính tả, cô nhìn mà muốn hoa cả mắt. Khi làm việc khuôn mặt anh rất nghiêm chỉnh, phía sau kính là đôi mắt đen tinh anh đầy cuốn hút. Linh Đan có chút thất thần, đợi đến khi khôi phục thì đã thấy anh cũng đang lẳng lẳng nhìn mình.

-Em chảy nước miếng kìa.

Linh Đan giật mình, theo phản xạ đưa tay lên miệng chà xát một hồi, thấy không có gì mới biết mình đã bị anh gạt, tức giận xoay mặt sang chỗ khác.

-Nhìn đắm đuối đến như vậy. Mê anh rồi phải không?

-Anh lại nằm mơ đó hả? Bây giờ còn chưa đến giờ ngủ đâu.

Mạnh Quân liếc nhìn hai má ửng hồng của cô, tâm trạng trở nên rất tốt. Anh bật cười nheo mắt của Linh Đan, khiến cho cô càng thêm quẫn bách.

-Anh làm ơn tập trung làm việc của anh đi. Em còn muốn xem phim.

Nói xong cô đá anh sang một bên, ôm gối tiếp tục nhìn màn hình. Hai nhân vật chính đang đối thoại với nhau đầy tình cảm, nhưng chẳng có chữ nào lọt được vào tai cô. Thỉnh thoảng liếc trộm anh một cái, mà lần nào cũng bị anh phát hiện.

-Còn liếc nữa coi chừng mắt lé luôn đó. Đợi anh làm việc xong sẽ cho em ngắm thoải mái được không?

Cô đập cả cái gối vào đầu anh:

-Ai thèm ngắm anh chứ?

-Hà My, tui đến để tính sổ với bà đây.

-Ừ. Vào trong đi.

Nét mặt của Hà My thoát nhìn không ổn lắm, hai mắt còn có quầng thâm của gấu trúc, có lẽ do tối hôm qua thức khuya. Nhìn cô bé cứ như u hồn lang thang không có chút sức sống nào, làm Linh Đan lo lắng không thôi, những lời định nói đều nghẹn hết lại trong họng.

-Người hôm qua bà theo dõi là Minh Kiệt đó sao?

-Không sai, chính là anh ta đó.-Hà My nằm trên giường cắn khoai tây chiên, uể oải đáp.

-Vậy cô gái ngồi bên cạnh anh ta là ai? Bạn gái hả? Này, đừng có nói với tui là bà muốn chia rẽ người ta đó nha.

Hà My không trả lời, yên lặng úp mặt xuống gối. Linh Đan càng hoảng hơn: Không phải chứ? Con nhỏ này thật sự muốn đi làm kẻ thứ ba sao?

-Bà làm thế là không được nha. Hà My, bà còn trẻ mà, có gì phải đâm đầu tìm khổ như vậy. Chẳng phải bà từng nói bà không thể ư nổi những kẻ đi phá hoại tình cảm của người khác sao? Lẽ nào bà muốn biến thành loại người mình ghét nhất?

-Để thương như bà, đâm đang như bà sợ gì không có người yêu chứ? Cần gì phải làm khổ mình? -cô không tiếc nói ra những lời trái lương tâm để an ủi.

Linh Đan vẫn huyền thuyên mãi, nộ khí bùng bùng, cho đến khi nghe được tiếng ngáy nho nhỏ từ bên cạnh truyền đến. Nhìn qua thấy Hà My đang ôm gối ngủ ngon lành. Linh Đan ngơ ngác một hồi, sau đó trực tiếp nói bảo:

-Trần Ngọc Hà My, bà có nghe tui nói gì không hả?

Hà My đang từ từ chìm vào giấc mộng, "a" một tiếng giật mình tỉnh dậy, mơ màng nhìn cô. Linh Đan lắc đầu thờ dài, xem ra những gì cô vừa nói chỉ là gió thoảng bên tai. Thật uổng phí công sức. Đang lo lắng cho nó mà nó còn dám ngủ trước mặt mình.

-Minh Kiệt chưa có bạn gái. Tui thích anh ấy có gì sai?

-Chưa có bạn gái? Thế cô gái hôm trước chúng ta gặp là ai? Thân mật như vậy không phải người yêu mới lạ.

Hà My mở gói bím bím khác, vốc một nắm to nhét vào miệng:

-Thật ra thì Minh Kiệt theo đuổi người đẹp ấy lâu rồi. Nhưng chàng hữu tình mà nàng vô ý, người ta đâu có thích mình đâu mà anh ấy cứ thương nhớ mãi. Kể cũng tức, đã không thích thì thôi, đằng này cô gái kia cứ giữ chặt Minh Kiệt không buông, xem anh như người yêu dự bị, lúc buồn thì tìm đến, lúc vui thì lác mông bỏ đi. Bạn trai của cô ta đâu có thiếu, quen hết người này đến người khác, có khi yêu cùng lúc hai ba người. Không biết Minh Kiệt còn trông mong hi vọng cái gì nữa. Đúng là ngốc hết chỗ nói.

-Còn có loại người như vậy? -Ấn tượng của Linh Đan về cô gái kia không nhiều, chỉ thấy cô ta rất xinh đẹp, không ngờ lại đáng ghét đến thế.

-Ừ, cho nên tui mới muốn cứu vớt đời trai của anh, cứu thoát anh khỏi con nhò kia.

Linh Đan nhìn về phần chân hiện giờ của cô bạn, bắt đầu đi nói:

-Được được được. Tui sẽ ủng hộ bà. Bây giờ chúng ta lại bàn về chuyện tiền bạc ngày hôm qua.

Hà My chẳng nói năng gì cả. Ba giây sau tiếng ngáy lại vang lên.

-Bà đừng có giả bộ ngủ, ngồi dậy cho tui... Hà My...

.....

-Tui vẫn thấy cái tên Vương Đạt này đáng nghi lắm. Định làm anh hùng cứu mỹ nhân hay sao? Đối xử với bà tốt như vậy, nói không có ý gì với bà cũng chẳng ai tin.

-Người ta là Giám Đốc đó, biết bao nhiêu bóng hồng xinh đẹp vây quanh, làm sao có thể để ý đến người đã có chồng như tui.

Hà My cảm thấy có lý liên gật đầu. Giám đốc công ty lớn như vậy thiếu gì người theo chứ, Linh Đan cũng đâu phải dạng sắc nước hương trời gì, có khi anh ta thấy thú vị mới nổi hứng trêu đùa cũng nên. Nói chung người này không thể tiếp xúc nhiều. Cô bé đột nhiên nhìn chằm chằm Linh Đan mờ ám hỏi:

-Vậy bà có cảm giác gì đặc biệt với anh chàng đó không? Có nhớ nhưng, chờ đợi gặp lại không?

Linh Đan liếc mắt xem thường nhìn bạn mình. Đây là dạng câu hỏi vớ vẩn gì chứ?

-Hỏi thật đó, bà có cảm giác gì với người ta không?

-Không có.-cô thờ dài.-Mới gặp nhau có vài lần, còn chưa có hiểu rõ thì làm sao có thể thích được.

Hà My vẫn bám riết không tha chủ đề này, ôm vai cô hỏi tiếp:

-Nhưng tên Vương Đạt đó rất đẹp trai nha. Hơn nữa hình như cũng hợp "khẩu vị" của bà lắm.

-Đẹp trai chỉ là bề ngoài, ai biết được anh ta là loại người thế nào chứ? Nếu tui thích một người chỉ qua vẻ bề ngoài thì chẳng biết tui đã thích hết bao nhiêu người rồi. Ít nhất cũng phải cho tui có thời gian tìm hiểu trước đã.

Hà My biết Linh Đan không có ý gì với Vương Đạt thì trong lòng cũng thờ phào. Chẳng hiểu tại sao cô bé không thích tên đàn ông kia chút nào. Cảm giác rất không ổn.

-Vậy thì tốt. Tui muốn nhắc nhở bà thôi. Dù Vương Đạt là người tốt hay người xấu thì cũng phải cách xa anh ta ra một chút. Có chồng rồi đấy nhá, đừng có ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Bây giờ trai đẹp chỉ có tui được ngắm, bà chỉ có thể ngắm chồng hiểu chưa? -Hà My xoa đầu cô nghiêm túc nói.

-Không công bằng a. Dựa vào cái gì tui không thể ngắm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cuộc sống đại học buồn tẻ hơn Linh Đan đã nghĩ rất nhiều. Ở đây cô hầu như không quen biết ai cả, chỉ lang thang một mình, trong khi tất cả mọi người đều đã có nhóm có tú. Thật ra Linh Đan không phải người khó gần hay khó tính gì cả, mà cô rất nhút nhát. Đối với người lạ hoặc người mới gặp thì cô rất ít nói chuyện, vì chẳng biết phải nói gì. Nhưng nếu đã quen thân rồi cô có thể ngồi tán dóc suốt cả tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ.

Các bạn cũng không phải không nói chuyện với cô, có điều chỉ toàn những lời khách sáo, hỏi thăm vu vơ. Người duy nhất quan tâm đến Linh Đan là cô bạn "mọt sách" Uyên Uyên ngồi cùng bàn. Quả thật đúng chuẩn "mọt sách" luôn. Những lúc nghỉ ngơi cô bé luôn ôm sách để đọc thêm, hoặc xem lại các ghi chép của mình, hoặc làm bài tập chuyên môn. Cô bé đối xử với ai cũng tốt, đặc biệt giúp đỡ Linh Đan rất nhiều về phần học tập.

Tháng này công ty Vương Triều có rất nhiều dự án, còn đang mở thêm chi nhánh mới, nhân viên đều phải tích cực làm việc, thường xuyên phải tăng ca. Mạnh Quân cũng không ngoại lệ, đi sớm về trễ như ăn cơm bữa, ngay cả ngày chủ nhật cũng bị cưỡng chế phải làm thêm giờ. Vì nhà gần trường nên cô không ở ký túc xá như nhiều bạn khác. Buổi sáng nếu tiện giờ thì anh sẽ chở Linh Đan đi học, sau đó cô sẽ tự đón xe buýt về.

Cuộc sống nhàm chán như vậy lặng lẽ trôi qua từng ngày. Mới đó mà Linh Đan vào đại học đã được một tháng. Khoảng thời gian này Mạnh Quân vẫn phải tiếp tục khổ cực làm việc. Thời gian hai người thấy nhau càng ngày càng ít, có khi cả tuần chỉ chạm mặt nói chuyện được vài câu.

Mãi đến buổi chiều nào đó, Mạnh Quân hiếm khi không cần phải tăng ca, vô cùng ngoan ngoãn đúng giờ tan tầm liền trở về nhà. Chưa gì đã thấy ánh mắt ai oán của cô nhóc nào đó chiếu thẳng vào người mình. Mạnh Quân hơi sùng sốt, sau khi bình tĩnh lại liền xoa đầu cô hỏi:

-Sao thế?

Linh Đan thô bạo hất bàn tay đang đặt trên đầu mình xuống, vẫn như cũ ai oán nhìn anh, lát sau mới chậm rì rì nói:

-Anh đó, cứ đi làm suốt ngày à. Em ở nhà một mình chán muốn chết, sắp hỏng mắt rồi đây nè.

Anh buồn cười:

-Em nói cứ như là anh nhốt em ở nhà vậy. Chẳng phải mỗi ngày em đều đi học sao? Hỏng mắt thế nào được? Nếu em thấy chán có thể hẹn bạn đi chơi. Chỉ cần chú ý về sớm một chút là được.

Linh Đan thở dài rầu rĩ:

-Hà Mỹ dạo này cứ ru rú ở nhà không chịu ra ngoài, chẳng biết nó bị sao nữa.

-Chẳng lẽ em không còn đứa bạn nào nữa hả?

-Có chứ. Minh Tùng, người lần trước em nhờ theo dõi anh đó. Có điều cậu ta đã có bạn gái rồi, em không muốn đi làm bóng đèn đâu.

Mạnh Quân nhún mày như đang có điều suy nghĩ. Ở tuổi của cô hẳn phải có nhiều bạn bè lắm chứ? Sao chỉ có đúng hai người?

Anh nhìn vẻ mặt buồn bã của Linh Đan, nhất thời mềm lòng.

-Được rồi. Ngày mai chủ nhật anh sẽ không đi làm nữa, đưa em đi chơi được không?

Hai mắt cô lập tức sáng lên, hào hứng hỏi:

-Thật không? Thật không? Anh muốn đưa em đi chơi?

-Ừ. Ngày mai em có bận gì không?

Hình như có hoạt động ngoại khóa gì đó, nhưng vừa nghe tới đi chơi là cô đã vui vẻ gạt bỏ tất cả mọi chuyện sang một bên, qua loa trả lời:

-Cũng không có bận gì. Lúc nào đi được hả anh?

Mạnh Quân cố tình không trả lời, mỉm cười xoa đầu cô rồi vào phòng tắm rửa mặt.

-Một ngày thì không đi xa được. Hay chúng ta xem phim... Mà thôi, dù sao lâu lâu mới đi chơi, phải cố gắng tận hưởng, phải làm chút vận động. Anh nói có phải không?

Mạnh Quân mơ hồ "ừ" một tiếng. Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, có lẽ anh đang định tắm rửa. Linh Đan tựa vào cửa, tiếp tục lao xao:

-Anh Quân, picnic có được không?

-Tùy em

Cô thấy anh không có chút hào hứng phấn khích nào như mình, híp mắt lạnh giọng hỏi lại:

-Không phải anh đang cố tình trêu chọc em đấy chứ? Cố tình làm cho em mừng hụt?

Cửa phòng hơi hé ra, anh vươn tay gõ đầu cô:

-Đưa em làm gì? Anh sẽ không lừa gạt con nít đâu. Yên tâm, lát nữa anh sẽ gọi điện xin nghỉ ngày mai. Mau lấy giúp anh bộ đồ.

Linh Đan khẽ lẩm bẩm: Em đâu có phải con nít, nhưng vẫn ngoan ngoãn vào phòng lấy quần áo đưa cho anh, sau đó lo lắng hỏi tiếp:

-Xin nghỉ liệu có ảnh hưởng đến công việc của anh không?

-Không sao. Chỉ nghỉ một bữa sẽ không đến mức bị đuổi việc đâu. Dù sao hiện tại công ty đã tốt rồi, các dự án về cơ bản đã hoàn thành. Ngày mai cũng không phải ngày làm chính quy, chỉ là làm ngoài giờ nên không quan trọng lắm.

-Hay anh nhân cơ hội này nghỉ một tuần một tháng gì đó luôn đi. Ở nhà thư giãn nghỉ xả hơi.

Cửa phòng tắm mở ra, Mạnh Quân xuất hiện trước mắt cô, vừa lau tóc vừa chớp mắt cười đến gian xảo:

-Một tháng? Lúc đó không bị đuổi mới lạ. Chẳng lẽ em muốn nuôi anh hả? Nói trước nha, anh khó chiều lắm đó.

Để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai, sau khi ăn cơm tối Mạnh Quân liền chờ Linh Đan đi siêu thị. Hai người mua sắm ít vật dụng, cùng với thức ăn nước uống. Cô bỏ vào xe đẩy rất nhiều đồ ăn vặt, nhiều đến nỗi làm Mạnh Quân phải cau mày nhắc nhở:

-Em mua hàng trữ để phòng tận thế đó hả? Chúng ta làm sao ăn hết tất cả những thứ này trong một ngày được?

-Sao lại không được chứ? Không thử sao biết?

-Chúng ta là đi chơi, là đi chơi chứ không phải đi ăn.

Anh đem một số thứ trả lại chỗ cũ. Cô cũng không chịu thua, tiếp tục gom thêm mấy gói bánh snack thả vào xe. Mạnh Quân bất mãn trừng mắt nhìn Linh Đan cảnh cáo nhưng đối phương chẳng những không quan tâm đến anh mà còn cố tình dán mắt vào mấy lọ kẹo sô cô la để ở trên giá. Cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

-Linh Đan...

Tiếng gọi đồng thời thu hút sự chú ý của hai người. Linh Đan quay đầu lại, phát hiện người vừa gọi mình chính là Hà My, nhỏ bạn thân đã vài tuần chưa gặp. Cô bé tâm trạng không tệ lắm, nhanh chóng đẩy xe của mình tới gần hai người.

-Là bà thật hả, tui còn tưởng nhìn nhầm. Anh Mạnh Quân cũng ở đây ă?

Mạnh Quân thân nhiên gật đầu xem như chào hỏi, đối với người bạn này của vợ mình cũng không thân cho lắm nên chẳng thể nói gì nhiều.

-Hôm nay bà đến đây làm gì vậy? Chẳng lẽ vẫn đang theo dõi anh chàng kia của bà?-Linh Đan vẫn không thể nào quên được màn rình rập hiểm có của Hà My ở nhà hàng lần trước.

-Đến siêu thị dĩ nhiên là để mua sắm rồi. Bà nghĩ tui lúc nào cũng rảnh rỗi để làm những chuyện dư hơi như vậy sao?-Hà My không hài lòng liếc cô một cái.

Linh Đan nhìn xe đẩy đầy ắp của Hà My, bĩu môi tức giận nói với anh:

-Anh xem kia, Hà My chỉ có một mình mà mua cả đồng thức ăn như vậy. Em chỉ mua có một chút mà anh cứ cần năn hoài à.

-Anh cần năn em hồi nào chứ? Chỉ muốn nhắc nhở em thôi, mấy thứ này không tốt cho sức khỏe đâu. Không nên mua nhiều. Lát qua kia anh sẽ mua trái cây cho em được không?

-Em muốn ăn táo.-cô không nghĩ ngợi gì liền đáp.

-Được được. Anh mua táo cho em.-Mạnh Quân xoa đầu cô đầy cưng chiều.

Hà My tròn mắt, háng giọng rồi mới nói:

-Hai người xem tôi là người chết đó sao? Muốn ân ái gì thì về nhà đi. Ở đây chương mắt của tui.

Linh Đan lè lưỡi trêu chọc bạn, kéo tay Mạnh Quân đến hướng quầy thực phẩm đông lạnh, trước khi đi cũng không quên chào một tiếng:

-Đi trước nhé. Bữa nào gặp sau.

-Bà nha. Đúng là đồ có sắc quên bạn.-âm thanh ai oán của Hà My vang lên phía sau. Linh Đan không thèm quay đầu lại, phất tay tỏ ý tạm biệt.

Hà My thờ dài, đang định đi tiếp thì bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua, lập tức chạy như bay về phía đó. Người con trai kia hiển nhiên cũng đã nhìn thấy cô bé, trong lòng lặng lẽ bi thảm. Hắn đành quay lại giả vờ như chưa thấy gì.

-Thật trùng hợp a. Gặp anh ở đây. Đi siêu thị hả?

-Cô có chắc do trùng hợp không? Sao tôi cứ thấy như đây là một âm mưu vậy?

Hà My cười cười không hề phủ nhận, tiếp tục bám đuôi đối phương. Tuy đây thật sự chỉ là trùng hợp nhưng cũng không cần thiết phải giải thích, vì có giải thích tên kia cũng sẽ không tin. Minh Kiệt chán nản nói:

-Còn nữa, nếu không phải để đi siêu thị thì tôi đến đây để làm gì? Bớt hỏi những thứ tào lao.

-Kiệt, anh thử dùng loại bánh mì này xem sao. Ngon lắm đó.-Hà My không chút để ý trêu chọc của hắn, cầm túi bánh mì quơ quơ trên tay.

-Không cần. Tôi dùng loại này đã quen. Không muốn thay đổi.

-Nhàn chán thế. Làm người không nên cứng nhắc như vậy. Anh không thể chưa ăn mà đã vội kết luận. Biết đâu nó ngon hơn loại cũ của anh đang dùng thì sao? Không ăn chẳng phải rất đáng tiếc?

-.....

Ở phía xa xa, Linh Đan kéo tay Mạnh Quân, chỉ về phía hai người bên kia, khinh thường tổ cáo:

-Còn dám nói là không rảnh rồi để làm những chuyện tào lao đó, kết quả tội mình vừa rời khỏi con nhỏ đó liền hí hửng đi theo người ta.

-Em quản nhiều làm gì? Có muốn ăn xoài không?

Linh Đan nhăn mặt đáp:

-Không. Em muốn ăn mận, nhất định phải là loại ngọt mới được đó.

Mạnh Quân lại đẩy xe tới chỗ quầy mận. Mận hôm nay nhìn đỏ, rất tươi, nhìn khá đẹp mắt. Mạnh Quân tùy tiện chọn vài quả, thấy quả nào cũng như quả nào, bắt đầu đi nói:

-Làm thế nào để biết chua hay ngọt đây? Lẽ nào em bắt anh phải cắn thử?

-Anh cắn rồi thì em cũng không thèm ăn nữa đâu. Làm thế nào thì làm, phải chọn quả ngọt cho em đó. Nếu không ngọt thì anh phải ăn hết.

.....

Sau khi về nhà, Linh Đan nhanh chóng đem thức ăn xếp vào hộp đặt vào trong tủ lạnh. Mạnh Quân sửa soạn vài thứ bỏ vào ba lô.

Khi xong việc, cô lấy thêm vài bộ quần áo của hai người gấp gọn đưa cho anh cất vào, nếu xảy ra chuyện gì còn có quần áo để thay. Tiếp đến cả hai cùng nhét thêm rất nhiều bánh snack và nước ngọt. Kết quả là hai cái ba lô lớn bị nhồi đến chật cứng, đến nỗi kéo khoá phéc-mơ-tuya cũng khó khăn. Trong suốt quá trình hai người ăn ý hoà hợp khó tả.

Mạnh Quân gọi một cuộc điện thoại cho trưởng phòng báo cho anh ta biết ngày mai mình sẽ nghỉ. Lúc đầu trưởng phòng Hải Lộc có vẻ không đồng ý lắm, cố gắng thuyết phục anh đi công ty giúp anh ta làm tài liệu. Nhưng vừa nghe nói Mạnh Quân muốn mang vợ đi chơi, Hải Lộc chợt "à" một tiếng, cười ha ha, giọng nói có phần gian xảo:

-Được được. Công việc anh sẽ nhờ người khác. Hai đứa cứ yên tâm. Vợ chồng mới cưới nên dành thời gian ở bên nhau bồi dưỡng tình cảm nha. Gửi lời chào tới em dâu giúp anh. Tạm biệt.

Điện thoại vang lên "tút tut" cho biết đối phương đã cúp máy. Mạnh Quân mỉm cười, thản nhiên cất điện thoại vào túi. Linh Đan đã thay đồ ngủ, nằm trên ghế xem ti vi.

-Mau ngủ đi. Gần 10 giờ rồi. Nghỉ ngơi sớm thì mai mới có sức.

-Em ngủ không được.

Mạnh Quân cau mày, ngồi xuống bên cạnh cô:

-Sao lại ngủ không được?

-Cứ mỗi lần trước khi đi chơi thì em sẽ hồi hộp. Cho nên ngủ không được,

-Vậy thì dễ thôi. Không đi nữa thì em sẽ không hồi hộp.

Cô lập tức giãy lên, đánh bôm bốp vào tay anh:

-Anh đừng có không giữ lời nha.

Mạnh Quân không chọc cô nữa, cũng ngồi im lặng xem phim, thỉnh thoảng hai người bàn luận vài câu về nội dung phim. Đến khoảng hơn 11 giờ Linh Đan đã ngáp ngáp dài, rồi ôm gối ngủ mất. Anh nhẹ nhàng tắt ti vi, cẩn thận ôm cô vào phòng. Cô có vẻ đã ngủ sâu, anh chạm vào cũng không tỉnh lại, ngược lại còn vươn tay bám chặt lấy cổ anh không buông.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, đặt cô xuống giường, chính mình cũng nằm xuống bên cạnh. Mạnh Quân phủ chăn kỹ càng, hôn má và trán của Linh Đan rồi mới lẳng lặng ôm lấy cô nhắm mắt lại. Hô hấp nhẹ dần, khi đồng hồ điểm 12 giờ thì hai người đều đã chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Màn cửa "xệ" một tiếng bị kéo sang hai bên, ánh sáng lập tức tràn vào trong phòng. Mạnh Quân đứng bên giường đối với "cục bông" đang cuộn tròn ngủ say sưa hồ lớn:

-Linh Đan, mau thức dậy nào. Nếu không anh sẽ tưới nước vào mặt em đó.

-Dậy nhanh lên. Mặt trời đã đốt tới mông rồi. Em còn ngủ nữa sẽ cháy khét luôn bây giờ.

Linh Đan khẽ "ừm" một tiếng, xoay người ôm chăn ngủ tiếp. Mạnh Quân bất đắc dĩ dùng sức kéo chăn ra ngoài, lại lớn tiếng gọi thêm lần nữa. Cô mất ngủ kèm nhèm lâm bầm:

-Làm gì? Em đang ngủ mà.

Anh dùng chăn phủ trên đầu Linh Đan, giả vờ tức giận nói:

-Vậy em cứ ngủ tiếp đi nha. Anh đi chơi một mình đây.

Anh vừa nói xong, bóng người trên giường đã nhanh chóng bật dậy, nhắm thẳng hướng phòng tắm lao đến.

-Em dậy liền đây. Anh không được bỏ đi trước đó.

Mạnh Quân nhìn theo cô phì cười, sửa sang lại giường. Linh Đan không biết tối hôm qua anh đã ngủ ở đây chung với cô. Cô nhóc này, bao giờ cũng thức dậy sau anh hết. Thật muốn biết nếu một ngày nào đó cô mở mắt ra lại nhìn thấy anh nằm bên cạnh sẽ có biểu cảm thế nào.

-Anh Quân, em xong rồi đây.

Ngay lúc anh vừa bước ra ngoài phòng khách thì Linh Đan liền chạy tới. Cô đã đánh răng rửa mặt xong, vẻ mặt sáng sủa, đầy tinh nghịch. Chỉ có điều...

-Miệng em còn dính bột kem đánh răng kia...

Cô giật mình, đang định dùng tay để lau thì anh đã ngăn lại, kéo cô vào phòng tắm. Mạnh Quân hơi cúi đầu, cầm khăn nhẹ nhàng lau miệng cho Linh Đan. Cô nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, hơi thất thần, không hề hay biết hai má mình đang dần dần ửng đỏ.

-Sao thế?

Giọng nói ấm áp của anh vang lên bên tai. Linh Đan liền ngượng ngùng xoay mặt sang chỗ khác. Mạnh Quân thấy vậy, mỉm cười xoa xoa đầu của cô bảo:

-Lúc này anh chỉ nói đùa thôi, sẽ không thật sự bỏ lại em ở nhà. Em không cần phải hấp tấp như thế. Xem đi, rửa mặt mà cũng không xong. Giờ em vào thay quần áo đi.

Lúc này Linh Đan mới phát hiện trên người anh đang mặc một chiếc áo phông trắng, bên ngoài khoác áo kaki màu đen. Quần jean dài khá đơn giản, không quá bó sát. Đặc biệt anh không có đeo kính, dường như hoàn toàn rũ bỏ bộ dáng trí thức nghiêm túc thường ngày. Thoạt nhìn anh trẻ trung hơn, như một lãng tử, điển trai và phong độ không hề thua kém Vương Đạt chút nào.

Mạnh Quân dĩ nhiên đã chuẩn bị xong từ lâu. Đồng hồ sinh học của anh vốn rất chuẩn, ít khi nào thức trễ, dù đi làm hay không đi làm cũng vậy.

Linh Đan nhanh chóng thay một chiếc đầm caro đen trắng ngắn tới đầu gối, dây thắt lưng ở ngang eo. Cô buộc tóc lệch sang bên phải, cài băng đô màu hồng đậm. Trông vô cùng ngọt ngào đáng yêu. Mạnh Quân nhìn tới nhìn lui cảm thấy vô cùng vừa lòng. Anh rất ít khi được thấy cô ăn mặc xinh xắn như thế này.

Hai người đeo ba lô lên lưng, chuẩn bị xuất phát. Linh Đan vừa mới lấy đôi giày cao gót ra, chưa kịp mang vào thì đã nghe anh nói:

-Hôm nay chúng phải cuộc bộ nhiều đó, mang giày này thì chân em không chịu nổi đâu.

Sau đó, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, mở tủ giày chọn ra một đôi giày bệt. Linh Đan khẽ "ạ" một tiếng, chậm rãi ngồi xuống mang vào. Trong lòng có cảm giác ấm áp kì lạ.

-Tốc độ chậm như vậy. Chẳng lẽ đang chờ anh mang giúp em hả?-anh lại nổi hứng đùa giỡn, còn thật sự muốn đoạt giày từ trong tay cô.

Linh Đan lập tức đỏ mặt:

-Em xong ngay đây.

Hai người cùng nhau đi bộ đến bến xe, trên đường tiện thể ghé mua mấy cái bánh bao nóng hôi hổi để ăn sáng. Hiện tại đã hơn tám giờ, hôm nay còn là ngày chủ nhật nữa nên hành khách khá đông. Người người chen lấn vô cùng hỗn loạn. Anh và cô phải đợi đến chiếc xe thứ ba mới miễn cưỡng chui lên xe được. Hai người chiếm hàng ghế đôi ở gần cuối xe, vừa ngồi ăn bánh bao vừa nói chuyện vu vơ. Linh Đan có vẻ rất cao hứng, cứ tùm tùm mãi. Còn Mạnh Quân vẫn luôn là một bộ dạng ôn hòa sùng sục.

Đến trạm tiếp theo, một người đàn ông dẫn theo con lên xe. Là hai đứa bé trai, khuôn mặt và quần áo tương tự nhau, có lẽ là sinh đôi. Tụi nó khoảng chừng 5, 6 tuổi gì đó, nhìn rất lanh lợi, quần áo đầu tóc đều sạch sẽ gọn gàng.

Ghế trống đã hết, cả ba cha con đành phải đứng. Người đàn ông thì còn chịu đựng được, chứ mấy đứa nhỏ yếu ớt khó có thể đứng vững, suýt nữa đã té.

-Nhóc, ra đây ngồi với chú này.-Mạnh Quân chợt gọi.

Một trong hai đứa nhìn về phía anh, sau đó nhìn lại ba mình như muốn hỏi ý kiến. Được sự đồng ý của ba nó mới kéo em trai của mình chạy đến chỗ của anh và cô.

Cặp sinh đôi sau đó liền an vị ngồi trên đùi của hai người, mắt mở to không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh, chẳng sợ hãi người lạ.

-Chị ơi, chú này là người yêu của chị hả?-đứa nhỏ ngồi trong lòng Linh Đan cất giọng non nớt hỏi.

Cô nhìn về mặt ngây thơ kia, hoài nghi nó có thật sự hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ "người yêu" hay không.

Mạnh Quân vô thức nhún mày. Tại sao đứa nhỏ này gọi mình bằng chú mà lại dám gọi Linh Đan là chị? Dù sao anh và cô cũng là vợ chồng, như thế thật không hợp lý.

-Nhóc con, chú chính là chồng của cô này. Biết chưa?

Linh Đan xoa đầu đứa nhỏ:

-Cô gì chứ? Chị mới có mười mấy tuổi à. Cứ gọi chị được rồi.

Mạnh Quân cười lạnh:

-A? Em đang gián tiếp chê anh già sao?

Linh Đan chưa kịp phản ứng, anh đã vươn móng vuốt đến, nhéo hai má của cô, dùng lực rất mạnh không hề nương tay chút nào.

Linh Đan bị đau lập tức không kiên kị gì hét lên:

-Đau... Em đâu có ý đó, do anh tự nói cơ mà. Anh còn nhéo nữa má em sẽ xệ xuống mắt. Anh đền nổi không?

-Ha ha ha...-hai đứa nhỏ không khách khí cười ra tiếng.

Âm thanh ồn ào dẫn đến ánh mắt của tất cả những người trong xe đều nhìn chăm chăm về phía này. Mạnh Quân vội vàng buông tay, hơi cúi đầu tỏ ý xin lỗi. Linh Đan uất ức xoa xoa mặt của mình, lặng lẽ lườm anh một cái.

Điểm đến lần này là một khu vui chơi nằm ở bên kia thành phố. Xe chạy gần hai tiếng sau mới tới nơi. Cả người Linh Đan đã có chút mệt mỏi, vừa tự xoa bóp vừa liên tục than thở. Hai đứa nhóc sinh đôi cũng xuống ở trạm này, sau khi tạm biệt thì được ba dẫn đi chỗ khác.

Mạnh Quân đưa cho cô chai nước suối để uống, còn anh đi mua vé tham quan. Lúc vừa bước vào cổng, cô bỗng cất giọng cảm thán:

-Đã mấy tháng rồi em không được đến những nơi như thế này.

Anh nhìn bộ dạng buồn cười của cô, cũng hùa theo:

-Còn anh cũng đã mấy năm rồi không đến những nơi như thế này.

-A? Trước đây anh cũng từng đi khu vui chơi rồi sao?-cô mở to mắt, ngạc nhiên hỏi.

-Về mặt đó của em là thế nào hả? Chẳng lẽ em nghĩ anh là khúc gỗ chỉ chui rúc ở nhà?

Linh Đan ngượng ngùng gãi đầu, quả thật trước đây cô từng có suy nghĩ như vậy. Mạnh Quân phì cười, cũng không hờn giận, từ từ giải thích với cô:

-Thật ra hồi còn đi học anh cũng rộn lắm, không có như bây giờ đâu. Từ cấp hai đến cấp 3 anh luôn được bầu làm lớp trưởng, mà đồng thời cũng được xem như "lão đại" của lớp. Trò vui nào không có anh thì không được.

-Anh cứ làm như mình quý giá lắm vậy.-cô bấu môi khinh thường.

-Anh phải làm bảo kê đấy, cực khổ lắm chứ có phải chơi đâu. Mỗi lần tụi nó quậy phá hay gây họa gì anh phải tìm cách giải thích biện hộ trước mặt thầy cô, lúc nào cũng là đứa bị phạt đầu tiên.

-Anh chắc cũng đâu có vừa, có khi còn nghịch hơn cả người ta. Bị phạt chẳng oan.

Mạnh Quân nhéo nhéo mặt của cô:

-Em dựa vào đâu để nói như vậy hả? Anh dù sao vẫn là học sinh gương mẫu đó. Em thì sao hả? Nghe mẹ em kể có lần em học theo người ta trốn tiết đi chơi, về nhà bị ba đập cho một trận có đúng không?

Linh Đan á khẩu, nhìn vẻ mặt giương giương tự đắc của anh mãi không thêm được câu nào, đành phải uất ức nhỏ giọng lầm bầm: Mẹ cứ toàn lời chuyện cũ ra nói.

Mạnh Quân không tiếp tục chọc cô nữa. Hai người đi bộ xung quanh, ngẫu nhiên gặp được nơi nào đẹp sẽ chụp vài tấm hình. Thật ra phần lớn là cô tạo dáng để anh chụp.

Quang cảnh ở đây rất đẹp, tuy hầu hết đều nhân tạo cả nhưng vẫn không kém phần thu hút. Các thảm hoa, thảm cỏ được chăm sóc vô cùng tốt, màu sắc đẹp và rực rỡ, đem lại cảm giác trong lành. Linh Đan hết chạy bên này đến chạy bên kia, Mạnh Quân khổ cực lắm mới đuổi kịp cô. Ba lỗ của anh toàn đựng nước uống nên nặng hơn ba lỗ của cô rất nhiều. Hơn nữa anh còn phải xách trên tay mấy hộp thức ăn đem từ nhà đến.

-Anh Quân, lại đây xem cái này.

Mạnh Quân thấy vẻ mặt hưng phấn của cô, cũng bước nhanh lại. Cô kéo tay anh, chỉ về phía xa xa. Một đoàn tàu lượn siêu tốc vừa mới xuống dốc, kéo theo không ít âm thanh la hét của mọi người. Hai mắt cô sáng lấp lánh:

-Em nghe nói trò này vui lắm mà chưa thử bao giờ cả. Mấy đứa bạn em nhát gan lắm không dám lên, còn em không muốn chơi một mình.

Nói xong Linh Đan tha thiết nhìn anh, vẻ mặt đáng yêu khiến lòng Mạnh Quân cơ hồ muốn tan thành nước. Anh dịu dàng xoa đầu cô:

-Được. lát nữa anh sẽ dẫn em lên tàu lượn siêu tốc. Muốn đi mấy vòng đều được cả.

-Hay quá. Anh tốt nhất đó.-cô lập tức ôm anh nịnh nọt.

Hai người lại loanh quanh một lúc. Đi ngang qua một hồ nước rộng, nước tuy không trong lắm nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy được từng đàn cá đủ màu sắc đang bơi tung tăng bơi phía dưới. Linh Đan bỗng dừng giật mấy ảnh từ tay anh, hướng xuống nước chụp liên tục.

-Em tốn công chụp cá chi bằng chụp anh có phải hơn không?

-Anh còn nói? Bây giờ anh đâu có chịu chụp đâu?

Mạnh Quân lấy lại mấy ảnh, nhờ một cô gái qua đường chụp giúp anh và Linh Đan mấy tấm hình. Cô ấy gạt đầu, chọn góc máy một cách chuyên nghiệp. Anh choàng tay qua vai Linh Đan, mỉm cười rất tự nhiên, hoàn toàn không có gì gượng ép, còn cô thì nghịch ngợm giơ hai ngón tay lên tạo thành hình chữ V.

Cô gái qua đường kia lại đổi góc chụp khác, ra hiệu cho hai người đổi tư thế. Anh liền kéo Linh Đan đứng ở đầu cầu, sau đó vòng tay qua ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Linh Đan có chút không được tự nhiên hơi đỏ mặt, nhưng không thật sự bài xích cái ôm này. Cô im lặng tựa vào vai anh, đối với ông kính khề mỉm cười.

Cô gái hài lòng nhìn hình chụp, lại chỉ chỉ vào môi mình hình như muốn ra hiệu gì đó. Mạnh Quân phản ứng rất nhanh. Trong khi Linh Đan còn chưa kịp hiểu gì thì đã cảm thấy có một khối ấm nóng chạm vào môi mình. Cô vẫn đang ngơ ngác thì đầu lưỡi của anh đã chen vào bên trong khoang miệng của cô, dịu dàng mà càn rỡ dụ hoặc.

Linh Đan bị tập kích bất ngờ, hai mắt mở trừng trừng nhìn khuôn mặt phóng đại của anh, thật rất "sát phong cảnh". Cô gái kia không chịu được cái giọng nhắc nhở:

-Cô gì đó, làm ơn nhắm mắt lại đi.

Giọng cười trầm thấp của anh vang lên bên tai, Mạnh Quân vừa dịu dàng vừa mềm mỏng dụ dỗ:

-Ngoan nào, mau nhắm mắt lại.

Cô ù ù cạc cạc nghe theo lời anh, đôi lại là sự xâm chiếm còn mạnh mẽ hơn cả lúc này. Đầu lưỡi của anh linh hoạt cuốn lấy lưỡi của cô không ngừng dây dưa. Nhịp tim Linh Đan càng thêm cuồng loạn, đầu óc một mảng trống rỗng, đành tùy ý để anh cướp đoạt hồ hạp của mình.

Đợi đến khi cô không thể nào thở được nữa thì mới thấy môi mình được buông lỏng. Cô lập tức mở mắt ra, liều mạng hít thở. Mạnh Quân dịu dàng mà càn trọng vuốt ve hai má hồng hồng mềm mại của Linh Đan, một tay như có như không nhẹ nhàng vỗ sau lưng giúp cô thuận khí.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Linh Đan vừa tức giận vừa quần bách, rất muốn hỏi tại sao anh lại làm vậy. Nhưng vẻ mặt của anh hoàn toàn không có chút xấu hổ nào về những việc mình vừa làm, ngược lại còn vô cùng thần nhiên. Nhất thời cô không nói được lời nào. Có điều không ai chú ý đến hai lỗ tai của anh đã đỏ bừng.

Cô gái kia thấy hai người đã hôn đủ, lập tức tiến đến giao máy ảnh. Mạnh Quân nhận lấy, sau khi cảm ơn thì lơ đãng hỏi:

-Cô là thợ chụp ảnh phải không?

-À đúng vậy. Lúc này tôi có hơi phát bệnh nghề nghiệp, mong hai người đừng bận tâm. Hai người nhìn xứng đôi lắm đó.

-Cảm ơn cô.

Mạnh Quân khẽ mỉm cười, mở máy xem lại ảnh vừa chụp. Đến tấm ảnh hai người đang khóa môi thì dừng lại, cười tà ác nói:

-Thế nào? Có phải đẹp hơn chụp cá không?

Linh Đan cúi mặt, phụng phịu mãi không trả lời. Cô gái qua đường kia lại lần nữa chen miệng vào:

-Chụp cá có gì không tốt. Anh thật không biết cái gì là nghệ thuật cả.

Nói xong thì cô ta không thèm để ý đến hai người nữa, lấy máy ảnh đang treo trên cổ mình hướng xuống mặt nước chụp "tách tách" mấy cái liên. Mạnh Quân nhìn mà há hốc miệng sững sờ, còn Linh Đan vẫn trong trạng thái trầm ngâm không nói tiếng nào. Anh thờ dài, dắt cô đi ra chỗ khác.

Linh Đan thỉnh thoảng lại quay sang nhìn anh, dáng vẻ ngập ngừng như muốn nói gì đó, đến cuối cùng vẫn là im lặng. Mạnh Quân có chút nôn nóng, cũng có chút chột dạ. Anh cố gắng khắc chế cảm xúc, bình tĩnh mỉm cười:

-Em sao thế?

-Anh Quân. Em.. Em.. Chuyện lúc này...

Anh bất giác cảm thấy căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn không có biểu hiện gì khác thường:

-Em cứ nói đi.

Linh Đan khẽ cắn môi dưới, thật sự rất khó mở miệng. Mãi mới thốt ra được một câu:

-Tại sao... tại sao lúc này anh lại... hôn... hôn em.

-Em không thấy cô ấy ra hiệu à? Phải phối hợp với người ta chứ?

Mặt Linh Đan đỏ lên, cúi thấp đầu nhẹ giọng nói:

-Nhưng mà... cũng không cần phải hôn thật đến như vậy... Anh...

Mạnh Quân thật ra rất ngại ngùng khi nói về chủ đề này. Khuôn mặt anh lộ rõ sự xấu hổ, không được tự nhiên, cứ như cậu bé trai mới lớn đang đứng trước mặt cô bé mình thích vậy. Vô cùng dễ thương. Đáng tiếc Linh Đan vẫn còn cúi đầu nên không thể nhìn thấy được.

Anh quần bách nắm lấy tay cô, ngược mặt định nói gì đó thì bỗng dưng một thứ xuất hiện trong tầm mắt.

-Linh Đan, muốn chơi vòng đu quay không?

Mắt cô ngay lập tức sáng như sao, quăng hết tất cả mọi chuyện sang một bên, nhảy cẫng lên nói:

-Muốn muốn muốn.-sau đó kéo tay anh-Mình mau lại chỗ đó đi anh.

Mạnh Quân bảo cô ở lại chờ anh, nhân cơ hội này để trốn tránh vấn đề. Linh Đan cười tủm tỉm nhìn anh đang cố gắng chen vào đoàn người đang đứng mua vé, 5 phút sau mới nhận ra Mạnh Quân vừa mới chơi trò đánh trống lảng với mình. Thầm mắng bản thân ngu ngốc không có tiền đồ, cô ủ rũ lôi khoai tây chiên trong ba lô ra, vừa ăn vừa rầu rĩ.

Ăn hết mất hai gói thì Mạnh Quân mới quay trở lại, trán vương đầy mồ hôi. Anh chỉ tùy tiện dùng tay lau sơ qua sau đó định dẫn cô đi xếp hàng. Kết quả là Linh Đan cứ phụng phịu mãi không chịu đứng dậy.

-Giữ đây hả? Nhóc lại muốn thế nào?-anh vừa bực mình vừa buồn cười hỏi.

-Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đó. Mau trả lời đi a. Nếu không em không thèm chơi với anh nữa.-Linh Đan ngồi bẹp trên cỏ ai oán than vãn.

Mạnh Quân kéo cô đứng dậy, mỉm cười:

-Đã lớn rồi còn bày đặt ăn vạ nữa. Được rồi, nhanh lên nếu không anh đi chơi một mình đó. Y như con nít vậy.

Linh Đan thỏa hiệp, nhưng vẫn không quên đốp chát lại:

-Em vốn dĩ là con nít mà. Anh là trưởng bối không nên tính toán với em.

-Trưởng bối cái đầu em!

.....

Ngày chủ nhật người chơi rất đông, đợi rất lâu mới đến lượt. Mạnh Quân đỡ cô vào bên trong trước, sau đó mới ngồi vào bên cạnh. Mỗi lồng treo (cabin) có hai băng ghế đối diện nhau, ngồi được 4 người. Biết trước như vậy nên anh đã mua tới 4 vé, vì thể hiện tại lồng treo này chỉ có anh và cô.

-Sao anh không qua bên kia ngồi cho rộng rãi, ngồi kế em làm gì?-Anh ở bên cạnh sẽ làm cho cô thấy rất xấu hổ, không tự chủ được mà ngĩng ngời lung tung.

-Anh thích ngồi ở đây hơn. Không phải em đang sợ anh đó chứ? Yên tâm, anh sẽ không ăn thịt em đâu.

Linh Đan mặt lại đỏ ửng, bấu mỗi lần bám

-Ai thèm sợ anh chứ?

Khi lồng treo bắt đầu chuyển động, dần dần tăng độ cao thì anh mới phát hiện Linh Đan hình như có vấn đề. Sắc mặt cô hơi xanh xao, có lẽ không được thoải mái cho lắm. Anh lo lắng ngồi nhích lại gần, dịu dàng hỏi:

-Em không khỏe sao?

Cô lắc đầu, đôi mắt hiện lên vẻ mệt mỏi. Anh đặt tay mình lên trán của cô, nhiệt độ vẫn bình thường, xem ra không phải do bị bệnh. Ngoài ra Mạnh Quân còn phát hiện các ngón tay của cô rất lạnh, anh nhất thời nhích chặt hai đầu lồng mây.

-Rốt cuộc em bị làm sao?

Linh Đan thấy được sự lo lắng và tức giận của anh, cũng không dám giấu nữa:

-Em sợ độ cao.

Mặt Mạnh Quân trong nháy mắt trở nên tái mét, còn muốn tái hơn cả cô. Anh hung hăng lôi cô ôm vào trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

-Sợ độ cao mà muốn chơi đu quay? Sợ độ cao mà đòi đi tàu lượn siêu tốc? Cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì vậy hả? Phải làm anh lo lắng mới chịu sao?

Linh Đan chớp chớp mắt, ừ ừ khua miệng nhưng không dám nói gì, thành thật tựa vào lồng ngực ấm áp của anh. Đúng là cô có chứng sợ độ cao, nhưng kì thật cũng chẳng phải nghiêm trọng gì. Lúc đầu chưa quen sẽ cảm thấy hơi khó chịu, hoa mắt choáng váng chút xíu, nhưng lát nữa sẽ nhanh chóng ổn định thôi.

Mạnh Quân dĩ nhiên không biết điều này, anh loay hoay tìm dầu xoa cho cô, rồi lại xoa bóp tay chân mãi một hồi lâu. Lòng bàn tay được anh chà xát dần dần ấm lên, Linh Đan đại khái cảm thấy đã đỡ hơn nhiều, liền ngồi thẳng lại thích thú ngắm phong cảnh bên ngoài.

-Em sao rồi?

-Tốt hơn rồi.-cô mỉm cười nhìn anh.

Mạnh Quân thấy khí sắc của cô không sai biệt lắm, trong lòng cũng yên tâm hơn. Bất quá anh không muốn chuyện này lại xảy ra lần nữa, lạnh lùng bảo:

-Lát nữa không cho em đi tàu lượn siêu tốc nữa.

-Anh Quân...-Linh Đan vô cùng ừ ừ khua miệng muốn đi nấn nỉ lại bị anh trực tiếp ngó lơ, đành phải hậm hực ngồi im.

Gần 12 giờ trưa, trời nắng gắt. Ở trên cao tuy rất nóng nhưng phong cảnh xem như không tệ, có thể nhìn thấy bao quát toàn bộ khu vui chơi này. Ở xa xa còn có thể nhìn thấy một hồ nước rộng, chẳng biết có nuôi cá không. Nhiều gia đình trải bạt ngồi hóng mát nơi bãi cỏ xanh mướt ven hồ. Lát nữa cô nhất định phải qua đó nằm nghỉ trưa mới được.

-Anh xem, ở đó là gì vậy?

Mạnh Quân nheo mắt nhìn về hướng cô đang chỉ. Có rất nhiều người tụ tập lại một chỗ, vây quanh khoảng sân khấu nho nhỏ, chắc đang tổ chức văn nghệ. Anh hỏi Linh Đan có muốn đi xem không thì cô lại lắc đầu. Cô vốn không thích những hoạt động như thế.

-Anh từng chơi trò đu quay này lần nào chưa?-cô chợt nổi hứng tò mò.

-Dĩ nhiên là rồi. Lần đó anh đi chung với Thùy Trang.

Linh Đan xệ mặt xuống, nhìn ra bên ngoài. Không hiểu sao trong lòng cô bỗng thấy buồn bực, chẳng lẽ do trời nóng nên ảnh hưởng tâm trạng?

-Đó cũng chỉ là chuyện của mười mấy năm về trước thôi. Thùy Trang còn nhỏ nên anh phải có nhiệm vụ trông trẻ, đầu thế nào để cô ấy một mình. Lỡ có chuyện gì thì lấy đâu ra con gái đến cho người ta.-Anh ra về tùy ý nói, lại giống như đang lên tiếng giải thích biện hộ cho bản thân.

-Thanh mai trúc mã thật tốt a...-Linh Đan mở miệng lẩm bẩm cảm thán, cũng không biết giọng nói của mình có bao nhiêu ghen tỵ, lại thoáng thoáng mùi vị giấm chua.

Mạnh Quân dường như luôn chú ý đến sắc mặt của Linh Đan, thấy cô có vẻ không vui liền nghĩ là cô đang chóng mặt, không khỏi cảm thấy lo lắng. Anh lẳng lẳng xoa đầu Linh Đan, để cho cô tựa vào vai mình, môi dường như khẽ chạm vào mái tóc đen dài mang theo hương thơm nhẹ nhàng của dầu gội kia. Đến khi Linh Đan thấy tai của mình hơi nhột nhột, muốn rút người lại thì phát hiện cả người đã bị anh ôm sát vào lòng không chút kẽ hở. Mặt cô thoáng đỏ lên, lập tức giãy dụa muốn thoát ra. Đột nhiên lại càng bị anh siết chặt hơn nữa.

-Em làm gì vậy? Mau ngồi yên đi.-Mạnh Quân không kiên nhẫn gầm nhẹ.

-Nóng.-Cô nhỏ giọng nói. Cái thời tiết như thế này mà còn ôm ôm ấp ấp thì quả là cực hình a.

-Em tưởng anh không nóng sao? Còn không phải tại đứa nhỏ ngốc nghếch như em cứ liên tục khiến anh phải lo?

Giọng nói của Mạnh Quân có chút nghiêm khắc, tay anh đã luồn qua eo cô giữ chặt, cô nghe xong chỉ biết thành thật ngồi im tại chỗ. Thật ra so với nóng, cô càng thấy ngượng ngùng nhiều hơn. Kí ức về nụ hôn lúc nãy còn rất mới mẻ, nên bây giờ rất khó để không nhớ đến, rất khó để không liên tưởng đến.

-Anh Quân...-cô ngập ngừng gọi.

Mạnh Quân bỗng giơ tay ra hiệu im lặng, sau đó lần lượt dọn dẹp ba lô rồi đeo lại trên lưng. Linh Đan mới để ý tới đu quay đã từ từ giảm tốc độ, có lẽ sắp ngừng. Vừa mới đặt chân xuống mặt đất cô liền bị anh lôi ra chỗ khác. Anh không dám để cô đeo ba lô, toàn bộ đồ đạc đều do anh gánh hết. Linh Đan ngược lại rất thành thạo, lòng cũng sinh ra áy náy.

-Anh, em không sao đâu. Đưa ba lô cho em được rồi.

Mạnh Quân liếc cô một cái, trầm mặc không nói gì tiếp tục vững vàng bước đi. Linh Đan thấy anh không để ý tới mình cũng có chút chột dạ.

-Anh đừng mặt nặng mày nhẹ nữa. Em không sao mà. Đó chỉ là triệu chứng bình thường thôi, sức khỏe của em em hiểu rõ.

Anh vô cùng bất đắc dĩ bảo:

-Anh không có mặt nặng mày nhẹ.

-Rõ ràng anh đang giận em.-cô bĩu môi đáng thương nói.

-Anh giận em làm gì? Uống nước đi. Đừng làm anh lo lắng nữa.

Cô uống xong liền ồn ào muốn anh phải dẫn mình đến chỗ bãi cỏ bên hồ ngồi nghỉ mệt. Mạnh Quân liền nhận mệnh ôm cả đồng đồ khổ khổ cực cực tiến tới mục tiêu. Bụng hai người đã sớm kêu réo ầm ỉ. Anh tìm một chỗ bóng râm mát mẻ, cẩn thận trải tấm bạt đã chuẩn bị sẵn lên bãi cỏ, sau đó bày đồ ăn. Com trưa rất phong phú, có bò kho, có cánh gà chiên, có sườn chua ngọt... Tất cả đều được mua ở cửa hàng bình dân đầu ngõ. Tuy cô cũng biết nấu ăn nhưng không ngon bằng người ta, hơn nữa cũng chẳng có thời gian để chuẩn bị được hết từng này món, mua vẫn nhanh hơn.

-Hỏi đi học anh quậy đến mức nào vậy? Kể cho em nghe đi.-Linh Đan vừa cắn cánh gà vừa hỏi.

-Thật ra cũng chẳng phải quậy phá gì. Anh chỉ hơi hiếu kì một chút.-Mạnh Quân có chút ngượng ngừng trả lời.

-Hiếu kì là hiếu kì thế nào? Chẳng lẽ anh đi giờ váy của bạn gái trong lớp? Hay rình trong toilet nữ? Còn có xem qua phim người lớn?

Đầu nhỏ lập tức bị anh gõ một cái, Mạnh Quân dờ khóc dờ cười nheo mắt của cô:

-Anh còn chưa có biến thái đến mức độ đó. Em toàn nghĩ mấy chuyện gì đâu...

Linh Đan nghịch ngợm nháy mắt, bộ dáng ngoan ngoãn nghiêm chỉnh giống như đứa trẻ đang ngồi chờ bà kể chuyện.

-Ài, lúc anh đi học còn ngây thơ trong sáng lắm, đâu có như con nít quý tụi em. Nhà anh trước cũng nghèo, đâu có tiền mua ti vi máy tính. Cứ tan học lại đi chung với đám bạn, đá banh bắn bi đủ cả. Có khi còn chơi tới khuya, đến nỗi ba mẹ phải xách tai từng đứa lôi về nhà.

-Có chuyện gì khiến cho anh ấn tượng nhất không?

Anh nghịch nghịch chiếc đũa trong tay, hơi suy tư một lúc mới tươi cười kể:

-Có. Anh nhớ có một buổi tối anh bày trò ru đám bạn 12 giờ đêm đi vào trường.

-Vào trường làm gì?

Mạnh Quân làm ra vẻ thần thần bí bí nói nhỏ vào tai Linh Đan:

-Bắt... ma.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Không biết là do giọng điệu của anh quá mức rùng rợn hay do ảnh hưởng tâm lý mà Linh Đan bỗng chốc lạnh toát cả người. Cô nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi lại:

-Bắt ma?

-Đúng. "Bắt ma" đó. Em có tưởng tượng được không? Buổi tối ở trong trường âm u lạnh lẽo, yên ắng đến đáng sợ. Giống như có ai đó trong bóng tối đang nhìn mình chằm chằm.

Linh Đan sợ hãi gật đầu. Cái cảm giác khủng khiếp này cô đã từng trải qua.

-Lúc học cấp 1 có khoảng thời gian em ham chơi chảnh mắng học hành, điểm thi bị giảm sút đáng kể. Mỗi buổi sau khi tan học đều phải ở lại trường để cô dạy phụ đạo. Một bữa nọ bài khó nên tụi em học rất chậm, gần 8 giờ cô mới cho về. Em vốn muốn đi vệ sinh, nhưng sau đó thấy nhà vệ sinh tối quá không dám vào đành phải quay trở ra ngoài. Lại phát hiện cô và các bạn đã về hết cả, trên sân trường chỉ còn mỗi mình em. Anh không biết lúc đó em sợ thế nào đâu.

Nhắc đến chuyện cũ Linh Đan vẫn còn cảm thấy rờn rợn, không tự chủ được dựa sát vào người anh. Mạnh Quân dứt cho cô một viên chả cá rồi mới hỏi tiếp:

-Sau đó thế nào?

-Từ chỗ em chạy tới cổng trường rất xa, còn rất tối nữa. Thành thoảng có mấy âm thanh rất lạ vang lên từ trong những phòng học gần đó, giống như tiếng người đang nói chuyện vậy. Cuối cùng em nghe thấy bước chân vang lên trên hành lang phía sau lưng. Thật sự rất sợ, ngay cả quay đầu nhìn cũng không dám, chỉ biết chạy thực mạng. May mắn khi đến cổng thì ba em đã tới đón.

-Nghe cũng có vẻ li kì nhỉ?

-Không li kì chút nào đâu. Đáng sợ lắm.-Linh Đan liên tục lắc đầu.

Mạnh Quân cười cười, lại đút cho cô thêm một viên chả cá, mở miệng trêu chọc:

-Linh Đan nhát gan hơn anh nhiều.

-Thế chuyện của anh ra sao? Có bắt được ma không?-cô vừa nhai vừa tò mò hỏi.

Anh háng giọng, sắc mặt nghiêm túc hẳn:

-Đó là một đêm trời không trăng, không sao, âm khí dày đặc. Không gian vô cùng vắng vẻ, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích. Đúng 11 giờ 45 phút đêm, anh cùng ba người bạn theo hẹn trèo cửa sổ trốn khỏi nhà, chạy nhanh tới trường học, mỗi đứa đều cầm theo đèn pin. Đồng hồ vừa điểm 12 giờ bọn anh lập tức xuất phát, tiến vào cổng..

Linh Đan nghe đến hăng say, thấy anh bỗng dừng dừng lại thì bất mãn thúc giục:

-Sau đó thì sao? Anh mau kể tiếp đi chứ.

-Ngay lúc đó... Bọn anh bị bác bảo vệ chặn lại và đuổi về.

Cô lập tức cứng nhắc, ghen hòng nhìn anh trân trối. Cái quỷ gì vậy chứ? Chẳng lẽ từ nãy đến giờ cô đang bị anh đùa giỡn?

Mạnh Quân liếc qua nét mặt của Linh Đan, cảm thấy cô rõ ràng khinh bỉ mình.

-Này, em nghĩ như vậy đã xong rồi sao? Không có đâu. Anh đâu phải người dễ dàng bỏ cuộc. Thế nên, bọn anh bắt đầu, trèo tường..

-Trèo tường? Anh còn có thể trèo tường được?-ánh mắt hoài nghi chiếu thẳng vào anh.

Anh híp mắt, lấy đùa gõ gõ đầu của cô:

-Em chỉ giỏi nghĩ mấy thứ không liên quan.

-Vậy em sẽ hỏi anh một vấn đề liên quan hơn. Thật ra các anh muốn bắt ma gì?

-Hầu hết các trường học đều có những câu chuyện truyền thuyết ma quỷ riêng được đám học sinh truyền tai nhau. Có nơi là oan hồn của nữ sinh nhảy lầu ngày ngày mặc áo dài trắng đi qua đi lại trên dãy phòng học cũ, có nơi xảy ra chuyện nhân viên thư viện biến mất bí ẩn, rồi từ đó hằng đêm ở cái giếng khô sau trường vang lên tiếng khóc ai oán nào nê. Có nơi lưu truyền nếu vào nhà vệ sinh nữ lúc buổi tối sẽ phát hiện trong gương có bóng dáng một người mặc áo trắng rất mờ hồ, trên mặt toàn máu, tròng mắt gần như lòi ra ngoài. Ngoài ra còn có quy tắc, đó là khi đi vệ sinh không nên vào căn phòng cuối cùng. Nếu vào đó thì..

Linh Đan sắc mặt một hồi xanh xao, thức ăn cũng nhai không nổi nữa. Não liên tục dựng tượng ra một khuôn mặt loang lổ vết máu, máu rỉ ra từ tai, từ hốc mắt, từ mũi, máu nhuộm tà áo dài trắng bay phất phơ trong gió. Dù bây giờ là ban ngày nhưng vẫn không kiềm chế được phát run. Mà bản tính tò mò làm cô không thể nào không nghe tiếp.

-Thuở đó trường anh đám học sinh dường như ai ai cũng biết, trước đây rất lâu có một nữ sinh lớp 9 cùng bạn trai ban đêm ở trường lo tài liệu của phòng đoàn. Người con trai có việc bận đi trước, cô ấy làm xong định về nhà. Không ngờ vừa mới vài bước thì bị người bảo vệ trực ca đêm túm được. Ông ta giờ trò đùa bại, trong lúc bất cẩn đã giết chết nạn nhân.

Mạnh Quân nhìn cô nhóc càng ngày càng dính sát vào người mình, trong lòng khẽ động.

-Khi đang trong quá trình điều tra, ông bảo vệ đó tự dung chết ngay tại trường, nghi ngờ do tự tử. Mọi người nghĩ đã kết thúc. Nhưng cũng từ đây, những chuyện ma quái bắt đầu. Ban đêm trong căn phòng dụng cụ từng xảy ra vụ cưỡng hiếp kia luôn vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng đồ đạc va chạm, còn có tiếng khóc của trẻ con. Cho nên đám học sinh mới đồn rằng, trước đó cô nữ sinh đã có thai với bạn trai, chết một xác hai mạng. Đứa trẻ đáng thương kia cũng giống mẹ không siêu thoát được. Mà chuyện khiến người ta kinh hãi chính là bạn trai của nạn nhân, một buổi chiều tan học cậu ta có việc ở lại trường, nhưng mãi không thấy về, tới khi ba mẹ đi tìm mới phát hiện cậu ta đã nhảy lầu chết. Ai cũng nói con ma nữ đó cảm thấy cô đơn nên kéo cả người yêu của mình theo.

Mạnh Quân nói đến đó thì dừng lại, bảo:

-Được rồi. Mau ăn cơm đi.

Linh Đan không chịu, cố gắng kì kèo:

-Đang hay mà. Anh mau kể tiếp đi.

Anh thấy Linh Đan đã sợ tới toát mồ hôi lạnh, nếu kể nữa có khi cô sẽ hồng mắt. Vì vậy anh nhét đĩa vào tay cô, dùng giọng điệu nghiêm túc ra lệnh:

-Ăn đi.

Cô chép chép miệng, rất không tình nguyện cảm chén lên. Anh đã khơi dậy sự tò mò của cô rồi tự nhiên lại lấy kéo cắt ngang giữa chừng. Thật tàn nhẫn a!

.....

- Vào năm anh lên lớp 6, học tại ngôi trường đó, được nghe đàn anh đàn chị kể về tin đồn này. Thực tế là gần như không ai dám bén mảng đến căn phòng dụng cụ, cũng không ai đến dọn dẹp, cửa luôn được khoá lại. Cho đến một ngày, người bạn của anh tình cờ đi ngang qua đó, phát hiện cửa kia đột nhiên mở ra. Nó nghĩ lao công vào quét dọn, nhưng nhìn vào trong thì không thấy người nào. Sau đó có chú bảo vệ đi ngang qua, chú cũng rất bất ngờ vì chú không hề mở cửa, mà chìa khoá nơi này đều do chú giữ hết.

- Có người đã phá khoá?-cô hỏi.

-Ồ khoá không hề có dấu vết cạy phá. Bạn anh sau khi về lớp liền nói cho anh nghe, anh cũng tò mò, vì thế nên anh mới quyết định phải đi xem thử. Anh lúc đó nghĩ làm gì có ma tồn tại, chắc chắn có người lợi dụng mấy cái tin đồn nhằm nhú kia để làm chuyện xấu. Anh còn nghĩ thơ nghĩ: Nếu bọn anh có thể tìm được bí mật ở đó, phải chăng sẽ được mọi người khen ngợi, sẽ trở nên nổi tiếng?

- Thế anh có gặp phải cái gì kì hoặc không?

- Trong trường rất âm u, trời khuya lại lạnh nữa. Không gian thì vô cùng im lặng. Nhưng nói thật ngoài những cái đó ra thì chẳng có gì nguy hiểm hết. Đi cả bọn nên cũng đỡ sợ nhiều.

- Căn phòng kia thì sao?

- Nghe bắt ma thì có vẻ kì nhưng tiến trình thì vô cùng đơn giản, không có giống như trong phim cứ mãi lượn qua lượn lại đâu. Bọn anh đi dọc theo hành lang vì sợ nếu đi trong sân trường thì sẽ bị phát hiện. Mấy dãy phòng học tối om om, có nhìn cũng chẳng thấy gì. Cả đám di chuyển rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến được căn phòng bí hiểm đó. Nó vẫn đang bị khoá, không cách nào vào được. Nhưng trên cửa sổ có vài khe hở rất lớn, đèn pin thông qua đó chiếu sáng được bên trong. Một đứa bạo nhất trong đám ghé vào khe quan sát, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy gì. Từng đứa lần lượt ngó thử cũng không có kết quả. Anh thầm nghĩ tin đồn cũng chỉ là tin đồn, đều không có thật, chỉ để dọa dẫm mấy người yếu bóng vía thôi. Xem ra ở đây chẳng có ma quỷ gì...

-Đang định về đột nhiên bọn anh nhìn thấy trong phòng dường như xuất hiện thứ ánh sáng leo lét mờ ảo, cùng lúc đó nơi phía đầu hành lang âm thanh "cộc, cộc" vang lên vô cùng rõ ràng... Thế nên quay đầu nhìn... Vừa quay đầu... thì...

Linh Đan bỗng cảm thấy có cánh tay từ từ trườn lên vai mình, sợ hãi nhắm chặt mắt hét ầm lên, cả người lạnh run. Bên tai truyền đến tiếng cười trầm trầm quen thuộc, một giây sau đó cô đã ngã vào trong ngực của anh.

-Sợ đến thế hả?

Linh Đan vừa đánh vừa đạp đuổi anh ra khỏi người mình.

-Đang hỏi hợp muốn chết anh lại hù dọa em.

-Chỉ là ông bảo vệ đi ngang qua thôi. Ông ta trực đêm, mặt như hung thần ác sát vậy, ánh mắt vô cùng dữ tợn, anh chưa từng gặp qua ông ta bao giờ. Thấy bọn anh thì mắng một trận, mắng đến cầu huyết lâm đầu. Ông ta bảo không bao giờ được bén mảng tới chỗ này nữa, rồi đuổi hết cả bọn về.

Cô nhú mày, mắt húng hắng bặm:

-Chỉ vậy thôi á? Em còn tưởng...

Sắc mặt anh nhanh chóng biến đổi, có chút tái:

-Chưa xong đâu. Nếu chuyện đơn giản như vậy thì anh nói em nghe làm gì? Lúc tụi anh ra ngoài thì gặp chú bảo vệ đang trực ngoài cổng, chính là người lúc trước đã ngăn tụi anh vào trường. Chú ấy khẳng định thời điểm đó chỉ có mỗi mình chú trực đêm thôi, không còn người nào khác nữa.

-Chẳng lẽ "người" kia là hồn ma của ông bảo vệ năm xưa? Ông ta không muốn để người ta điều tra, phát hiện cái gì đó ở bên trong.

Anh hơi ngập ngừng một chút rồi thở dài:

-Có lẽ.

Linh Đan sờ sờ cánh tay của mình, da gà đã nổi lên từng mảng.

-Tụi anh quay trở lại căn phòng đó để xem thì không thấy người đàn ông mặc đồ bảo vệ kia ở đâu nữa, nhưng rất kì lạ, cửa phòng đã được mở ra, đồ đạc bên trong đều bị xáo trộn.

-Nói ra thật khó ai tin được. Vì vậy trong những năm nay chuyện này vẫn luôn là bí mật của bọn anh. Em nghe này giờ, thật ra có tin không?

Cô liên tục gật đầu, thật thà nói:

-Em vốn tin trên đời này có ma quỷ. Ông nội em kể hồi nhỏ ông cũng từng nhìn thấy...

-Được rồi. Dừng chủ đề này tại đây đi. Còn tiếp tục nữa cẩn thận tới nay em sẽ không ngủ được đây.

Lần này thì Linh Đan không dám có ý kiến nữa. Cô cũng không muốn phải thức trắng cả đêm.

Mạnh Quân thu dọn chén đĩa đã dùng, đem cất vào trong túi nhựa, cô lấy dao ra gọt chút trái cây để tráng miệng. Mận tương đối ngọt, xoài xanh chấm muối ớt cay xé lưỡi, chẳng mấy chốc đã được giải quyết sạch sẽ.

Gió từ hồ thổi vào rất mát, ánh nắng chói chang bị những tán cây dày đặc ngăn lại, chỉ còn những đốm sáng li ti rải đầy trên mặt đất. Mạnh Quân gối đầu lên ba lô nhắm mắt nghỉ ngơi. Linh Đan lại không chịu ở yên một chỗ, tiếp tục chạy đông chạy tây nhìn cái này ngó cái kia, thấy gì hay liền lôi máy ảnh ra chụp. Mãi mê bay nhảy một hồi, đến khi mệt mỏi cô mới chịu quay lại chỗ cũ, trên tay còn cầm hai cây kem ốc quế vừa mua.

Mạnh Quân vẫn chưa vào giấc ngủ, nằm tại chỗ sáng khoái tận hưởng loại không khí thanh thản trong lành hiếm có này. Bỗng nhiên tiếng khóc của trẻ con vang lên thu hút sự chú ý của anh. Anh mở mắt, theo bản năng quay đầu nhìn, lập tức thấy hai người một lớn một nhỏ đang ở cách đó không xa. Đứa bé trai khoảng 3, 4 tuổi khóc rất tội nghiệp, bên cạnh là Linh Đan biểu tình rồi rầm đang cố gắng hết sức để dỗ dành nó.

-Chuyện gì thế?-Mạnh Quân bước tới gần hỏi.

Linh Đan gấp gáp kéo anh ngồi xổm xuống, nhỏ giọng đáp:

-Anh xem, thằng bé cứ khóc hoài. Mau giúp em dỗ nó đi.

Mạnh Quân sờ sờ đầu đứa nhỏ, vỗ vai nó:

-Đàn ông con trai sao lại khóc hả? Ngoan nào. Con muốn bị mấy bạn gái cười sao?

Thằng nhóc ngẩng đầu ngó quanh, phát hiện không ít bạn nhỏ đang nhìn mình chằm chằm. Nó cảm thấy xấu hổ, không khóc nữa, chỉ thỉnh thoảng sụt sịt vài cái. Mạnh Quân lấy một cây kem từ tay cô, đưa cho nó:

-Cho con đó. Ăn rồi thì không được khóc nữa đây.

Thằng bé gật đầu, lau sạch nước mắt, vui vẻ nhận lấy kem cảm ơn rồi chạy đi. Linh Đan vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. Cô tuy thật thích con nít nhưng lại không biết cách dỗ dành trẻ con đâu.

-May có anh đó. Không thôi để ba mẹ thằng bé đến đây chắc em bị mắng toi tả luôn.

-Em đó, sao lại chọc con người ta khóc vậy?

Linh Đan nhăn mặt phụng phịu trả lời:

-Đâu có. Em đang đi thì nó từ đâu chạy đến tông thẳng vào em, té xuống đất rồi khóc bù lu bù loa. Em lại không biết làm sao cho nó nín. Thật là, em không biết cách dỗ dành trẻ con đâu.

Anh xoa đầu cô, ý vị sâu xa nói:

-Không sao đâu. Thời gian còn dài, em cứ từ từ học.-"Sau khi chúng ta sinh con rồi học cũng chưa muộn."-anh tự động bổ sung trong đầu.

Linh Đan không nhận ra hàm ý của anh, xé vỏ cây kem còn lại trên tay, cắn một miếng:

-Ngon quá đi.

Vừa nói xong cô bỗng thấy khuôn mặt phóng đại của anh xuất hiện trước tầm mắt của mình, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng gần, hai đôi môi tương như sắp dán vào nhau. Tim đánh thót một cái, trong chốc lát cô không hiểu được bản thân mình đang nghĩ gì mà nhắm mắt lại.

-Ừ. Đúng là ăn ngon thật.

Linh Đan mở to mắt, phát hiện Mạnh Quân với vẻ mặt xấu xa đang nhìn mình. Cây kem của cô bị anh "đánh lén", mất hết một mảng lớn. Anh cười gian xảo:

-Mà em vừa nhắm mắt làm gì thế?

Linh Đan đỏ bừng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Mạnh Quân. Rốt cuộc lúc này cô đang mong chờ cái gì chứ? Một nụ hôn? Cô đúng là đồ ngốc! Hoang tưởng hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mạnh Quân xong chuyện liền quay về nằm tiếp. Linh Đan ngập tràn oán hận giải quyết xong cây kem, cũng bò tới bên cạnh anh ngồi xuống:

-Anh Quân, em đã khỏe hơn rồi.

-Ừ. Rồi sao?-anh hờ hững hỏi lại.

-Có thể cho em chơi tàu lượn siêu tốc không?

-Không.-anh lập tức lạnh lùng đáp lại.

Linh Đan nháy mắt có chút thất vọng. Cô khẽ cắn môi dưới, nghĩ nghĩ rồi mới nói:

-Chơi tàu bay được không?

Mạnh Quân lười biếng ngáp một cái, liếc mắt nhìn cô:

-Tốt nhất là em cứ ở lại mặt đất thân yêu đi.

Linh Đan bĩu môi, trong lòng rất không phục. Chẳng bao lâu cô liền nghe tiếng ngáy nhỏ ở sát ngay bên cạnh. Mạnh Quân đã ngủ mất. Ngó đồng hồ, đã hơn 1 giờ, đến lúc phải ngủ trưa rồi. Linh Đan nhanh chóng cởi giày, phui chân sạch sẽ, nằm xuống gối đầu lên ba lô ngủ.

Lăn lộn một lát vẫn không ngủ được, ba lô rất cứng, cổ đau muốn chết. Cô xoa xoa vai, nhìn qua Mạnh Quân. Khuôn mặt của anh vô cùng yên bình, còn hơi phảng phất nét tươi cười ấm áp. Cô cẩn thận đưa tay lại gần, chạm nhẹ vào mặt anh, sau đó nhanh như cắt rút trở lại. Thấy anh không có phản ứng gì, cô bạo gan hơn nheo má của Mạnh Quân, rồi lại nheo mũi của anh. Mạnh Quân hơi nhíu mày, quơ tay "chất" một cái, đem vật thể đang quấy rầy giấc mộng của mình gạt ra ngoài.

Cô hươ tay múa chân hồi lâu, thấy anh vẫn ngủ ngon lành mới chán nản thờ dài. Nhìn ba lô, lại quay sang nhìn Mạnh Quân, suy tư một lúc, cuối cùng mới nhẹ nhàng gối đầu lên bụng của anh. Cảm giác êm ái hơn ba lô rất nhiều. Cô từ từ điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, thỏa mãn nhắm mắt.

.....

Tia nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất. Mạnh Quân chậm rãi mở mắt. Hình như có gì đó không bình thường. Anh định ngồi dậy, nhưng cảm giác nặng nề ở bụng làm anh phải từ bỏ ý định, khó chịu nghĩ: Chẳng lẽ bị bóng đè sao?

Mạnh Quân còn chưa có tỉnh hẳn, ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi dừng lại trước người mình. Một cái đầu nhỏ nhỏ đang yên tĩnh gác trên bụng anh.

Mạnh Quân mơ màng cử động hai cánh tay đau nhức của mình, gọi tên Linh Đan, khe khẽ vuốt ve hai má mềm mại của cô.

Thất thần mất một lúc anh mới hoàn toàn tỉnh táo. Dịu dàng ngắm Linh Đan vẫn còn say sưa trong mộng, anh bứt một nhánh cỏ gần đó, đem nó phe phẩy trước mũi cô. Linh Đan như mèo nhỏ hất xì một tiếng, dụi dụi mũi, không hề có dấu hiệu tỉnh dậy. Anh đùa dai đưa ngọn cỏ đến cọ cọ mũi cô lần nữa. Linh Đan lại bực bội xoay người ôm cả cánh tay anh tiếp tục ngủ.

Mạnh Quân cười cười, không cảm thấy có gì không đúng cho đến khi ở cổ tay bỗng hơi ẩm ướt, sau đó đau đớn liền xuất hiện.

-Linh Đan... Mau nhả tay anh ra ngay!

.....

Mạnh Quân xoa xoa vết răng bầm tím trên tay, lạnh lùng không nói gì. Ngồi bên cạnh chính là Linh Đan vẻ mặt biết lỗi cùng với hai mắt rung rung đáng thương nhìn anh.

-Anh Quân, em không cố ý mà. Anh đừng giận nữa.

Mạnh Quân thản nhiên liếc mắt, đưa cho cô xem vết cắn:

-Thành quả của em đó. Muốn tự nhận xét không?

Linh Đan lắc đầu, chột dạ nói:

-Em sai rồi. Em không nên xem anh là cánh gà. Anh đừng giận nữa.

-Em dám xem anh là cánh gà?

Mạnh Quân khoé miệng co rút mãnh liệt. Cắn gà cũng phải bạo lực đến vậy sao? Đau chết mất. Anh thật hoài nghi cô cố ý.

-Chuyện đã vậy em tính bồi thường thế nào đây?

-Không làm chứ? Em chỉ cần anh có một cái thôi mà.-cô hoang mang kêu lên.

Mạnh Quân khoanh tay nhếch miệng cười, bộ dáng quả thật giống như đang đợi cô bồi thường. Linh Đan mặt nhăn mày nhu, rồi rầm rối, cuối cùng nhỏ giọng nói:

-Cùng lắm em để anh cắn lại là được chứ gì?

Cứ tưởng Mạnh Quân sẽ tha cho mình, không ngờ lại nghe anh thoải mái trả lời:

-Cũng được.

Cô trừng mắt, sau đó uất ức cúi đầu, đưa tay mình đến trước miệng anh chờ bị trả thù.

Mạnh Quân nhìn vẻ mặt muốn khóc kia, trong lòng cảm thấy rất thú vị, đồng thời cũng hơi bất đắc dĩ. Anh chỉ nói đùa tí xíu Linh Đan lại cư nhiên cho là thật. Cô nghĩ anh nhỏ nhen như vậy sao?

Đã thế, nhân cơ hội lợi dụng một chút chắc cũng không có gì quá đáng nhỉ?

Linh Đan thấy anh không động đậy liền sốt ruột. Cô rất sợ Mạnh Quân giận mình. Ở nơi này có mỗi hai người, nếu anh không thêm đề ý tới cô thì cô đâu còn biết chơi với ai nữa. Linh Đan chủ động nhích lại gần người anh, giống như đang ngóc ngách nhìn bọ.

Mạnh Quân bỗng nhiên nở nụ cười xấu xa, đột ngột vịn chặt hai vai của cô, động tác vô cùng nhanh nhẹn. Linh Đan chưa kịp lên tiếng thì trên môi đã truyền đến cảm giác đau đớn xen lẫn tê dại khó tả, đến tận khi anh rời đi "dư âm" vẫn còn chưa chấm dứt.

-Anh làm gì thế hả?-Linh Đan vừa ngượng vừa giận, đâm vào người anh mấy cái liên tiếp.

-Chẳng phải em đồng ý cho anh trả thù rồi sao? Giờ còn ý kiến gì nữa?

-Em bảo anh cắn tay cơ mà.-Sao anh dám cắn môi cô chứ?

Mạnh Quân quay lưng lại, háng giọng rồi trả lời:

-Em chơi từ sáng tới giờ, cả người toàn bụi bặm anh làm sao dám cắn?

Linh Đan căm tức nhìn lưng anh: Cô bụi bặm chỗ nào? Anh thì sạch sẽ hơn chắc?

-Thu dọn đồ đi. Còn nhiều nơi chúng ta chưa xem đó.

Anh đứng dậy sắp xếp lại ba lô, từ đầu đến cuối vẫn không quay mặt lại.

Hai người tiếp tục hành trình. Linh Đan lại thu thập thêm được mớ ảnh linh tinh. Cứ định kỳ 5 phút cô sẽ nài nỉ anh đi tàu lượn siêu tốc một lần, và lần nào cũng bị anh không nể tình trạng mất. Linh Đan vẫn không buông tha. Nửa tiếng sau Mạnh Quân bị cô làm phiền cũng chẳng chịu nổi nữa liền cau gắt:

-Em cứng đầu thế? Đến lúc lên trên tàu rồi thì có kêu la cỡ nào thì tàu cũng sẽ không dừng lại đâu biết không?

-Anh đừng nói quá lên như vậy. Em chỉ muốn đi một lần cho biết thôi. Nếu không ổn thì em hứa sẽ không bao giờ chơi nữa.

Mạnh Quân cũng đã chán phải khuyên nhủ. Anh hiểu rõ nếu không đồng ý thì chắc chắn từ giờ đến hết chuyến đi Linh Đan vẫn sẽ lải nhải tiếp. Sao con bé này lại cứng đầu như vậy chứ? Mệt chết anh!

-Được. Muốn thử một lần đúng không? Lát nữa em có khóc anh cũng sẽ không quan tâm đâu biết chưa?

- Yeah!!! Em biết anh tốt nhất mà. Yên tâm, em không có khóc đâu.

Mạnh Quân khinh bỉ liếc cô một cái, quyết định không cần để ý đến những lời này.

.....

- Cô ơi...!

Đột nhiên gấu vấy bị một lực rất nhỏ túm lấy, Linh Đan cúi xuống nhìn, phát hiện là hai cậu nhóc sinh đôi mình gặp lúc sáng. Cô muốn mở miệng hỏi tội nhỏ vài câu, nhưng lại bị dòng chất lỏng ghê tởm trào lên cổ họng làm cho nghẹn lại. Linh Đan ngồi xồm xuống đất, nhanh chóng nôn hết tất cả những thứ trong bụng ra.

Cả bữa trưa thịnh soạn xem như lãng phí.

- Cô ơi, cô làm sao thế?

Hai đứa nhỏ khăn cấp che mũi đứng cách xa hai mét, nhăn mặt hỏi:

- Cô bị bệnh hả? Ba nói bị bệnh thì phải uống thuốc. Cô ơi, cô đã uống thuốc chưa? -sau khi bị Mạnh Quân cứng rắn chỉnh sửa mấy lần cuối cùng tội nhỏ cũng chịu nghe lời anh, không gọi Linh Đan là chị nữa mà phải gọi là cô.

Linh Đan thống khổ lắc đầu, ngồi xuống ghế đá day day hai bên thái dương. Hai đứa nhỏ tò mò leo lên ngồi bên cạnh, ngây thơ biểu lộ sự quan tâm của mình.

- Chú...!!! -anh em đồng thanh gọi.

Mạnh Quân xuất hiện, trên tay cầm một ly trà nóng. Anh lau mồ hôi trên trán cô, động tác dịu dàng nhưng giọng nói lại rất lạnh:

- Chơi vui chứ?

Linh Đan xanh mặt, cuống quýt lắc đầu.

- Chú ơi chú, cô bị bệnh rồi. Chú mua thuốc cho cô uống đi. -đứa lớn túm tay anh nói.

Mạnh Quân xoa đầu nó, đợi cô súc miệng xong liền đưa ly trà qua. Linh Đan vừa uống vừa thấp thòm nhìn anh.

- Ba mua vé xong rồi này. Chơi thôi. -ba của tội nhỏ hướng về phía này gọi lớn, thấy anh và cô thì lịch sự mỉm cười, gật đầu chào.

- Hoan hô! Được chơi rồi. Mau sang đó đi anh hai.

- Hay chúng ta rủ cô chú cùng chơi đi?

Hai đứa nhóc vui vẻ bàn luận với nhau, sau đó bốn mắt long lanh nhìn Linh Đan:

- Cô ơi cô có muốn chơi tàu siêu tốc với tội con không. Ba con cũng chơi nữa đó.

Khoé miệng của cô run run, nhớ lại một màn vừa xảy ở trên không trung, dạ dày lại co thắt mãnh liệt. Mạnh Quân nói:

- Cô chú đã chơi rồi. Tội con mau đi đi, đừng để ba chờ.

Hai anh em nhìn nhau, thấy ba cũng đang lên tiếng hối thúc liền vội vàng chạy biến.

- Tạm biệt chú. Tạm biệt cô.

Mạnh Quân ngồi bên cạnh Linh Đan, cười lạnh:

- Sao rồi? Lần sau có dám chơi nữa không?

Linh Đan thành thật lắc đầu, trưng ra vẻ cún con đáng thương. Mạnh Quân có chút hả hê, trong lòng buồn cười muốn chết, nhưng vẫn phải giữ thái độ nghiêm túc dạy bảo.

- Đã bảo em rồi. Trò này không phải ai cũng có thể chơi được. Đàn ông con trai cũng chưa chắc sẽ chịu nổi nữa huống chi em. Lần sau phải nghe lời anh biết chưa?

- Em biết rồi. -Linh Đan ngoan ngoãn đáp.

Mạnh Quân bảo cô vào nhà vệ sinh công cộng để rửa mặt, anh sẽ chờ ở ngoài. Cô liền uể oải chui vào trong đó.

Không biết tên chết bầm nào dám nói là trò này chơi rất vui. Để cô gặp lại kẻ đó, nhất định phải xử tử không tha.

Thôi thì từ nay về sau khi thấy những trò chơi mạo hiểm thì phải cách xa trong vòng bán kính 100 mét, bảo toàn tính mạng.

Rửa mặt xong, cô đứng trước gương chỉnh lại tóc, trong đầu lại hiện lên bóng ma nữ mặc áo trắng. Linh Đan hoảng sợ quay đầu lại, thật may phía sau chẳng có gì cả. Cô lắc đầu, tự nhắc bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều, nhưng vẫn không dám nán lại lâu trong này.

- Uống.- Mạnh Quân đưa cho cô hộp sữa.

Hai người nghỉ tại chỗ một lát rồi mới đi. Linh Đan cũng chẳng còn sức chạy khắp nơi nữa, nhu thuận đi theo anh. Mạnh Quân thỉnh thoảng lại quay sang xem cô, nếu anh không phải mang cả đồng hành lý trên lưng thì chắc cũng đã đòi công Linh Đan rồi.

- Anh, chỗ đó là gì?

Mạnh Quân nheo mắt nhìn, đáp:

- Lâu đài ma.

Mạnh Quân nhìn hai mắt sáng rực của người nào đó, trong lòng chợt có loại dự cảm không tốt.

- Anh, em muốn ăn bắp rang bơ.

Mạnh Quân nhiu mày, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu đi mua. Mà đợi đến khi anh trở lại đã thấy cô cầm hai tấm vé phe phẩy.

- Anh tưởng em sợ ma?

- Không sao. Trước đây em từng chơi trò này rồi.

"Lâu đài ma" chính là một trong những trò chơi có sức hút nhất ở đây. Lúc nào cũng không thiếu người tham gia.

Mạnh Quân nắm tay Linh Đan, cùng với một nhóm khoảng 5, 6 người gì đó vào cửa, cẩn thận bước xuống những bậc thang tối om, tiếp đó là dãy hành lang dài thẳng tắp. Lúc đầu mọi thứ rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng người trò chuyện, nhưng sau khi đến ngã rẽ thì bắt đầu có âm thanh lao xao rất nhỏ vang vọng trong không gian chật hẹp.

Càng vào sâu bên trong âm thanh đó càng trở nên ma quái và rõ ràng hơn. Giống như tiếng cười, lại giống như tiếng khóc, vô cùng quỷ dị. Linh Đan gần như ép sát vào người anh để đi, cố gắng không để đụng vách tường. Xung quanh ánh sáng chớp tắt lập loè, thỉnh thoảng lại đột ngột sáng bừng lên.

Mạnh Quân cũng cảm thấy nổi da gà, chỉ muốn ra ngoài càng sớm càng tốt. Linh Đan bị mấy hình nhân kì quái nằm dọc hai bên đường dọa cho sợ đứng tim. Đang đi bỗng một bóng trắng ngo ngoáy hạ xuống trên đầu mọi người, sau đó phát ra tiếng cười khanh khách khanh khách kinh dị. Đồng thời hầu như tất cả các bức tượng quanh đó đều "sống lại", tứ chi cử động loạn xạ. Cô dường như sắp khóc tới nơi, rúc vào người anh không chịu đi tiếp. Mạnh Quân đành phải một phen đỡ dành.

Cuối cùng Mạnh Quân cũng nhận ra có gì đó không ổn. Trong đây không phải không có đèn, ngược lại còn có rất nhiều, nhưng tại sao không bật hết. Lê nào hệ thống máy móc xảy ra vấn đề?

Lúc qua ngã rẽ khác, mọi người nhận thấy nơi ánh sáng mờ ảo loáng thoáng có bóng đen đang chuyển động. Tiến đến gần, lúc này ánh sáng đột ngột "phụt" loé lên. Một con ma với làn da trắng bệch cùng với những vết đen nhem bầm thiêu hiện ra. Linh Đan kịp nhận ra bộ đồng phục bảo vệ đặc trưng ở trên người "nó", hoảng sợ la lên "ma bảo vệ" rồi nhào vào người Mạnh Quân làm cả hai cùng ngã xuống đất.

Mọi người đều bị "con ma" kia dọa cho hết hồn, sau đó lại được chứng kiến màn "nồng nhiệt" của Mạnh Quân và Linh Đan, cả đám chính thức ngu người hết.

Trong bóng tối lại xuất hiện thêm một người khác, quần đen áo sơ mi trắng rất chỉnh chu, ôn hòa nói:

- Xin lỗi các bạn. Trò chơi này hiện gặp sự cố, chúng tôi đang cố gắng sửa chữa. Các bạn có thể ra ngoài chờ đến khi hệ thống hoạt động bình thường hoặc trả lại vé. Còn hai bạn trẻ này nếu muốn bày tỏ tình cảm hãy nên đổi địa điểm. Nằm ở đây nguy cơ bị điện giật rất cao.

Mạnh Quân đỏ mặt, lập tức kéo Linh Đan đứng dậy.

Cả đám người lùi thối ra ngoài.

- Em đó, sao nhát gan thế? Mới vậy đã khóc rồi? "Ma bảo vệ" nữa chứ?

- Ai bảo hỏi trưa anh kể mấy cái chuyện ma đó chứ? Làm em bị ám ảnh.

- Lúc đó em nghe say mê lắm cơ mà. Giờ lại đổ cho anh.

Linh Đan lấy tay lau nước mắt, âm ức nói:

-Anh cũng phải tự động biết điểm dừng chứ? Hại em mất mặt chết được. Anh có thấy lúc này mấy người kia dùng ánh mắt gì để nhìn em không?

-Em tưởng bọn họ không nhìn anh chắc? Không phải chỉ có mỗi mình em bị kì thị đâu. Mà em là loại người gì vậy? Sợ độ cao còn đòi chơi tàu lượn siêu tốc, đã nhát gan còn đòi vào nhà ma. Đã yếu mà còn đòi ra gió...

-Anh dám mắng em. Huhu...

.....

Và rất lâu rất lâu sau đó cũng không thấy Mạnh Quân dẫn Linh Đan đến khu vui chơi nữa... (Mãi cho đến khi con trai của họ được 4 tuổi...)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chương 27

Mạnh Quân bước vào phòng mình, tắt đèn, đóng cửa lại. Anh ngồi xuống, vỗ vỗ "cục bông" tròn tròn đang chiếm mất nửa cái giường của mình. "Cục bông" tự động lăn sang một bên, cái đầu nho nhỏ lộ ra ngoài.

-Trời nóng lắm. Đừng đắp chăn kín như vậy.-anh nói.

Linh Đan ngoan ngoãn chui ra khỏi chăn, hai mắt chăm chú nhìn anh từ từ nằm xuống bên cạnh.

-Còn nhìn anh làm gì? Không mau ngủ đi?

-Em không buồn ngủ.-cô chớp chớp mắt trả lời.

-Nghe lời. Mai còn đi học nữa.

Từ bữa đi chơi về, mỗi tối Linh Đan vẫn luôn viện lý do để chui vào ngủ chung với Mạnh Quân. Không cần nói cũng biết cô nhóc này lại đang sợ ma sợ quỷ không dám ngủ một mình. Đối với chuyện này anh hoàn toàn không có ý kiến gì, ngược lại còn rất hưởng thụ.

Có điều tướng ngủ của cô vẫn xấu như vậy, thỉnh thoảng cứ quơ tay quơ chân đập anh không thương tiếc.

Linh Đan mở to mắt nhìn trần nhà, bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

-Cuối tuần này về ba mẹ ăn cơm nhé. Lúc này họ mới gọi điện tới đây.

-Ba mẹ của em hay ba mẹ của anh?-Linh Đan xoay người nằm đối diện anh.

-Là ba mẹ của em. Cũng lâu rồi chúng ta không qua bên đó...

Linh Đan mơ hồ "dạ" một tiếng, nhắm mắt, không hề nói gì nữa. Mạnh Quân lo lắng nhíu mày. Ngày thường cô luôn thích riu rít bên tai anh, sao hôm nay lại im lặng như vậy. Chẳng lẽ ở trường đã gặp chuyện gì?

Linh Đan không biết anh sâu nào, mà bản thân cô cũng đang có chuyện phải lo lắng.

-Linh Đan...

Mạnh Quân nhỏ giọng gọi, nhưng không nghe tiếng trả lời. Anh nhìn qua thì thấy cô đã nhắm mắt, hô hấp yên tĩnh.

-Nhanh như vậy đã ngủ rồi sao?-anh lăm bằm, nhẹ nhàng trở mình, vươn tay ôm cô vào lòng. Trong thoáng chốc người Linh Đan bỗng cứng đờ, nhưng rất nhanh liền thả lỏng.

.....

Linh Đan giật mình tỉnh dậy. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, không hiểu sao bỗng cảm thấy mọi thứ thật lạ lẫm, vô thức áp mặt vào lồng ngực ấm áp của

anh.

Hình như cô vừa mơ thấy ác mộng, mơ thấy điều gì đó rất khủng khiếp.

Có điều bây giờ cô không thể nhớ rõ giấc mơ đó nữa. Chỉ nhớ được vài chi tiết, nó rất đáng sợ, một loại cảm giác vô cùng đau khổ và bất lực.

Mạnh Quân hơi động đậy, phát ra tiếng than nho nhỏ. Linh Đan nín thở, tựa vào người anh, trong lòng lặng lẽ thở dài. Cô càng ngày càng lệ thuộc vào Mạnh Quân rồi. Sau này phải làm thế nào đây chứ? Nếu có ngày anh rời đi...

-Không ngủ được?

Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên ngay bên tai. Linh Đan giật mình, ngẩng đầu lên. Mạnh Quân vẫn nhắm mắt, vòng tay ôm cô lại siết chặt hơn một chút. Linh Đan lui ở trong lòng anh, nhẹ nhàng lắc đầu, rất không nguyên ý mở miệng:

-Không có. Em gặp ác mộng thôi.

-Đừng sợ. Anh nghe người ta nói giấc mơ thường trái ngược với hiện thực.

Trái ngược với hiện thực? Thật sao? Vậy có phải Mạnh Quân sẽ không rời bỏ cô?

Mạnh Quân từ sớm đã đi làm, sáng nay trên lớp không có tiết. Thế nhưng Linh Đan không muốn ngủ nướng, Mạnh Quân rời khỏi không bao lâu thì cô cũng rời giường. Nhìn bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn đặt trên bàn, có lẽ anh đã mua ở tiệm cháo gần nhà, cô đột nhiên không muốn ăn.

Về phòng mình, mở hộp tủ lấy ra một tờ giấy, thất thần nhìn nó hồi lâu.

Phải chi lúc đó cô không bày trò linh tinh đòi kí cái hợp đồng quỷ quái này, bây giờ đã không cần phiền não như vậy. Thật chẳng biết đầu óc của cô chứa gì nữa. Xem phim truyền hình nhiều quá bị tiêm nhiễm hết thuốc chữa rồi.

Hối hận cũng đã muộn, giấy trắng mực đen đều rõ ràng cả. Sau 4 năm 9 tháng nữa cô và Mạnh Quân phải ly hôn.

Thời gian vừa qua quá bình yên vui vẻ làm cho Linh Đan gần như quên mất chuyện này, quên mất hai người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Nếu không phải hôm qua lúc dọn dẹp cô vô tình tìm lại được bản hợp đồng này... có lẽ cô vẫn sẽ tiếp tục chìm đắm trong sự dịu dàng của anh.

Nhưng cô chỉ vừa mới phát hiện mình đã thích Mạnh Quân thôi mà... Chỉ vừa mới phát hiện mình thích được ở cùng một chỗ với anh, thích nụ cười giọng nói ấm áp của anh, thích được anh quan tâm lo lắng, còn có những nụ hôn ngọt ngào đó...

Vừa nghĩ đến sau này Mạnh Quân sẽ ly hôn với mình, sẽ cưới một cô gái khác vừa xinh đẹp vừa đảm đang hơn mình, Linh Đan cảm thấy rất không cam tâm, cảm thấy rất khó chịu. Rõ ràng anh là chồng của cô... Sao chồng của cô có thể ở bên người khác chứ?

Cô muốn huỷ cái hợp đồng này, liệu có được không?

Hành động đi trước suy nghĩ. Linh Đan còn đang ở trạng thái phân vân thì tay cô đã đặt trên tờ giấy, chuẩn bị xé. "Rết", một vết rách dài khoảng nửa gang tay xuất hiện. Cô như từ trong mộng tỉnh lại, ngoác nhìn xuống tờ hợp đồng, sau đó tự vỗ đầu mình thở dài.

Mạnh Quân vẫn còn giữ riêng một bản. Chỉ xé của mình thì có ích lợi gì chứ? Chẳng lẽ còn phải qua phòng anh tìm tờ kia? Hơn nữa, chuyện này vốn do cô bày ra, sao có thể lật lọng? Như vậy thật khó coi.

-Hôm nay bà bị gì thế? Cứ thờ dài suốt.- Uyên Uyên đưa tay chỉnh cặp kính dày cộm trên sống mũi, quay sang nhìn bạn.

Linh Đan ngồi chống cằm, mắt hướng lên bảng nhưng tâm hồn đã bay lên tận chín tầng mây. Uyên Uyên gọi vài lần mới giật mình tỉnh lại:

-Hà? Bà nói cái gì?

Uyên Uyên lắc đầu cảm thán, tay vẫn không ngừng ghi chép bài học:

-Nói tui nghe. Rốt cuộc bà có chuyện gì vậy?

Linh Đan cúi đầu ừ ừ đáp:

-Cũng không quan trọng lắm.

-Không quan trọng? Trong vòng 1 tiết vừa rồi bà đã thờ dài tới 17 lần. 17 lần đó!

Đối với chuyện Uyên Uyên rảnh rồi ngồi đếm cô nên cảm thấy buồn cười, nhưng lại không có tâm trạng. Cô xoay cây bút trên tay, vẻ mặt như đang suy

tư.

-Cãi nhau với ba mẹ hả? Bị cấm túc? Hết tiền xài?

-Không phải. Tui buồn cái khác.-Linh Đan lần thứ 18 thở dài.

-Liên quan đến vấn đề tình cảm?

Cây bút xoay chậm dần, Linh Đan trầm mặc không thừa nhận, nhưng cũng không phủ định. Uyên Uyên lập tức hiểu ra:

-Giận bạn trai? Hay bạn trai giận?

-Không hẳn vậy.

-Thất tình?

Tình yêu còn chưa kịp khai hoa nở nhụy đã bị vùi dập, như thế có được tính là thất tình không?

Linh Đan cắn môi không đáp, tiếp tục ủ rũ chép bài. Uyên Uyên càng thêm tin tưởng vào suy đoán của mình.

-Uyen Uyên này, bà đã từng thích ai bao giờ chưa?

-Dĩ nhiên rồi. Bây giờ vẫn còn thích.

Cô mở to mắt ngạc nhiên, chơi với Uyên Uyên đã được một thời gian rồi mà cô cứ nhiên không biết người bạn mình thích là ai.

-Ai vậy?-cô nhỏ giọng hỏi, sợ các bạn ở xung quanh nghe thấy.

Cô bé liếc Linh Đan, thản nhiên trả lời:

-Bạn trai của tui.

A? Bạn trai? Uyên Uyên có bạn trai? "Một sách" cũng có bạn trai?

Linh Đan kinh ngạc cực độ, miệng há to đến mức có thể nhét được một quả trứng. Uyên Uyên chậm rãi nâng mắt kính, động tác nhẹ nhàng lật quyển sách bên cạnh:

-Về mặt của bà là thế nào? Chẳng lẽ tui không thể quen bạn trai?

Cô vội lắc đầu. Thật ra, Uyên Uyên không phải đứa xấu xí hay quê mùa gì cả, ngược lại, khuôn mặt cô bé rất dễ nhìn, mái tóc xoăn màu hạt dẻ, tuy không phải xinh đẹp nhưng lại khiến người đối diện rất thoải mái, nói chuyện chung cũng không quá nhàm chán. Biệt danh "một sách" chỉ là để ám chỉ đam mê đọc sách, lúc nào tay cũng không rời sách của Uyên Uyên.

-Không. Tui chỉ hơi bất ngờ thôi. Tại trước tới giờ chưa từng nghe bà nói. Bữa nào bà nhất định phải giới thiệu bạn trai cho tui biết nha.

Uyen Uyên vẫn chăm chỉ ghi chép, giọng đều đều:

-Cậu ấy đang ngồi kế bên bà đó.

Linh Đan "a" một tiếng, cứng nhắc quay đầu sang bên trái. Chỗ đó có một nam sinh đang ngồi, tác phong khá gọn gàng, đầu tóc quần áo sạch sẽ tươm tất. gương mặt cậu ta thoát nhìn rất ổn, chỉ có điều lại bị che khuất bởi một cặp kính đen lớn, độ dày không hề thua kém kính của Uyên Uyên.

Thấy Linh Đan nhìn mình, cậu bạn vui vẻ giơ hai ngón tay trước mắt tạo hình chữ V, còn kèm theo nụ cười có vài phần ngốc nghếch.

-Sao bạn trai bà lại ở đây?-Linh Đan ghé vào tai Uyên Uyên hỏi.

-Lúc đầu vốn dĩ tui tui đang ngồi chung, sau đó bà đột nhiên chen vào giữa.

Linh Đan rất muốn khóc: Uyên Uyên, bà đang gián tiếp trách tui chia rẽ đôi uyên ương các người sao? Tui vô tội, tui đâu có biết cậu ta là bạn trai của bà.

.....

Tan lớp, Linh Đan, Uyên Uyên và Hoàng Minh đi chung với nhau ra cổng. Hoàng Minh rất nghiêm túc một tay cầm sách cho bạn gái, tay còn lại thân mật nắm lấy tay Uyên Uyên, cử chỉ vô cùng tự nhiên.

Cô thật hâm mộ bọn họ. Nghe Uyên Uyên nói cô bé và Hoàng Minh yêu nhau cũng đã được 3 năm rồi, từ hồi còn học chung cấp 3. Thuở ấy mỗi ngày hai người đều đến thư viện đọc sách, cùng một bàn ngồi đối diện nhau, thỉnh thoảng trao đổi kiến thức. Mất đi mấy lâu ngày tự nhiên nảy sinh tình cảm, cứ như vậy mà ở bên nhau đến giờ, tính tình cả hai hiền lành nên rất ít khi cãi vã.

-Ê, bà có quen anh chàng kia không. Hình như người ta đang nhìn bà?

Linh Đan nheo mắt nhìn theo hướng Uyên Uyên đã chỉ, ở đó một người con trai đang đứng tựa vào cây bàng lớn, nhìn khá lảng tử. Vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ mặt, nhưng theo đường nét thì chắc cũng thuộc dạng điển trai.

-Bà có chắc người ta đang nhìn mình không? Biết đâu đang nhìn cái khác thì sao?

Uyên Uyên đẩy kính cận, lạnh nhạt đáp:

-Tui không có nhìn lắm đâu. Rõ ràng anh ta đang nhìn bên này. Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên. Tui từng bắt gặp anh ta đi theo bà vài lần trong trường rồi.

-Có khi trùng hợp thôi. Bà đừng nghĩ nhiều.

-Cậu đang nói anh chàng đằng kia đó hả?-Hoàng Minh chợt nói.-Anh ta là sinh viên năm hai, hơn tui mình một tuổi đấy. Danh tiếng người này không tốt lắm, mọi người thường nói anh ta rất đào hoa, gia đình có tiền nên không lo tập trung học mà chỉ lo yêu đương.

Linh Đan vốn cũng không quan tâm mấy chuyện đồn đại linh tinh trong trường. Cô không thèm để ý tên kia nữa, bước nhanh ra cổng. Ánh mắt bất chợt chạm tới một bóng người quen thuộc, rõ ràng hơi ngẩng ra.

Giờ này đáng lẽ anh phải ở chỗ làm chứ? Sao có thể đến đây được?

Linh Đan không quá xác định trông mắt nhìn. Mạnh Quân hướng bên này vẫy vẫy tay, kiên nhẫn chờ cô đi qua.

-Ai vậy Linh Đan?

Cô dĩ nhiên không dám nói "anh ấy chính là chồng tui". Tuy không có phạm pháp nhưng trên thực tế, 18 tuổi kết hôn là quá sớm. Cô không muốn để lộ chuyện mình đã lập gia đình.

-Anh họ tui đón rồi. Tui phải về trước.

-Vậy bà đi nhé. Tui với Minh còn muốn đi mua đồ.-Uyên Uyên tạm biệt xong liền dắt tay bạn trai đi mất.

Khoé miệng cô run rẩy: Lẽ nào hai người này lại muốn mua sách?

Linh Đan ngoan ngoãn đến bên Mạnh Quân. Anh đội nón cho cô, lơ đãng hỏi:

-Vừa nãy là bạn em hả?

Linh Đan gật đầu, dùng vẻ mặt tò mò đối diện anh. Mạnh Quân tiếp thu ánh mắt của cô, tùy ý mở miệng:

-Anh trốn việc ra đây đón em đó. Cảm động không?

Linh Đan bĩu môi, cảm thấy lời của anh không thể tin được, nhưng không nói gì.

-Việc học hành của em tốt cả chứ?-Hôm nay anh đặc biệt đến xem tình hình của cô lúc ở trường thế nào. Hình như mọi việc vẫn ổn.

-Cũng bình thường thôi ạ.

-Khỏi cần nấu cơm. Lát nữa anh đưa em ra ngoài ăn nhé, sẵn tiện mình đi xem phim luôn. Nghe nói ngoài rạp đang có bộ phim hay lắm.

Mạnh Quân chở cô về nhà. Linh Đan lại lẩn lộn với những suy nghĩ của mình.

Mạnh Quân luôn luôn đối xử tốt với cô. Đưa đón, ăn cơm, đi chơi, còn có xem phim, đều là những việc các đôi yêu nhau thường hay làm.

Có phải Mạnh Quân cũng thích cô không? Không phải chỉ mình cô tự mình đa tình?

.....

-Phim hay quá anh nhì? Tức cười thật! Em nhớ nhất cái khúc ông anh kia đánh đàn tỏ tình lại bị chó rượt chạy vòng vòng.

Linh Đan ôm cánh tay lú lú không ngừng, tâm trạng vốn không tốt bởi vì mấy cái suy nghĩ vớ vẩn kia cũng biến mất. Mà Mạnh Quân ở một bên bảo trì nụ cười dịu dàng nhìn cô.

-Sao anh không nói gì vậy?

-Nghe em nói là được rồi.

Cô đỏ mặt, chợt nhận ra đáng vẻ thân mật mờ ám của hai người hiện tại, vội vàng buông tay anh ra. Mạnh Quân chú ý đến chi tiết nhỏ này, hơi nhú mày nhưng không nói gì.

Tối hôm đó, lần đầu tiên sau 1 tuần, Linh Đan lặn về phòng mình ngủ, tự vỗ ngực bảo mình rất can đảm. Anh nhìn đáng vẻ bưng bưng khí thế kia, cũng không nở tạt nước lạnh, tuy nhiên khi tắt đèn ngủ vẫn không đóng cửa.

Kết quả đúng như anh dự đoán, nửa đêm lại có người ôm gối ôm chần lục đục chạy sang, chen chúc trên giường của anh. Mạnh Quân cười thầm, hiếm khi không mở miệng trêu chọc, giả vờ ngủ tiếp.

Linh Đan rất sầu não. Thật sự không muốn quá dựa dẫm vào anh nữa. Nhưng cô không tài nào ngủ được, cảm giác cứ thiếu thiếu. Chưa kể đến mỗi khi nhắm mắt lại, các giác quan khác đều tập trung cao độ, cứ cảm giác ai đó trong góc tối đang nhìn mình chăm chăm.

Quá đáng sợ!

Vì thế sau đó Linh Đan vẫn tiếp tục kiếp sống "ngủ nhò" của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Ngày nghỉ cuối tuần, Linh Đan ôm gối ngồi trên sofa chăm chú xem ti vi, thỉnh thoảng lại vốc một nắm khoai tây chiên to bỏ vào miệng nhai rôm rốp. Mạnh Quân sau khi ăn sáng xong liền trốn ở trong phòng không biết làm gì, mấy tiếng rồi vẫn chưa chịu ra.

-Linh Đan, điện thoại của em đang reo đó.

Linh Đan nghe thế lạch bạch chạy vào trong. Tối hôm qua lúc đi ngủ cô tiện tay đặt di động trên bàn làm việc của anh, sáng nay quên cầm.

-Ai gọi vậy anh?

Mạnh Quân đưa di động cho cô, đáp:

-Bạn em. Nghe đi. Đừng để người ta chờ lâu.

Mạnh Quân ngồi đối diện máy tính, lòng này khẽ nhăn lại. Tiếng bàn phím lách cách nhịp nhàng vang lên.

Thấy anh đang bận, Linh Đan hơi chần chừ rồi bước ra ngoài đóng cửa, trả lại không gian yên tĩnh để anh làm việc.

Vừa ấn phím trả lời, đầu dây bên kia bỗng vang lên một tràng cười man rợ, kéo dài gần hai phút mới ngưng. Linh Đan xoa xoa cánh tay lạnh ngắt, trên trán chảy xuống ba vạch đen.

-Hà My, bà lên con đây à?

Hà My không trả lời, tiếp tục điệu cười vô nghĩa lúc này. Linh Đan thẳng tay tắt máy ném sang một bên. Vài giây sau, quả nhiên nhạc chuông lại vang lên.

-Không được cười nữa. Muốn gì thì nói lẹ lên. Tui còn phải xem phim.

Phim đang đến hồi gay cấn a! Linh Đan cắn khoai tây, hai mắt loé loé nhìn màn hình ti vi.

-Đừng bực mà. Tui vui quá nên mới không khống chế được bản thân thôi.-Hà My đã bình tĩnh lại, lên tiếng giải thích.

-Trúng số độc đắc hả?

-Nói thừa. Bà cũng biết nhà tui chả có ai mua vé số.

-Vậy chuyện gì khiến bà vui vẻ đến thế?

Hà My hục hặc vài tiếng, có vẻ như muốn cười tiếp. Linh Đan thản nhiên cúp máy lần nữa. Hà My vẫn mặt dày gọi đến.

-Được rồi. Tui hứa sẽ không cười nữa.

-Nói nhanh lên đi.-Linh Đan lạnh lùng bảo.

-Minh Kiệt, Minh Kiệt thất tình rồi. Ha ha ha...

Linh Đan ôm đầu: Người ta thất tình mà bà vui vẻ như vậy, rất thất đức nha.

-Cô gái xinh đẹp kia vừa tổ chức đính hôn với bạn trai, tháng sau bọn họ đám cưới. Ha ha ha. Xem ra Minh Kiệt lần này hết hy vọng rồi. Ảnh sẽ nhanh chóng ngã vào vòng tay của tui thôi.

Cô nhếch miệng, thọc cho đối phương vài nhát:

-Bà mừng hơi vội đấy. Mới đính hôn thôi mà, chia tay mấy hồi. Kể cả đám cưới rồi đi nữa thì sau này cô ta vẫn có thể ly hôn được.

-Bà, bà thật không phúc hậu, người ta còn chưa đám cưới đã bị bà rửa ly hôn.-Hà My nghiêng răng nghiêng lợi oán trách.

-Chẳng phải bà cũng đang cười trên nỗi đau của kẻ khác sao?

Hai người ồn ào ồn ào một lúc lâu, Linh Đan đột ngột im lặng, Hà My cũng không nói câu nào. Không khí phút chốc trở nên kì quái.

-Hà My, bà nghiêm túc hả?

Hà My biết Linh Đan hỏi mình về cái gì, nở nụ cười gượng gạo:

-Đến giờ bà còn hỏi câu này sao?

.....

Linh Đan và Hà My là bạn thân từ nhỏ. Mẫu giáo, tiểu học, trung học cơ sở, cả hai đều cùng học chung một lớp, trở thành đôi bạn học tốt, cùng tiến cùng lùi, suốt ngày quẩn quít không rời. Chỉ khi lên cấp 3 hai người mới học khác lớp, nhưng điều đó không hề làm tổn hại đến tình bạn suốt bao nhiêu năm, ngược lại còn muốn thân thiết hơn trước.

Hà My không có thói quen gì đặc biệt, chỉ thích ăn uống, đọc tiểu thuyết và ngắm trai đẹp. Thần tượng Hàn Quốc của cô bé nhiều vô số kể, đã vậy thỉnh thoảng kéo cả Linh Đan ra xem mấy anh lớp trên chơi bóng rổ, ngay cả thầy giáo trẻ cũng không tha. Nhưng những thứ tình cảm ấy đều chỉ dừng lại ở mức yêu mến hoặc ngưỡng mộ, không tiến xa hơn nữa.

Trong trí nhớ đáng thương của Linh Đan, hình như Hà My đã từng thật sự thích một người, thậm chí từng mò tới lớp người ta để tỏ tình, chẳng biết sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô bé bùng hai mắt đỏ hoe đi về, hỏi sao cũng không chịu nói. Cũng từ đó tên của người kia không hề được nhắc lại, mà Hà My cũng không để ý ai khác nữa. Hiện tại khó khăn lắm mới động lòng...

-Thế thì bà phải cố lên nhé. Tui sẽ chờ ngày bà ôm được "mỹ nhân" về nhà.

-Biết, biết, biết. Cuộc chiến vẫn tiếp diễn, thắng lợi đang ở phía trước. Bà cứ lo chuẩn bị trước tiên mừng cho tui tui đi. Há há há... Tui có việc rồi. Bye bye~.

Con nhỏ này! Linh Đan khước miệng co rút nhìn di động bị ngắt, bất lực thở dài, ngẩng đầu lên thì suýt bị người nào đó dọa cho đứng tim:

-Anh đứng đây từ khi nào vậy? Làm em sợ hết hồn.

Mạnh Quân hứng thú nhìn cô, vẻ mặt đơn thuần vô hại nhẹ nhàng ngồi xuống ghế:

-Em có tật giật mình sao? Chẳng lẽ đang nói xấu anh?

-Đâu có. Ai bảo anh đi mà chẳng có tiếng động gì cả.

-Được được, lần sau anh sẽ giậm chân thật mạnh, giậm đến nỗi vỡ sàn luôn. Đảm bảo cách 10 mét em vẫn có thể nghe thấy.

Linh Đan bĩu môi: anh đập hư sàn thì phải tự đền đó. Em không liên quan đâu.

Mạnh Quân bỗng giật gói bánh snack Linh Đan đang cầm, tiện tay gom hết mấy thứ đồ ăn vặt trên bàn, đem vào bếp cất tủ lạnh. Linh Đan ngớ ra một lúc, sau đó mới la oai oái:

-Anh làm gì vậy? Em đang ăn mà.

Cô nhào đến đòi lại, Mạnh Quân liếc chần chừ trước cửa tủ lạnh, kiên quyết không nhượng bộ.

-Mấy thứ đó không nên ăn nhiều đâu.-anh dịu dàng bảo, ngón tay chọc chọc hai má bầu bĩnh của cô.-Nhìn xem, mập lên rồi.

Mặt Linh Đan tức khắc đỏ lên, khẩu khí như mèo bị giẫm phải đuôi:

-Em mập chỗ nào đâu chứ?

Quả thật gần đây cô hơi bị tăng cân, hậu quả do việc thiếu luyện tập và dinh dưỡng không cân bằng. Mạnh Quân dám trực tiếp đâm vào chỗ đau của cô. Hừ hừ! Đã vậy anh còn tiếp tục trưng ra cái bộ mặt hiền lành thiện lương ấy, đưa cho cô một hộp sữa:

-Đây, bổ sung chiều cao, cứu vãn chiều rộng.

Linh Đan dĩ nhiên không chịu uống, giận dỗi bỏ ra ngoài xem phim. Mới ngồi xuống không bao lâu thì tự nhiên "phụt" một tiếng, màn hình ti vi tối om. Linh Đan quay đầu lại, thấy Mạnh Quân tay vẫn cầm remote, thản nhiên nhe răng cười với mình:

-Mấy ngày trước anh đã bảo em hôm nay chúng ta phải sang nhà ba mẹ. Nhớ không?

Linh Đan ảo não cắn gỏi. Quả thật cô đã quên mất tiêu rồi. Đạo này việc học rất bận rộn a!

Mạnh Quân trừng mắt với người nào đó vẫn ngồi yên trên ghế không có dấu hiệu muốn đứng dậy, đề cao thanh âm:

-Còn chưa chịu đi thay đồ nữa?

-Anh Quân, cho em xem phim thêm lát đi. 5 phút thôi cũng được.

Mạnh Quân xoa đầu cô, giọng nói hết sức chân thành:

-Em nên tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài hơn. Mấy thứ phim truyền hình này, giải trí thì được chứ xem nhiều không tốt. Em đã đủ ngờ nghệch rồi, đừng làm khổ mọi người nữa.

-Em làm khổ mọi người khi nào? Không cho xem thì thôi, lại bảo em ngờ nghệch. Ghét...

Linh Đan thô bạo hất cánh tay trên đầu mình xuống, vuốt vuốt tóc, "hừ" một tiếng sau đó hiên ngang hướng phòng ngủ đi tới. Chẳng may giữa đường lại vấp phải khối rubik suýt tí nữa thì ngã lăn ra đất, nhất thời bao nhiêu khí thế đều mất hết.

Sau lưng liền vang lên tiếng cười trầm thấp của ai kia, mặt cô đỏ lên:

-Cười cái gì? Không cho phép.

Mạnh Quân nhìn cánh cửa phòng đóng chặt bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người mang khối rubik cất lên giá.

-Lớn như vậy rồi mà đi đứng cũng không xong. Thật khiến người ta lo lắng.-Dù là lời than vãn nhưng khẩu khí vẫn tràn ngập cưng chiều.

-Ba, mẹ, mau ra mở cửa cho con.

Nghe tiếng con gái la hét ngoài cổng, ông Hoàng tạm thời rời khỏi bếp, sắc mặt đen thui đi mở cửa. Linh Đan thấy ông thì cao hứng gọi to một tiếng "ba", rồi chạy ù vô nhà tìm nước uống.

-Con nhóc này, chẳng biết phép tắc gì cả.

Ông Hoàng cau mày, chợt nhớ đến con rể của mình vẫn còn đứng ở ngoài, vội vàng bảo anh vào trong. Mạnh Quân tay xách một đồng hồ, vẻ mặt ngượng ngùng bước theo.

-A, ông nội. Ông cũng tới à?-thoáng thấy bóng người đang ngồi trên ghế, Linh Đan vui vẻ chạy đến cọ cọ làm nũng. Ông cụ vừa lòng mỉm cười xoa đầu cô, thăm ngửi hình như cháu gái mình mập hơn trước thì phải. Xem ra cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ này không tệ lắm.

-Mẹ con đâu rồi ông?

-Mẹ con đang nấu cơm đây. Mau vào giúp mẹ đi, để ông nói chuyện với chồng con một lát.

Linh Đan lén lút liếc Mạnh Quân một cái, ngoan ngoãn đi vào bếp. Ông cụ bảo anh ngồi xuống, vừa lặng lẽ quan sát, vừa cất giọng hiền từ hỏi:

-Sao rồi? Mấy tháng qua hai đứa sống chung có ổn không?

Mạnh Quân mỉm cười, từ tốn trả lời:

-Dạ vẫn ổn ạ.

-Ông nội con dạo này thế nào? Từ sau đám cưới tụi con tới giờ ông chưa có thời gian đi thăm.

-Ông con khỏe lắm. Tuần trước con và Linh Đan vừa qua bên đó.

.....

Khoảng hơn 11 giờ thì cơm trưa được chuẩn bị xong, Mạnh Quân giúp Linh Đan dọn bàn. Di của Linh Đan trên đường đi làm về nhân tiện ghé qua đây, cùng cả nhà dùng bữa.

Di tên Diễm My, còn rất trẻ, chỉ mới qua tuổi 30, chưa lập gia đình. Bà Hoàng nhiều lần hối thúc, cũng không ít lần an bài cho em gái đi xem mắt nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì.

-Chủ nhật tuần sau em rảnh không?-bà Hoàng giống như lơ đãng mở miệng, nhưng suy nghĩ trong đầu lại không ngừng xoay chuyển, muốn tìm cách dụ dỗ đối phương.

Diễm My chớp mắt, cười đến phong tình vạn chủng:

-Cả tuần sau em phải đi công tác rồi.

-Công tác, công tác, suốt ngày em chỉ biết làm việc thôi. Đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Chừng nào em mới chịu quen bạn trai đây, chừng nào mới chịu kết hôn đây?

Diễm My lắc đầu:

-Chỉ à, em bận suốt cả ngày, làm gì có thời gian yêu đương chứ?

-Đừng có mang công việc ra để nói với chị. Em đâu có thiếu tiền, làm việc liều mạng như vậy để làm chi hả?

Những người còn lại không ai lên tiếng, tựa như đã quá quen thuộc với việc này. Linh Đan thở dài: Trước đây mỗi lần đi đến nhà cô đều bị mẹ cản nhắc, hết khuyên bảo đến dụ dỗ rồi đe dọa, ép buộc. Cô thật lo lắng ngày nào đó mẹ cô hết kiên nhẫn sẽ chuốc thuốc mê đi rồi trực tiếp vác vào lễ đường.

Bà Hoàng đang bực bội, bất chợt quay sang Mạnh Quân, híp mắt hỏi:

-Mạnh Quân, công ty con chắc có nhiều nhân viên lắm nhỉ?

Anh hơi ngần ra, tùy tiện đáp:

-Cũng khá nhiều ạ.

-Vậy có người nào đã trên 30, tính tình trầm ổn, gương mặt dễ nhìn một tí mà còn độc thân hay không?

Diễm My bất đắc dĩ kêu lên:

-Chị hai... Không cần phải xem em là gái ế cần phải gả gấp ra ngoài được chứ? Em chỉ mới có 30 thôi, lại còn xinh đẹp thế này chẳng lẽ không có người muốn?

Bà Hoàng xoa đầu Linh Đan, nhìn Mạnh Quân một cái, thở dài:

-Cháu em cũng đã lấy chồng rồi, em muốn chờ tới bao giờ? Đừng có tiếc rẻ cuộc sống độc thân nữa. Bây giờ em có thể thấy thoải mái, chứ lúc về già không chồng không con cô đơn dữ lắm.

-Em đâu có nói là sẽ không lấy chồng đâu? Chỉ là chưa tới lúc thôi.

-Thế chừng nào mới tới lúc?

Mạnh Quân nhìn hai người họ đầu khầu, ghé sát tai Linh Đan nói khẽ:

-Mẹ với dì của em đáng yêu thật.

-Dĩ nhiên. Nhà của em ai cũng đáng yêu hết á. Nhất là em.-Linh Đan hất cằm tỏ vẻ kiêu ngạo.

-A? Thật sao?

Mạnh Quân cười cười, mở miệng định nói gì đó thì ông cụ ngồi bên cạnh bỗng "khụ" một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người. Linh Đan phát hiện tư thế của mình và Mạnh Quân có chút mờ ám, lúng túng đẩy anh ra xa.

-Hai đứa nhỏ này tính chừng nào thì cho ông ẵm chất đây hả?

-Ông nội...-Cô đồ mặt.

-Linh Đan còn nhỏ mà ba. Đợi vài năm nữa đã.-mẹ cô lo lắng góp lời. Tuy bà cũng thích có cháu ngoại, nhưng con gái mới mười mấy tuổi đầu, tâm sinh lý chưa hoàn thiện, chưa sẵn sàng thì sao có thể gánh vác trách nhiệm làm mẹ?

-Đúng đó ông nội. Con đang đi học mà.

Ông cụ nhìn Mạnh Quân chăm chăm không chớp mắt như đang thăm dò ý kiến, anh thản nhiên đáp:

-Con thế nào cũng được, tùy em ấy quyết định thôi.

Ông nội lại chuyển hướng, ngo sang cô. Linh Đan tức tối rủa thầm: Mạnh Quân chết tiệt, dám trốn tránh trách nhiệm, ném vấn đề này lại cho cô.

-Ông, ít nhất đợi con xong đại học rồi hãy tính tiếp.

Ông cụ thở dài có chút tiếc nuối, nhưng cũng không muốn ép buộc. Người già rồi hay lo trước lo sau, cứ sợ không đợi kịp đến ngày ẵm cháu ẵm chất thì đã đi trước.

Linh Đan thấy vẻ mặt buồn bã của ông nội, trong lòng rất khó chịu. Không tự chủ được nhớ đến cái hộp đồng quỹ quái mình đã bày ra.

Nếu sau này anh và cô thật sự phải ly hôn thì mọi người trong gia đình hẳn sẽ rất thất vọng đi, nhất là ông nội. Ông thích con nít như vậy... Đều là lỗi của cô cả...

Mạnh Quân thấy được sự sàu sảo trong mắt Linh Đan, bàn tay lặng lẽ siết chặt. Cô chưa muốn sinh con, anh sẽ không ép buộc. Chỉ mong cô đừng nghĩ đến lấy đó làm đường lui cho mình sau này. Dù hai người không có con, anh vẫn sẽ không đồng ý ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hộp Đồng Hôn Nhân*, *Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chương 29

Lúc nhận được tin nhắn của Mạnh Quân, Linh Đan đang học ở trên lớp. Cô liếc qua giảng viên, thấy không có vấn đề gì liền mở di động ra xem.

"Chiều nay tan học anh đón em. Nhớ chờ anh đừng đi đâu cả."

Gì chứ? Cô có phải con nít đâu. Tuy oán hận nhưng vẫn ngoan ngoãn bấm trả lời.

-Linh Đan. Bà cười gì thế hả?

-Hả? Tui có cười sao?

Linh Đan ngó người, vô thức vươn tay sờ khóe miệng mình. Hình như cô vừa cười thật.

-Sao? Hết thất tình rồi? Đã tìm được người mới?

-Người mới gì chứ?-Cô la lên kháng nghị.

-Vậy vẫn là người cũ hả?

Linh Đan "hừ hừ" vài tiếng, quyết định không thêm tranh cãi nữa. Uyên Uyên lắc đầu, Hoàng Minh khẽ kéo tay cô bé, cười đầy ẩn ý.

"Nhớ đó. Không được đi lung tung."-Mạnh Quân lại gửi đến một tin nhắn khác.

A a a! Đã nói cô không phải trẻ con rồi mà.

Linh Đan vừa ôm điện thoại nhắn tin vừa đi mua nước uống. Trời trưa rất nóng, cần phải uống nước ngọt giảm nhiệt. Cô mở nắp chai, nuốt vội vài hớp, mới xoay người liền đụng phải một "bức tường thịt" to tướng.

-Áy, xin lỗi xin lỗi.-cô vội vã nhận lỗi, chưa kịp ngẩng đầu xem đối phương là ai.

-Không sao.-anh chàng bị va phải mỉm cười đáp, ánh mắt chưa từng rời khỏi người Linh Đan.-Do anh bất cẩn thôi. Không phải tại em.

Cô ngại ngùng cúi đầu, cũng hiểu được anh ta nói như vậy chỉ để mình bớt áy náy.

-Áo của bạn, có cần mình đền tiền không?

Khuôn mặt đối phương lộ vẻ khó hiểu, nhìn lại mới biết chiếc áo sơ mi hàng hiệu trắng tinh của mình đã dính vài vệt nước ngọt to tướng. Khoé miệng anh ta nhất thời co rút, nhưng vẫn lịch sự trả lời:

-Khỏi. Anh đã nói không phải lỗi của em mà.

-Vậy... Tôi đi trước nha.

Linh Đan lúng túng, đang chuẩn bị chạy trốn chết thì bị anh ta chặn lại.

-Khoan đã.-anh chàng kia trưng ra nụ cười vô cùng cuốn hút.-Có thể nói cho anh biết em tên gì sao?

Cùng lắm là vô tình đụng mặt thôi, hỏi tên nhau làm gì? Còn dùng sắc dụ nữa chứ? Người này ranh rồi không có việc gì làm chắc?

Anh ta thấy cô bé đáng yêu trước mắt dường như đang đánh giá mình, hơi vuốt tóc, ánh mắt loé lên tia sáng:

-Em không nói cũng được, vì anh vốn đã biết tên em từ trước rồi. Anh là Minh Vũ, Phạm Đặng Minh Vũ, nhớ kĩ nhé.

Tôi nhớ làm cái khi gì? Anh kiêu ngạo quá đấy. Trong lòng Linh Đan rít gào om sòm, trên mặt vẫn phải giữ nguyên biểu tình thân thiện. Đợi đã, anh ta vừa mới nói, anh ta biết tên cô?

-Anh phải đi trước. Tạm biệt.

Minh Vũ vui vẻ nháy mắt mấy cái, tiêu sái cất bước rời khỏi. Linh Đan cứng nhắc nhìn theo, bỗng nhiên cảm thấy rùng mình, ôm chai nước chạy biến.

Ở phía sau, Minh Vũ cười ha ha khoác vai thằng bạn thân, nhếch mép hỏi:

-Thế nào? Thấy tao làm tốt không?

-Tao thấy con bé đó có thêm đề ý gì tới mày đâu. Mày thất bại rồi.-bạn thân tiếc hận vỗ vai anh ta.

Minh Vũ vuốt tóc, hơi khinh bỉ:

-Làm sao không đề ý tới tao được? Đẹp trai ngồi ngồi như vậy mà. Mày cứ đợi đó.

Hai người ra khỏi nhà ăn, lớn tiếng trò chuyện:

-Muốn tán gái thì mày phải chú ý đến ấn tượng đầu tiên. Nếu ấn tượng đầu tiên... Tuy thế có tiền vẫn là tốt nhất... Mày...

Từ xa Linh Đan đã thấy được Mạnh Quân đang đứng chờ trước cổng, người nả dựa vào xe máy, hai tay nhét trong túi quần, một bộ dáng cực kì điển trai. Cô nheo mắt, phát hiện ở bên cạnh anh có một cô gái lạ mặt, lập tức bay lại.

-Anh Quân...

Người còn chưa thấy mà thanh âm đã văng vẳng. Mạnh Quân choáng váng nhìn Linh Đan đột ngột nhào đến bám chặt lấy cánh tay của mình, tạm thời không biết nói gì. Ánh mắt sắc bén của Linh Đan đảo quanh khắp người cô gái kia, khiến sống lưng cô ta lạnh ngắt, nụ cười e thẹn trên môi cứng đờ, run run cất giọng nói:

-Em quên mất mình có việc phải làm. Em đi trước đây.

Linh Đan ngẩng đầu vô tội hỏi anh:

-Em đáng sợ lắm hay sao mà cô ấy chạy dữ vậy?

Mạnh Quân không trả lời, bật cười:

-Con gái bây giờ đáng yêu thật.

Linh Đan tròn to mắt trừng anh, Mạnh Quân ngượng ngùng sờ mũi, hắng giọng:

-Lên xe anh chở về.

Tối nay công ty của anh tổ chức liên hoan cuối năm. Tiệc Giáng Sinh và Tết Niên hai trong một. Đây chính là phúc lợi của nhân viên, xem như phần thưởng của năm. Ngoài ra còn có thể mang theo gia đình hoặc bạn bè đến dự, vì vậy không ít người tận dụng cơ hội này để làm ông mai bà mối.

Linh Đan diện chiếc váy trắng Thuyền Trang đã tặng mình lần trước, tóc búi cao để lộ cổ trắng nõn. Khuôn mặt không trang điểm cầu kì nhưng vẫn vô cùng thu hút, hai má bầu bĩnh khiến cho Mạnh Quân lâu lâu lại nổi hứng nheo một cái.

-Công ty này rộng thật đó.-cô tò mò ngó khắp nơi.

-Đúng, rất rộng. Đứa ngọc như em đừng đi lung tung kéo lạc mất anh sẽ không đi kiếm đâu.

-Hừ. Em mới không ngọc.

Hai người đi vào hội trường. Đã có rất nhiều người tụ tập ở đây, phần lớn đang trò chuyện rôm rả. Dù sao cũng chỉ là một bữa tiệc bình thường, chẳng phải quý phái sang trọng gì, nên không có những quy tắc lễ nghi rắc rối, về cơ bản rất thoải mái. Vài người nhìn thấy anh liền tiến đến, thân thiết vỗ vai:

-Đến trễ thế. Bọn anh đang chờ đây. Chào em dâu, còn nhớ anh không hả?

Linh Đan đỏ mồm hời, cười ngốc nghếch. Người vừa mới lên tiếng thờ dài thườn thượt, giọng điệu ai oán than vãn:

-Mới có mấy tháng thôi đã quên rồi? Chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh kém tới mức đó sao?

Mạnh Quân thấy tín hiệu cầu cứu của người nào đó, quyết định làm việc tốt đứng ra giới thiệu:

-Vợ à, em nhớ kĩ nha.-anh đột nhiên kẻ sát, hai chữ "vợ à" thật sự rất mờ ám hại cô phải đỏ mặt một phen.-Anh ấy là anh Hải Lộc, trưởng phòng của anh. Đây là chị Lệ Lệ, Hoài An, Hoàng Long,...

Linh Đan méo mặt, chỉ gật đầu chào cho có lệ chứ thật sự không thể nhớ hết được. Đúng lúc đó một giọng nữ nhẹ nhàng thanh thoát vang lên bên tai mọi người, giống như làn gió mát thổi qua khiến ai cũng cảm thấy dễ chịu:

-Chào mọi người. Tôi có làm phiền không?

-Không không, dĩ nhiên không phiền. Rất vui khi cô có thể đến đây.

Hải Lộc tươi cười bắt tay mỹ nữ vừa xuất hiện, lại giới thiệu với mọi người cô ấy chính là một trong những đối tác giàu có của công ty gần đây.

Mỹ nữ tên Jenny, vóc người cao gầy cân đối, đuôi tóc nâu hơi xoắn rủ xuống một bên vai trắng ngần. Chiếc đầm hở vai màu đỏ ôm sát cơ thể càng tôn lên ba vòng hoàn hảo. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ cùng với đôi mắt sắc sảo hút hồn. Sự tồn tại khiến cho những người bên cạnh đều trở nên lu mờ.

Jenny đang trò chuyện với Hải Lộc, ánh nhìn lơ đãng chuyển tới Mạnh Quân, đột ngột dừng hẳn. lòng mày khẽ chau lại suy nghĩ gì đó, rất lâu sau mới lên tiếng:

-Mạnh Quân phải không?

Mạnh Quân ngẩn ra, gật đầu. Mỹ nữ tiếp tục hỏi:

-Còn nhớ tôi không hả? Tôi là Vân Thư, học chung với cậu hồi cấp 3 đó.

Mạnh Quân nhắm mắt cố gắng hồi tưởng lại, sau đó reo lên:

-A, nhớ rồi. Vân Thư, Thư tiểu thư phải không?

-Đúng rồi. Thật tốt quá, cậu vẫn còn nhớ rõ. Mấy năm rồi không gặp đẹp trai hơn xưa nhiều rồi nha. Suýt tí nữa tôi cũng không nhận ra. Bây giờ cậu làm ở công ty này sao?

-Được mấy năm rồi. Quên mất, đây là vợ tôi.

Linh Đan bỗng nhiên bị đẩy ra, ngượng ngùng chào một tiếng. Jenny mở to mắt, há hốc miệng không chút hình tượng, giống như chưa thể tin được những điều mình vừa nghe. Về mặt giống như bị đá kích nặng nề của cô ấy làm cho Linh Đan cảm thấy buồn bực. Chẳng lẽ bộ dạng của cô không xứng với Mạnh Quân?

-Chào cô.

Jenny nở nụ cười thú vị, chủ động vươn tay với cô, ra đa cảnh báo nguy hiểm của Linh Đan réo âm ỉ, nhưng vẫn lịch sự nắm nhẹ một cái. Trong đầu lại suy nghĩ đến mấy cảnh tượng trong phim lần đầu tiên vợ cả chạm mặt tiểu tam, sầm chớp dừng dừng.

-Không ngờ hai người là bạn học cũ đấy.-một người lên tiếng.

-Tôi cũng thật bất ngờ.-anh nhún vai đáp.

Mạnh Quân nhắc lại mấy chuyện lúc xưa, Jenny vui vẻ hưởng ứng. Linh Đan thấy vậy có chút khó chịu, nhưng không nói gì. Đang nói giữa chừng đột nhiên anh ngừng lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi quay qua Hải Lộc:

-Tiểu Quân Tử đi đâu rồi anh? Nó không đến sao?

Hải Lộc còn chưa kịp trả lời thì đã thấy một bóng người từ xa hót ha hót hải chạy đến. Người này thoạt nhìn còn rất trẻ, chỉ khoảng hơn 20 tuổi, tóc húi cua, gương mặt thanh tú có vài phần con nít. Cậu ta qua loa lau mồ hôi trên trán, cất giọng sang sảng:

-Anh Quân anh Quân, chị dâu đâu rồi hả?

Chị dâu? Đang nói đến cô sao? Linh Đan im lặng suy nghĩ. Mạnh Quân bắt đầu đi gõ đầu cậu ta:

-Gấp gấp làm gì? Chị dâu của cậu cũng đâu có chạy mất.

-A? Đây hẳn là chị dâu phải không? Chị dâu, chị xinh đẹp thật, còn đẹp hơn tưởng tượng của em nữa đó. Anh Quân thật tốt số, thật khiến người ta ghen tị a...

Cậu ta ba hoa liến thoắng cả buổi trời mới nhận ra những người khác đều đang dùng ánh mắt ái ngại và vẻ mặt co quắp nhìn mình, bắt đầu trở nên hoảng loạn:

-Bộ em nói sai cái gì hả? Chẳng lẽ cô ấy không phải chị dâu?

Tất cả đồng loạt gật đầu, vị mỹ nữ nào đó được tung hô khen ngợi từ nãy đến giờ chỉ che miệng mỉm cười không đáp. Linh Đan sắc mặt đen hơn phân nửa, Mạnh Quân muốn cười nhưng lại không dám, đành lên tiếng giải thích:

-Nhầm rồi.-anh choàng vai Linh Đan.-Cô ấy mới là chị dâu của em.

Không phải cậu cố tình bỏ qua Linh Đan đâu, chỉ vì cô ấy trẻ quá, cứ như trẻ vị thành niên vậy, không dám nghĩ đến cô ấy là vợ anh Mạnh Quân a.

-Đại tẩu, tiểu đệ thiếu hiểu biết. Xin hãy nhận của tiểu đệ một lạy, à nhầm, xin hãy nhận của tiểu đệ lời xin lỗi này, nếu không sợ đại ca lại trách phạt.

Thái độ hết sức chân thành cùng với khẩu khí giống hệt trong phim quả thật rất có tác dụng "hâm nóng" bầu không khí. Linh Đan bị chọc cho cười không ngừng, Hải Lộc vỗ vai cậu ta:

-Tiểu Quân Tử có khác, đi tới đâu ồn ào tới đó.

-Trưởng phòng sư huynh, sao anh lại gọi cái biệt danh vớ vẩn đó trước mặt chị dâu chứ? Để chị ấy chê cười em...-Tiểu Quân Tử then thùng gãi đầu.

Linh Đan đã thả lỏng hơn, vui vẻ nói:

-Tiểu Quân Tử, Tiểu Quân Tử... Biệt danh này rất dễ thương, mà anh cũng rất đáng yêu đó...

-Chị dâu quá khen. Em tên Hồng Quân, em trai kết nghĩa ở công ty của anh Mạnh Quân.-cậu ta vỗ ngực tự giới thiệu.

Hồng Quân là đồng nghiệp nhỏ tuổi nhất trong văn phòng, vừa mới ra trường và đến đây làm việc được 7, 8 tháng. Cậu ta thuộc kiểu người hướng ngoại, hoạt bát hóm hỉnh, đối với bất kỳ chuyện gì cũng đều dùng thái độ nhiệt tình hăng hái để đối mặt, giống như luôn luôn tràn đầy năng lượng. Bản tính trọng nghĩa, thích giúp đỡ người khác khiến cho ai cũng yêu quý.

Vương Đạt lên sân khấu phát biểu vài lời, tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu, sau đó bước xuống bục muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi. Dư quang thoáng mắt chợt liếc tới một bóng người cô đơn đứng ở quầy rượu trái cây, lập tức chuyển hướng sang đó.

-Sao ở đây một mình buồn thế?

Linh Đan đang uống nước thì giật mình suýt ho sặc sụa, ngốc ngốc quay đầu lại, phát hiện là người quen, gật đầu một cái xem như chào hỏi. Mạnh Quân cùng những người kia đều đang bận bịu công việc, nói đi nói lại đều là những thứ cô nghe không hiểu. Nhất là Mạnh Quân với cô Jenny gì đó, nhìn bộ dáng hòa hợp của họ, thỉnh thoảng còn quơ tay bả cổ nhau thân thiết, cô thật sự khó chịu. Tuy ngẫu nhiên anh vẫn sẽ hỏi thăm, gấp thức ăn cho cô, nhưng chung quy cô vẫn bị bỏ rơi một bên.

-Lần trước cho em số điện thoại, em chẳng những không liên lạc mà ngay cả tiền cũng nhờ Mạnh Quân mang trả. Chẳng lẽ anh đáng ghét đến mức em chường mắt?- Vương Đạt nhướn mi hỏi.

-Anh không đáng ghét. Em chỉ bận quá thôi.-cô luống cuống trả lời, chuyện của Vương Đạt cô chưa từng giữ trong lòng, cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh ta, nhất thời không biết nên làm gì.

-Bận đến nỗi thời gian mời anh ăn một bữa cũng chẳng có? Anh làm Giám đốc cũng chưa bận tới mức đó... Em không muốn gặp anh đúng không?

-Em..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

-Linh Đan... Sao em lại ra đây?

Giọng nói quen thuộc kịp thời giải vây cho Linh Đan. Cô vội vã quay đầu lại, cảm kích nhìn Mạnh Quân đang đi về phía mình. Anh hơi mỉm cười, ánh mắt đảo qua Vương Đạt đứng bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói:

-Tổng Giám Đốc cũng ở đây sao? Hình như cô Jenny Nguyễn có việc cần tìm anh, hiện đang đứng đợi bên kia.

-Được rồi. Vậy tôi đi trước.- Vương Đạt lạnh nhạt đáp, rồi dịu dàng bảo cô- Anh đi nhé Linh Đan.

Người không liên quan đã bỏ đi, chỉ còn hai người đứng tại chỗ mất to trừng mắt nhỏ. Cô bức bối vuốt vuốt tóc, miệng lẩm bầm gì đó không rõ. Mạnh Quân nhiu mày, thái độ có vài phần khó chịu:

-Từ khi nào mà em với Giám đốc trở nên thân thiết đến vậy?

Linh Đan bĩu môi lườm anh một cái, không thèm trả lời, quay lưng tiếp tục uống ly nước của mình. Mạnh Quân vội ngăn cản:

-Uống ít ít thôi. Nếu không sẽ say đó.

-Hả? Đây không phải nước trái cây sao?

Anh khẽ nhếch môi:

-Đó là rượu trái cây, trên cơ bản không có ảnh hưởng gì nhiều. Thế nhưng loại em đang uống là loại mạnh nhất chỗ này, hơn nữa, tác dụng rất chậm, phải mất một lúc em mới cảm nhận được.

Linh Đan run rẩy đem ly rượu phi tang, loay hoay nhìn nãy bàn ăn trong sảnh, nghĩ xem nên bắt đầu từ món nào.

-Lúc này ăn nhiều như thế rồi còn chưa no sao? Bụng em rớt cuộc làm bằng gì vậy?

-Lâu lâu mới được dự tiệc buffet, nếu không ăn cho thỏa đáng thì thật có lỗi với bản thân quá. Em sẽ không làm chuyện có lỗi với bản thân mình.

Anh buồn cười lắc đầu: Cô bé này thật là quý tham ăn! Chỉ sợ lát nữa bụng no đến ngay cả lăn cũng không nổi.

Ở phía xa xa, tầm mắt Vương Đạt thủy chung hướng đến chỗ Linh Đan, bị Mạnh Quân bắt gặp vẫn không thu liễm, ngược lại còn nở một nụ cười lạnh lùng tự đắc. Anh hơi khó chịu, giả vờ như vô tình đứng chắn trước mặt cô, che khuất ánh nhìn lộ liễu kia.

Linh Đan thỏa mãn cắn bánh kem phô mai, chợt cảm giác trong người có chút khác lạ. Tựa như từng đợt từng đợt khí khô nóng đang đánh vào dạ dày. Ban đầu cô chỉ hơi khó chịu, nhưng càng ngày càng thấy chóng mặt, mùi cồn nồng nặc cuộn trào lên cổ họng, đầu óc xoay vòng vòng khó phân biệt phương hướng. Cô miễn cưỡng ổn định thân thể, hỏi nhỏ Mạnh Quân:

-Anh Quân, có thể về nhà được chưa? Em buồn ngủ.

Mạnh Quân nhàn nhạt liếc cánh tay đang nắm áo mình, không khách khí trêu chọc:

-Say rồi phải không? Anh đã bảo em đừng uống nhiều rượu rồi mà.

-A? Chị dâu uống rượu sao? Thật mạnh mẽ.- Tiểu Quân Tử bên cạnh trầm trồ khen ngợi.

-Không phải. Cô ấy uống rượu trái cây.- Mạnh Quân cười cười xoa đầu cô, Linh Đan uể oải ngước lên trừng anh một cái.

- Uống cái đó cũng say được đến mức này hả?

Mạnh Quân nhún vai, đỡ Linh Đan dựa vào ngực mình, khoác áo cho cô cẩn thận rồi mới bảo cậu ta:

- Ở lại chơi tiếp đi. Anh phải đưa chị dâu của cậu về nhà. Gặp sau.

Tiểu Quân Từ gạt đầu, nhìn Mạnh Quân đưa cô ra khỏi hội trường, tận khi hai người khuất bóng mới từ từ đi vào trong.

- Đền chùng nào ta có người yêu đây? Bà xã tương lai của anh, em đang ở đâu vậy hả? Xuất hiện nhanh đi.

Linh Đan được đỡ ra ngoài, đầu óc choáng váng không suy nghĩ được gì, chỉ loáng thoáng nghe tiếng Mạnh Quân với ai đó trò chuyện. Hình như lúc ra tới cửa còn thấy Vương Đạt đến trước mặt hai người, mở miệng nói gì đó. Linh Đan nghe câu được câu chăng, nhưng vẫn cảm giác có hai luồng điện nóng bỏng hướng thẳng vào mình, mãi đến khi bị anh "thả đi" thì loại bức bách này mới biến mất.

Mạnh Quân giúp cô ngồi lên xe, đội nón bảo hiểm đang hoang. Linh Đan đánh ngáp một cái, tay bám chặt lấy anh, hai mắt nhắm tịt, xem ra đã buồn ngủ lắm rồi. Mạnh Quân vừa chạy xe vừa lo lắng, sợ cô nhóc này ngủ gục lại té luôn xuống đường.

Về đến nhà chỉ mới hơn 9 giờ, Linh Đan không kịp đánh răng rửa mặt đã leo lên giường ngáy khò khò. Anh không nói gì, lấy chăn đắp cho cô rồi lặng lẽ ra ngoài, tranh thủ làm chút chuyện.

Ngày mai chính là Giáng Sinh, vài ngày trước anh đã ghé tiệm mua một cây thông Noel cỡ nhỏ, nhưng bận bịu nên chưa có thời gian trang trí. Đầu tiên anh dời chiếc quạt máy trên bàn gỗ thấp cạnh sofa đến nơi khác để dành chỗ đặt cây thông. Sau đó đem dụng cụ ra bắt tay vào làm việc. Dây điện cần phải mắc cẩn thận, gọn gàng, nếu không sẽ dễ xảy ra vấn đề. Nhất là với cái tính hậu đậu của người nào đó có khi giẫm phải dây cũng không chùng. Bóng đèn nhìn hơi cũ, cần phải "đánh bóng" một chút.

Mạnh Quân lau mồ hôi trên trán, tắt hết đèn trong phòng khách. Bóng tối lập tức chiếm lĩnh không gian. Rất nhanh liền nghe "tách" một tiếng, cây thông nhỏ bỗng sáng bừng lên trong đêm. Ánh đèn rực rỡ đủ màu từng vòng từng vòng quấn quanh tán cây, chiếu tỏ ngôi sao vàng năm cánh trên đỉnh. Những bóng đèn được treo trên tường lập lòe chớp tắt, chớp tắt có quy luật, trông rất bắt mắt.

Anh lùi lại hai bước chiêm ngưỡng tác phẩm của mình, hài lòng gật đầu.

Ngày 24, 25 Mạnh Quân được công ty cho nghỉ để ở nhà đón Giáng sinh cùng gia đình. Buổi sáng 6 giờ anh đã thức dậy, rửa mặt sạch sẽ. Lúc đi ngang qua phòng Linh Đan thì sẵn tiện vào xem một chút. Cô còn chưa có tỉnh dậy, nằm co quắp ở một góc, cả tay cả chân đều bám chặt gối ôm. Trên người cô vẫn đang mặc chiếc váy trắng đi dự tiệc tối hôm qua, hiện tại đã nhàu nhĩ đến mức không nỡ nhìn. Không biết Linh Đan đã lẫn lộn thể nào mà váy bị tóc lên, để lộ một mảng đùi trắng trẻo mềm mại, thậm chí còn khiến anh thấy rõ màu sắc của quần nhỏ phía trên.

Mạnh Quân mặt đỏ như quả cà, lúng túng tới mức muốn quay lưng bỏ chạy. Nhưng nghĩ đến hiện tại trời buổi sáng rất lạnh, Linh Đan nằm như vậy có thể sẽ bị cảm. Anh chần chừ một chút, rồi bước trở về, vừa nhẹ nhàng vươn tay sửa váy của cô cho ngay ngắn lại, vừa tự an ủi: Mình chỉ là muốn tốt cho cô ấy. Ngón tay vô tình khẽ lướt qua phần da thịt mỏng manh trắng ngần trước mắt, Mạnh Quân vội hoảng hốt rút về, thấy cô vẫn còn ngủ say mới yên tâm thở phào, không một tiếng động rời khỏi phòng.

Linh Đan nửa tiếng sau mới tỉnh dậy, đầu óc còn hơi mơ hồ nhưng đã bớt khó chịu hơn nhiều. Xem đồng hồ mới phát hiện bây giờ vẫn còn sớm, đang muốn ngủ tiếp chợt nghe phòng khách vang lên tiếng mở cửa, kể đó là âm thanh của chìa khóa thả trên bàn thủy tinh. Cô dụi mắt, đoán là Mạnh Quân vừa mới đi đâu trở về. Mới sáng sớm mà anh đã ra ngoài rồi sao?

Cô vuốt tóc, mơ mơ màng màng xuống giường. Phòng khách không bóng người cực kì yên tĩnh, chỉ nghe tiếng chén đĩa khua lanh canh rất nhỏ trong bếp, hẳn là Mạnh Quân đang làm gì đó.

Tầm mắt của cô dừng lại ở một nơi, ngây ngẩn mắt vài giây rồi ngơ ngác tiến đến gần.

- Anh Quân, cây thông anh mới mua hả? Đẹp quá.- Linh Đan vui vẻ chạy vào.

Mạnh Quân không thèm quay lưng lại, tùy tiện trả lời:

- Không mua chẳng lẽ lượm? Em thật ngốc.

Linh Đan tâm trạng tốt nên chẳng thèm để ý trêu chọc của anh, tò mò hỏi:

- Anh bắc dây điện lúc nào vậy?

- Dĩ nhiên là tối qua. Tại sao em cứ hỏi những câu ngớ ngẩn thế nhỉ?

Mạnh Quân đặt tô cháo lên bàn, liếc sang cô một cái. Ánh mắt bỗng chạm phải cái váy trắng quen thuộc, anh giống như nhớ tới chuyện gì, mặt vô thức đỏ lên, quay phắt đi nhằm che giấu sự bối rối của mình:

-Anh đã mua cháo rồi, em mau rửa mặt rồi ra ăn, không thì nguội hết.

Linh Đan nhớ ra từ khi ngủ dậy đến giờ vẫn chưa đánh răng rửa mặt hay thay đồ gì cả, xấu hổ sờ sờ mái tóc như tổ quạ của mình, dùng tốc độ ánh sáng biến vào phòng tắm

5 phút sau, trên bàn ăn có hai người đang ngồi. Linh Đan nhồm nhoàm nhai bánh mì, nhéo tay anh:

-Anh Quân, hôm nay Giáng sinh đó. Anh dự định sẽ làm gì?

-Ăn, chơi và ngủ. Còn gì nữa đâu?

-Anh thật nhàm chán. -cô bữu môi khinh bỉ, tiếp tục thưởng thức cháo.

Mạnh Quân đứng lên thu dọn chén đã ăn xong bỏ vào bồn rửa, đoạn quay sang bảo cô:

-Nói vậy thôi. Hôm nay anh đã có hẹn với bạn rồi, bây giờ phải đi gấp mặt.

Thấy Mạnh Quân mặc áo khoác, bộ dáng vội vã muốn rời khỏi nhà, Linh Đan giật mình la lên:

-Anh đi thật đó hả? Em biết làm sao đây?

-Ngaoan, cuộc hẹn này rất quan trọng đối với anh, không đi không được. Nhưng anh hứa sẽ cố gắng về sớm nhất có thể. Giờ em có thể xem phim hay hẹn bạn đi chơi cũng được.

Mạnh Quân tiêu sái mở cửa đất xe ra ngoài, bỗng hơi dừng lại, đang lúc Linh Đan cho rằng anh đổi ý không muốn đi nữa thì nghe thấy:

-Phải rồi. Anh có mua mấy thứ trang trí cây thông đó. Em rảnh thì gắn lên nha.

Cô uất hận nhìn anh nhàn nhả nở máy rồi phóng xe chạy mất, thô bạo đóng sập cổng lại.

Chán nản ngã lên giường, không nhìn được thờ dài: Mạnh Quân đi rồi, chỉ còn cô một mình ở nhà. Chẳng lẽ Giáng sinh năm nay lại tẻ nhạt như vậy? Ăn, xem phim, ngủ, ăn, ngủ rồi lại xem phim?

A a a! Không thể được!

Trên đường trang trí rất nhiều bóng đèn, lớn có nhỏ có, cùng với những dây kim tuyến đủ màu óng ánh. Nhưng vì trời còn sáng nên đèn vẫn chưa bật, chưa thể phô trương sự rực rỡ của mình. Các bài hát Giáng Sinh quen thuộc lại được dịp vang lên. Các cửa hàng kinh doanh, tiệm thức ăn, nhà hàng, siêu thị... đều đã thay đổi cách bày trí. Dù đi đâu cũng có thể bắt gặp những cây thông lớn lấp lánh đèn treo đầy lời chúc, những bức tượng ông già Noel trên vai khoác một túi quà mỉm cười với mọi người, đồng thời trang phục của nhân viên cũng chuyển sang màu đỏ, khiến cho khách hàng cảm nhận được không khí Giáng Sinh đang tràn ngập khắp nơi.

Linh Đan một mình đi dạo phố, ngắm nhìn dòng người tấp nập qua lại, vẫn thấy vô cùng buồn chán. Ai ai cũng có đôi có cặp, chỉ mình cô đơn độc lẻ loi. Mạnh Quân đáng ghét, dám bỏ rơi cô!

Nhưng trách sao được, hai người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, anh đâu có bỏn phận lúc nào cũng phải ở cạnh cô. Anh còn cuộc sống của riêng mình.

Không biết Mạnh Quân đối với cô ôm loại tình cảm gì nữa? Anh em, bạn bè, hay tình thân? Liệu có thể nào là tình yêu không?

Linh Đan mỗi khi rảnh rỗi không có việc làm sẽ dễ bị nhấn chìm trong những suy nghĩ mông lung vớ vẩn, điển hình như lúc này. Trong khi tâm hồn đang lơ lửng tận tầng mây thứ tám thì một cánh tay bỗng đập mạnh lên vai cô, kịp thời kéo thần trí trở lại:

-Linh Đan...

Cô hoảng hốt quay đầu, khi thấy được người phía sau là ai thì không nén được thờ dài, miễn cưỡng nặn ra nụ cười thay cho chào hỏi.

Trước mắt cô chính là Vương Đạt, vị Tổng Giám đốc tuổi trẻ tài cao của công ty Vương Triều. Không nghĩ đến nhanh như vậy đã phải chạm mặt anh ta lần nữa, thật không biết nên nói cái gì. Hôm nay Vương Đạt trông rất bảnh trai. Tách khỏi những bộ vest lịch lãm thường ngày, chỉ đơn giản phối áo sơ mi trắng và quần tây nhưng vẻ ngoài xuất chúng của anh ta vẫn không thể bị át đi phần nào. Tuy thế khí chất trang nhã cùng cao quý phảng phất khiến cho Linh Đan cảm thấy người trước mắt dường như ở một thế giới khác mình, rất khó có thể với đến.

-Sao em lại ở đây? Định ăn gà rán sao?-anh ta nửa đùa nửa thật hỏi.

Linh Đan lúc này mới chú ý đến mình đang đứng cạnh một tiệm K.F.C khá lớn, trước cửa còn có hai người mặc quần áo ông già Noel lẫn xăn phát tờ rơi khuyến mãi, mà trên tay cô không biết từ lúc nào đã cầm một tờ.

-À, không. Em chỉ đứng chơi thôi.

-Nếu không ngại thì anh mời em ăn một bữa được chứ? Xem nào.- Vương Đạt đột ngột nắm tờ rơi trên tay cô nhìn chăm chú, sau đó nhanh chóng chỉ vào một chỗ nói.-Phần ăn hai người hiện đang có giảm giá 30% đấy.

Linh Đan cơ bản chưa kịp phản ứng gì cả, ngẩng ra nhìn nụ cười hiền lành vô hại của Vương Đạt, bị anh ta lôi vào trong tiệm mới hoàn hồn, lắp bắp trả lời:

-Không cần đâu anh. Em đã ăn sáng rồi. Còn no lắm.

-Ngại ngừng cái gì? Cũng không có bảo em trả tiền.

Vì anh không bảo tôi trả tiền nên tôi mới ngại đó. Linh Đan khóc không ra nước mắt bị anh ta kéo đến quầy đặt một suất ăn dành cho tình nhân. Trong lúc anh ta đang chờ đồ ăn thì cô lại bàn ngồi trước, rút di động lên lướt gọi cho Mạnh Quân. Nhưng không đợi anh bắt máy thì Vương Đạt đã đi đến:

-Em gọi cho ai thế?

-Dạ không, có tin nhắn rác gửi đến thôi ạ.-Linh Đan nhấn nhó nhét điện thoại vào túi.

Vương Đạt không nói gì, bày thức ăn trên bàn. Không khí im lặng bắt đầu bao trùm hai người. Linh Đan căng thẳng, cầm cùi ăn không thém ngừng đầu lên. Vương Đạt nhìn cô hồi lâu, thấy cô không hề có ý định mở miệng, nhú mày tỏ vẻ không hài lòng.

-Mạnh Quân đâu rồi? Sao ngày lễ lại để em lang thang ngoài đường một mình?

-Anh ấy bận việc, em không muốn ở nhà nên ra ngoài dạo chút xíu.

-Bận bận gì chứ? Dù sao để vợ ở nhà một mình là không được.-Vương Đạt khó chịu nói, bộ dáng hết sức chính nghĩa.

Linh Đan muốn biện hộ cho Mạnh Quân, chợt nhớ ra cô cũng đang giận anh vì dám bỏ rơi mình, lại cúi đầu ăn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Vương Đạt sau đó tiếp tục tươi cười hỏi Linh Đan mấy vấn đề linh tinh khác, ví dụ như môn học, sở thích,... Cô kiên nhẫn trả lời từng câu một, nhưng thái độ rất qua loa sơ sài, có thể thấy rõ cô không quá cao hứng. Phần lớn thời gian Linh Đan đều trầm mặc nhai cánh gà, ngẫu nhiên sẽ ngừng đầu nhìn Vương Đạt đầy tò mò.

Người này rốt cuộc muốn gì? Rõ ràng giữa hai người đâu có quan hệ đặc biệt, cùng lắm chỉ là sếp lớn và vợ của nhân viên thôi, lại càng không phải chỗ bạn bè quen biết. Vì sao anh ta đối xử với cô tốt như vậy, dịu dàng như vậy? Vì sao phải tỏ ra thân thiết như vậy?

Chẳng lẽ bị Hà My đoán đúng? Vương Đạt có ý với cô?

Không thể nào. Làm sao anh ta thích cô được chứ? Chưa bàn đến việc bản thân cô chẳng phải tuyệt sắc mỹ nữ gì, đường đường là Tổng Giám đốc một công ty lớn, điều kiện tốt còn bánh bao thế này, không lý nào anh ta lại coi trọng phụ nữ đã lập gia đình. Thà nói rằng do Mạnh Quân có giá trị lợi dụng nên anh ta mới tìm cách tiếp cận người vợ là cô đây thì còn đáng tin hơn.

-Linh Đan, Linh Đan... Em có đang nghe anh nói không?

Linh Đan giật mình "dạ" to một tiếng, Vương Đạt phì cười:

-Xem em kìa, ăn cũng để dính lên mặt. Như con nít vậy.

Anh ta nói xong, cầm khăn giấy muốn lau giúp, cô hoảng hốt lùi lại phía sau, lưng đập mạnh vào thành ghế. Vương Đạt nhú mày, ngữ điệu có chút thất vọng:

-Em sao phải kích động như thế?

Linh Đan ái ngại cười trừ, hiển nhiên cũng ý thức được phản ứng của mình có phần thái quá.

-Anh Vương này, vì cái gì anh lại đối xử tốt với em như vậy? Không phải em phạt ý, nhưng mà dù sao em cũng đã có chồng rồi, người ngoài nhìn vào không tốt lắm, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh nữa.

-Em sợ gì chứ? Chúng ta rất trong sáng, đâu có làm chuyện gì mờ ám. Cần gì lo lắng mấy lời đồn vô căn cứ đó? Hơn nữa, ai dám đàm tiếu chúng ta?

Sao lại không dám đàm tiếu? Anh nghĩ anh là ai chứ?

-Linh Đan, chẳng lẽ đã có gia đình rồi thì không được quyền có bạn khác giới à? Đây là thứ định lý gì vậy? Hay do chồng em quản lý vợ quá nghiêm khắc?

-Không phải do Mạnh Quân. Nhưng em cảm thấy rất không tự nhiên, anh..

-Anh muốn làm bạn với em, chỉ vậy thôi. Đừng nghĩ nhiều, được không? Còn nữa, đừng cứng nhắc như vậy. Mạnh Quân mới là cấp dưới của anh chứ đâu phải em. Thoải mái chút đi.

Linh Đan không biết phải nói gì nữa. Vương Đạt luôn cho cô một thứ áp lực vô hình mỗi khi đến gần, có thể vì lý do thân phận, cũng có thể do bối cảnh gia đình hoành tráng của anh ta. Quả thật cô không thể ngồi bên cạnh trò chuyện với anh ta như hai người bạn bình thường được.

Linh Đan chấp nhận đối xử lịch sự với Vương Đạt, nguyên nhân chủ yếu vì anh ta là sếp lớn của Mạnh Quân, nếu không chắc cô đã đập ghế bỏ về từ đời nào rồi.

Vương Đạt đang muốn nói gì đó, đột nhiên di động trong túi reo lên. Anh ta hướng cô mỉm cười tỏ ý xin lỗi, rút di động ra, nhúu mày nhìn màn hình. Cuộc gọi này hình như rất quan trọng, sau khi cân nhắc một lúc thì Vương Đạt đứng lên ra ngoài nghe máy.

Đúng lúc đó di động của Linh Đan cũng rung liên hồi, tin nhắn gửi đến:

"Vừa nãy anh bận. Em gọi có chuyện gì thế?"

Linh Đan lẳng lặng liếc Vương Đạt một cái, như vớ được bè gỗ vội vàng nhấn lại cho Mạnh Quân:

"Giám đốc của anh liệu có mang em đi bán không? ~"

Rất nhanh anh liền trả lời:

"Em đang ở cùng Vương Đạt?"

"Đi trên đường thì gặp. Em đang đi ăn với anh ta. Cảm thấy thật áp lực. Em phải làm gì đây? Help me, pleaseee..."

Linh Đan nắm chặt di động, yên tĩnh chờ hồi đáp, không nghĩ tới anh không trả lời mà trực tiếp gọi đến. Cô vừa ấn nút nghe, anh liền hỏi ngay:

-Em đang ở chỗ nào?

Linh Đan báo địa chỉ cho anh, Mạnh Quân nghe xong chỉ bảo cô ở đó chờ rồi vội vã cúp máy. Vương Đạt vừa lúc xong việc, quay trở lại bàn. Anh ta nhìn cô, cất giọng trêu chọc:

-Sao nãy giờ lại không ăn thêm được tí nào? Chẳng lẽ muốn đợi anh hả? Không có anh ăn không ngon?

Linh Đan cười cười đáp lại, vô cùng miễn cưỡng.

-Đùa em chút thôi mà. Không cần bày ra vẻ mặt khó coi như thế.-Vương Đạt thở dài, nhẹ giọng bảo cô ăn tiếp.

Trước đó đã ăn sáng rất no, cho nên Linh Đan giải quyết xong một cái cánh gà thì ngưng, không thể nào nuốt thêm nữa, cúi đầu nghịch nhẫn cười trên tay. Vương Đạt gần như rất ít đụng đến dao nĩa, chỉ ngồi chăm chú nhìn cô, khiến Linh Đan đã vốn áp lực lại càng thêm áp lực.

Vương Đạt liếc qua những thứ trên bàn, mỉm cười hỏi:

-Không ăn nữa hả?

Linh Đan thành thật gật đầu, ánh mắt chỉ dừng trên gương mặt Vương Đạt vài giây liền vội vã chuyển sang hướng khác.

-Anh muốn mời em xem phim liệu có được không?

Linh Đan cắn môi lắc đầu:

-Dạ thôi, lát nữa em có hẹn rồi.

-Có hẹn? Nếu đã hẹn thì tại sao em phải đi dạo phố một mình?

-Đó là sở thích của em thôi.-cô hơi khó chịu trả lời.

Vương Đạt mặt không đổi sắc nhìn cô, thản nhiên nói:

-Em đang trốn tránh. Lẽ nào em không muốn đi với anh?

Linh Đan khẽ đảo mắt, nhìn mảnh khăn giấy trắng tinh đang cầm trên tay, lặng lẽ vò nát. Giống như đã hạ quyết tâm, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt nghiêm túc:

-Anh Vương, anh thật sự muốn làm bạn với em sao?

Vương Đạt mỉm cười, giống như một đứa trẻ đơn thuần vô hại, thế nhưng không khí xung quanh lại làm cho người ta hít thở không thông.

-Dĩ nhiên anh muốn làm bạn với em rồi. Nếu không thì sao anh lại muốn rủ em đi chơi?

-Theo em biết, khi con trai muốn mời một cô gái đi chơi thì ngoài khả năng hai người là bạn bè thân thiết ra, còn có một khả năng khác, chính là anh ta đang theo đuổi cô gái đó.

Linh Đan liếc nhanh Vương Đạt một cái, vội vàng nói thêm:

-Anh Vương, hy vọng là em đã suy nghĩ quá nhiều.

Linh Đan cố gắng giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta, hai bàn tay đặt dưới bàn căng thẳng xoắn xít vào nhau. Cô không muốn tiếp tục mập mờ như thế này nữa, không muốn sau này Vương Đạt sẽ tiếp tục làm phiền mình. Chỉ có trực tiếp nói thẳng ra ngay từ đầu mới chấm dứt được hoàn toàn.

Vương Đạt lại nở nụ cười, lần này là một nụ cười đầy ý vị, khiến cho Linh Đan cảm giác như anh ta sắp sửa ngã bài.

-Em không nghĩ sai đâu. Anh không chỉ muốn làm bạn với em... Anh còn muốn...-anh ta đột ngột ghé sát vào cô-...làm người yêu của em

Linh Đan yên lặng thở dốc một hơi, suy nghĩ trong đầu loạn chuyển. Về mặt anh ta không hề giống như đang đùa giỡn. Cô ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi:

-Anh đùa thôi phải không?

Vương Đạt khẽ lắc đầu, đặt tay lên vai cô dịu dàng nói:

-Anh rất nghiêm túc. Linh Đan, anh thật sự thích em.

Linh Đan cắn môi, không biết nên nói gì trong tình huống này. Không ngờ con nhỏ Hà My miệng quạ đó lại đoán trúng. Anh ta thật sự có tình ý với cô. Tuy trong đầu Linh Đan cũng có loại suy nghĩ này, nhưng nghe chính miệng Vương Đạt nói ra vẫn thấy khó tin. Cô thì có gì tốt đâu? Nhan sắc bình thường, tính cách chẳng nổi trội khác người, mà còn đã có gia đình nữa chứ. Vì cớ gì Vương Đạt lại thích cô được?

-Anh Vương, em đã kết hôn rồi.-Linh Đan chỉ thốt ra được mỗi câu này.

Vương Đạt chống cằm nhìn cô. Ánh mắt sâu thẳm đó khiến Linh Đan không thể đoán được người trước mặt mình đang nghĩ gì.

-Anh dĩ nhiên biết em đã kết hôn. Đám cưới của hai người anh có đến dự.

-Vậy sao anh còn...

Linh Đan chưa kịp nói hết thì đã bị anh ta cắt đứt:

-Anh không quan tâm em như thế nào, cho dù em đã có con đi nữa, anh vẫn thích em. Linh Đan biết không? Em thật sự rất xinh đẹp, anh không thể không thích em được.

-Anh Vương, tình cảm vợ chồng em rất ổn định, em không mong có bất cứ vấn đề gì làm ảnh hưởng đến tụi em. Trên đời này con gái không thiếu, anh đâu cần phải hạ mình thích người như em. Hơn nữa, gia cảnh anh tốt như thế, chắc chắn không thể nào chấp nhận em.

Vương Đạt im lặng không nói gì chờ cô tiếp tục, Linh Đan nhìn anh ta, hết sức chân thành bảo:

-Chuyện tình Lọ Lem - Hoàng Tử đã không còn thích hợp với em nữa. Hiện tại em chỉ mong có thể cùng với Mạnh Quân sống thật tốt. Xin anh đừng nhắc đến vấn đề này nữa, xem như chưa từng có chuyện gì đi. Nếu anh muốn làm bạn bè, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè.

-Chuyện cần nói anh cũng đã nói hết cả rồi, làm sao xem như chưa từng có chuyện gì được. Nghe này, anh muốn em biết, anh không hề để ý mấy thứ phức tạp kia. Gia cảnh gì đó, Hoàng Tử gì đó, anh đều không quan tâm. Em bảo anh cố chấp cũng được. Nhưng đừng vội cự tuyệt anh, ít nhất hãy cho anh một cơ hội, được chứ?

Linh Đan không lên tiếng nữa. Con người này quá phức tạp. Lời của anh ta không biết giả hay thật, nhưng rõ ràng luôn khiến cô cảm thấy lo sợ và áp lực. Thời đi học Linh Đan cũng không phải chưa được người ta tỏ tình bao giờ, nhưng đây là lần đầu tiên cô rơi vào một trường hợp khó xử như thế này. Đối tượng lại chính là sếp lớn của chồng mình. Cô không thể không chừa cho anh ta mặt mũi. Nhưng nếu cô quá nhẹ nhàng thì anh ta lại không nghe.

Phải làm gì đây? Chuyện này mà giải quyết không tốt có khi sẽ làm ảnh hưởng đến Mạnh Quân. Không thể chắc chắn rằng Vương Đạt sẽ không trút giận lên người anh ấy.

.....

-Vợ à, anh tới rồi đây.-Mạnh Quân vừa vào trong tiệm liền hét lớn khiến không ít người đang ăn quay lại xem, tuy thế anh vẫn không hề để ý đến ai mà tiếp tục la lên-Em ngồi chỗ nào thế?

Từ lúc nghe thấy giọng nói kia trong lòng Linh Đan đã yên tâm hẳn, sự lo lắng đã vơi hơn phân nửa. Cô đứng hẳn dậy vẫy tay loạn xạ, cũng bắt chước anh hét lên:

-Anh Quân, em ở bên này nè.

Mạnh Quân nhanh chóng bước tới vịn vai cô lại, trêu chọc:

-Được rồi, em đừng có lo nhoi như khi nữa. Mọi người đều đang nhìn.

Linh Đan bĩu môi khinh bỉ, Mạnh Quân kéo tay cô, hơi nháy mắt ra hiệu:

-Mau đi thôi. Anh Minh chờ chúng ta này giờ đó. Tổng Giám Đốc, chúng tôi có hẹn với bạn rồi, phải đi trước đây. Gặp anh sau.

-Nhanh lên anh. Kéo anh ấy chờ lâu lại bỏ về như lần trước nữa đấy.-Linh Đan cũng rất phối hợp diễn xuất, không dám nhìn đến Vương Đạt, chẳng biết anh ta có tức giận hay không.

Cô vừa mới yên vị trên xe, anh đã hỏi ngay:

-Nghe lời anh, sau này em đừng nên tiếp xúc quá nhiều với Vương Đạt, anh ta chẳng phải người tốt lành gì đâu.

-Em biết rồi.-cô ngoan ngoãn đáp. Thật ra không cần anh phải nói, cô cũng chẳng mong gặp lại Vương Đạt thêm lần nào nữa.

-À mà lúc này anh ta đã nói gì với em vậy?

Đáng lẽ chẳng cần phải kể cho anh làm gì, vì đây là chuyện riêng tư của cô. Nhưng Linh Đan lại tò mò muốn biết anh sẽ phản ứng như thế nào.

-Tổng Giám Đốc của anh vừa mới tỏ tình với em đó. Thật không ngờ nha. Chứng tỏ em cũng có mị lực đấy chứ?

Cô không thể thấy được Mạnh Quân gắt gao siết chặt lấy tay cầm, anh chậm rãi hít sâu, sau đó chậm rãi trả lời:

-Tự tin nhì. Có khi anh ta chán mấy nàng chân dài rồi nên mới muốn đổi khẩu vị, tìm mấy cô bé vị thành niên chưa phát triển hết cũng nên.

-Anh Quân, em đã lớn rồi mà. Em đã qua sinh nhật 18 tuổi.-Mạnh Quân chết tiệt, anh phải lấy việc chọc ghẹo cô làm niềm vui mới được à?

-Lớn hay chưa, đã phát triển hết hay chưa không thể dựa vào số tuổi để định đoạt.-anh thản nhiên nói.-Diễn hình là em.

-Mạnh Quân....! Anh thật đáng ghét...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Xe chạy được khá lâu, Linh Đan lúc này mới chợt nhớ ra một chuyện, nháy mắt hỏi anh:

-Em tưởng anh đang hẹn với bạn chứ?

-Em còn hỏi? Nếu không phải lo lắng cho đứa ngốc này thì anh có cần vất vả chạy về không? Vừa mới ngồi một lát đã đòi đi, hại bọn nó đều nghĩ anh sợ vợ.

Linh Đan nghe tới hai chữ "sợ vợ" liền cười không ngừng. Mạnh Quân cau mày, lạnh nhạt hỏi:

-Em hình như rất vui thì phải? Tin anh ném em lại rồi đi chơi tiếp không? Để xem lúc đó ai sợ ai?

Linh Đan càng cười vui vẻ hơn, giang hai tay ôm chặt lấy hông Mạnh Quân:

-Không sợ. Em biết anh sẽ không nở đâu.

Mạnh Quân quả thật không làm như vậy. Linh Đan ngồi trên xe hát nghêu ngao một hồi vẫn chưa bị tống cổ, bỗng nhận thấy Mạnh Quân dừng xe trước cửa hàng bán tết hai người thường ăn sau đó xuống xe dắt cô vào trong. Cô vội hỏi:

-Ừa, mình đến đây chi vậy anh?

-Dĩ nhiên để ăn rồi. Chẳng lẽ đến đi dạo?

Linh Đan lặng lẽ xoa cái bụng căng tròn của mình, buồn rầu nói:

-Nhưng mà em ăn no lắm rồi. Không nhét được thêm thứ gì đâu.-Dù cho có là món khoái khẩu cũng không thể nào nuốt nổi nữa.

-Em thì no chứ anh đang đói meo đây. Lúc này chỉ mới uống ly nước, có ăn được gì đâu.

Mạnh Quân kéo cô ngồi vào ghế. Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang thực đơn. Sau khi xem lướt qua, Mạnh Quân thân nhiên gọi vài món, toàn những món Linh Đan thích nhất. Thấy cô cắn môi căm tức nhìn mình, anh liền tốt bụng gọi cho cô ly nước cam.

-Anh... Anh đang cố ý chinh em phải không?-cô tức giận quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn tên đáng ghét này nữa.

Mạnh Quân xoa đầu cô, phì cười:

-Nào có. Anh chỉ đang gọi đồ ăn thôi.

-Rõ ràng anh đang chinh em mà. Biết em không thể ăn nổi nữa còn gọi hết mấy thứ em thích nhất. Anh dám trêu em.-cô vốn dĩ không thích ăn gà rán. Cô muốn ăn bít tết! Cô muốn ăn bít tết a!

-Được được. Đúng vậy. Anh thừa nhận anh đang trả thù em đó. Ai bảo em đi ăn với Vương Đạt làm gì?

Linh Đan giống như nghĩ tới điều gì đó, háng giọng:

-Anh Quân, anh ghen sao?

Mạnh Quân hơi ngừng lại một chút, sau đó làm ra vẻ thoải mái đáp:

-Không. Anh chỉ tức vì đang họp mặt bạn thì bị gọi đi thôi.

-Anh nếu thừa nhận mình ghen thì sẽ chết sao?

-Không. Nhưng vấn đề là... Có gì em phải bắt anh nói rằng mình ghen. Lẽ nào... em thích anh rồi hả? Phải không?-Mạnh Quân đột ngột ghé sát vào mặt Linh Đan.

Linh Đan không lường trước được sẽ bị anh bẻ ngược trở lại, nhất thời bối rối không biết nói gì. Còn anh cứ trưng ra vẻ mặt đắc ý chờ cô trả lời. Trong lúc Linh Đan đang quần bách thì nhân viên phục vụ kịp thời mang thức ăn ra, vô tình giải vây cho cô.

-Đợi anh ăn xong rồi xử em sau.-anh chỉ bỏ lại câu đó rồi cắm cúi ăn, lờ đi ánh mắt ủy khuất của người nào đó.

Sau khi ăn xong thì hai người về nhà. Linh Đan liền leo lên ghế sofa nằm xem phim. Cô rất mê bộ phim này, bữa nào cũng phải xem, ngày lễ cũng không ngoại lệ, nếu không sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Mạnh Quân thấy vậy cũng chỉ biết lác đầu thờ dài, vào phòng tắm rửa thay quần áo.

Đang lúc kịch tính thì cô bỗng nghe anh gọi:

-Linh Đan, em lấy chai dầu gội mới giúp anh.

Cô ngoan ngoãn "ạ" một tiếng, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, vẫn không ngừng ngoái đầu lại nhìn ti vi, suýt tí nữa đụng đầu vào tường.

-Thấy chưa? Anh để ở trong tủ ngăn thứ hai đó.-Mạnh Quân lo cô không tìm được, lên tiếng nhắc nhở.

-Đấy rồi. Em mang vào ngay.-cô hét lớn, nhanh chóng chạy ra.

Mạnh Quân mở hé cửa, chỉ để lộ khuôn mặt ra ngoài chờ cô mang chai dầu gội tới. Linh Đan chân vẫn không ngừng bước, nhưng mắt cứ dán vào ti vi. Kết quả lúc đến gần phòng tắm cô vấp phải thảm lót chân, cả người đổ ập về phía trước, tông thẳng vô cánh cửa. Lực quá mạnh làm cửa bật vào trong, đập trúng vai và mặt anh. Mạnh Quân đầu văng mất hoa theo quán tính lùi lại vài bước, tiếp đó bị một "tảng thịt lớn" va vào người.

Đầu óc của cô chậm chạp chưa nắm được tình hình, chỉ cảm giác một cơn đau nhói ở đầu, khi mở mắt ra đã thấy mặt mình đang "gõ" trên bụng anh. Linh Đan hoảng hốt hét lên một tiếng, lập tức tránh ra xa như tránh ruồi bọ, dùng hai tay che mắt lại.

-Anh... anh... anh không biết xấu hổ! Sao lại không mặc quần áo hả?

Mạnh Quân hết sức bất mãn trừng cô, loay hoay tìm khăn lớn:

-Em có thấy ai đi tắm mặc quần áo không hả? La hét cái gì? Anh mới là người thiệt thòi đây. Tự đứng khi không xông vào, em muốn xem gì trong này?

-Không cần biết. Anh mau mặc đồ vào đi. Hồng hết mắt em rồi nè.

Mạnh Quân cũng vô cùng ngượng ngùng, khuôn mặt đã đỏ ửng cả lên, bất quá anh vẫn cố gắng giữ cho giọng nói của mình nghe thật bình bình:

-Xem cũng đã xem rồi, sờ cũng đã sờ rồi còn chê ông chê ọ. Anh chưa bắt em chịu trách nhiệm đâu đấy.

Mạnh Quân lăm bắm trong miệng đều bị Linh Đan nghe thấy được. Cô nhất thời tức giận, buông tay đang che mắt ra, để lộ khuôn mặt đỏ bừng của mình:

-Anh làm như em thêm muốn lăm vậy? Sao từ nãy đến giờ cứ đứng đó mà không mặc quần áo vào đi. Anh âm mưu có tình dụ dỗ em thì có. Bắt em chịu trách nhiệm hả? Không dễ đâu.

Ánh mắt cô vô tình đảo qua cơ thể của anh, nhìn thấy sáu múi rõ ràng săn chắc, bất giác nuốt nước miếng. Mạnh Quân có chút không được tự nhiên giữ chặt khăn tắm quấn xung quanh eo mình, áp úng:

-Em. Còn nói em không thêm muốn cơ thể của anh... Thế sao nãy giờ không ra ngoài đi mà cứ đứng trong này lưu luyến mãi vậy...

-Em...

Linh Đan á khẩu. Đúng vậy! Cô đứng ở đây làm gì? Đáng lẽ trường hợp này phải nhanh chóng xin lỗi rồi chuồn ra ngoài chứ?

Cô mang khuôn mặt đỏ như gấc ra khỏi phòng tắm, ảo não giúp anh đóng cửa lại. Nghĩ tới vừa rồi mặt dày nhìn cơ thể người ta không chớp mắt, Linh Đan bực bội lấy gối che mặt. Minh quả nhiên là sắc nữ a! Sắc nữ! Sắc nữ...

Linh Đan cứ thế giầy vò gối ôm trong tay, đợi đến khi Mạnh Quân ra ngoài thì cô đã nằm trên ghế thiu thiu ngủ mất. Phim cũng đã hết, trên màn hình đang chiếu quảng cáo xe hơi gì đó. Anh sợ làm ồn đến cô, nhẹ tay nhẹ chân đi đến tắt ti vi rồi vào phòng lấy mền đắp cho cô. Không biết đang mơ thấy gì mà Linh Đan bỗng nhiên tủm tỉm cười, lòng anh khẽ động, định thorn một cái lên má cô. Nào ngờ vừa mới cúi xuống, di động trong phòng lại réo ầm ỹ. Mạnh Quân hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng vào phòng nghe máy.

-Sao đây Mạnh Quân? Về nhà ngủ với vợ luôn rồi à?-giọng nói sang sảng của thằng bạn từ đầu bên kia truyền tới.

Mạnh Quân không thêm để ý tới những lời dư thừa của anh ta, trực tiếp vô vấn đề chính:

-Chuyện đó bàn thế nào rồi?

-Có mỗi hai người bọn tao thì bàn thế nào đây? Quan trọng là mày đó. Để tao gửi lại bản kế hoạch, mày xem có chỗ nào không ổn không?

-OK.-Mạnh Quân mở máy tính, mở hộp thư kiểm tra.

-Về vấn đề đặt "trụ sở" ở đâu ấy, tao với thằng Hà có ý kiến khác nhau. Mày nghe xem cái nào thiết thực hơn này... Còn nữa, mày tính chuyện nghỉ việc sao rồi?

Mạnh Quân vừa nhìn bản kế hoạch vừa nói:

-Ngày mai nộp đơn từ chức, theo quy định thì trong vòng hai tháng mới được xét cho nghỉ việc.

-Không luyến tiếc gì sao? Biết bao nhiêu người muốn vào công ty đó còn không được. Mày thì đòi xin ra. Lỡ như lần này tụi mình thất bại...

Anh mất kiên nhẫn cắt ngang:

-Không thử sao biết. Mày cứ vậy. Chưa gì đã lo này lo nọ. Tao mất việc còn chưa lo nữa là. Bao nhiêu năm tính vẫn thế. Đợi bao lâu mới có cơ hội này, chẳng lẽ mày muốn lùi bước?

-Thì không... Nhưng... Ê, bữa nào gặp bàn tiếp nha. Bạn gái tao gọi rồi.

-.....-Anh còn chưa kịp nói gì thì đối phương đã biến mất.

.....

Linh Đan ngủ tới chiều mới bò dậy. Cô dụi mắt, thấy anh đang đứng ở một bên nghe điện thoại.

-Linh Đan, mẹ anh kêu lát nữa qua bên đó ăn tối.

-Dạ được.

Mạnh Quân nói xong liền vào phòng, loay hoay dọn dẹp cái gì đó. Linh Đan nằm trên ghế ngơ ngác hồi lâu mới vào phòng tắm rửa mặt. Không hiểu sao đột nhiên nhớ tới vụ "tai nạn" lúc trưa, hai má cô lại nóng lên, vội vàng hắt nước hạ nhiệt.

Điện thoại bàn ở phòng khách đổ chuông liên hồi, Linh Đan lau mặt sạch sẽ liền nhào ra nghe. Chắc hẳn là ba mẹ cô gọi đến. Quả nhiên không sai.

Mấy ngày trước ba mẹ cô đã xách ba lô tham gia tour du lịch châu Âu trong vòng 7 ngày 6 đêm, phải mấy bữa nữa mới về. Mẹ trước kia say xe rất dữ, ít dám đi chơi xa, thế nên đối với chuyến đi lần này mẹ vô cùng mong đợi. Cũng may mẹ đi máy bay không có vấn đề gì.

Mẹ cô chỉ nói đơn giản tình hình của mình, dặn dò cô vài câu rồi tạm biệt, từ đầu đến cuối Linh Đan vẫn chưa được nghe giọng của ba. Mẹ bảo ba đang đi xếp hàng mua thức ăn, mẹ ở không buồn chán nên mới gọi cho cô, ông mua xong trở lại thì bà cũng tắt.

Linh Đan bất mãn trừng mắt nhìn điện thoại gần nửa ngày, bất lực ngã trên ghế. Đây là lần đầu tiên cô đón Giáng Sinh không có ba mẹ bên cạnh đó.

Lúc hai người qua nhà ba mẹ Mạnh Quân, ông nội và ba của anh đang ngồi đánh cờ, còn mẹ anh đang ngồi xem ti vi. Ông nội nhìn thấy cô thì rất vui, kéo tay cô liên tục hỏi han này nọ. Thoạt nhìn ông khỏe mạnh và có sinh khí hơn dạo trước rất nhiều.

Chó cưng Lucky yên vị trên đùi của Linh Đan, để cho cô tùy tiện vuốt ve bộ lông mềm mại của mình, hai mắt lim dim có vẻ dễ chịu. Linh Đan bật cười, so với lần trước "cô nàng" này hình như nặng lên không ít.

-Em con đâu rồi mẹ?-Mạnh Quân bỗng hỏi.

-Thằng Huy hả? Nó đi với bạn rồi. Bạn rộn hoạt động nghiên cứu gì đó. Thiệt tình! Ngày lễ mà chẳng chịu ở yên.-Bà Huỳnh lắc đầu than thở, Mạnh Quân cũng lộ vẻ tiếc nuối.

Mới ngồi chơi một lát cư nhiên lại có thêm một vị khách đến thăm, Diễm Phương, em họ của Mạnh Quân. Đã lâu rồi Linh Đan chưa gặp mặt cô ấy, sắp quên mất có nhân vật này tồn tại.

-Con chào dì, chào dượng, chào ông. Con có đem quà sang cho mọi người đây.-Diễm Phương ôm một đồng túi bước vào, Mạnh Quân phải đi theo trợ giúp.-Ừa, chị dâu, chị cũng ở đây à? Thật hay quá! Em cũng mua quà cho chị nè.

Diễm Phương ném hết đồ xuống ghế, khẽ xoa đầu Lucky, rồi bắt đầu chia:

-Nhân sâm, chè xanh, thuốc bổ này đều của ông hết. Ông cứ từ từ dùng nha. Hết thì báo con, con sẽ mua thêm cho.

Ông nội cười cười nhận lấy, hơi quở trách:

-Con bé này, mua nhiều thế làm gì? Ông nhận cũng ngại.

-Đã bảo ông đừng ngại mà. Con xem ông giống như ông nội của con, chăm lo sức khỏe của ông là chuyện con nên làm.

Diễm Phương kì thực không phải cháu ruột của ông nội. Cô ấy là em họ bên ngoại của Mạnh Quân, mẹ cô ấy chính là em gái của mẹ anh. Thế nhưng lúc nhỏ, vì nhà khá gần, Diễm Phương thích sang bên đây chơi với Mạnh Quân, nên cũng rất thân với ông nội. Đến khi 7 tuổi theo gia đình chuyển đi nơi khác thì Diễm Phương mới không gặp mặt ông thường xuyên nữa, nhưng lâu lâu vẫn hay gọi điện hỏi thăm.

Cô gái này quả thật rất tốt. Xinh đẹp, năng động, nhiệt tình (có khi nhiệt tình quá mức), lại khéo nói chuyện, chộc cho mọi người đều vui vẻ.

-Chị dâu!

Linh Đan run rẩy cong khoé miệng, vẫn chưa thể quen với việc bị một người lớn hơn mình hai tuổi gọi bằng "chị dâu". Nghe cứ thấy ngượng ngượng thế nào ấy.

-Em mua cho chị hộp trang điểm này. Chị thích không?

Diễm Phương nhanh nhẩu lôi cái hộp từ trong túi giấy ra, đặt lên đùi cô. Chất gỗ sáng bóng, thoang thoang thứ mùi hương dễ chịu. Cô chậm chậm mở ra xem thử, bên trong nhiều ngăn nhỏ, 3 tầng kích thước hài hòa, các thứ phấn son dùng để trang điểm đều đủ cả.

-Chị thích không?

-Thích. Nhưng...

-Vậy thì cứ nhận đi. Đừng lo lắng giá cả. Dù sao cũng là hàng sale, rẻ lắm.

Linh Đan nghe được là hàng giảm giá liền thở phào, cô thật sự thích món quà này. Trả lại cũng tiếc...

-Vậy cảm ơn em nhiều nhé.

Diễm Phương thật ra là một người "cuồng" mua sắm. Đi trên đường thấy thứ gì hay ho nhất định phải ghé vào nhìn một lát, hàng khuyến mãi, hàng giảm giá thì càng không thể bỏ qua được. Vì vậy mỗi khi đi dạo phố về trên tay cô luôn luôn xách đủ loại túi. Cũng may ba mẹ của Diễm Phương thuộc dạng có của ăn của để (nếu không muốn nói là giàu), không đến nỗi bị cô con gái cưng này làm cho phá sản.

Trời dần tối. Bà Huỳnh muốn vào trong bếp nấu ăn, Linh Đan tự giác đi theo. Mà đại tiểu thư mười đầu ngón tay chưa từng dính nước Diễm Phương cũng ồ ào muốn giúp đỡ, kết quả càng giúp càng loạn, cuối cùng bị đuổi lên.

-Con mời mọi người xuống đây ăn cơm. Để mẹ làm tiếp.-sau khi gần sắp xếp xong bàn ăn, bà Huỳnh quay sang bảo Linh Đan.

Linh Đan vào phòng khách, ba chồng và ông nội vẫn đang nhập tâm đánh cờ, không thấy Mạnh Quân, mà Diễm Phương cũng chẳng biết ở đâu. Cô chỉ đành mời hai người xuống ăn cơm rồi lên phòng cũ của Mạnh Quân trên lầu tìm anh.

Trong phòng có tiếng nói, anh hẳn đang ở bên trong. Cửa không đóng kín, chừa ra khe hở khá lớn. Cô híp mắt nhìn qua khe, thấy Diễm Phương cầm thứ gì đó, thần thần bí bí nhét vào tay Mạnh Quân. Cô hơi nheo mắt lại, cố gắng nhìn kĩ hơn, phát hiện kia là một cái hộp nhỏ nhắn màu đỏ, thường dùng để đựng nhẫn hoặc mấy món trang sức. Cô nhớ lúc mua nhẫn cưới cũng được đựng trong một cái hộp tựa như vậy.

Mạnh Quân mở ra xem, vẻ mặt hài lòng gật đầu. Với góc độ của Linh Đan không thể thấy được thứ bên trong, chỉ nghe anh nói:

-Anh sẽ chuyển tiền cho em sau.

Linh Đan lặng lẽ xuống lầu. Suốt bữa ăn ánh mắt cô vẫn không tự chủ được dừng trên người anh. Mạnh Quân thấy sự khác thường của cô, cũng chẳng hiểu vì sao, hỏi:

-Sao thế?

Cô lắc đầu, tiếp tục ăn. Bà Huỳnh cười cười, chỉ vào món cà ri:

-Ăn thử đi. Cái này Linh Đan tự làm đó, mẹ chỉ đứng kế bên dạy thôi. Lần đầu nấu được như vậy là tốt lắm rồi.

-Thật à?-Mạnh Quân múc một muỗng lớn, dịu dàng nhìn cô-Vậy con hẳn phải ăn nhiều một chút. Đúng không?

Anh thông thả nếm thử, sau đó nhìn về mặt chờ mong của Linh Đan, giọng nói tràn ngập sự ôn nhu:

-Ngon lắm.

Linh Đan nhẹ nhàng thở ra, mặt tựa hồ có chút đỏ.

Những người còn lại thấy cảnh này cũng lặng lẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Ông nội tò mò nhìn anh và cô, bỗng hỏi:

-Hai đứa chừng nào mới cho ông bé cháu nội đây hả?

Linh Đan vừa mới uống xong miếng soup còn chưa kịp nuốt xuống, sực chút nữa đã phun hết ngược trở ra. Mà nghe vậy thì ánh mắt lấp lánh của tất cả những người còn lại đều tập trung trên bụng cô, nhìn đến mức cô muốn nổi da gà. Mạnh Quân cũng bối rối gãi đầu, không được tự nhiên nói:

-Kìa ông. Linh Đan còn nhỏ. Đợi vài năm nữa hẳn tính.

-Vài năm nữa là khi nào? Nói thử ông xem?

-Thì ít nhất để Linh Đan học xong đã... Bây giờ mang thai việc học sẽ bị cắt ngang giữa chừng.

Linh Đan im lặng nhai com, nhớ lúc trước ông nội của cô cũng đã có lần nhắc đến chủ đề này. Xem ra người già rồi đối với chuyện con cháu luôn gấp gáp như vậy.

Nếu mọi người biết được cô và Mạnh Quân chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, họ không bị tức chết mới lạ.

-Linh Đan, ý con thế nào?-ông quay sang nhìn cô.

-Dạ, con nghĩ hiện tại nên tập trung học trước, đợi mấy năm nữa ra trường rồi tính chuyện có con cũng chưa muộn. Hơn nữa, con vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để làm mẹ ở tuổi này.-Linh Đan nhỏ giọng trả lời.

Bà Huỳnh vốn là người khá tâm lý, nghĩ nghĩ rồi lên tiếng:

-Đúng đó ba. Con bé còn nhỏ lắm. Tạm thời chúng ta đừng nhắc tới vấn đề này nữa.

Ông cụ thở dài:

-Không nhắc thì không nhắc. Ông đâu phải muốn ép uống mấy đứa. Nhưng ông già rồi, chả biết sống thêm bao lâu nữa. Liệu chờ được đến ngày bé cháu không?

Mạnh Quân cười hề hề, gấp thức ăn cho ông:

-Ông nội đừng lo. Ông khỏe vậy, ít nhất phải sống với tụi con hơn vài chục năm nữa.

-Phải phải. Ông mỗi ngày cứ uống nhân sâm với trà của con mang qua đi. Đảm bảo ông sẽ khỏe mạnh hệt như thanh niên mười tám.-Diễm Phương hí hả chen vào.

Bữa tối bình yên tốt đẹp trôi qua. Diễm Phương vừa ăn xong đã bị ba mẹ cô ấy gọi về. Ông nội thấy hơi mệt liền vào trong phòng nghỉ sớm, vẫn không quên dặn dò cô vài câu, còn Mạnh Quân ngồi lại phòng khách với ba bàn chuyện công việc.

Linh Đan mang về mặt thất thần chậm chạp rửa đồng bát đĩa, suy nghĩ đã bay đến tận phương nào. Không biết cái hộp lúc này Diễm Phương đưa cho Mạnh Quân là gì nhỉ? Quà sao? Anh tính tặng cho ai chứ? Có phải cô không? Hay tặng người khác?

Chẳng lẽ là tặng cho người khác thật sao?

Mạnh Quân chờ mãi không thấy cô liền xuống bếp tìm. Linh Đan vẫn đang ngăn người đứng bên bồn rửa, chén bát đều đã rửa sạch sẽ úp lên kệ. Không biết cô đang suy tư điều gì mà nhập tâm đến vậy? Mạnh Quân chân chừ một lát, sau đó tiến đến gần, khẽ sát bên tai cô hỏi nhỏ:

-Đang nghĩ gì thế?

Linh Đan giật nảy mình, nhìn thấy anh mới thở phào, ừ ừ nói:

-Ra là anh. Làm em sợ hết hồn.

-Anh đợi hoài không thấy em lên nhà nên đi tìm. Xong xuôi rồi phải không? Về thôi.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, không khống chế được tiếp tục suy nghĩ vẫn vơ. Bây giờ mới hơn 7 giờ, anh về sớm như thế, chỉ đơn thuần vì muốn nghỉ ngơi hay do anh còn hẹn với ai khác? Liệu anh có đi hẹn hò cùng một cô gái nào đó không? Chiếc hộp lúc này chẳng lẽ để tặng cho cô ta?

Nhưng cô chưa từng nghe Mạnh Quân nói gì về việc này cả. Dù không phải vợ chồng thật sự, nhưng dựa vào mối quan hệ thân thiết giữa hai người, ít nhất anh cũng phải báo trước với cô một tiếng, ít nhất cũng phải cho cô biết đối tượng của anh là ai, nghề nghiệp tuổi tác thế nào chứ?

Cơ mà...

Nghĩ kĩ lại thì hình như anh vốn chẳng có cái nghĩa vụ đấy. Anh muốn yêu ai là quyền của anh. Cô không có quyền ngăn cản.

Chỉ là... sao cô lại thấy lòng nặng nề như vậy?

-Xem em kìa, thất thần nữa rồi. Em bị gì thế? Lúc chiều vẫn còn bình thường lắm mà.

Cô cúi đầu lí nhí:

- Xin lỗi.

- Không cần xin lỗi. Nói anh nghe, chuyện gì xảy ra?

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nói. Mạnh Quân không còn cách nào, chào tạm biệt ba mẹ rồi dẫn cô về. Bà Huỳnh gói một ít món ăn còn thừa lại lúc nãy đưa cho hai người, bảo tối khuya có đói thì ăn.

- Thường thường vào Giáng Sinh em hay đi đâu? - anh bỗng nhiên hỏi cô.

- Không đi đâu hết. Em ở nhà ăn cơm với ba mẹ. Gia đình em không có Đạo nên chỉ qua bên nhà thờ xem một chút rồi về, không cần dự lễ.

- Bây giờ muốn đi chơi không? Anh chờ em đi.

- Đi với ai ạ? - Linh Đan nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ anh muốn giới thiệu với cô "người ấy" của anh? Không được! Cô còn chưa chấn bị tâm lý.

Mạnh Quân không thể nào biết được những rối rắm trong lòng cô, thần nhiên trả lời:

- Thì chỉ hai chúng ta thôi. Làm gì còn ai nữa?

Linh Đan thoáng cái tươi cười như hoa, liên tục gật đầu, mới nhớ ra cô ngồi phía sau anh sẽ không nhìn thấy được. Cô ôm chặt hông của anh rướn người lên:

- Đi chứ. Nhưng mình đi đâu bây giờ?

Mạnh Quân không trả lời, chỉ tập trung chạy xe, bảo cô ngồi đằng hoàng. Cô bịu môi, nhưng trong lòng lại vui như mở hội. Anh muốn chở cô đi chơi, tức là lát nữa anh không có hẹn với ai nữa đúng không?

Trên đường giăng đèn điện lấp lánh đủ màu, nhìn hoa cả mắt. Những bản nhạc Giáng Sinh bắt hủ vang lên khắp nơi. Người đi đường thật sự rất đông, đông hơn mấy ngày trước nhiều lắm, khó mà chen lọt. Mạnh Quân dứt khoát đem xe đi gửi, sau đó nắm tay cô chậm chậm tản bộ.

Linh Đan nhìn túi áo khoác hơi phồng lên của Mạnh Quân, phân vân không biết có nên hỏi hay không. Nếu không phải quà anh ấy cố ý muốn tặng cho mình thì ngượng lắm. Nhưng cứ chờ đợi như vậy thì sớm muộn gì cô cũng sẽ bị sự tò mò hại chết mất.

- Em sao thế Linh Đan? Từ chiều tới giờ anh thấy em không được bình thường, cứ thấp thòm mãi. Bây giờ chỉ có hai chúng ta, kể anh nghe được không? Chẳng lẽ ba mẹ anh đã nói gì khiến em buồn?

- Không phải đâu. Anh đừng nghĩ nhiều. Em chỉ là có chuyện cần suy nghĩ thôi.

Mạnh Quân khẽ sờ túi, tay chạm đến chiếc hộp, bắt đầu lưỡng lự. Linh Đan đang mất tập trung. Nếu như lúc này lấy ra không được ổn lắm thì phải?

Linh Đan vừa đi vừa mãi mê suy nghĩ, nhất thời không chú ý, cho đến khi bị anh kéo mạnh vào trong lòng ôm chặt lấy cô mới hồi hồn. Một chiếc xe máy xẹt ngang qua hai người, chỉ để lại làn khói đen vương vẩn quần quanh. Khóe miệng cô run rẩy, may mắn anh phản ứng nhanh, nếu không chắc hẳn cô đã tiêu rồi.

- Chạy kiểu gì vậy chứ? Đường đã đông rồi mà còn phóng xe y như bị ma đuổi... - Mạnh Quân nghiêng răng nghiêng lợi lắm lắm, suýt chút nữa Linh Đan của anh đã bị tên đó tông rồi. Tốc độ nhanh thế, nếu thật sự tông vào cô, anh nghĩ cũng không dám nghĩ...

Linh Đan ngược lại chả có tí sợ hãi nào, yên ổn tựa trong ngực anh, cảm thấy thật thỏa mãn. Mạnh Quân cũng không buông tay ra. Anh để cô đi bộ phía trong lề đường, còn anh đi bên ngoài, tay phải nắm chặt vai cô, tựa như một động tác bảo vệ "ngầm".

Đi bộ đã mệt, Linh Đan bắt đầu mèm mề đòi tìm chỗ nghỉ chân. Mạnh Quân suy nghĩ một chút, rồi dắt cô đi tìm quán uống nước.

- Hay là đi quán này đi? Anh từng đến vài lần rồi, thấy cũng hay hay. - Mạnh Quân hồ hởi đề nghị.

Quán cà phê mà anh chọn nằm ở một góc phố thoạt nhìn khá cổ xưa với những bức tường rêu và dây leo chằng chịt rủ xuống đường. Tuy là ngày Giáng Sinh nhưng không khí ở đây tương đối yên tĩnh hơn những nơi khác. Những ngôi nhà cổ kính xung quanh hầu hết đều đóng chặt cửa, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ le lói bên trong, có lẽ họ đã ra ngoài dạo phố, hoặc đi tụ họp với người thân bạn bè.

Kiểu cấu trúc cổ xưa khiến người ta cảm giác như đang chạm đến một thế giới khác vậy. Máy hát đĩa loại cũ vang lên từng bản nhạc nhẹ nhàng êm dịu, có tác dụng giúp thả lỏng tâm trạng và cơ thể vô cùng hiệu quả. Ánh sáng vàng nhạt rải khắp nơi, có chút âm u, có chút u ám tựa như ảo giác. Ở chính giữa là một sân khấu lớn, đặt một cây đàn dương cầm dành cho nghệ sĩ biểu diễn.

Bàn ghế đều làm bằng gỗ, nhìn có vẻ cũ kỹ nhưng kì thật rất chắc chắn. Linh Đan tò mò ngồi xuống, đôi mắt lấp lánh ngó nghiêng ngó dọc khắp nơi đánh giá. Khi đã nhìn đủ, cô quay sang cười tủm tỉm với Mạnh Quân:

- Chỗ này đẹp thật. Anh hay đến đây lắm hả?

- Cũng thỉnh thoảng thôi.

Mùi cà phê thơm nồng quyến rũ lan tỏa mọi góc ngách, kích thích cả vị giác lẫn khứu giác của con người. Linh Đan hít hít mũi, cảm thán:

- Thơm thật...

- Đợi lát nữa em sẽ được uống thử thôi. Bảo đảm ngon hơn nhiều mấy quán gần nhà.

Không lâu sau phục vụ dọn ra hai tách cà phê sữa thơm lừng. Linh Đan nhanh chóng cầm lấy nếm thử, hương vị đậm đà khiến cô thỏa mãn nhắm tịt hai mắt lại. Mạnh Quân thấy tâm trạng Linh Đan dường như đã ổn hơn, xoa đầu cô bảo:

- Bây giờ có thể kể anh nghe được chưa?

- Gì ạ? - cô nhất thời chưa phản ứng kịp.

Mạnh Quân cố tình ngồi sát vào Linh Đan, vươn tay vuốt tóc mái của cô:

- Kể anh nghe. Tại sao lúc này em không vui?

Chần chừ mãi cô mới nhỏ giọng lên tiếng:

- Thật ra cũng chẳng có gì hết. Em chỉ đang tò mò. Anh Quân, em hỏi cái này, anh đừng chê em nhiều chuyện nha.

- Thì em cứ nói ra đi. Có gì phải lo lắng?

Ánh mắt Linh Đan đảo loạn một hồi, có chút giống như đang làm việc xấu:

- Lúc chiều, em đi gọi anh ăn cơm. Ở phòng khách không thấy anh em mới chạy lên phòng tìm. Trùng hợp thấy được anh với Diễm Phương đang nói chuyện...

Mạnh Quân nghĩ tới điều gì, bật cười vỗ trán:

- Nay, không phải em đã thấy cái hộp đó rồi chứ?

- Hình như là vậy ạ. - cô trả lời lấp lửng.

Anh nhẹ nhàng thở ra, nghĩ dù sao cô cũng đã thấy rồi, chẳng cần giấu giếm làm chi nữa. Đem cái hộp thả trên bàn, làm ra vẻ thần bí:

- Thế em thử đoán xem trong đây là gì?

- Đựng trong hộp như này, chắc chắn là đồ trang sức rồi. - cô bĩu môi đáp, khuôn mặt thoáng qua sự khó chịu.

- Không sai. Là đồ trang sức. - Mạnh Quân mỉm cười, thầm nghĩ nét mặt của cô bé này thật thú vị.

- Anh định tặng cho ai thế? - Linh Đan rút cuộc hỏi ra điều mình băn khoăn từ chiều tới giờ.

- Dĩ nhiên mua tặng cho người yêu. - Mạnh Quân nhắc cà phê lên uống một ngụm để lấy tinh thần. Quả nhiên hương vị rất ngon.

Trong bụng Linh Đan bắt đầu lên men, tuy đã nghĩ đến nhưng nghe anh nói ra vẫn cảm thấy vô cùng bức bối. Tại sao anh chưa từng nói gì với cô chứ?

- Người yêu của anh? Ai thế?

- Là người mà anh rất thích. - Mạnh Quân chậm rãi trả lời, mặt hơi ửng đỏ nhưng vì đang ở trạng thái tức giận nên cô hoàn toàn không để ý tới.

- Tên gì? Bao nhiêu tuổi? Nghề nghiệp? Nhà ở đâu? Ba mẹ thế nào? - cô lập tức tuôn ra một tràng.

Mạnh Quân đỏ mặt hỏi. Anh biết, Linh Đan rõ ràng cũng có tình cảm với anh. Nhưng cô nhóc này phản ứng có phần dữ dội thì phải? Y hệt cảnh sát đang hỏi cung... Mà anh là tội phạm đặc biệt.

- Dừng được rồi. Em bình tĩnh đi. Người này em biết đấy. Hơn nữa còn hiểu rõ hơn cả anh.

- Em biết à? Không lẽ...

Linh Đan lại bắt đầu nhớ đến mấy bộ phim thần tượng mình từng xem. Chẳng phải những lúc thế này, nữ chính hỏi nam chính người mà anh ta yêu là ai, nam chính sẽ vòng vo khen tới khen lui một hồi. Nào là người tôi yêu rất xinh đẹp, rất ngây thơ, rất ngốc nghếch, ... gì gì đó, chọc đến khi nữ chính ghen tới đỏ mặt mới cất giọng thâm tình: "Ngốc. Người mà anh đang nói chính là em", và theo sau đó một nụ hôn kiểu Pháp mãnh liệt, hoa đào cùng tim hồng bay phấp phới, pháo hoa nổ đùng đùng trên đầu...

-Linh Đan, Linh Đan... Sao lại ngồi thừ ra?

-Em không sao... Chúng ta nói tới đâu rồi?-Linh Đan bắt giác đỏ mặt, cư nhiên vì bản thân ảo tưởng mà ngồi thất thần.

Nghe câu nói của Linh Đan, Mạnh Quân phút chốc đen mặt. Rốt cuộc cô vừa thả hồn đi đâu vậy? Nãy giờ anh nói cả buổi, cái gì cần cũng đã nói rồi, ngay cả một câu cô cũng không lọt tai à? Mất bao nhiêu dũng khí mới có thể tỏ tình... giờ đều uổng phí. Hỏi sao anh không giận cho được?

Linh Đan thấy Mạnh Quân không chịu để ý tới mình nữa, vô cùng mờ mịt, không ngại mất mặt kéo tay anh năn nỉ:

-Anh đừng giận... Em hứa lần này sẽ chú ý lắng nghe mà.

Mạnh Quân vẫn mặt lạnh không nói gì, đẩy cái hộp đến trước mặt cô. Linh Đan chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn:

-Em cũng đâu phải người yêu của anh. Đưa em làm gì?

Cô bé ngồi bên cạnh đột nhiên bật cười:

-Chị gái à! Anh ấy vừa mới tỏ tình với chị đó. Chị còn có thể ngờ ngẩn hơn nữa được không? Người ta đang tỏ tình mà chị cũng có thể thất thần được. Bị giận là đúng...

Linh Đan há hốc mồm kinh ngạc, còn Mạnh Quân hồ hững quay sang nhìn cô bé kia, hơi híp mắt, không có vẻ gì gọi là cảm kích. Cô bé chớp đôi mi cong vút của mình, tự cho là đúng nói:

-Không cần cảm ơn em đâu.

Mạnh Quân khước miệng cứng đờ. Anh khi nào thì muốn cảm ơn chứ? Anh còn chưa tính sổ việc nghe lén người khác nói chuyện đâu?

-Anh Quân, anh vừa tỏ tình với em thật hả?-Linh Đan sau khi tiêu hóa xong liền gấp rút hỏi.

Anh "hừ" một tiếng, cổ tình không trả lời, chỉ hỏi ngược lại:

-Vậy cuối cùng em có chịu nhận quà không?-anh đưa tay muốn lấy cái hộp lại.

-Nhận, nhận. Dĩ nhiên là nhận rồi.

Linh Đan vội vàng cầm lấy, mở ra xem. Là một sợi dây chuyền a! Cô cẩn thận cầm lên, trong bụng đã vui như nở hoa, bất quá ngoài miệng vẫn xết nét:

-Mà này, em đồng ý làm người yêu của anh từ khi nào thế?

-Không chịu? Vậy xem ra em không thể nhận quà rồi...-anh còn cố tình chặc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối.

-Đừng có mơ. Đã vào tay em thì đừng hòng đòi lại được.

Mạnh Quân nhéo má cô, tâm trạng dường như rất tốt:

-Nếu đã vậy thì cứ ngoan ngoãn làm người yêu bé nhỏ của anh đi. Đại gia anh sẽ không bạc đãi em đâu. Em ngồi ở đây, anh ra quầy tính tiền rồi về.

Bình thường nhân viên phục vụ luôn đến tận nơi đưa hóa đơn. Nhưng vì ngày lễ quán đông hơn, phục vụ còn bận rộn chạy qua chạy lại, anh cảm thấy tự đi thanh toán sẽ nhanh hơn, cũng đỡ việc cho mọi người. Linh Đan nhân cơ hội đó lôi kéo cô bé lúc nãy hỏi:

-Anh ấy thật sự đã tỏ tình với chị sao?

Cô bé kia chỉ khoảng 14, 15 tuổi, hẳn còn là học sinh, đối với mấy chuyện tình yêu lãng mạn như thế này rất ngưỡng mộ, ngay thơ trả lời:

-Chị hoàn toàn không để ý gì hết à? Anh ấy nói nhiều lắm, em không nhớ hết. Hình như có nói anh ấy thích chị từ lâu lắm rồi, còn hỏi chị có đồng ý làm người yêu của anh không... Em ngồi nghe mà còn cảm động nữa đây này.

Linh Đan không thể giấu được tươi cười trên mặt, vui vẻ tám chuyện tiếp. Mạnh Quân quay lại bàn thấy Linh Đan cùng cô bé ngồi to nhỏ thì thầm, liền biết ngay bọn họ đang nói cái gì, nhất thời thẹn quá hóa giận:

-Linh Đan...

Cô bé vỗ vai cô:

-Được rồi. Anh ấy gọi chị kia. Mau đi đi không thì người ta lột da em mất.

Linh Đan thân mật chạy tới ôm cánh tay Mạnh Quân, không quên vẫy tay:

-Tạm biệt em, cảm ơn nhiều.

"Con gái thân nhau nhanh thật!"-Mạnh Quân khẽ than thở.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Hơn 11 giờ tối, Linh Đan vẫn còn ôm gối lăn lộn trên giường vì mất ngủ.

Mọi chuyện tối nay diễn ra hết như một giấc mộng vậy. Thử tưởng tượng bạn đang thích một người, rồi một ngày phát hiện ra người đó cũng đã thích bạn từ lâu. Cảm giác đó tuyệt vời không thể tả.

Cố gắng mãi vẫn không ngủ được, cô cũng không ép buộc bản thân nữa, bắt đầu lúi mún quà của Mạnh Quân ra ngắm nghía. Lúc này ở quán nhìn không kĩ, về nhà mới phát hiện trong hộp còn có một đôi hoa tai nhỏ xinh xắn, cùng một bộ vớ dây chuyền, đều là trang sức dạ hội. Giá tiền chắc hẳn không rẻ. Tất cả làm bằng vàng, sáng bóng, tay chạm vào cảm giác hơi lạnh lạnh nhưng trong tâm lại ấm áp vô cùng.

Cửa phòng bị gõ vài cái, sau đó trực tiếp đẩy vào. Mạnh Quân tay cầm một ly sữa, bước tới ngồi xuống giường:

-Anh thấy phòng còn sáng đèn, nghĩ em còn chưa ngủ nên mang sữa nóng qua. Uống xong sẽ dễ ngủ hơn.

Từ lúc Mạnh Quân vào đây Linh Đan đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, ánh mắt chỉ dừng trên gương mặt anh không quá ba giây liền vội vã dời đi.

Anh đưa ly sữa đến trước mặt cô, giọng đầy cung chiêu:

-Còn ấm Mau uống đi.

Linh Đan ngay cả nhìn cũng ngại, chỉ đơn giản nhận lấy, nhỏ giọng cảm ơn rồi rũ mắt bụng ly uống một hơi lớn, không hề hay biết trên mặt mình đã nổi lên hai rạng mây hồng hồng đáng nghi. Mạnh Quân hơi mỉm cười, khẽ vuốt tóc cô:

-Em đang mắc cỡ sao?

-Anh nói gì? Ai mắc cỡ chứ?-Linh Đan hung dữ trừng mắt liếc anh một cái.

Mạnh Quân nhin cười gât đầu, sự chú ý chuyển sang sợi dây chuyền đặt trên giường, nói:

-Cái đó... Em có thích không?

-Thích... Em thích lắm. Cảm ơn anh.-Linh Đan cúi gằm mặt, giọng nhỏ như muỗi kêu.

-Để anh đeo thử cho em nhé.

Mạnh Quân leo hẳn lên giường ngồi xếp bằng đối diện với Linh Đan, vén tóc dài của cô ra sau lưng, nâng dây chuyền đeo lên. Động tác tuy vụng về nhưng không kém phần dịu dàng. Linh Đan bị hãm sâu trong sự ấm áp đó, chăm chú nhìn Mạnh Quân đến xuất thần.

-Sao thế? Bị bắt mất hồn rồi à?-âm thanh quen thuộc bỗng gần kề bên tai.

Anh xoa xoa hai má đỏ ửng của cô, chỉnh lại mặt dây chuyền một chút, than nhẹ:

-Đẹp thật. Con nhóc Diễm Phương đó quả có khiếu thẩm mỹ.

Linh Đan cũng cúi đầu nhìn. Dây chuyền kiểu chuỗi bi xoắn đơn giản, với một viên pha lê màu xanh đại dương lớn cỡ đốt ngón tay cái, tựa như giọt nước treo lơ lửng tỏa ra thứ ánh sáng xinh đẹp. Đôi hoa tai đồng dạng đính hai viên đá quý long lanh, không hề cầu kì nhưng lại quyến rũ kiều sa. Sự đơn giản đó giúp Linh Đan không có vẻ già dặn trước tuổi, mà đồng thời vẫn giữ được nét sang trọng quý phái ở các bữa tiệc thượng lưu.

-Nhớ cất kĩ nhé. Sau này em sẽ cần dùng đó.-Mạnh Quân lên tiếng dặn dò, say mê nhìn khuôn mặt của cô.

Linh Đan ngoan ngoãn gât đầu, ngắm nghĩ rồi đột nhiên hỏi:

-Anh Quân, mấy thứ này mắc lắm đúng không?

-Không cần lo tới giá tiền. Chỉ cần em thích là được. Lâu lâu tiêu xài hoang phí một chút cũng có sao đâu.

Hoang phí? Có phải ý anh là rất mắc? Linh Đan định gỡ xuống đem cất cẩn thận, bỗng nhận thấy có thứ gì mềm mại ẩm ướt lướt trên má mình, sau đó nhanh chóng dời xuống phía dưới. Đang lúc ngỡ ngàng, môi liền bị cắn nhẹ một cái. Mạnh Quân cười trầm thấp:

-Bất cứ lúc nào em cũng có thể thất thần như vậy hả?

Linh Đan mặt đỏ như quả cà chua, nhắm mắt nhắm mũi mắng:

-Tại anh cả. Muốn hôn sao không báo trước, để em còn chuẩn bị tinh thần...

Mạnh Quân hơi nhũn mày trầm tư, sau đó vòng tay ôm lấy Linh Đan, cầm tựa trên vai cô, hơi thở nam tính gần bên:

-Có chán ghét anh hôn không?

-Không có.-Linh Đan không cần phải suy nghĩ nhiều, ngược lại hình như còn rất thích, rất mong chờ. Dĩ nhiên điều này cô sẽ không nói ra.

-Vậy thì tốt.

Mạnh Quân chỉ nói một câu như vậy, bá đạo giữ lấy cằm của cô rồi áp môi hôn lên. Lần này không còn là môi chạm môi thông thường nữa. Giống như nụ hôn vào ngày đám cưới của hai người, ướt át và nồng nhiệt. Đầu lưỡi của anh mạnh mẽ chen vào, cuốn lấy lưỡi của cô, càn rỡ đầy dục. Linh Đan nhất thời trầm mê thật sâu, hai tay vô thức ôm cổ Mạnh Quân.

Chuông điện thoại di động rất không thức thời vang lên, phá tan sự ngọt ngào giữa hai người. Mạnh Quân nhẹ nhàng buông cô ra, xoa xoa khoe môi bị anh hôn có chút sưng đỏ kia, đưa ly sữa ý bảo cô uống tiếp rồi mới ấn nút nhận cuộc gọi.

Linh Đan không nhận được ở bên cạnh trộm ngắm "mỹ nam" của mình. Mỗi khi đụng đến công việc, Mạnh Quân luôn mang một loại thần thái đặc biệt nghiêm túc, cứ như không có chuyện gì có thể ảnh hưởng anh vậy. Thật đẹp trai chết người mà!

Nói chuyện xong, Mạnh Quân thờ dãi một hơi. Trưởng phòng khi không lại gọi hỏi mấy thứ linh tinh này, làm hỏng hết chuyện của anh. Anh cất di động, vô tình chạm phải ánh mắt say đắm của Linh Đan đang nhìn mình, đáy lòng khẽ rung động. Linh Đan cũng vội vàng dời mắt, không khí phút chốc trở nên vừa mập mờ vừa ám muội đến cực điểm.

-Anh Quân, anh thật sự thích em hả?-Linh Đan quyết định lên tiếng trước, phá vỡ tình huống ngại ngùng hiện tại.

-Ngốc. Giờ em còn hỏi câu này sao? Nếu anh không thích em thì sẽ không vì cuộc gọi của em mà rời khỏi một buổi hẹn quan trọng, sẽ không vì tâm trạng em không tốt mà lo lắng không yên, sẽ không hôn em, sẽ không ôm em ngủ, cũng sẽ không quan tâm đến em nhiều như vậy. Em hiểu chứ?

-Em biết, em vẫn luôn biết anh đối xử rất tốt với em. Chính vì thế từ trước tới giờ em vẫn sợ, sợ anh chỉ coi em là em gái. Buổi chiều thấy anh cầm cái hộp kia, em cũng bị một phen hốt hoảng, cứ tưởng rằng anh muốn đem tặng cho người yêu.-cô ừ ừ nói.

-Thì đúng rồi. Anh vốn định đem tặng cho người anh yêu mà.-Mạnh Quân cười rộ lên, ôn nhu vuốt tóc cô-Bây giờ đã hiểu rõ tâm ý của anh rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Anh chỉ thương có mình em thôi.

-Anh chắc chắn là anh thích em hả?-Linh Đan lại hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

-Nhóc con! Anh lớn thế này rồi, chẳng lẽ còn không hiểu rõ tình cảm, không hiểu rõ bản thân muốn gì sao?

-Nhưng em nghe Diễm Phương nói trước đây anh chưa yêu đương bao giờ nha.

Con bé Diễm Phương đáng chết, khi không lại kể cái này làm gì? Mạnh Quân nhướng mày nhìn cô:

-Thì sao?

-Em chỉ lo một ngày nào đó anh phát hiện ra tình cảm anh dành cho em lúc này chỉ là ngộ nhận. Sau đó bỏ rơi em để đến với tình yêu đích thực.-cô nhỏ giọng lầu bầu.

Mạnh Quân kéo Linh Đan nằm xuống giường, giang hai tay ôm thật chặt lấy cô, thanh âm dịu dàng vang lên:

-Anh đã dặn bớt xem phim lại rồi kia mà. Cái đầu nhỏ này của em suốt ngày toàn suy nghĩ mấy thứ không đâu.

Linh Đan dịu ngoan như một con mèo nhỏ nghiêng đầu gối trên ngực anh, lắng nghe từng nhịp tim vững vàng trầm ổn, trong ngực tràn đầy hạnh phúc. Hai người giữ nguyên tư thế đó rất lâu, đến khi anh tưởng cô đã ngủ luôn thì đột nhiên nghe thấy cô rầu rĩ:

- Tiêu rồi!

Mạnh Quân vội hỏi:

- Chuyện gì?

Cô đột ngột xoay người, hai mắt hồn nhiên chớp chớp nhìn anh, hại tâm anh một trận ngửa ngáy khó nhìn. Thật muốn đề cô ra hôn cho đã! (--!)

- Anh với em thế này... Vậy cái hợp đồng kia thì sao?

Mạnh Quân ngăn ra, bỗng hiểu được cô đang nhắc tới cái gì liền hận tới nghiến răng nghiến lợi: Lại là mấy tờ giấy vớ vẩn vô dụng đó...

- Nhắc tới làm gì nữa? Nếu chúng ta đã quyết định bên nhau rồi thì giờ nó cũng không khác giấy vụn là mấy.

- Anh nói thế mà nghe được hả? Trên đó có chữ ký rõ ràng cả, sao có thể là giấy vụn được?

Linh Đan bắt mắt lắm lắm, chợt nghĩ lâu rồi cô chưa đụng đến cái bản hợp đồng đó, không biết hiện tại nó lẫn lộn ở góc nào rồi. Không biết có mất luôn hay chưa? Linh Đan lập tức ngồi bật dậy, nhào tới học tủ loay hoay tìm.

Mạnh Quân thấy cô lục lọi đồ đạc lung tung cũng chỉ thờ ơ ngồi một bên, dáng vẻ trầm tư giống như đang nghĩ ngợi điều gì. Linh Đan tìm mãi vẫn không thấy đâu hết, bực bội quay sang bảo:

- Anh Quân, mau lại giúp em đi. Em không tìm được.

- Tìm gì mới được chứ? - Mạnh Quân giả ngu.

- Cái hợp đồng hôn nhân của chúng ta đó. Chẳng biết ở đâu nữa.

Mạnh Quân làm bộ bóp trán suy nghĩ, sau đó giống như bùng tỉnh ra, cười giả lả:

- À, thứ đó sao? Anh xé mất rồi..

Ầm!!! Sấm sét giữa trời quang! Linh Đan với gương mặt cứng đờ quay lại nhìn anh, không thể tin được lắp bắp hỏi:

- Cái gì? Anh... anh... xé rồi?

Thấy bộ dạng bị đá kích nặng nề của cô, Mạnh Quân chợt có chút chột dạ, nhưng cũng chỉ là chột dạ thôi, chứ không hề hối hận về việc mình đã làm.

- Hôm trước vào đây, thấy bàn học của em bừa bộn quá nên anh tiện tay dọn giùm. Có vài tờ giấy rách nhàu nhĩ để lộn xộn trong ngăn anh liền tiện tay xé rồi vứt đi, nhưng ai ngờ nhìn kĩ lại mới thấy có cái hợp đồng lẫn vào đó... - anh chậm rãi giải thích.

Nét mặt thản nhiên cùng đôi mắt vô tội thật dễ dàng khiến người ta tin tưởng. Nếu là bình thường chắc Linh Đan cũng đã tin rồi. Có điều trong trường hợp này cô rất không đảm bảo.

- Có ma mới tin. Chắc chắn anh cố ý. - cô bữu môi ngả lưng xuống giường.

- Đúng. Anh cố ý. - anh thoải mái thừa nhận - Còn em, đừng nói với anh vết rách trên tờ giấy chỉ là do em nhất thời không cẩn thận xé nhầm đấy nhé. Có quý mới tin.

Linh Đan nhớ tới lý do vì sao tờ giấy bị rách, đỏ mặt lần nữa. Thì ra anh và cô đều có chung ý nghĩ, đều muốn loại bỏ thứ trói buộc này.

- Nhưng tại sao anh xé nó? Anh làm vậy là không tôn trọng thỏa thuận giữa chúng ta.

- Haizz. Linh Đan ơi Linh Đan... Em nghĩ mấy tờ giấy của em thật sự có giá trị sao? Em nghĩ chỉ cần có tên tuổi, quy định rồi ký tên thì sẽ thành hợp đồng sao? Em quá ngây thơ rồi. Trong phim thì nhìn có vẻ đơn giản, nhưng đời thực đâu dễ vậy. - Mạnh Quân ôm cô trên chộc.

- Nếu vậy thì phải thế nào mới có giá trị?

- Không chỉ tên tuổi, mà phải có ngày tháng năm sinh, địa chỉ, lý lịch trích ngang, còn phải có người làm chứng, ký tên đóng dấu rõ ràng, cần được chứng thực nữa, mỗi lượt sư nữa, rắc rối lắm. Tờ giấy của em ngoài tác dụng trấn an tinh thần ra thì chẳng có ý nghĩa gì trên mặt pháp luật cả. Trừ khi được anh chấp nhận, nếu không em có muốn ly hôn thì chả ai giúp được đâu, thôi thì cứ ngoan ngoãn ở nhà giúp anh nuôi con đi.

- Ngay từ đầu anh đã biết thì còn kí làm chi?

Linh Đan bực bội cầu nhàu, nhưng lại thấy nhẹ nhõm vì đã mất đi một tảng đá lớn. Thì ra vốn không có giá trị gì cả, hại cô lo lắng nhiều như vậy, muốn thích anh cũng không dám thích, cũng không dám nghĩ xa xôi rằng anh sẽ thích cô.

- Bởi anh hiểu lúc đó chúng ta chỉ mới quen biết không bao lâu, nếu bắt em ngay lập tức phải tiếp nhận anh là điều rất khó. Cho nên anh đồng ý kí bản

hợp đồng, xem như một bước lùi tạm thời. Chúng ta sẽ có thêm thời gian bình tĩnh tìm hiểu lẫn nhau. Anh vẫn luôn đợi đến lúc em có thể chấp nhận anh.

Là vậy sao? Anh đợi cô hoàn toàn mở lòng với anh, đợi cô hình thành thói quen dựa dẫm vào anh, quen được anh ân cần chăm sóc lo lắng? Rồi từ từ ngã vào lưới tình đã được giăng sẵn?

Thì ra Mạnh Quân đã lo nghĩ thông cảm cho cô nhiều lắm.

-Nhưng dù sao em vẫn cảm thấy anh hơi bị lật lọng. Giấy trắng mực đen mà vẫn có thể lật lọng.

-Chỉ cần giữ được vợ, mang tiếng xấu một chút cũng chả là gì. Em nói đúng không? Nếu không phải em bày trò làm khó anh, anh đâu cần phải lưu luyến vào con đường này.-Mạnh Quân xoa cằm. Dù sao "giấy trắng mực đen" đã xé, bằng chứng xem như bị hủy rồi.- Anh vốn chẳng xem trọng gì cái hợp đồng kia, càng không rồi hơi quan tâm nó viết gì, anh chỉ vì muốn em an lòng thôi. Hơn nữa, ngoài chuyện đó ra, sau này anh có thất hứa hay lừa gạt em chưa?

Linh Đan lắc đầu, anh đúng là không chỗ nào chê được, cô rung rung nhìn anh:

-Anh Quân, anh thật là một người chồng tốt nha.

-Giờ em mới biết hả? Tính báo đáp anh thế nào đây? -Mạnh Quân quynh rừ nháy mắt mấy cái.

-Em sẽ tặng anh một món quà.-Linh Đan ghé tai anh thì thầm.

-Quà gì thế?

Linh Đan cười cười, không biết từ đâu lôi ra cái cặp táp bằng da dùng để đi làm mới toanh đưa cho anh. Cô le lưỡi, ngượng ngịu nói:

-Em thấy cặp của anh cũ rồi nên mua cái mới cho anh. Suýt nữa thì quên tặng luôn.

Ài ngờ Mạnh Quân lại trưng ra vẻ mặt buồn bã:

-Haizz. Anh còn tưởng em sẽ lấy thân báo đáp chứ? Đáng tiếc...

Linh Đan nghe vậy mặt đỏ lên, liếc mắt khinh thường:

-Anh đừng có mơ tưởng..

Mạnh Quân cười cười cất cặp lên bàn, nằm xuống giường, vỗ vỗ chỗ bên cạnh bảo cô nằm xuống:

-Hết giờ chơi rồi. Mau đi ngủ.

-Anh không về phòng sao? -Linh Đan lết tới bên cạnh.

-Tự dưng anh thấy tay chân bủn rủn quá, không đứng dậy nổi. Xem ra phải chịu thiệt ở lại đây một đêm vậy.

Được tiện nghi mà còn làm bộ! Đáng ghét chết được! Linh Đan trong lòng thầm mắng xối xả, nhưng bản thân lại thực hưởng thụ cái ôm ấm áp của người nào đó.

-Anh Quân, em thực thích anh.-mùi cô cọ cọ lồng ngực của anh.

Mạnh Quân không ngờ cô sẽ nói câu này, nhất thời ngây ngẩn. Trái tim giống như được lấp đầy trong hạnh phúc và thỏa mãn. Anh nghĩ muốn nói gì đó, nhưng nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, miệng hết mở lại đóng, cuối cùng chỉ nhả ra mấy từ:

-Anh biết rồi. Ngủ đi.

Linh Đan nghe vậy thật oán hận ai đó không hiểu phong tình, lôi kéo Mạnh Quân trò chuyện thêm một lúc, rồi cuộc mệt mỏi thiếp đi trong vòng tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Chương 35

Mặt trời lên. Từng tia nắng sớm nghịch ngợm xuyên qua ô cửa sổ, đập xuống hai người nằm trên giường. Mạnh Quân hơi khó chịu nheo mắt, không được bao lâu liền tỉnh dậy. Sau vài giây mơ hồ, anh nhanh chóng phát hiện đây không phải phòng mình. Ký ức đêm qua dần dần hiện lên rõ ràng. Mạnh Quân im lặng mỉm cười, vô thức quay sang tìm kiếm hình bóng quen thuộc kia.

Bên cạnh anh chỉ có mỗi gối đầu của Linh Đan, nhấn nhúm thấy tội, còn người không biết đã lăn lộn tới chỗ nào rồi. Mạnh Quân chỉ sợ cô rớt xuống giường, định ngồi dậy tìm. Mới vừa cử động một chút, cái chân phía dưới bỗng nhiên nhúc nhích, giống như đang bắt mẩn rì rầm kháng nghị. Hai cánh tay trắng nõn thò ra ngoài cuốn lấy chân của anh. Tiếp đó bụng bị thứ gì đó gác lên, nặng trĩu. Mạnh Quân buồn cười hé mền ra xem, bên trong dĩ nhiên là người mà anh đang tìm.

Con bé này xem anh như gối ôm chắc? Không hiểu sao lại tụt từ đây xuống dưới đó nữa. Chẳng lẽ tối nào cũng phải lấy dây buộc chặt cô vào người anh thì mới được?

Cái đầu đặt trên bụng anh khẽ cựa quậy, đuôi tóc đâm vào nhột muốn chết. Thế nhưng Mạnh Quân vẫn không dám động. Anh sợ sẽ làm cô thức giấc.

Linh Đan ngủ rất trầm, thỉnh thoảng phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, hình như còn chảy cả nước miếng..

Mạnh Quân không khỏi thở dài: Anh có nên cảm ơn trời đất vì cô chưa xem anh là thức ăn mà cắn một ngụm không?

Anh ngược nhìn đồng hồ trên bàn. Hôm nay dậy hơi muộn. Buổi sáng anh cần phải đến công ty một chuyến. Mạnh Quân nằm tại chỗ bắt đầu "khởi động" đầu óc của mình, lần lượt xem xét những việc phải làm trong ngày. Sau đó anh mới từ từ ngồi dậy, dịch người sang một bên rồi nhẹ nhàng nâng đầu của cô kê lên gối mềm. Tay Linh Đan còn đang ôm chặt chân anh không buông, thế là anh vừa cẩn thận quan sát về mặt của cô vừa kiên nhẫn gỡ ra từng ngón. Tuy đã nhẹ nhàng hết mức có thể nhưng giữa chừng Linh Đan vẫn bị đánh thức, mở hai mắt mờ mịt nhìn anh.

-Anh dậy sớm thế?-cô mơ màng hỏi.

-Bây giờ anh đến công ty, em cứ ngủ tiếp đi. Lát dậy thì hâm nóng cháo lại rồi ăn, nhớ chưa?

Cô cuốn chặt chân chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, cọ cọ gối đầu, bộ dáng nửa tỉnh nửa không mềm nhũn oán trách:

-Giáng sinh cũng phải đi làm? Nói đi, có phải anh giấu em đi hẹn hò với cô nào không hả?

Anh bật cười vui vẻ, thấy vợ yêu trừng mắt nhìn mình mới chậm rãi giải thích:

-Đáng lý được nghỉ. Nhưng bữa nay công ty có một khách hàng rất quan trọng. Bọn anh chờ cơ hội hợp tác lần này lâu rồi. Bởi vì ông ta luôn luôn bận rộn nên cứ thế kéo dài cho đến giờ. Ông về đây đón Giáng Sinh với con gái, khó khăn lắm mới chịu dành ra một ngày để ký hợp đồng với bọn anh. Không thể nào bỏ lỡ được.

Thực ra thì chỉ cần mấy vị cấp cao có mặt là được rồi, nhân viên bình thường không cần phải đi. Nhưng mà anh xui xẻo, bị Trưởng phòng Hải Lộc đáng kính của mình mượn cớ kéo theo hỗ trợ.

Linh Đan không vui bĩu môi, lại hỏi tiếp:

-Vậy lúc nào anh mới về?

-Ký hợp đồng chắc chỉ cần 2-3 tiếng là xong thôi. Có điều sau đó anh còn phải đi lo việc riêng... Em không cần nhìn anh bằng ánh mắt đó. Anh cam đoan không phải anh hẹn hò với cô gái nào hết.-Mạnh Quân báo cáo.

-Thế thực ra là anh đi đâu?

Anh xoa đầu cô bảo:

-Chuyện này anh sẽ kể với em sau. Ngoan ngoan ngủ tiếp đi. Tối sẽ dẫn em đi chơi.

Linh Đan nghe lời gật đầu, nhắm mắt lại. Mạnh Quân ngồi nhìn cô thêm một lát rồi đóng cửa ra ngoài.

.....

Lúc anh đến, hầu hết những người có phận sự đều đã tập trung đầy đủ, đang ở trong phòng họp chuẩn bị. Vị khách quý kia tạm thời vẫn chưa xuất hiện. Vì hợp đồng này vô cùng quan trọng nên Chủ tịch Vương Lâm (ba của Vương Đạt) cũng có mặt để đích thân chủ trì. Mấy năm nay ông gần như ở trạng thái "bán về hưu", mọi việc dần dần đều giao hết cho con trai mình xử lý. Nếu không phải có chuyện quan trọng thì bình thường ông không cần đến công ty làm gì.

-Mạnh Quân, tới rồi sao?-Trưởng phòng vỗ vai anh nói.

Vương Đạt đang ngồi trong góc xem bản kế hoạch lần cuối nghe vậy liền ngẩng đầu lên, thấy người tới là anh thì thân nhiên liếc mắt nhìn qua, môi bỗng nở nụ cười không rõ ý tứ.

-Em chuẩn bị máy chiếu đi.-thấy anh còn đứng ngẩn người, Hải Lộc lên tiếng nhắc nhở.

Nhiệm vụ của Mạnh Quân rất đơn giản, chỉ là điều khiển máy chiếu để người khác báo cáo. Việc này hẳn rất nhiều người làm được, thế nhưng lần nào Trưởng phòng cũng chỉ định mỗi mình Mạnh Quân, ngẫu nhiên còn đẩy anh lên thuyết trình. Mạnh Quân không phải ngốc, làm sao không biết Hải Lộc đang có ý muốn bồi dưỡng mình. Nhưng xem ra phải làm anh ấy thất vọng rồi.

Tối hôm qua vốn định viết thư từ chức nhưng vì nói chuyện với Linh Đan mà quên bèn đi. Cuối cùng cái gì cũng chưa kịp làm đã ôm cô ngủ mất.

Nghĩ tới cô nhóc được nuôi ở nhà kia, nét mặt anh trở nên dịu dàng. Hải Lộc bên cạnh "chậc" một tiếng, cảm thán:

-Cười vui thế, đang nhớ bà xã sao?-thở dài-Chú em thì tốt rồi, có người để nhớ thương. Tôi muốn nhớ cũng chẳng biết nhớ ai.

-Anh nhanh tìm người yêu đi. Đừng rồi hơi ghen tị với hạnh phúc của người khác nữa.-Mạnh Quân buồn cười đáp. Hải Lộc chính là như vậy. Mỗi lần thấy người khác có đôi có cặp lại không ngừng oán trách số phận. Thế nhưng đó chẳng phải lỗi tại bản thân anh ấy sao? Ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, mặc kệ ba mẹ cần nài nói mãi cũng kiên quyết không lập gia đình, thậm chí ngay cả kết giao bạn gái cũng không muốn. Thật đáng lo ngại!

Hải Lộc nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó nghe không rõ, Mạnh Quân hỏi lại:

-Anh vừa mới nói gì?

-Không có gì. Mau lên, sắp đến giờ rồi.

Vị khách kia tới rất đúng giờ. Trừ vài chi tiết nhỏ nhất cần chỉnh sửa ra thì có thể nói là hợp đồng kí kết vô cùng thuận lợi. Chủ tịch Vương Lâm hào phóng đặt trước phòng vip ở nhà hàng, mời tất cả mọi người cùng đi ăn một bữa. Mạnh Quân còn phải đến chỗ tên bạn chí cốt để bàn chút chuyện, đành mò tới chỗ Trưởng phòng kiểm cơ chuẩn về. Dù sao anh chỉ thuộc hạng vô danh tiểu tốt, có biến mất cũng chẳng ai thèm để ý.

Quả nhiên Hải Lộc không trách mắng gì, chỉ nói:

-Được, em bận thì cứ về đi. Anh sẽ nói mọi người.

Mạnh Quân nhanh chóng thu dọn đồ. Vừa mới ra tới cửa công ty, Trưởng phòng bỗng nhiên gọi anh lại:

-Chờ đã. Có chuyện này quên báo với em. Vào phòng anh ngồi đi.

Mạnh Quân nhìn đồng hồ đeo tay, nhúm mày:

-Quan trọng lắm không anh? Hay mình đợi bữa khác rồi...

-Không sao.-Hải Lộc vội cắt ngang-Đứng đây luôn cũng được. Anh nói nhanh thôi. Em còn nhớ công ty mình đang muốn cử người sang bên nước ngoài đào tạo không?

Thấy Mạnh Quân gật đầu, Hải Lộc đột nhiên cười lớn, nắm chặt lấy vai anh:

-Chúc mừng chúc mừng. Em chính là một trong hai người được chọn.

Mạnh Quân lập tức hóa đá. Hải Lộc cứ tưởng anh quá bất ngờ chưa kịp phản ứng, tiếp tục:

-Em biết bao nhiêu người mong có được cơ hội này không? Chẳng những nâng cao trình độ, bảo đảm sau này em còn được thăng tiến nữa. Nếu năng lực thật sự tốt có khi em sẽ được điều đến quản lý cả một chi nhánh lớn. Toàn bộ phí ăn ở, thủ tục đều do công ty lo hết. Em chỉ cần ở đó hai năm rồi về thôi.

-Nhưng tại sao cấp trên chọn em?-Mạnh Quân chần chừ hỏi.

-Anh cũng không biết. Nghe nói hình như do Tổng giám đốc của chúng ta đề cử.

Mạnh Quân giật mình. Vương Đạt đề cử anh? Hẳn từ trước tới giờ vốn nhìn anh không vừa mắt, sao lại có chuyện tốt như vậy được? Lần này Vương Đạt có mục đích gì chứ?

Hải Lộc rút cuộc cũng nhận ra sắc mặt anh hình như không đúng lắm, không hề vui mừng như tưởng tượng mà ngược lại còn hơi đăm chiêu. Anh ta cảm thấy khó hiểu:

-Có chuyện gì? Lẽ nào em không muốn đi?

Mạnh Quân không định giấu giếm, thành thật gật đầu.

-Em đang nghĩ gì vậy hả? Nói rõ đi.

Anh không biết nên trả lời thế nào, chỉ trầm mặc đứng đó. Hải Lộc chợt hỏi:

-Em lo cho người nhà phải không? Hay là sợ đi rồi sẽ nhớ bà xã hả? Dù sao có nhớ cũng không trách được, mới cưới chừng nửa năm chứ mấy, vẫn đang thời kì vợ chồng son mà. Sống xa nhau đâu thể chịu nổi!

Mạnh Quân lổ tai đỏ lên, gãi nhẹ:

-Trưởng phòng...

-Anh nói đúng rồi chứ gì? Thời thì tùy em quyết định. Anh chỉ muốn khuyên em, đây là cơ hội vô cùng quý giá, bỏ lỡ rồi sau này không có nữa đâu. Tuy tạm thời vợ chồng phải xa cách, thế nhưng chỉ cần tụi em biết yêu thương và tin tưởng lẫn nhau thì không cần phải lo lắng gì cả. Chuyến đi này sẽ giúp ích rất nhiều cho tương lai của em, tương lai của hai đứa về sau. Nghĩ kĩ đi.

Mạnh Quân trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng:

-Anh Lộc này...

Linh Đan hơn 8 giờ mới rời giường, sau khi đánh răng rửa mặt ăn sáng xong thì không biết làm gì nữa. Nghĩ nghĩ một chút, cô quyết định bữa nay sẽ đến nhà Hà My chơi, sẵn tiện đưa quà Giáng sinh.

Kể ra lâu rồi Linh Đan chưa gặp mặt Hà My. Không biết cô bạn hiện tại thế nào rồi?

Linh Đan thuận đường ghé tiệm mua loại bánh kem Hà My thích ăn, còn mua thêm bánh snack và nước ngọt đến dự định làm một châu linh đình, không xử lý hết không về.

Một mình cảm động đồ tung tăng đi trên đường, cô bắt đầu cảm thấy mình đang tự làm khổ mình. Nặng chết được! Lúc đầu còn đỡ, càng về sau càng đuối sức, cơ hồ thở muốn hụt hơi. Thật muốn vứt hết xuống đất rồi bỏ đi luôn cho khỏe.

Mạnh Quân mà ở đây thì tốt quá, anh nhất định sẽ mang giúp cô...

Cũng may nhà Hà My không xa lắm, nếu không chắc cô cùng với đồ ăn đã hy sinh oanh liệt trên đường rồi.

Cô quệt mồ hôi, thoáng ngó qua bên trong, vờn tay bấm chuông. Mãi một lúc sau mới có người ra mở cửa. Đầu tóc bù xù như cái tổ quạ thì không nói làm gì, bộ đồ ngủ nhàu nhĩ thâm thưng vẫn đang ở trên người, mặt cũng chưa kịp rửa. Hà My uể oải che miệng ngáp liên tục, hai mắt mệt mỏi nhìn cô.

Qua vài (chục) giây sửng sốt, Linh Đan không kìm được thốt lên:

-Hà My, chuyện gì xảy ra với bà vậy?

Không phải cô bị bộ dáng xấu xí lúc mới tỉnh ngủ của bạn mình dọa sợ. Thật sự Hà My vô cùng bất thường. Gương mặt xanh xao như người bị bệnh, má hóp cả lại, dưới mắt quầng thâm dày đặc. Quần áo rộng thùng thình đến mức quỵ dị.

-Bà giảm cân đó hả?-cô lơ mờ đoán được.

Hà My "ừ" một tiếng, mở rộng cửa bảo:

-Mau vào trong đi.

Linh Đan đành lúi thủi ôm đồng hồ bước vào. Hà My nhìn thấy, quần quéo mắt nửa ngày, ảo não vò đầu, than thở:

-Tui nhìn ăn đã đủ vắt vả rồi, giờ bà còn đem tới dụ dỗ tui nữa. Bà thật độc ác.

-Đang tốt lắm mà. Sao tự dưng giảm cân vậy? - Linh Đan nhìn khuôn mặt hốc hác của cô bạn, cảm thấy có chút đau lòng. Thật ra trước kia Hà My đâu có mập lắm, chỉ hơi mũm mĩm một chút nhưng nhìn rất đáng yêu.

Hà My mệt mỏi ngã xuống ghế dài, giống như muốn ngủ tiếp, trả lời bằng quơ:

-Tại tui thích.

Không biết con nhỏ này bị cái gì kích thích nữa? Thời thì ít nhất cũng thành công đi. So với trước kia, Hà My lúc này đã ốm hơn hẳn, nhưng đồng thời cũng tiêu tụy hơn rất nhiều.

-Mới ba ngày thôi. Không phải là không ăn gì hết. Tui có uống nước với ăn vài miếng trái cây.-cô bé rầu rĩ vùi mặt vào gối trả lời, giọng nói chẳng có chút sức sống nào.

-Không ăn cơm?

Hà My lắc đầu. Linh Đan hít sâu một hơi, có nỗi xúc động muốn mắng cười. Đây là muốn tự sát à?Không biết cái gì khiến cho nó liều mạng như vậy?

-Bà giảm cân sai cách rồi. Chả trách được, nhìn bà bây giờ không khác quỷ là mấy.

-Tại tui muốn hiệu quả nhanh chóng, không còn cách nào khác cả.

Linh Đan bắt đầu xuống phòng bếp lục lọi. Thật chẳng có gì ăn được cả, xem ra lần này rất quyết tâm nha. May mắn trong tủ lạnh còn hộp sữa tươi, vẫn chưa hết hạn.

-Bà có thể thử tập thể thao hay gì đó. Đừng nhịn ăn nữa, không tốt đâu.

-Mấy ngày trước tui có đi chạy bộ, nhưng giờ thấy đuối quá, chạy không nổi nữa.

-Ai bảo bà nhịn ăn làm chi?-Linh Đan gạt gồng, đặt mạnh ly sữa xuống bàn-Uống nhanh lên. Bà mà đối xui là tui mặc kệ luôn, chứ không có tiền đưa bà đi bệnh viện đâu nhá.

-Mấy ngày trước tui có đi chạy bộ, nhưng giờ thấy đuối quá, chạy không nổi nữa.

-Ai bảo bà nhịn ăn làm chi?-Linh Đan gạt gồng, đặt mạnh ly sữa xuống bàn-Uống nhanh lên. Bà mà đối xui là tui mặc kệ luôn, chứ không có tiền đưa bà đi bệnh viện đâu nhá.

Ba mẹ Hà My vì công việc vẫn thường xuyên đi xa, vì vậy từ nhỏ cô bé đã học được cách tự chăm sóc bản thân, quét dọn hay nấu ăn đều vô cùng thuần thục.

Không bị phụ huynh quản thúc, hèn gì dám đối xử tệ với bản thân như vậy. Chứ bình thường mẹ nó rất xót con, làm sao nỡ để nó nhịn đói.

Linh Đan nấu xong, múc ra một bát nhỏ đưa lên cho Hà My. Cô bé lập tức ăn ngấu nghiến như hổ đói, còn không quên nhận xét:

-Cháo hơi khét, mà bà bỏ muối mặn quá. Cần luyện thêm tay nghề.

-Im ngay cho tui. Người ta nấu sẵn cho rồi còn dám ý kiến ý cò hả?-Mạnh Quân ngày nào cũng ăn mà có thấy anh kêu ca bao giờ đâu. Linh Đan tức tối nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Chương 36

Hà My ngốn hết tô cháo vẫn còn thòm thèm chớp chớp miệng, sau ba giây đấu tranh tinh thần liền quyết định xuống bếp bung cả nồi lên ăn nốt. Linh Đan cảm thấy vừa kinh dị vừa buồn cười, nhân tiện giúp cô bé dọn dẹp nhà cửa một chút.

Hà My dùng tốc độ ánh sáng giải quyết xong nồi cháo, thỏa mãn nằm dài trên ghế xoa xoa cái bụng tròn vo của mình.

-Bà chưa cho tui biết tại sao bà đột nhiên muốn giảm cân nha.

-Cũng không có gì quan trọng đâu. Nếu thành công tui sẽ kể bà biết.-Hà My miễn cưỡng cười cười, cái lý do đó thật sự cũng chẳng hay ho mấy.

Linh Đan nghe vậy thì không hỏi nữa. Hà My chẳng nói chẳng rằng bỗng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cô liền gọi với theo:

-Bà làm gì vậy? Không phải định nôn ra đấy chứ?

-Không phải. Tui tính đi rửa mặt thôi.

Linh Đan chợt nhớ ra từ lúc thức dậy mở cửa cho mình tới giờ Hà My vẫn luôn nằm ườn ở đó, còn chưa kịp làm vệ sinh cá nhân.

-Bà...bà...sao bà chưa...chưa đánh răng mà ngồi ăn ngon lành vậy hả?-người nào đó phát hoảng, lắp bắp hỏi.

Hà My gãi đầu, ngượng ngùng nói:

-Tại..tại tui quên... Đói quá đâu nghĩ được gì.

... Tôm chết được!!!

Sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh Hà My nhìn có vẻ tốt hơn rất nhiều. Tuy sắc mặt vẫn có chút tái nhưng tinh thần đã không sai biệt lắm.

-Bà còn muốn tiếp tục không?-cô hỏi.

-Dĩ nhiên. Không thể bỏ cuộc giữa chừng được. Biết đâu khi giảm cân xong tui sẽ thành đại mỹ nữ thì sao?

Lại mơ mộng nữa rồi! Linh Đan liếc mắt đầy khinh thường, cố ý xé một gói khoai tây thần nhiên ngồi ăn. Tiếng nhai bánh rôm rốp khiến Hà My vô cùng khó chịu, tức giận hét lên:

-Con nhỏ chết bầm kia, bà biết mấy thứ đó tui không thể đựng rồi mà còn ăn trước mặt tui nữa. Đồ ác độc...

-Tui đang giúp bà rèn luyện tinh thần để chống lại sức hấp dẫn tội lỗi của thức ăn nha. Đáng lẽ bà phải cảm ơn tui mới đúng.-cô chớp mắt ngây thơ nói.

-Biến, biến ngay cho tui. Ôm cả đồng của nợ của bà đi nữa.

Tất nhiên Hà My sẽ không đuổi Linh Đan về thật.

Linh Đan cứ thế ngồi ăn, còn Hà My cứ thế trừng mắt phẫn nộ.

-À, quà Giáng sinh của bà nè.

Linh Đan lôi từ túi quần ra cái móc khoá điện thoại hình con tuần lộc xinh xắn.

-Lần nào cũng tặng móc khoá. Bà không thể nghĩ ra được cái gì khác à? -Hà My bĩu môi khinh bỉ, bắt quá vẫn đưa tay ra nhận.

-Đâu có. Mỗi lần tui đều lựa con vật khác mà. Tui còn đang định lần sau tặng bà móc khoá hình con ngựa đây.

Hà My không nói lời nào, ánh mắt bất mãn nhìn cô chăm chăm.

-Đùa thôi. Đây mới là quà của bà nè.

Linh Đan mỉm cười, lấy từ giỏ ra một món quà được gói kĩ càng, nhưng từ hình dáng bên ngoài có thể nhận ra được đó là một quyển sách. Hà My không chút khách sáo lập tức xé ra xem.

-Oa, cảm ơn bà nghen. Tui đang đợi mua quyển này đó, mấy bữa nay không ra ngoài cứ sợ họ bán hết hàng rồi. Bà thiệt hiểu tui, không hổ danh là bạn tốt nha.

Hà My không có quá nhiều ham mê đặc biệt, bình thường chỉ thích ăn và đọc ngôn tình. Kệ sách ba ngăn trong phòng ngủ của cô bé có hẳn hai ngăn dùng để đựng loại truyện tình cảm sướt mướt này, mỗi cuốn đều được bọc bìa nhựa cẩn thận, phân loại sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, trong khi cái ngăn dưới cùng đựng sách học thì chỉ lác đác chừng chục cuốn đặt lộn lổ nghiêng ngả thấy thương, bụi bám quanh năm mà ngay cả miếng giấy kiếng cũng không có. Linh Đan bụng không khỏi than thầm, để sưu tầm được bao nhiêu đây chắc chắn phải tốn không ít tiền.

Cô ngược lại không thích đọc sách chút nào, rất mệt, thà xem phim còn nhanh hơn.

Hà My thích thú nâng niu quyển sách trong tay, hai mắt lóe sáng, giống như trước mắt cô bé chính là một bảo vật quý giá độc nhất vô nhị. Động tác lật sách vô cùng nhẹ nhàng, chỉ sợ hơi dùng sức thì trang giấy sẽ rách.

Linh Đan khẽ háng giọng, không nể tình cắt ngang công cuộc "nghiên cứu tìm hiểu" của Hà My:

-Ê, hình như bà quên cái gì thì phải? Cần tui nhắc không?

Hà My nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu. Linh Đan lạnh lùng trừng mắt hơn nửa ngày, vẫn không xác định được nhỏ bạn của mình có phải đang giả vờ hay không. Dù sao nó vốn rất giỏi diễn kịch.

-Đừng giả ngu nữa. Quà của tui bà còn chưa đưa.-cô cũng không ngại nói thẳng ra đâu, không thể để mất quyền lợi được.

-À cái đó hả?-người nào đó cười ngu, đặt sách lên bàn, âu yếm vuốt phẳng để mép giấy không bị nhăn, điển hình là một con người yêu sách-Bà biết đó,

mấy bữa nay tui chỉ quanh quẩn ở nhà, giảm cân giảm tới ngu người luôn rồi, thậm chí hôm qua là Giáng Sinh cũng không nhớ, làm sao nhớ mua quà cho bà?

-Bà cứ nhiên quên mua quà cho tui?-Linh Đan trưng ra bộ mặt bị tổn thương hỏi.

-Honey, anh không cố ý... Em đừng giận mà.-Hà My đáng thương nói.

-Tui không biết đâu. Bà phải đền bù cho tui...-Linh Đan giả bộ ai oán kêu lên, bắt đầu giở trò làm nũng. Cô cũng không phải quan trọng chuyện này, nhưng nếu có cơ hội để bắt nạt người ta thì nên vận dụng triệt để.

-Khoan đã, tui có hơi tò mò. Chồng bà có tặng gì cho bà không?-Hà My vội đá sang vấn đề khác.

Nhắc đến Mạnh Quân, Linh Đan bật cười ngu ngơ:

-Dĩ nhiên là có. Anh ấy đâu có vô tình như bà.-về mặt hạnh phúc của người đang yêu thật khiến người ta cảm thấy.

-Nói tui nghe đi. Tường thuật chi tiết một chút.-Hà My khoanh chân ngồi trên giường, tay chống cằm, hai mắt mở to giống như đứa trẻ chờ nghe kể chuyện.

Linh Đan thẹn thùng cúi mặt vào gối bông lớn, giọng điệu mơ màng:

-Mạnh Quân đêm qua tỏ tình với tui.

Hà My nhăn mặt, im lặng suy nghĩ trong vòng năm giây mới lên tiếng:

-Là sao?

-Thì vậy đó.-Linh Đan trả lời.

-Vậy là sao? Hai người vốn dĩ đã là vợ chồng rồi mà, còn bày đặt tỏ tình gì nữa?

Linh Đan chưa từng kể cho Hà My nghe sự thật về cuộc hôn nhân giữa hai người, vì sợ sẽ bị nhỏ bạn thân của mình chê cười, tệ hơn nữa có thể sẽ bị mỉa mai là ngu ngốc, rảnh rỗi quá nên thích học đòi phim truyền hình làm chuyện khác người, người đàn ông tốt như thế đáng tới miệng rồi còn từ chối,.... Nhưng bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa rồi, nói ra cũng chẳng vấn đề gì.

-Kể ra cũng dài lắm.-Linh Đan vờ than vãn.

-Không sao. Thời gian nhiều mà. Bà cứ thông thả.

Thế là Linh Đan dành năm phút đồng hồ dàn dựng cuộc đời mình từ khoảnh khắc đi lấy chồng đến hiện tại thành một bộ phim, sau đó lại dùng thêm nửa tiếng đồng hồ để tóm tắt bộ phim ấy một cách thật ngắn gọn và dễ hiểu. Hà My hiếm khi im lặng không chen ngang, chăm chú lắng nghe, rồi chỉ nhận xét đúng một câu:

-Thật hư cấu.

-Hư cấu cái đầu bà. Tui cam đoan thật trăm phần trăm.-Linh Đan nhăn mũi phản bác.

-Hai người cũng thật phiền phức. Muốn bồi dưỡng tình cảm thì cứ việc ở nhà trực tiếp đóng cửa phòng rồi lên giường cắn nhau thoải mái. Có chi phải rắc rối thế?-Hà My giống như không hề biết ngữ cảnh là gì.

-Bà...bà nghĩ ai cũng háo sắc giống bà hả?

-Thì đây chẳng phải cách tốt nhất sao?-Hà My cười hề tiện-Nhưng mà, lúc đó bà đang nghĩ gì mà đòi lập hợp đồng?

-Thì tại chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, tui với Mạnh Quân chưa quen biết bao lâu, thậm chí một chút tình cảm cũng không có. Làm sao tui có thể tiếp nhận, thậm chí là lên giường với anh ấy? Tui vừa sợ vừa ghét, nên tìm cách để thoát thân. Hơn nữa, bà biết tui vẫn luôn mong tìm được "người yêu lý tưởng" của đời mình mà. Tui muốn được thử yêu đương hẹn hò như người bình thường, được người ta cầu hôn, rồi một ngày đẹp trời nào đó cả hai cùng nhau nắm tay bước vào lễ đường chứ không thích hôn nhân bị ép buộc như vậy. Tui thật không cam tâm.

-Tui không tin chỉ vì những lý do trên. Nói đi, có phải trước đó bà đã xem trúng bộ phim gì hay không hả?-Hà My hí hóp hỏi.

-Ờ thì... tui đúng là có xem qua một bộ phim... cho nên lúc bán loạn đã bắt chước. Nhưng mà chẳng phải trong phim ảnh tiểu thuyết hay có chuyện "điên giả thành thật" hay sao? Tui muốn thử coi ngoài đời có thể xảy ra hay không?-Linh Đan đỏ mặt-Thì ra là hoàn toàn có thể nha.

-Bà rảnh rỗi quá rồi đấy. Cũng may có Mạnh Quân chịu rảnh rỗi cùng với bà.-Hà My ngoài mặt khinh bỉ, trong lòng lại cảm thấy rất hâm mộ. Cô bé sẽ không thừa nhận là mình đang ghen tỵ với Linh Đan đâu.

-Nhanh sang đó đi, tui muốn ăn cánh gà chiên nước mắm.-Linh Đan dẫn đầu chỉ huy, Hà My hì hục đẩy xe hàng theo sau, đôi khi lối chật người đông xe không qua được cô bé lại phải loay hoay tìm đường khác.

Linh Đan chọn xong cánh gà và sườn heo thật lớn liền thoả mãn, lúc này mới chịu rời khỏi quầy thức ăn đông lạnh. Phía sau vẫn là Hà My tội nghiệp kéo xe hàng. (Vì không chuẩn bị quà cho Linh Đan nên Hà My dù đang giảm cân cũng đành phải ngoan ngoãn đích thân xuống bếp nấu một bữa thật thịnh soạn để đền bù tổn thất tinh thần cho bạn)

-Haizz, quả là cực hình mà. Cái gì cũng muốn mua cũng muốn ăn hết, ngay cả mấy món tui ghét nhất giờ cũng thèm. Biết sống sao bây giờ?-Hà My đau lòng nhìn quầy bánh kẹo cách mình càng ngày càng xa, khóc không thành tiếng.

-Mạnh mẽ lên. Đừng để bản thân sa ngã dưới sự cám dỗ của chúng.-Linh Đan lạnh lùng nhắc nhở.

Hà My miệng vẫn lẩm bẩm không dứt, giống như đang rối rắm, cuối cùng nhân lúc Linh Đan không để ý cô bé liền quay ngược trở lại.

Vì vậy khi Linh Đan có chuyện cần hỏi ý kiến của Hà My thì đã chẳng thấy người đâu nữa.

Chắc con nhỏ đó đi lạc, đợi lát nữa thế nào cũng tìm được đến đây thôi.

Không biết Hà My cần mua loại khăn giấy nào, quên hỏi mất rồi. Thôi thì cứ lấy loại cô thường dùng đi. Cô nhìn quanh tìm kiếm một hồi mới phát hiện mấy hộp nằm trên giá cao nhất, đau khổ rơi lệ: Sao lại đặt cao như vậy chứ?

Ở nhà cô và Mạnh Quân đều thích mua loại này, chẳng những có mùi hương trà xanh vô cùng dễ chịu mà chất liệu giấy còn rất êm nữa. Dùng đã quen nên cũng ngại thay đổi.

Linh Đan hơi kiểng chân vươn tay lên lấy, nhưng nhất thời không chạm tới được. Trong lúc đó cô bỗng nghĩ: có khi nào sắp diễn ra một màn giống như trong phim không.

Nữ chính đi siêu thị mua mì ăn liền. Vì mì ở cao mà thân hình thì thấp bé nên cố gắng mãi cô vẫn không với đến. Kết quả nam chính đẹp trai ngồi ngồi bất thình lình xuất hiện, dễ dàng giúp nữ chính lấy xuống, cũng không quên xoa môi chiều cao của người yêu.

Ngoài ra còn có thể gặp trường hợp cầu huyết khác, một anh chàng lẳng từ chẳng biết từ đâu chui ra nhanh tay hơn cướp được ly mì cuối cùng, cười lưu manh rồi đi thẳng ra quầy tính tiền, hiển nhiên sau này anh ta thuận lý thành chương trở thành nam chính.

Linh Đan tự khinh bỉ trí tưởng tượng của mình, tiếp tục kiên trì với hộp khăn giấy, chỉ còn chút xíu nữa là được rồi.

-Đề anh giúp em.-Ngay lúc Linh Đan đang chật vật, giọng nam trầm ổn bỗng vang lên sau lưng, tiếp theo một cánh tay thoát nhìn thon dài rắn chắc chuẩn xác cầm lấy hộp khăn giấy đưa đến trước mặt cô. (Xem ra không phải trường hợp cầu huyết kia)

Không phải chứ? Thật là miệng quạ mà!

Linh Đan âm thầm gào thét, thậm chí không dám quay đầu lại, chỉ nhận hộp khăn giấy lí nhí cảm ơn rồi định an toàn chuẩn về. Cánh tay lúc này lại chắn ngang trước mặt, cắt đứt đường lui của cô.

-Cảm ơn mà chẳng có thành ý gì hết vậy hả?-người đàn ông ôn hòa mỉm cười, nhưng không hiểu sao Linh Đan thoáng ngửi thấy mùi nguy hiểm.

-Cái đó... Hi hi... Anh Vương, cảm ơn anh giúp em. Em đi trước nha.-cô ngốc nghếch nói.

-Đi đâu gấp vậy? Hay anh đưa em về nha?

-Không cần đâu. Em đi với bạn, chắc nó ở bên kia chờ...-Linh Đan ôm khư khư cái hộp trong ngực, tư thế giống như đang đề phòng kẻ biến thái.

Vương Đạt không cản cô nữa. Linh Đan chẳng kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng tìm Hà My, đi vài vòng mới bị kịch phát hiện Vương Đạt vẫn đang theo đuôi mình.

-Anh Vương, anh không mua gì sao?-lâu như vậy mà hai tay anh ta trống trơn. Không phải Vương Đạt vì cô nên mới đặc biệt đến đây chứ?

Người có tiền quả nhiên khác biệt...

-Tụi em đã chuẩn bị gì chưa?-Vương Đạt ra vẻ lơ đãng hỏi thăm.

-Chuẩn bị gì ạ?

-Mạnh Quân sắp ra nước ngoài, chẳng lẽ không cần chuẩn bị?

Cái gì? Linh Đan như bị sét đánh trúng, cả người chấy đen thui cứng đờ tại chỗ. Phản ứng đầu tiên của cô là: Vương Đạt hẳn nhầm lẫn rồi.

-Anh nói Mạnh Quân sắp ra nước ngoài nghĩa là sao?-Mạnh Quân nếu thật sự có đi thì nhất định cũng sẽ báo cho cô biết trước, sẽ không im hơi lặng

tiếng thê đầu.

-Ừ.-Vương Đạt đột nhiên vỗ trán-Anh quên mất, tin tức mới chỉ công bố sáng nay thôi, chồng em có lẽ chưa kịp báo cho em biết.

Linh Đan vô thức thở phào, Mạnh Quân không phải đang giấu cô. Nhưng lòng vẫn không cách nào nhẹ nhõm được. Anh và cô chỉ vừa mới bắt đầu xác định thôi mà. Chẳng lẽ nhanh như vậy đã phải xa cách?

-Em biết không? Đây là cơ hội lớn mà nhiều người tranh giành. Là 2 năm rèn luyện ở Anh, đảm bảo về sau không ngừng thăng tiến. Tương lai Mạnh Quân nhất định rất sáng.-Chỉ 2 năm thôi, nhưng e rằng sẽ có nhiều chuyện thay đổi. Vương Đạt nắm chặt tay, khóe miệng khẽ nhếch.

Linh Đan cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, về mặt có phần bất ổn.

-Tổng Giám đốc, đồ của anh đã mua xong rồi.-anh chàng trợ lý bỗng ôm đồ chạy tới báo cáo.

-Mau đem ra thanh toán đi. Linh Đan, anh về trước đây.-Vương Đạt vẫy tay tạm biệt, cô vẫn không phản ứng.

Một lát sau, Hà My mất tích đã lâu rút cuộc tìm đến nơi. Thấy cô đứng yên không động đậy liền tiến tới gần vỗ vai:

-Phát ngốc gì vậy?

Linh Đan bừng tỉnh, vội nhìn quanh. Vương Đạt không biết đã về từ lúc nào.

-Mua xong rồi thì về thôi.-Linh Đan uể oải nói xong bỏ đi trước. Hà My không hiểu ra sao, nháy mắt mấy cái cũng vội đuổi theo.

Lúc tỉnh tiền, Linh Đan phát hiện trong xe có một gói kẹo chocolate nhỏ. Quay sang quả nhiên nhìn thấy Hà My đang bày ra dáng vẻ vô tội. Cô chợt hiểu ra, lúc này Hà My đột nhiên biến mất chắc chắn là vì cái này.

Thôi kệ, bây giờ cô cũng lười quản.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chương 37

Linh Đan chậm rãi gấp thức ăn bỏ vào miệng, nhai qua loa rồi nuốt xuống, cả người ủ rũ, thiếu sinh khí tựa quả bóng bị xì hơi. Không hiểu sao một bản ăn đặc sắc thế này vào trong miệng lại không cảm nhận được chút hương vị nào, nhạt nhẽo hết như nước ốc vậy.

-Linh Đan.-Hà My rụt rè lên tiếng, ánh mắt ẩn hiện sự lo lắng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn.

-Bà không có chuyện gì chứ?

Linh Đan tự biết bản thân mình bất thường, Hà My lo lắng cũng không có gì lạ. Môi miễn cưỡng cong lên thành một nụ cười để trấn an bạn mình, cô cất giọng khàn khàn:

-Tôi không sao, bà yên tâm đi.

-Thật không sao?-Hà My giờ đùa chỉ chỉ đĩa sườn xào chua ngọt, lại chỉ chỉ miệng cô-Bà vừa mới ăn trúng nguyên cả miếng ớt lớn đó, chẳng lẽ không có cảm giác gì?

Hèn chi thấy cổ họng thật rất...

Linh Đan lúc này mới kịp phản ứng, vợ vội ly nước trên bàn tu ừng ực, hai bên má đỏ bừng vì cay. Hà My rót thêm nước ấm cho cô, nhắc nhở:

-Uống từ từ thôi. Kéo bị sặc bây giờ.

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng Linh Đan ho liên tục không ngừng. Hà My vỗ lưng giúp cô thuận khí, quan tâm hỏi:

-Khá hơn chút nào chưa?

Linh Đan chỉ biết đau khổ lắc đầu, ột này đúng là không phải cay bình thường. Thật muốn lấy mạng người ta mà.

Phải đợi một lúc để vị giác khôi phục trở lại, Linh Đan mới dám nhắc đũa lên ăn tiếp. Vẫn là bộ dáng thất thần như cũ. Hà My nhìn mà không chịu nổi, đành phải nói:

-Bà làm cái gì nhăn nhó hoài vậy? Chẳng lẽ tui nấu dở lắm hả? Có chuyện thì mau mau khai ra. Đừng làm người ta lo nữa.

-Không phải đâu. Rất ngon, do tui không có tâm trạng để thưởng thức thôi.

-Từ lúc đi siêu thị về tới giờ bà ả lắm đó nhen. Nói tui nghe có chuyện gì, bằng không ngày hôm nay bà đừng mong bước ra khỏi cửa nhà tui.

-Hà My ơi Hà My...-Linh Đan gục đầu than thở, vẻ mặt u sầu không ngớt.

-Tui đây.

-Mạnh Quân, anh ấy sắp đi nước ngoài rồi.

-Cái gì? Ai bảo thế? Hồi sáng tui có nghe bà nói gì đâu?-Hà My ngạc nhiên.

-Tui cũng mới biết thôi. Sếp anh ấy vừa mới báo.

Linh Đan thở dài đặt đũa xuống, không muốn ăn nữa, dù sao cũng chẳng có khẩu vị. Hà My qua quét cho xong bữa, lau bàn sạch sẽ rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

-Hồi nãy ở siêu thị tui gặp Giám Đốc của Mạnh Quân, là anh ta nói cho tui biết.

-Giám Đốc?-Hà My hí hóp mắt-Là cái tên vẫn luôn thâm thương trộm nhớ bà đó hả? Anh ta tên gì nhỉ? Cái gì Đạt?

-Là Vương Đạt.-Linh Đan trả lời-Nhưng mà cái này không phải trọng điểm. Trọng điểm là, Mạnh Quân của tui sắp phải đi rồi.

-Vương Đạt, anh ta bảo bà vậy hả? Liệu có nhầm lẫn gì không?

-Tui không biết. Nhưng khả năng này không cao lắm. Chuyện quan trọng như vậy, không lý nào lại nhớ nhầm được.

Hà My sắp sửa phẫn nộ tới nơi:

-Mạnh Quân chẳng lẽ chưa nói gì với bà sao? Thật kỳ cục. Ít nhiều gì anh ấy cũng phải bàn trước một tiếng chứ?

-Không phải. Chuyện này mới thông báo sáng nay thôi. Anh ấy còn chưa kịp gặp mặt tui nữa thì làm sao nói được.

Linh Đan dứt lời liền ngã người xuống ghế, im lặng đưa mắt nhìn trần nhà thẫn thờ, không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì. Hà My lúng túng một lúc, muốn an ủi nhưng lại không biết nên làm thế nào. Cô bé đưa tay xoa xoa đầu Linh Đan:

-Bây giờ bà tính sao?

Linh Đan nhắm chặt hai mắt, hơi lắc đầu:

-Tui có thể làm gì chứ?

- Bà đừng buồn nữa. Mạnh Quân còn chưa quyết định sẽ đi hay không mà, biết đâu chồng bà vốn không có hứng thú với việc ra nước ngoài không chừng. Không muốn đi thì chả có ai ép buộc được.-Hà My nghiêng đầu nhìn Linh Đan, nghịch ngợm nháy mắt-Hơn nữa, tui tin Mạnh Quân cũng không muốn xa bà đâu. Nếu bà mở miệng thì có khi anh ấy sẽ chịu vì bà mà ở lại.

Cô chỉ thờ dài không đáp lại, đứng dậy tạm biệt Hà My về nhà.

Hà My nhìn đồng hồ ăn vặt vẫn còn bày ở trên bàn, nhất thời khóc không thành tiếng. Cô bé hít sâu một hơi, lẩm bầm: Không được, không thể bị cảm động, nếu không mọi công sức đều sẽ đổ sông đổ bể hết.

Linh Đan đáng chết, bà mua nhiều đồ ăn như thế để làm gì chứ?

Tuy không rõ chuyện công ty Mạnh Quân cho lắm, nhưng nghe khẩu khí của Vương Đạt thì cô vẫn hiểu được đây chắc chắn là một cơ hội quý giá, ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của Mạnh Quân, có thể thay đổi cuộc đời anh. Vì vậy, cho dù biết hai người đang yêu mà phải xa nhau sẽ rất đau khổ, cô

vẫn không thể ích kỉ bắt anh ở lại bên cạnh mình được.

Nếu Mạnh Quân muốn đi, có lẽ không nên ngăn cản...

Nhưng mà, thật sự không nỡ xa anh...

-Em đang làm gì vậy? Anh gọi này giờ không nghe thấy sao?

Linh Đan bị giọng nói đột ngột vang lên bên cạnh dọa cho hoảng sợ, lập tức bật dậy. Mạnh Quân buồn cười nhìn cô, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

-Anh về rồi sao?

-Ừ. Em nghĩ gì mà xuất thần thế? Gọi mãi không trả lời.

Anh có vẻ khá mệt mỏi, đưa tay mở rộng cổ áo sơ mi rồi tựa vào lưng ghế nhắm mắt. Linh Đan luống cuống không biết phải làm gì.

-Lấy giúp anh ly nước lạnh.

-Dạ được.

Linh Đan vào bếp lấy nước cho anh, thỉnh thoảng lại liếc ra phòng khách một chút. Mạnh Quân vẫn ngồi yên ở đó không hề động đậy. Cô không biết có phải anh đang suy nghĩ tới chuyện đi rèn luyện bên Anh không? Chắc là như vậy rồi.

-Anh Quân, anh mệt lắm hả?

-Không hẳn. Chỉ có vài chuyện cần suy nghĩ thôi.

-Em giúp gì được không?

-Em không giúp được anh đâu. Có nói ra chắc em cũng không hiểu. Lại đây để anh ôm một lát.

Mạnh Quân nắm tay Linh Đan kéo cô ngồi lên đùi mình. Linh Đan cũng thuận theo ngoan ngoãn tựa trong ngực anh, mũi bỗng có chút chua xót.

-Hôm nay em ở nhà làm gì thế? Có phải cả buổi ôm ti vi không hả? Hay là ngủ từ sáng giờ mới dậy?

Linh Đan khẽ lắc đầu, nói khe khẽ:

-Em qua chơi với Hà My.

Anh không hỏi gì nữa, lặng lẽ ôm cô. Linh Đan len lén ngẩng đầu nhìn. Mạnh Quân đã nhắm mắt, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, tựa hồ đang có điều trăn trở. Cô giống như con vật nhỏ làm nũng cọ cọ ngực của anh, lòng lo lắng không yên nhưng không cách nào thốt ra thành lời. Cô thầm trách bản thân vô dụng, không dám hỏi thẳng anh, sợ mình xen vào sẽ làm ảnh hưởng đến quyết định của Mạnh Quân. Cứ để anh từ từ suy nghĩ cẩn thận sẽ tốt hơn.

Dù rất muốn giữ anh ở lại...

Mạnh Quân làm sao có thể biết được vợ yêu của mình đang rối rắm cái gì, anh chỉ khẽ cười, vuốt tóc cô hỏi:

-Sao đây? Em lại gây chuyện nữa à?

-Không có mà. Anh cứ nghĩ xấu cho em hoài vậy? Anh cảm thấy em luôn mang đến phiền phức cho anh sao?-Linh Đan phản bác, giọng có hơi kích động.

-Tại vì sau mỗi lần em gây chuyện đều ngoan một cách bất thường. Chẳng hạn như bữa trước em làm hỏng cái máy sấy tóc, lúc anh về đến nhà em hết như con cún nhỏ tò tò theo sau lưng anh, sai gì làm nấy. Nhớ tháng trước em còn ủ cháy mất cái áo anh mặc đi làm, có lần còn xóa hết tài liệu trên máy tính của anh nữa,...

-Được rồi, anh không cần phải nhắc lại đâu.-Cô tức giận ngắt lời Mạnh Quân, giãy dụa muốn đứng lên-Vốn dĩ thấy anh đang mệt nên để yên cho anh nghỉ ngơi, ai ngờ...

Mạnh Quân vội ôm chặt cô gái đang hờn dỗi, nhẹ giọng dỗ dành:

-Vợ à. Anh đùa thôi mà.

Hai tiếng "vợ à" thốt ra từ miệng anh ngọt ngào quá đỗi khiến Linh Đan lập tức an tĩnh lại, hai gò má chậm rãi ửng đỏ, thẹn thùng chôn trong ngực anh.

-Em không cần phải lo cho anh đâu. Anh chỉ đang nghĩ ngợi vài chuyện quan trọng. Đợi thông suốt là tốt rồi.

Linh Đan gật đầu, thế nhưng lòng vẫn thấp thỏm không yên. Mạnh Quân ôm cô ngồi thêm một lát mới lưu luyến không rời buông tay để vợ mình đi nấu

com tôi.

Đến tận lúc ngồi vào bàn ăn, Mạnh Quân vẫn duy trì trạng thái căng như dây đàn đó, đôi khi thờ dài, đôi khi vò đầu bứt tóc, hoặc làm nhảm một mình. Linh Đan để ý ban nãy anh có nghe mấy cuộc điện thoại, sau đó... tình huống có vẻ còn nghiêm trọng hơn.

Mạnh Quân nuốt vội hai chén cơm, sau đó dùng muối múc canh. Vừa mới nếm thử ngậm đầu tiên, anh bỗng quay sang nhìn cô bằng ánh mắt kì dị.

-Sao thế?-Linh Đan lo lắng hỏi.

-Không có gì.-Mạnh Quân rũ mắt, vội đầu ăn tiếp.

Linh Đan không hiểu ra sao cũng thử một muỗng canh, vẻ mặt lập tức thay đổi. Cô bối rối đặt đĩa xuống:

-Xin lỗi, em quên nêm muối rồi. Để em đi nấu lại.

-Không sao. Vẫn ăn được mà. Không cần phải phiền phức.-Mạnh Quân an ủi.

Linh Đan áy náy nhìn anh, buồn bực chọc chọc miếng cơm trong bát.

Hai người đang dọn bàn ăn thì đi động Mạnh Quân lại reo lên, thấy anh ngẩn ra Linh Đan liền giục:

-Anh mau đi nghe đi, em làm được rồi.

Mạnh Quân vào phòng nói chuyện, mãi một lúc không thấy ra, chắc là ở trong đó làm việc luôn. Linh Đan thất thần ngồi trên sofa. Nhớ đến chuyện Vương Đạt nói lúc sáng, cô lại không khỏi nghĩ ngợi.

Tại sao điện thoại của anh lại gọi đến liên tục như vậy? Có phải là để bàn giao công việc hay không? Có phải Mạnh Quân đang phân công mọi người tiếp quản các phần kế hoạch của anh?

Tại sao điện thoại của anh lại gọi đến liên tục như vậy? Có phải mấy là để bàn giao công việc hay không? Có phải Mạnh Quân đang phân công mọi người tiếp quản các phần kế hoạch của anh?

Cửa phòng Mạnh Quân vẫn đóng chặt, đôi khi lại nghe tiếng nói chuyện thì thầm, tiếng gõ bàn phím lách cách, tiếng học tủ đóng mở rầm rầm thô bạo, dường như không có lúc nào là anh ngừng hoạt động. Linh Đan xuống bếp, bung một ly sữa nóng đến trước phòng anh, nhẹ nhàng gõ cửa.

-Em vào đi, không khóa đâu.

Mạnh Quân bận rộn loay hoay với cái máy tính, không có thời gian quay đầu nhìn cô. Bên trong giống như vừa mới bị một con lốc càn qua vậy, giấy tờ thư từ rải khắp phòng, mấy ngăn tủ đựng tài liệu cũng bị lôi ra vứt bừa trên giường. Linh Đan trợn mắt hít sâu một hơi, bước đến gần bàn làm việc.

-Em mang sữa cho anh.

-Anh còn đang dở tay. Em để trên bàn, lát nữa anh sẽ uống.

Linh Đan tiện tay dọn dẹp giúp anh một chút. Mạnh Quân mở hộp thư điện tử tải mấy mục quan trọng xuống, sau đó nhân cơ hội máy đang in tài liệu để nghỉ xả hơi.

-Phiền em quá. Hay để lát nữa anh dọn cũng được mà.

-Không sao. Em đang rảnh lắm. Anh mau uống sữa đi, uống nóng mới tốt.-Nếu anh phải đi, sau này chắc cô không có cơ hội được chăm sóc anh nữa.

-Chà, hôm nay đột nhiên cảm thấy vợ mình thật đảm đang nha.-anh cười trêu chọc-Lại đây anh thưởng cho nào.

-Anh thưởng em cái gì?

-Hôn một cái, chịu không?

Linh Đan giả bộ ghét bỏ không thèm để ý. Mạnh Quân tốt tính không hề nổi giận, ngược lại còn trưng ra bộ mặt lưu manh đe dọa:

-Hay anh chịu thiệt một tí, để em hôn anh?

Linh Đan không trả lời. Nếu là bình thường, cô nhất định sẽ cùng Mạnh Quân đùa giỡn ầm ĩ một trận. Nhưng hiện tại cô thật không có tâm trạng, đầu óc cứ như đang lộn lờ ở trên mây, còn lòng thì rối như tơ vò. Thấy cô không nói gì Mạnh Quân cũng hơi ngượng ngùng, đành quay lại tiếp tục xử lý mớ giấy tờ buồn chán trên bàn.

Dọn dẹp xong, Linh Đan lẳng lặng đứng ở sau lưng anh hồi lâu. Mãi đến khi anh xoay người nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, Linh Đan mới nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo mình không có việc gì, không tiếng động rời khỏi phòng.

Mạnh Quân lo lắng nhiều lắm, anh luôn có cảm giác hôm nay Linh Đan rất lạ. Có khi cô sẽ một mình mà ngẩn người, gọi mấy lần cũng không có phản ứng. Ánh mắt cô nhìn anh cũng vô cùng kì quặc, giống như mang theo vài phần khổ sở, quyến luyến. Còn có, thái độ đặc biệt câu nệ.

Đợi anh xong việc phải hỏi rõ ràng mới được!

.....

Linh Đan ra khỏi phòng anh liền vào bếp rửa chén. Chỉ có hai người ăn nên chén đĩa dùng không nhiều lắm, đáng lẽ chỉ cần một lát là xong. Nhưng tâm hồn cô vốn dĩ không đặt ở đây, toàn vừa làm vừa suy nghĩ những thứ đầu đầu. Tay làm việc hoàn toàn là theo bản năng.

Vậy nên cứ liên tục cọ rồi rửa, rửa rồi cọ, cọ rồi lại rửa cũng mất gần cả tiếng đồng hồ. Bàn tay ngâm nước đến nỗi phỏng rộp cả lên cô cũng chẳng thêm để ý.

- Tài liệu tao đã chuẩn bị xong cả rồi. Vừa nãy đã gửi mail cho mày, nhận được chưa hả?

Giọng nói của anh làm cô bừng tỉnh, vội vàng tắt nước, bắt đầu lấy khăn lau khô chén đĩa. Mạnh Quân đứng sau cô, một bên nghe điện thoại, một bên mở tủ lạnh lấy nước uống:

- Rồi, tao hiểu. Mày liên lạc với ngân hàng làm đủ giấy tờ cần thiết chưa?

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà giọng Mạnh Quân trở nên gấp gáp:

- Tao sẽ chuẩn bị hành lý sẵn sàng, mấy giờ bay? Cái gì? Chiều mai? Sao gấp thế?

Chiếc đĩa tuột ra khỏi tay Linh Đan trượt xuống đất "choang" một tiếng nặng nề. Mạnh Quân thót tim, vội vàng xem cô có làm sao không. Linh Đan kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, vội vàng ngồi xổm xuống thu dọn.

Anh nói vài câu qua loa rồi cúp máy, bảo với cô:

- Em đứng qua một bên đi. Anh dọn cho, cẩn thận đừng để giẫm phải.

Linh Đan không kịp mở miệng nói "không cần" thì đã thấy anh cầm chổi trở về, cẩn thận quét từng mảnh vụn dưới đất. Hai người không nói gì, không gian yên tĩnh chỉ vang lên âm thanh của thủy tinh chạm vào nhau loảng xoảng.

- Anh Quân.-Linh Đan nhỏ giọng gọi anh.

- Sao vậy?

- Có phải em thực sự rất phiền phức không? Toàn gây rắc rối cho anh để anh phải giải quyết? Em đúng là kẻ vô dụng mà.

Linh Đan bỗng dưng nghẹn ngào, chạy vụt vào phòng "rầm" một tiếng đóng cửa lại. Mạnh Quân ngây người mất ba giây, vội chạy đến xem.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đến tận lúc ngồi vào bàn ăn, Mạnh Quân vẫn duy trì trạng thái căng như dây đàn đó, đôi khi thờ dài, đôi khi lại vô đầu bứt tóc. Linh Đan để ý ban nãy anh có nghe mấy cuộc điện thoại, sau đó... tình huống có vẻ còn nghiêm trọng hơn.

Mạnh Quân nuốt vội hai chén cơm, sau đó múc một chén canh. Vừa mới ném thử ngum đầu tiên, anh bỗng quay sang nhìn cô bằng ánh mắt kì dị.

- Sao thế?-Linh Đan lo lắng hỏi.

- Không có gì.-Mạnh Quân rũ mắt, vội đầu ăn tiếp.

Linh Đan không hiểu ra sao cũng thử một muỗng canh, về mặt lập tức thay đổi. Cô bối rối đặt đĩa xuống:

- Xin lỗi, em quên nêm muối rồi. Để em đi nấu lại.

-Không sao. Vẫn ăn được mà. Không cần phải phiền phức.-Mạnh Quân vội an ủi.

Linh Đan áy náy nhìn anh, buồn bực chọc chọc com trong bát.

Hai người đang dọn bàn ăn thì di động Mạnh Quân lại reo lên, thấy anh ngẩn ra Linh Đan liền giục:

-Anh mau đi nghe đi, em dọn được rồi.

Mạnh Quân vào phòng nói chuyện, mãi một lúc vẫn không thấy ra, chắc hẳn là ở trong đó làm việc luôn. Linh Đan thất thần ngồi ở phòng khách. Nhớ đến chuyện Vương Đạt nói lúc sáng, cô lại không khỏi nghĩ ngợi.

Tại sao điện thoại của anh lại gọi đến liên tục như vậy? Có phải mấy là để bàn giao công việc hay không? Có phải Mạnh Quân đang phân công mọi người tiếp quản các phần kế hoạch của anh?

Cửa phòng Mạnh Quân vẫn đóng chặt, đôi khi lại nghe tiếng nói chuyện thì thầm, tiếng gõ bàn phím lách cách vang lên, dường như không có lúc nào là anh ngừng hoạt động. Linh Đan xuống bếp, bung một ly sữa nóng đến trước phòng anh, nhẹ nhàng gõ cửa.

-Em vào đi, không khóa đâu.

Mạnh Quân bận rộn loay hoay với cái máy tính, không hề quay đầu nhìn cô. Bên trong giống như vừa mới bị một con lốc cán qua vậy, giấy tờ thư từ rải khắp phòng, mấy ngăn tủ để tài liệu cũng bị lôi ra vứt bừa trên giường. Linh Đan tròn mắt hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi đến gần bàn làm việc của anh.

-Em mang sữa cho anh.

-Anh còn đang dở tay. Em để trên bàn giúp anh, lát nữa anh sẽ uống.

Linh Đan tiện tay dọn dẹp giúp anh một chút. Mạnh Quân mở hộp thư điện tử tải mấy mục quan trọng xuống, sau đó nhân cơ hội máy đang in tài liệu nghỉ xả hơi chút xíu.

-Phiền em quá. Hay để lát nữa anh dọn cũng được mà.

-Không sao. Em cũng đang rảnh. Anh mau uống sữa đi, uống nóng mới tốt.

-Chà, hôm nay đột nhiên cảm thấy vợ mình thật đáng yêu.-anh cười trêu chọc-Lại đây anh thưởng cho nào.

-Anh thưởng em cái gì?

-Hôn một cái, chịu không?

Linh Đan hí hóp mắt nhìn anh, giả bộ ghét bỏ không thèm để ý. Mạnh Quân tốt tính không hề nổi giận, ngược lại còn trưng ra bộ mặt lưu manh đe dọa:

-Hay anh chịu thiệt một tí, để em hôn anh?

Linh Đan không trả lời. Nếu là bình thường, cô nhất định sẽ cùng Mạnh Quân đùa giỡn âm ỉ một trận. Nhưng hiện tại cô không có tâm trạng, đầu óc cứ như đang lộn lờ ở trên mây, còn lòng thì rối như tơ vò. Thấy cô không nói gì Mạnh Quân cũng hơi ngưng ngừng, đành quay lại tiếp tục xử lý mớ giấy tờ buồn chán trên bàn.

Dọn dẹp xong, Linh Đan lẳng lặng đứng ở sau lưng anh hồi lâu. Mãi đến khi anh quay lại nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, Linh Đan mới nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo mình không có việc gì, không tiếng động rời khỏi phòng.

Mạnh Quân lo lắng nhàu mày, anh luôn có cảm giác hôm nay Linh Đan rất lạ. Có khi cô sẽ một mình mà ngẩn người, gọi mấy lần cũng không có phản ứng. Ánh mắt cô nhìn anh cũng vô cùng kì quặc, giống như mang theo vài phần khổ sở, quẩn luyến. Còn có, thái độ đặc biệt câu nệ.

Đợi anh xong việc phải hỏi rõ ràng mới được!

.....

Linh Đan ra khỏi phòng anh liền vào trong bếp rửa chén. Chỉ có hai người ăn nên chén đĩa không dùng nhiều lắm, đáng lẽ chỉ cần một lát là xong. Nhưng tâm hồn cô vốn dĩ không đặt ở đây, toàn vừa làm vừa suy nghĩ những thứ đầu đầu, tay hành động hoàn toàn là theo bản năng.

Vậy nên cứ liên tục cọ rồi rửa, rửa rồi cọ, cọ rồi lại rửa cũng mất gần cả tiếng đồng hồ. Bàn tay ngâm nước đến nỗi phồng rộp cả lên cô cũng chẳng thèm để ý.

-Tài liệu tao đã chuẩn bị xong cả rồi. Vừa nãy đã gửi mail cho mày, nhận được chưa hả?

Giọng nói của anh làm cô bừng tỉnh, vội vàng tắt nước, bắt đầu lấy khăn lau. Mạnh Quân một bên nghe điện thoại, một bên mở tủ lạnh lấy nước uống:

-Rồi, tao hiểu. Mày đã liên lạc với ngân hàng làm đủ giấy tờ cần thiết chưa?

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà Mạnh Quân có vẻ gấp gáp:

-Tao sẽ chuẩn bị hành lý sẵn sàng, mấy giờ bay? Cái gì? Chiều mai? Sao lại gấp thế?

Chiếc đĩa tuột ra khỏi tay Linh Đan trượt xuống đất “choang” một tiếng nặng nề. Mạnh Quân thót tim, vội vàng xem cô có làm sao không. Linh Đan kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, vội vàng ngồi xôm xuống thu dọn.

Anh nói vài câu qua loa rồi cúp máy, bảo với cô:

-Em đứng qua một bên đi. Anh dọn cho, cẩn thận đừng để giẫm phải.

Linh Đan không kịp mở miệng nói “không cần” thì đã thấy anh cầm chổi và ki hốt rác trở về, cẩn thận quét từng mảnh vụn.

-Anh Quân.

-Sao?

-Có phải em thực sự rất phiền phức không? Toàn mang rắc rối cho anh, để anh phải giải quyết? Em đúng là kẻ vô dụng mà.

Linh Đan bỗng nghẹn ngào, chạy vụt vào phòng “rầm” một tiếng đóng cửa lại. Mạnh Quân ngậy người mắt ba giây, sau đó vội chạy đến xem.

P.s: Đêm hôm thức khuya đáng hàng... Kể cũng lười, có nhiều đây thôi mà nhây tới mấy bữa mới xong -_-

Có ai đêm hôm thức canh giựt tem không nhĩ XD

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân*, Anh Xé Rồi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Mạnh Quân đứng ngoài gọi vài lần nhưng Linh Đan không có phản ứng gì. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh khiến Mạnh Quân càng thêm nóng ruột. Anh cố gắng kiềm nén ý niệm muốn phá cửa phòng xông vào, dùng sức gõ cửa.

-Linh Đan, Linh Đan, em mau mở cửa cho anh. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nói cho anh biết đi.

Cô nhóc này thường hay suy diễn lung tung, không biết lần này lại bị cái gì kích thích nữa đây. Mạnh Quân lắc đầu thở dài, bắt đầu mềm mỏng dụ dỗ:

-Linh Đan, ngoan nào. Mở cửa đi, có chuyện gì từ từ nói. Anh luôn sẵn sàng lắng nghe mà. Vợ... em không thèm nhìn mặt luôn anh hả?

-Linh Đan, em mà không ra là anh sẽ tiếp tục đứng ở đây mãi mãi đó.

Linh Đan không còn cách buộc lòng phải lên tiếng, giọng nói có phần nghẹn ngào:

-Em không sao. Giờ em hơi mệt, em muốn đi ngủ sớm.

Cô khóc... Mạnh Quân sững sờ, bỗng dưng không biết phải làm thế nào. Anh thở dài, tự hỏi bản thân xem mình có làm gì đắc tội cô hay không. Chợt nhớ đến lúc nãy ở trong bếp khi anh đang nói chuyện điện thoại, cô dường như rất căng thẳng, thậm chí đánh rơi cả đĩa. Lẽ nào Linh Đan đã nghe thấy cái gì?

-Có chuyện gì không thể nói anh nghe được à. Em làm anh lo lắng.

-Không phải, em chỉ là... chỉ là có chút hoảng loạn. Trong đầu em đang rất rối... Em thấy khó chịu...em... em không biết phải nói thế nào nữa...-Linh Đan thút thít ngắt quãng trả lời.

Mạnh Quân nhẹ giọng khuyên bảo:

-Được rồi, được rồi. Anh không ép em. Mệt thì cứ nghỉ ngơi trước đi. Ngủ một giấc sẽ không sao nữa. Đợi em bình tĩnh lại thì nói cho anh biết, vậy nhé.

Nghe tiếng chân Mạnh Quân rời đi, Linh Đan mới chui ra khỏi chăn. Cô xoa xoa đôi mắt đỏ hoe của mình, đè nén tiếng nức nở nơi cổ họng.

Cô không phải cố ý muốn làm anh lo lắng, nhưng cô thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Rối rắm, dường như đánh mất hết khả năng suy nghĩ, trong đầu chỉ còn lại một câu: Mạnh Quân phải đi.

Dù trong lòng đã có chuẩn bị trước thì vẫn chẳng thể nào tiếp nhận được. Mạnh Quân đi rồi cô phải làm sao đây? Hơn nửa năm chung sống, cô đã thói quen luôn có anh bên cạnh, được anh dịu dàng chăm sóc. Cô đã quá ý lại vào Mạnh Quân, đến nỗi chỉ cần nghĩ đến cuộc sống sau này không còn anh nữa là sẽ thấy vô cùng khủng hoảng.

Từng dòng nước mắt vẫn tuôn ra không ngớt, thấm ướt cả drap giường. Linh Đan ngồi dậy tìm khăn giấy, tầm mắt thoáng đảo qua khung ảnh nơi đầu giường, bất chợt dừng lại.

Tấm hình này được chụp lúc Mạnh Quân dẫn cô đi công viên trò chơi vào tháng trước.

Trong hình, cô thân mật dựa vào ngực của anh cười đến híp cả mắt, còn anh thì vòng tay ôm lấy eo của cô, ánh mắt tràn đầy dịu dàng. Phía sau là một thác nước nhân tạo đang tung bọt trắng xóa. Khung cảnh vừa hữu tình vừa lãng mạn.

Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên nơi có khuôn mặt của anh, lưu luyến vuốt ve.

Mạnh Quân ngồi ở phòng khách vô đầu bút tóc một hồi, cũng không nghiệm ra được gì.

Tại sao Linh Đan bỗng dưng trở nên kì lạ? Là gặp phải chuyện gì?

Hình như từ lúc anh về nhà cô đã bất thường rồi. Chẳng những không ríu rít giống mọi ngày, mà ngay cả khi ăn cơm cũng thất thần, thỉnh thoảng lại ngây người nhìn anh. Chỉ trách anh quá nhập tâm suy nghĩ chuyện riêng nên đã xem nhẹ việc này.

Sáng nay thức dậy Linh Đan vẫn còn bình thường, vậy hẳn có chuyện xảy ra với cô trong khi anh ra ngoài.

Phải rồi! Linh Đan nói với anh cô có qua nhà Hà My. Có lẽ cô bé đó sẽ biết.

Nhưng mà, anh không có số điện thoại của Hà My....

Mạnh Quân một bên suy nghĩ một bên bắt an đi tới đi lui trong phòng.

Liệu có phải vợ yêu của anh cãi nhau với Hà My không? Cô bạn đó đã xảy ra chuyện? Hay hai người họ ra ngoài chơi gặp phải kẻ biến thái?

Rốt cuộc cái gì đã khiến cô trở nên kích động như vậy?

Khi anh vẫn còn rối bời với những suy đoán của mình, điện thoại bàn vang lên. Anh ngo ngắc vài giây rồi mới vô đầu tiến đến nghe.

Vừa nhắc máy chưa kịp lên tiếng thì đầu bên kia đã vội oang oang xỏ ra một tràng, nghe mà lỗ tai lùm bùm chả hiểu được gì. Giọng đối phương rất lạ, đã vậy còn cứ "anh Hải, anh Hải" gọi không dứt miệng. Trăm phần trăm là nhầm số.

Mấy lần Mạnh Quân muốn nhắc nhở, bắt quả người kia chẳng cho anh cơ hội để chen vào. Sẵn đang khó chịu trong người, anh không hề nghĩ ngợi dứt khoát cúp máy.

Ngày hôm nay thật đủ phiền phức mà! Một chết đi được!

Mạnh Quân đang định về phòng nghỉ ngơi, lúc tay lướt qua bàn vô tình làm rơi một quyển sổ xuống đất. Anh nhìn kỹ lại, hai mắt lập tức sáng lên.

Sổ tay điện thoại của Linh Đan...

Nửa đêm, Linh Đan bị ác mộng làm cho tỉnh dậy. Cô thất thần ngồi co ro trên giường, nước mắt cứ thế rớt xuống, tâm cũng trở nên lạnh lẽo.

Nhìn đồng hồ, giờ này chắc Mạnh Quân đã ngủ mất rồi. Cô rón rén leo xuống giường, bước ra ngoài đi đến trước phòng Mạnh Quân. Bên trong không có tiếng động nào. Linh Đan thử đẩy cửa, không khóa... Cô hít sâu một hơi, lách vào trong, cố gắng hết sức để không phát ra âm thanh.

Mạnh Quân yên tĩnh nằm trên giường, tiếng hít thở rất nhẹ, cả khuôn mặt khuất trong bóng tối. Cô không rõ Mạnh Quân đã ngủ hay chưa, nên vẫn đứng đó nhìn anh rất lâu. Thấy anh mãi không có động tĩnh gì Linh Đan mới yên tâm, cẩn thận trèo lên giường rồi rúc vào trong ngực của anh.

-Em chưa ngủ?

Linh Đan suýt bị dọa cho đứng tim, cả người cứng đờ. Mạnh Quân không biết mở mắt từ bao giờ, chăm chú nhìn cô. Cô nhẹ giọng hỏi:

- Xin lỗi. Em làm anh thức giấc hả?

- Không phải. Anh vẫn chưa ngủ. Sao rồi? Tâm trạng đã khá hơn chưa?

Linh Đan do dự lắc đầu. Con ác mộng vừa nãy làm cô hoảng hốt không ít, cho nên tỉnh lại liền lập tức qua đây tìm anh. Chỉ khi cảm nhận hơi ấm quen thuộc kia gần kề mới khiến trái tim đang đập kịch liệt của cô bình ổn được.

Cô mơ thấy Mạnh Quân, mơ thấy anh chào từ biệt, sau đó kéo rất nhiều hành lý rời đi, bước chân nhanh và vô cùng dứt khoát. Linh Đan cố đuổi theo, nhưng dường như có một lực đẩy vô hình nào đó khiến cô không thể nào đến gần được. Mắt thấy khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, cô vội vã hô to tên anh, trong đầu chỉ còn ý nghĩ là không thể để Mạnh Quân đi được. Nhưng dù có gọi khàn cả giọng thì bóng lưng ấy vẫn tuyệt tình như vậy, không hề quay đầu lại nhìn cô lấy một lần.

Mạnh Quân yêu thương vuốt ve khuôn mặt của Linh Đan, ở trên trán ấn xuống nụ hôn dịu dàng. Anh đã nghe Hà My kể hết mọi chuyện, biết được lý do cô khóc, thấy vợ yêu lưu luyến mình đến mức này, anh vừa vui mừng, vừa cảm thấy đau lòng không dứt.

- Chưa đủ bình tĩnh để đối mặt nói chuyện với anh sao?

Linh Đan trốn trong ngực anh khẽ gật đầu. Mạnh Quân cũng không gấp gáp, chuyên tâm đùa nghịch mái tóc dài của cô, im lặng chờ cô lên tiếng.

- Xin lỗi. Chắc em làm anh lo lắng.- một lúc lâu Linh Đan mới dè dặt nói

- Vợ à, anh biết hết cả rồi. Về chuyện đó...

Cô vội vàng cắt ngang, nghẹn ngào:

- Đừng, xin anh đừng nói gì cả, em chưa sẵn sàng để tiếp nhận.

Mạnh Quân quả thật bất đắc dĩ. Cuối cùng không chịu nổi người nào đó cứ liên tục nức nở, anh cúi xuống ngậm lấy môi cô. Linh Đan lần này không hề ngượng ngùng, ngược lại còn nhiệt tình đáp trả khiến nụ hôn càng thêm ướt át nồng nhiệt. Mạnh Quân ép sát vào khiến Linh Đan gần như ngộp thở, bàn tay bắt đầu càn rỡ di chuyển khắp lưng cô. Không khí chẳng hiểu vì sao càng lúc càng nóng. Đến khi tách ra, hơi thở cả hai đã trở nên hỗn loạn.

Ánh mắt Mạnh Quân sâu thẳm, ẩn chứa điều gì đó khó kiểm soát được.

Trong đầu Linh Đan bỗng thỉnh thoảng nảy ra một câu.

Hay là đêm nay trao thân cho anh?

.....

Suy nghĩ đó như tia sáng vụt qua trong đầu. Linh Đan đơ ra vài giây, rõ ràng là bị chính mình dọa sợ.

Nhưng mà, nếu có thể nhân cơ hội này gạo nấu thành cơm thì... hình như không tệ lắm. Ít ra sau này hai người cũng không còn phải mang tiếng là vợ chồng "hữu danh vô thực". Hơn nữa, Mạnh Quân là một người đàn ông rất trách nhiệm, nếu cô đã hoàn toàn thuộc về anh, chắc chắn anh sẽ không làm chuyện có lỗi với cô.

Dù sao hai người cũng thật sự yêu nhau, cần gì phải ngại, cần gì phải lo lắng?

Khẽ lướt qua lồng ngực rắn chắc của Mạnh Quân, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp yên bình. Linh Đan bất chợt hít sâu một hơi, vực dậy tinh thần, ánh mắt từ lo lắng chần chừ biến thành kiên định.

- Đợi đã, em muốn làm gì?- Mạnh Quân đột nhiên bị tập kích sợ hết cả hồn, nhanh chóng đè lại bàn tay nhỏ bé đang sờ loạn trên người mình, có chút không hiểu ra sao hỏi.

Linh Đan không trả lời, mạnh mẽ chủ động hôn Mạnh Quân. Môi chạm môi, cô bỗng chốc không biết tiếp theo phải làm thế nào nữa, vì vậy cứ mờ to mắt trừng trừng nhìn anh, trên mặt còn có vết nước mắt chưa khô trông thật tội nghiệp. Mạnh Quân vừa định cười, môi lập tức bị người nào đó cắn một cái không thương tiếc.

Mạnh Quân sờ sờ môi mình, híp mắt nhìn cô đầy nguy hiểm. Linh Đan nội tâm cuộn sóng mãnh liệt, không muốn để cho anh có cơ hội đùa giỡn liền lần thứ hai can đảm xông lên. Mạnh Quân cũng không tỏ ra yếu thế, ngay lập tức giành quyền chủ động. Nụ hôn như mưa như bão kéo đến khiến người mơ màng. Linh Đan không phải đối thủ của anh, đành mặc cho Mạnh Quân cướp đoạt toàn bộ hơi thở của mình, đầu óc cũng trở nên trống rỗng, chỉ có thể vụng về đáp lại.

Đến khi không khí trong phổi sắp dùng hết, Linh Đan khó chịu vỗ nhẹ lưng anh ý bảo mau dừng lại. Mạnh Quân miễn cưỡng rời đi, ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn môi cô. Linh Đan cũng không rảnh rỗi để ý, vừa được tự do liền liều mạng hít thở. Cô khẽ vuốt trái tim đang đập vô cùng mất kiểm soát, thậm chí cảm thấy mình quả nhiên kinh nghiệm không đủ, chưa gì đã đầu hàng trước mị lực của anh. Mới ổn định được một chút, trước mắt đã bị bóng đen bao phủ. Mạnh Quân lần nữa ép sát, thân nhiệt "công thành đoạt đất". Hơi thở hòa quyện, đầu lưỡi lẫn nhau dầy dụa cơ hồ không thể nào tách rời.

Cứ như thế, sau gần mười phút Mạnh Quân mới buông tha cho cô. Linh Đan thở hổn hển, cảm giác mỗi lười đều đã tê dại, cơ thể xụi lơ nằm trên giường. Tay Mạnh Quân đặt ở eo và lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Cô bỗng nhiên hoảng hốt, hoang mang về chuyện sắp xảy ra. Rõ ràng chính cô muốn dâng hiến bản thân cho Mạnh Quân, nhưng sao lúc này lại sợ hãi?

Không được, không thể lùi bước được.

Linh Đan nắm chặt gối, mặc kệ cả người dường như đang run lên vẫn cố gắng kiềm chế bản thân không được bỏ chạy.

Đang lúc cô cắn răng chờ đợi động tác tiếp theo của anh thì Mạnh Quân lại nằm xuống bên cạnh, đắp chăn rồi bảo:

-Ngủ thôi.

Nghe vậy, Linh Đan hơi thất vọng. Đáng lẽ anh phải nhân cơ hội tiến tới chứ? Sao giữa chừng lại ngừng? Nhưng cũng không thể không thừa nhận cô có chút thờ phào nhẹ nhõm.

Mạnh Quân thấy vợ yêu chậm chạp không chịu nhắm mắt ngủ mà cứ nhìn mình chăm chăm, dịu dàng xoa đầu cô hỏi:

-Sao vậy?

Linh Đan trong lòng xoắn xuýt một lúc mới lên tiếng:

-Chả nhẽ cứ vậy ngủ? Anh không muốn làm gì?

-Phải làm gì hả?

-Thì... thì... là cái đó... cái đó đó...-cô ấp úng trả lời, hai tay vô thức siết chặt góc áo.

Mạnh Quân càng khó hiểu hơn:

-Cái đó là cái gì?

-Em... em...-Loại chuyện xấu hổ này sao có thể nói ra miệng được chứ?

-Linh Đan?-Mạnh Quân thử gọi.

Cô quay mặt sang chỗ khác:

-Em nói... anh không muốn làm chút hoạt động trên giường à? Ý em là, mấy thứ mà những đôi vợ chồng khác thường làm ấy.

Mạnh Quân về mặt ngốc ngốc, sau đó bật cười:

-À, thì ra em đang muốn ám chỉ cái này.-anh đưa tay nhéo má cô-Còn tưởng việc gì ghê gớm lắm.

Linh Đan hất anh ra, ánh mắt thoáng vẻ buồn bực:

-Lẽ nào anh không có bất cứ cảm giác hay ham muốn đặc biệt? Có phải là...

-Này, em đang nghĩ gì vậy hả? Anh hoàn toàn bình thường.-Mạnh Quân bất mãn nói.

-Vậy tại sao?

-Không phải anh không muốn. Rất muốn là đằng khác. Nhưng mà em còn nhỏ lắm.

-Em đã đủ tuổi trưởng thành rồi...-Linh Đan nhỏ giọng nói.

-Anh biết, có điều em còn rất trẻ con, suy nghĩ vẫn chưa hoàn toàn thấu đáo. Tuy chúng ta đã kết hôn, thế nhưng chỉ bắt đầu chính thức yêu đương từ ngày hôm qua thôi. Bây giờ liền xảy ra quan hệ, em không thấy tiến triển như vậy là quá nhanh sao? Hơn nữa, anh nghĩ em cũng chưa thật sự chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.-Mạnh Quân chạm nhẹ môi cô-Đây chỉ là ý nghĩ nhất thời bộc phát của em. Không nên miễn cưỡng bản thân mình.

Linh Đan cúi đầu không trả lời. Mạnh Quân thoáng thở dài, sau đó vươn tay ôm chặt lấy cô:

-Linh Đan, anh biết em đang nghĩ gì. Khi này anh đã gọi cho Hà My.

-Em... em chỉ nghĩ ngày mai anh phải đi rồi... em muốn làm gì đó, để anh luôn nhớ đến em.

Thanh âm của Linh Đan mang theo vài phần nghẹn ngào, làm Mạnh Quân cũng thật đau lòng. Cô nhóc đầu đầy những suy nghĩ kỳ quái này từ trước tới giờ luôn thích ý lại vào anh. Vừa nghe anh sắp đi liền hoảng đến mức này. Ngay cả bản thân cũng không tiếc dâng lên. Anh làm sao nỡ bỏ cô ở lại đây?

Nghe thấy tiếng nước nở càng lúc càng lớn, Mạnh Quân xót xa vừa hôn cô vừa an ủi:

-Anh cũng chưa nói sẽ đi mà. Em khóc cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tiếng nước nở bỗng chốc dừng lại, Linh Đan ngược khuôn mặt chưa khô nước mắt rung rung nhìn anh. Mạnh Quân cười dịu dàng:

-Sao không hỏi anh có đi hay không? Tự mình suy diễn lung tung rồi lại khóc bù lu bù loa cả lên, khiến anh cũng đau cả ruột.

Linh Đan hai mắt mở to, bên trong giống như có tia sáng mạnh mẽ lưu chuyển.

Nói vậy tức là anh có thể sẽ không đi, vẫn còn hi vọng phải không?

-Hôm nay anh cũng vừa mới biết tin thôi nên chưa kịp báo cho em. Em nghe được từ ai thế?

-Tổng giám đốc của anh.

-Vương Đạt?-Mạnh Quân nhú mày.-Sao em lại gặp tên đó?

-Buổi trưa em đi siêu thị với Hà My thì đụng phải anh ta. Anh ta cho em biết chuyện này, cũng nói rằng cơ hội này rất quan trọng.

Mạnh Quân bỗng lâm vào trầm tư. Linh Đan không thấy anh nói gì liền có chút hoảng loạn, sợ anh lại đổi ý.

-Anh thật sự muốn đi hả?-cô nhỏ giọng hỏi.

Anh khôi phục tinh thần, nghe vậy cười cười:

-Nếu anh muốn thì sao? Em có cho anh đi không?

Cô cúi đầu, khuôn mặt khuất trong bóng tối không thấy rõ biểu tình, im lặng một hồi mới lên tiếng, giọng như bị đè nén:

-Anh muốn đi thì đi thôi. Em làm thế nào cản được?

Mạnh Quân ghé vào tai cô thì thầm:

-Sao không thử giữ anh lại? Em có quyền mà.

Cô nhìn anh lắc đầu.

-Em nỡ để anh đi à? Thật nhẫn tâm.-Mạnh Quân làm bộ thờ dài.

-Nhưng chẳng phải cơ hội này rất hiếm sao? Anh không thể không đi được. Em không muốn làm ảnh hưởng đến tương lai của anh.

-Haizz. Em thật ngốc...-Mạnh Quân ôm chặt lấy cô-Đối với anh em quan trọng hơn công việc nhiều lắm. Anh không nỡ để em một mình. Huống chi, anh vốn cũng không có ý định ra nước ngoài.

-Nhưng lúc tối em nghe anh gọi điện thoại, anh nói ngày mai sẽ bay mà.

-Đúng là anh nói như vậy...Nhưng nó không liên quan gì đến chuyện ở công ty hết. Cái này chỉ là chút chuyện riêng thôi. Đi chừng hai, ba ngày sẽ về.

Linh Đan bất ngờ:

-Anh không gạt em chứ? Thật sự chỉ đi hai, ba ngày thôi?

Anh mỉm cười:

-Sẽ không gạt em. Yên tâm đi. Nếu em không muốn thì anh không đi nữa. Nhờ người khác là được.

Cô lau nước mắt, ngại ngùng đáp:

-Không cần. Anh cứ lo việc của mình đi.

-Hết buồn rồi phải không? Bây giờ ngủ được chưa?

Cô vội vàng đứng dậy:

-Được... được rồi. Anh mau ngủ đi, em về phòng đây.

Linh Đan còn chưa đặt chân được xuống giường thì đã bị kéo lại, ngã vào lòng của người nào đó. Mạnh Quân vuốt ve môi cô, nở nụ cười xấu xa:

-Sao trốn nhanh vậy hả? Bộ sợ bị anh ăn à?

Linh Đan đỏ mặt lắc đầu. Mạnh Quân liếc đồng hồ thấy đã trễ, cũng không đùa cô nữa, vỗ vỗ nửa bên giường bảo:

-Cứ ngủ ở đây đi. Có phải mới lần đầu đâu, còn ngại gì chứ.

Linh Đan ngoan ngoãn chui vào trong chăn, đợi Mạnh Quân nằm xuống bên cạnh, cô liền rúc lại gần.

-Anh thật sự không muốn sang Anh sao? Có phải tại em không? Nếu vậy...

Anh vuốt tóc cô, dịu dàng nói:

-Không phải đâu, nhóc con. Em không cần phải thấy áy náy gì cả. Không đi là vì anh đã có kế hoạch riêng của mình rồi.

-Kế hoạch?

-Khoan nói chuyện này. Đạo này em với tên Vương Đạt đó hay gặp mặt lắm hả? Hôm qua hắn còn đưa em đi ăn nữa chứ?

Linh Đan "a" một tiếng, xoay người nhìn anh:

-Em cũng định kể với anh mà quên mất. Ngày hôm qua đột nhiên Giám đốc của anh bảo anh ta thích em, muốn theo đuổi em.

Giọng Mạnh Quân có vẻ giận dữ:

-Cái gì? Hắn dám nói vậy à? Rồi em trả lời thế nào?

-Em có khuyên anh Vương vài câu. Nhưng mà hình như không có tác dụng lắm thì phải. Anh ta cứ bắt em phải cho anh ta một cơ hội. Cũng may là anh tới kịp lúc, chứ không em cũng chẳng biết nên làm gì nữa.

Mạnh Quân nhếch mép cười:

-Lần sau hắn lại tìm em thì cứ mặc kệ đi. Không cần phải để ý đến hắn.

-Làm vậy sao được?-cô thờ dài, lắc đầu-Dù gì thì anh Vương cũng là Tổng Giám đốc của anh mà. Nếu em đắc tội với người ta có khi sẽ liên lụy đến công việc của anh.

-Hắn làm sếp của anh cũng chẳng được bao lâu nữa.Em không phải lo.-Mạnh Quân an ủi.

Phản ứng đầu tiên của Linh Đan là:

-Anh ta sắp bị giáng chức rồi?

-Không phải. Anh đã nộp đơn xin nghỉ việc.-Mạnh Quân kiêu ngạo trả lời

-.....-cô vừa mới nghe gì thế này?

Anh lại không để ý tới vẻ mặt hoảng hốt của cô, tiếp tục tự mãn:

-Không biết khuôn mặt hắn lúc nhìn thấy từ đơn xin nghỉ việc đó sẽ như thế nào nhỉ? Chắc đặc sắc lắm đây. Nếu rời khỏi công ty, sau này hắn không thể tìm có đề gây khó dễ cho anh nữa.

Người nào đó xoa xoa cằm, có chút đắc ý nghĩ: Khó khăn lắm hắn mới lên được chức Tổng Giám đốc, tưởng đã có thể trấn áp được mình rồi, ai ngờ giờ mình lại chạy mất, chắc hắn sẽ bị ghen tị tới mức nội thương đi.

-Anh xin nghỉ việc rồi hả? Tại sao thế? -Linh Đan chợt bật dậy, nắm tay anh-Có phải do việc anh Vương thích em không? Đừng mà, anh ta chỉ nói đùa thôi chứ không làm gì đâu. Em cũng sẽ không dễ dàng bị người khác quyến rũ. Anh tiếp tục làm việc đi.

Mạnh Quân dờ khóc dờ cười, búng lên trán cô một cái thật mạnh:

-Em tự kỷ hả? Anh không phải trẻ con, lẽ nào lại làm mấy chuyện tùy hứng không biết suy nghĩ như vậy. Dĩ nhiên là anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi mới quyết định.

-Thật sao? Không phải tại em? Vậy vì có gì mà nghỉ việc?

Anh dựa sát vào cô, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần bí ẩn:

-Anh chuẩn bị làm ông chủ.

Ông chủ? Linh Đan mở to mắt kinh ngạc. Thế nghĩa là sao? Mạnh Quân muốn mở cửa hàng?

-Bất ngờ lắm đúng không? Kì thật chuyện này anh đã nghĩ đến từ khi còn đang đi học. Nhưng lúc đó vẫn chưa có cơ hội, cũng như chưa có vốn. Anh thấy bây giờ chính là thời điểm tốt nhất.

-Anh tính làm gì? -Linh Đan tò mò hỏi, trong đầu lại nghĩ tới mấy cửa hàng bán thiết bị điện tử, máy tính hay phần mềm linh tinh gì đó. Làm chủ chắc là vậy nhỉ?

-Anh định mở một công ty.

-.....- Đây cũng quá oách rồi. Linh Đan phút chốc sợ ngây người. Sao chồng cô mới sau vài giây đã biến đổi thành một nhân vật lợi hại thế kia?

Người nào đó lúc này lại cố tình ngáp một cái, bảo:

-Buồn ngủ quá. Có gì mai hãy nói. Chúng ta đi ngủ trước.

Sau đó liền lôi kéo vợ yêu nằm xuống, xem như gối ôm mà quấn chặt lấy.

Linh Đan tròn mắt nhìn anh một lúc. Thấy Mạnh Quân có vẻ thật sự mệt mỏi nên cô không làm phiền nữa, ở trong ngực anh tìm tư thế thoải mái đi vào giấc ngủ.

Mạnh Quân lặng lẽ ra khỏi phòng. Linh Đan còn đang ngủ say sưa trên giường, không có dấu hiệu sẽ tỉnh. Vốn định đợi cô thức giấc, hai người mặt đối mặt cho nhau một cái hôn chào buổi sáng nồng nhiệt, kết quả nằm chờ cả tiếng rồi cô nhóc vô tâm này vẫn không chịu dậy. Xoa xoa cái bụng đang lên tiếng kháng nghị, vì đảm bảo dạ dày khỏe mạnh nên Mạnh Quân quyết định xuống bếp tìm cái ăn trước, sẵn tiện để khi vợ mình rời giường có thể hưởng thụ bữa sáng nóng hổi.

Anh kì thật không biết nấu ăn, cũng rất ít khi nào vào bếp, ngẫu nhiên chỉ nấu gói mì lấp bụng. Lúc trước ở nhà có mẹ lo cơm, sau khi kết hôn thì có vợ chăm sóc, cho nên tới bây giờ Mạnh Quân vẫn không biết làm gì. Hiển nhiên là cuộc sống quá sung sướng.

Anh lần lượt nhìn qua các nguyên liệu có sẵn. Buổi sáng hai người thường không ăn cơm mà Linh Đan sẽ nấu cháo, miến, hủ tiếu,... hoặc đơn giản ăn sandwich, nếu không kịp chuẩn bị sẽ mua thức ăn từ bên ngoài về.

Mạnh Quân xem một lát, chợt nhớ ra ngày hôm qua ba mẹ cho một ít thức ăn mang về. Hâm nóng chắc là ổn. Dù sao anh cũng không nghĩ mình có thể nấu ra thứ gì ăn được.

Vì vậy khi Linh Đan vào bếp liền thấy một bàn thức ăn đặc sắc tỏa hương thơm lừng, cùng với Mạnh Quân mặc cái tạp dề màu hồng hình em mèo Kitty, trong tay anh còn đang bưng một tô canh thật lớn.

Hình ảnh này cũng quá kích thích đi. Linh Đan thầm nghĩ: Hóa ra người đàn ông lúc nấu nướng có thể đẹp trai đến vậy.

-Em thức rồi hả? Mau rửa mặt rồi ra ăn này.

Linh Đan mặt đỏ lên, vội vã chui vào phòng tắm. Không hiểu sao hiện tại nhớ tới chuyện hôm qua cô lại thấy hơi xấu hổ.

.....

Hai người ngồi đối diện nhau ăn sáng, tuy không ai nói với ai lời nào nhưng không khí vẫn rất hài hòa. Hơn nữa xung quanh giống như còn có bong bóng màu hồng lượn lờ. Mạnh Quân thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho Linh Đan, hứng thú nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của cô, sau đó lại trêu vài câu.

Cơm nước xong xuôi hai vợ chồng đến phòng khách xem ti vi. Mạnh Quân chủ động lên tiếng :

-Thời đại học anh có hai tên bạn rất thân, xem như là anh em chung chí hướng. Bọn anh từng hẹn nhau sau này sẽ cùng gây dựng sự nghiệp. Nhưng thực tế luôn phủ phàng. Khi ra trường tiền không có, kinh nghiệm cũng chỉ là con số không, hơn nữa một người thì đã đi du học, nên chuyện vẫn gác lại tới bây giờ.

-Bạn anh có phải người anh hẹn gặp hôm qua không?-Linh Đan bỗng nhớ tới.

-Đúng vậy.-Mạnh Quân gật đầu-Gần đây tên kia đi du học về rồi, nên bọn anh tính sẽ hợp tác. Nhưng mà đang bàn giữa chừng lại bị người nào đó gọi đi.-anh đùa giỡn nháy mắt với cô một cái-Cũng may những cái quan trọng đều đã giải quyết xong.

-Vài năm nay anh đã tích góp được số tiền kha khá, ba mẹ cũng đồng ý cho anh mượn một khoản vốn để làm ăn. Tuy không phải nhiều nhưng xem như vừa đủ đi. Khi mở công ty anh sẽ là cổ đông lớn nhất. Số cổ phần còn lại chia cho hai người kia.

Linh Đan chớp mắt, bộ dạng sùng bái nhìn anh, làm Mạnh Quân có hơi đắc ý.

-Có điều bọn anh còn thiếu một khoản vốn, hiện đang tìm cách kéo thêm người hợp tác. Do đó chiều nay anh mới phải bay qua Mĩ tìm đối phương để bàn bạc.

-Ra là vậy. Làm em cứ tưởng...-cô cười hì hì nói.

Mạnh Quân ôm cô thật chặt:

-Ừ. Cho nên em cứ yên tâm, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về. Nếu thuận lợi chắc chiều mai là xong, nếu xảy ra vấn đề thì cũng chỉ mất vài ngày thôi. Nói chung sẽ không quá lâu đâu.

-Em biết rồi.-Linh Đan dụi đầu vào ngực Mạnh Quân làm nũng.

Anh không ngại tặng cô một nụ hôn để khen ngợi:

-Ngao lăm

-...Là vậy đó. Anh Quân nói sẽ không đi. Há há há...-Linh Đan quyết định gọi cho Hà My để khoe khoang.-Làm hại cả ngày hôm qua tui ăn không ngon ngủ không yên....Nhưng mà giờ anh ấy lại bận rồi. Trưa nay tui đến nhà bà ăn ké nữa nha.

-Con lạy má. Đừng có sang đây. Con đang giảm cân mà má lại đem thêm một đồng đồ ăn nữa thì làm sao con chịu nổi?-Hà My khóc lóc thảm thiết.

-Chẳng phải mấy thứ tui mua hôm qua còn chưa kịp ăn sao?-Linh Đan khó hiểu hỏi. Bấy nhiêu đó đã đủ, cần gì phải mang thêm chứ?

-Tui đói quá ngốn hết rồi.

-.....-Rốt cuộc con nhỏ này đã nhịn đói bao lâu vậy?

Linh Đan cuối cùng vẫn là mò qua chỗ Hà My.

Đợi một lúc, chủ nhà mới lết thân thể tàn tạ ra mở cửa, thấy tay Linh Đan trông không mới lạng lẽ thờ phào.

-Hôm nay nhìn bà đỡ thảm hơn nhiều đó. Chịu ăn uống đầy đủ rồi hả?

Hà My lòng đầy căm phẫn, dùng cặp mắt tóe lửa để "bày tỏ tình yêu thương"đối với bạn thân:

-Còn không phải tại bà?

Linh Đan vừa ngồi xuống ghế liền hỏi:

-Sáng giờ bà ăn gì chưa?

-Chưa.-Hà My ủ rũ trả lời-Chỉ mới uống ly nước trái cây.

-Bộ bà muốn dạ dày thủng luôn hả? Trong bếp không có gì khác sao? Mau, tui dẫn bà ra ngoài ăn.-cô hùng hổ nắm tay Hà My lôi đi.

-Không muốn. Tui đang giảm cân mà.-cô nhóc bám chặt lấy cửa hét.

-Đợi bà giảm cân xong thì mạng cũng toi rồi. Mau lên!

Hà My thành công bị tha vào quán hủ tiếu trong ngõ, mới đầu có hơi kháng cự nhưng ngồi xuống một cái là như hổ như báo ngón liền ba tô, ngay cả chủ quán còn phải kinh ngạc liếc nhìn vài lần. Linh Đan ngại đến nỗi thật muốn tránh xa năm mét nói mình không hề quen biết con người này.

-Bà vì sao phải đẩy dọa bản thân thế này? Cứ để bình thường là được rồi. Tuy là mồm mồm một chút nhưng vẫn dễ thương mà.-cô không nhịn được thở dài.

-Nhưng mà anh ấy chê tui.-Hà My lăm bằm.

-Ai?-Là tên nào dám chê bạn cô?

-Anh Kiệt. Ảnh nói tui mập như heo, nhìn là thấy ngứa mắt.

Sao có thể nói những lời khó nghe như vậy với một cô gái chứ? Đã thế con nhỏ này còn... Linh Đan giận muốn sôi gan:

-Bà gốc à? Có nhất thiết phải vì tên khốn đó mà hành hạ mình không?

Hà My không dám hé răng nói gì, chỉ biết cắm đầu vào tô hủ tiếu.

-Bà quên anh ta ngay cho tui. Tui giới thiệu cho bà người khác.

Hà My nhìn cô khinh bỉ:

-Bà làm như bà quen biết với nhiều anh lắm vậy? Còn đòi giới thiệu cho tui?

Linh Đan hơi ghen một chút:

-Thì... thì tui nhờ anh Quân giới thiệu cho bà. Cũng thế thôi.

-.....-Hề cái lại đem chồng ra khoe trước mặt một đứa độc thân lâu năm, con nhỏ này thật đáng đánh mà.

-Nói chung tui cảm bà gặp mặt tên kia nữa. Từ giờ ăn uống đàng hoàng cho tui. Tui sẽ qua kiểm tra mỗi ngày đó.

Hà My im lặng một lúc lâu, cuối cùng chỉ thờ dài:

-Haizz. Tui cũng muốn quên lắm... Mà quên không được. Tại bà không nhớ thôi, thật ra ảnh chính là mối tình đầu của tui, là người tui thích lúc học cấp hai đó.

Linh Đan kinh ngạc đến nổi há hốc mồm, cố gắng lục soát mớ trí nhớ lộn xộn của mình, bất chợt nhớ đến một người.

-Là anh ta sao?

Đổi lại là một cái gật đầu cùng câu trả lời bằng quơ:

-Đúng thế. Chính là anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

-Anh chuẩn bị làm ông chủ.

Ông chủ? Linh Đan mở to mắt, vô cùng kinh ngạc. Anh nói thế nghĩa là sao? Có phải Mạnh Quân sẽ mở cửa hàng?

-Bất ngờ lắm đúng không? Kì thật chuyện này anh đã nghĩ đến từ lúc còn đi học rồi. Nhưng vẫn chưa có cơ hội, cũng như chưa có vốn. Bây giờ chính là thời điểm tốt nhất.

-Anh tính làm gì?-Linh Đan tò mò hỏi, trong đầu lại nghĩ tới mấy cửa hàng bán thiết bị điện tử hay máy tính hay phần mềm gì đó.

-Anh định mở một công ty.

-.....- Đây cũng quá oách rồi. Linh Đan phút chốc sợ ngây người. Sao chồng cô mới sau vài giây đã biến đổi thành một nhân vật lợi hại thế kia?

Người nào đó lúc này lại cố tình ngáp một cái, bảo:

-Buồn ngủ quá. Có gì mai hãy nói. Chúng ta đi ngủ trước.

Sau đó liền lôi kéo vợ yêu nằm xuống, xem như gối ôm mà quấn chặt lấy.

Linh Đan trợn mắt nhìn anh một lúc. Thấy anh có vẻ thật sự mệt mỏi nên cô không làm phiền nữa, ở trong ngực anh tìm tư thế thoải mái nhất đi vào giấc ngủ.

Mạnh Quân lặng lẽ rời giường, Linh Đan còn đang ngủ say sưa, không có dấu hiệu sẽ tỉnh. Vốn định đợi cô tỉnh giấc, hai người mặt đối mặt cho nhau một cái hôn chào buổi sáng nồng nhiệt, kết quả nằm chờ cả tiếng rồi cô nhóc vô tâm này vẫn không chịu tỉnh. Xoa xoa cái bụng từ lâu đã lên tiếng kháng nghị, vì đảm bảo dạ dày khỏe mạnh nên anh đành phải xuống bếp tìm cái ăn trước, sẵn tiện để vợ mình thức dậy cũng có thể hưởng thụ bữa sáng nóng hổi.

Anh kì thật không biết nấu ăn, cũng rất ít khi nào vào bếp, ngẫu nhiên cũng chỉ nấu mì gói lấp bụng. Lúc trước ở nhà có mẹ lo cơm, sau khi kết hôn thì có vợ chăm sóc, cho nên tới bây giờ Mạnh Quân vẫn không biết làm gì. Hiển nhiên là cuộc sống quá sung sướng.

Anh lần lượt nhìn qua một loạt các nguyên liệu có sẵn. Buổi sáng hai người thường không ăn cơm mà sẽ nấu cháo, miến, hủ tiếu hay ăn sandwich, có khi không kịp chuẩn bị sẽ mua thức ăn từ bên ngoài về.

Mạnh Quân xem một lát, chợt nhớ ra ngày hôm qua ba mẹ có cho một ít thức ăn mang về. Hâm nóng chắc là được đi. Dù sao anh cũng chẳng nghĩ ra mình có thể nấu ra được thứ gì ăn được.

Vì vậy khi Linh Đan vào bếp liền thấy một bàn thức ăn đặc sắc cùng với Mạnh Quân mặc cái tạp dề màu hồng hình em mèo Kitty của cô đang bung một tô canh thật lớn.

Hình ảnh này cũng quá kích thích đi. Linh Đan thầm nghĩ: Hóa ra người đàn ông lúc nấu nướng lại có thể đẹp trai đến vậy.

-Em thức rồi hả? Mau rửa mặt rồi ra ăn.

Linh Đan mặt đỏ lên, vội vã chui vào phòng tắm. Không hiểu sao hiện tại nhớ lại chuyện hôm qua lại thấy hơi xấu hổ.

.....

Hai người ngồi đối diện nhau ăn sáng, tuy không ai nói với ai lời nào nhưng không khí vẫn rất hài hòa. Hôn nữa xung quanh giống như còn có bong bóng màu hồng lượn lờ. Mạnh Quân thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho Linh Đan, sau đó hứng thú nhìn vẻ mặt mắt tự nhiên của cô, lại trêu vài câu.

Cơm nước xong xuôi hai người ngồi trong phòng khách xem ti vi. Mạnh Quân chủ động lên tiếng :

-Lúc trước thời đại học, anh có hai tên bạn thân, cũng xem như là anh em chung chí hướng. Bọn anh hẹn nhau sau này sẽ cùng gây dựng sự nghiệp. Nhưng khi ra trường tiền không có, kinh nghiệm chỉ là con số không, còn có một người đã đi du học, nên vẫn gác lại tới bây giờ.

-Bạn anh có phải là người anh hẹn gặp hôm qua không?-Linh Đan bỗng nhớ tới.

-Đúng rồi. Gần đây tên kia cũng đi du học về rồi, nên bọn anh tính sẽ hợp tác. Nhưng mà giữa chừng lại bị người nào đó gọi đi.-anh đùa giỡn nháy mắt với cô một cái-Cũng may những cái quan trọng đều đã bàn xong.

-Vài năm nay anh cũng tích góp được một số tiền, ba mẹ cũng đồng ý cho anh một khoản vốn. Tuy không phải nhiều nhưng cũng xem như vừa đủ đi. Khi mở công ty anh sẽ làm cô đồng lớn nhất. Số cổ phần còn lại chia cho hai người kia.

Linh Đan chớp mắt, bộ dạng sùng bái nhìn anh, làm Mạnh Quân có hơi đắc ý.

-Có điều hiện vẫn bọn anh còn thiếu một khoản vốn, cho nên đang tìm cách kéo theo người hợp tác. Vậy nên chiều nay anh mới phải qua Mĩ tìm người bàn bạc.

-Ra là vậy. Làm em cứ tưởng...-cô cười hi hi nói.

Mạnh Quân ôm chặt cô nói:

-Ừ. Cho nên em cứ yên tâm ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về. Nếu thuận lợi chắc chỉ chiều mai là về, nếu xảy ra vấn đề thì có thể mất vài ngày. Nói chung là sẽ không quá lâu đâu.

-Em biết rồi.-Linh Đan dụi đầu vào ngực anh làm nũng.

-Ngoa-anh không ngại cho cô một nụ hôn để khen ngợi.

-... Là vậy đó. Anh Quân nói sẽ không đi. Há há há...-Linh Đan quyết định gọi cho Hà My để khoe.-Làm hại cả ngày hôm qua tui ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng mà giờ anh ấy lại bận rồi. Bữa nay tui đến nhà bà ăn ké nữa nha.

-Con lạy má. Đừng có sang đây. Con đang giảm cân mà má lại đem thêm một đồng đồ ăn nữa thì làm sao con chịu nổi.-Hà My khóc lóc thảm thiết.

-Chẳng phải đồ tui mua hôm qua còn chưa kịp ăn sao?-Linh Đan khó hiểu hỏi. Bấy nhiêu đó đã đủ, cần gì phải mang thêm chứ?

-Tui đói quá ngốn hết rồi.

-.....-Rốt cuộc con nhỏ này đã nhịn đói bao lâu vậy?

Linh Đan cuối cùng vẫn là mò qua chỗ Hà My.

Đợi một lúc, chủ nhà mới lết thân thể tàn tạ ra mở cửa, thấy tay Linh Đan trống không mới lặng lẽ thờ phào.

-Hôm nay nhìn bà đỡ thảm hơn nhiều đó. Chịu ăn uống đầy đủ rồi hả?

Hà My cắn phẫn dùng cặp mắt tóe lửa để bày tỏ tình yêu thương đối với bạn thân:

-Còn không phải tại bà?

Linh Đan vừa ngồi xuống ghế liền hỏi:

-Sáng giờ bà ăn gì chưa?

-Chưa.-Hà My ủ rũ trả lời-Chỉ mới uống ly trái cây.

-Bộ bà muốn dạ dày thủng luôn hay sai hả? Trong bếp không có gì sao? Mau, tui dẫn bà ra ngoài ăn.-cô hùng hổ nắm tay Hà My lôi đi.

-Không muốn. Tui đang giảm cân mà.-cô nhóc bám chặt lấy cửa hét.

-Đợi bà giảm cân xong thì mạng cũng mất rồi. Mau lên!

Hà My thành công bị tha vào quán hủ tiếu trong ngõ, ngồi xuống một cái là ăn liền ba tô, ngay cả chủ quán còn phải kinh ngạc. Linh Đan thật muốn nói mình không hề quen biết con người này.

-Bà vì sao phải đẩy dọa bản thân như vậy? Cứ như bình thường là được rồi. Tuy có hơi mồm mồm một chút nhưng vẫn dễ thương mà.-cô không nhịn được thờ dài.

-Nhưng mà anh ấy chê tui.-Hà My lẩm bầm.

-Ai?-Là tên nào dám chê bạn cô vậy?

-Anh Kiệt. Ảnh nói tui mập như heo, nhìn là thấy ngứa mắt.

Sao có thể nói những lời khó nghe như vậy với một cô gái chứ? Đã thế con nhỏ này còn... Linh Đan giận muốn sôi gan:

-Bà bị ngốc à? Có nhất thiết phải vì tên khốn đó mà hành hạ mình không?

Hà My không dám hé răng nói gì, chỉ biết cắm đầu vào tô hủ tiếu.

-Bà quên anh ta ngay cho tui. Tui giới thiệu cho bà người khác.

Hà My nhìn cô khinh bỉ:

-Bà làm như bà quen biết với nhiều anh lắm vậy? Còn đòi giới thiệu cho tui?

Linh Đan hơi ghen một chút:

-Thì... thì tui nhờ anh Quân giới thiệu cho bà. Cũng thế thôi.

-.....-Hế cái lại đem chồng ra khoe trước mặt một đứa độc thân, con nhỏ này thật đáng đánh mà.

-Nói chung tui cảm bà gấp mặt tên kia nữa. Từ giờ ăn uống đừng hoang cho tui. Tui sẽ qua kiểm tra mỗi ngày đó.

-Haizz. Tui cũng muốn quên lắm... Mà quên không được.-Hà My thờ dài.-Tại bà không nhớ thôi, thật ra anh ấy là mối tình đầu của tui, là người tui thích lúc học cấp hai.

Linh Đan kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm, cố gắng lục soát trí nhớ lộn xộn của mình, trong đầu chợt nhớ đến một người.

- Là anh ta sao?

Đổi lại là một cái gật đầu khẳng định cùng câu trả lời bằng quơ:

- Đúng thế. Chính là anh ta.

P/s: Ta viết được nửa chương tiếp theo rồi này. Có thể an tâm mà lặn tiếp rồi XD

Điều thứ hai tác giả muốn nói... Mà thôi, nói trước mất hay :D

Cứ chờ rồi thấy thôi ._.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Năm lớp 9, Linh Đan và Hà My vẫn còn học chung một lớp. Hai người lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng, chuyện lớn hay nhỏ gì cũng chia sẻ cho đối phương, kể cả những tình cảm học trò thầm kín nhất.

Một ngày nào đó khi đến lớp, Hà My chợt nói với cô rằng cô bé gặp được một anh chàng rất điển trai. Cụ thể như thế nào thì Linh Đan đã quên mất, chỉ nhớ người đó lớn hơn bạn cô, đang theo học một trường cấp ba gần nhà Hà My.

Từ đó Hà My bắt đầu “sưu tầm” tin tức về anh chàng kia. Bằng cách nào đó, cô bé chỉ trong vòng một tuần đã mua chuộc được mấy người bạn cùng lớp của anh ta. Họ sẵn lòng cung cấp cho Hà My tất cả mọi thông tin biết được, còn rất tận tình hỗ trợ nhét thư tình vào học bàn của anh ta mỗi ngày.

Linh Đan từng theo Hà My đi nhìn xem anh ta trông thế nào. Kết quả làm cô khá thất vọng. Tên này có gì đặc biệt đâu chứ? Còn thua xa mấy anh chàng điển viên trên ti vi cô thường xem. Không hiểu sao nhỏ bạn của mình lại thích anh ta đến thế?

Khoảng thời gian đó Hà My bị tình yêu làm cho mù quáng. Mờ miệng không phải nhắc tới tên anh chàng đó thì chính là luyện thuyên mấy cái kế hoạch theo đuổi vợ vãn kia của mình. Linh Đan nhiều lúc nhức cả đầu.

Tốn bao nhiêu công sức vào nó, tuy nhiên mối tình này chẳng đi đến đâu cả.

Gần một tháng sau đó, ngày nào Hà My cũng mang bộ mặt u ám đến trường, không thiết ăn thiết uống, thành tích học tập cũng giảm sút. Cả Linh Đan và ba mẹ cô bé đều rất lo lắng.

May mắn Hà My vốn là người lạc quan yêu đời, luôn luôn tràn đầy sức sống. Cho nên tình trạng này kéo dài không lâu, cô bé dần dần trở lại vui vẻ như trước.

Nhưng Linh Đan nghĩ Hà My chưa hoàn toàn quên đi chuyện đó. Mấy năm trôi qua, Hà My tuy chưa hề nhắc lại cái tên đó, nhưng cũng không bao giờ nói gì tới chuyện yêu đương nữa.

- Lúc hôm chụp hình cưới của bà, tui chỉ vô tình nhìn thoáng qua người đang đứng chính máy ảnh thì đã nhận ra ngay đó là anh ấy. Chỉ là anh Kiệt không nhớ tui. Mà cũng phải thôi, tui có là gì của người ta đâu.

- Bao nhiêu năm rồi mà bà vẫn không quên anh ta được?

- Tui cứ nghĩ mình đã quên rồi, cho đến khi gặp lại anh. Cảm giác lúc đó khó hiểu lắm. Lòng tuy có vui nhưng cũng rất khó chịu.

Phải chi trước đó cô chú ý đến Hà My một chút. Dù không thể giúp đỡ nhưng ít nhất cũng có thể san sẻ phần nào.

- Bây giờ bà tính làm sao? Lẽ nào cứ tiếp tục bám theo anh ta mãi à?

- Tui cũng không biết... Thôi bà đừng hỏi nữa. Để tui ăn cái đã.

- Haizz. Được rồi. Ăn nhanh đi.

Ăn xong Linh Đan lôi Hà My đi dạo. Từ khi lên đại học hai người rất ít có thời gian nói chuyện. Cho nên cứ mỗi lần gặp nhau đều có thể tám mọi thứ trên trời đến dưới đất, nói cả ngày cũng không hết chuyện.

-Bà không biết đâu. Hôm qua lúc anh yêu của bà gọi điện cho tui á, tui sợ hết cả hồn. Còn tưởng anh ta nghĩ tui khi dễ bà nên tìm tui tính sổ chứ.

-Anh ấy nói gì với bà thế?

-Anh hỏi bà đã xảy ra chuyện gì? Có phải tui mình cãi nhau hay không? N

Nghe giọng là biết anh lo lắng cho bà ghê lắm. Mà sao bà không hỏi thẳng chồng bà đi. Cứ im im chả nói gì làm người ta phát hoảng.

Linh Đan chỉ cười hi hi. Hà My nhìn bộ dạng hạnh phúc ngốc nghếch này trong lòng có điểm ghen tị, thờ dài:

-Mai mốt xảy ra chuyện gì thì bà cũng nên thẳng thắn. Vợ chồng với nhau mà, chuyện gì cũng cứ từ từ bàn là được. Bà không nói ai biết bà nghĩ gì chứ?

-Tui biết rồi.

-Mà anh Quân tính mở công ty gì thế?-Hà My tò mò.

-Anh ấy bảo là công ty phần mềm máy tính. Tui cũng không rõ mấy vụ này nữa.-Linh Đan đầy mặt mơ hồ trả lời.

-Nghe ngẫu thật đó. Nhất định là làm ăn lớn rồi. Tui ngưỡng mộ bà quá đi, khi không vợ được ông chồng tốt như vậy. Vừa đẹp trai vừa dịu dàng săn sóc. Bây giờ còn sắp mở công ty nữa. Sắp đạt tới chuẩn tổng tài trong ngôn tình rồi.

Nghe thế Linh Đan liền hỏi:

-Còn chưa đạt sao? Thiếu cái gì nữa?

-Chưa đủ lạnh lùng, chưa đủ bá đạo nè. Còn thiếu “ông bướm” vây quanh mong được hiến thân nữa.

Linh Đan bĩu môi:

-Nếu thật sự có một đám con gái chết mê chết mệt anh ấy thì chẳng phải tui khổ rồi sao?

-Nam chính sẽ không bị quyến rũ dễ dàng như vậy đâu. Ngược lại anh ta sẽ âm thầm giải quyết tất cả những người có ý định câu dẫn mình, từng người từng người một, không để nữ chính phải nhúng tay. Người nào mà dám đụng tới nữ chính thì xác định là tàn đời.-Hà My hai mắt lấp lánh nói.

-Nghe cứ như thành phần nguy hiểm vậy...

-Không sai. Vì nam chính còn có thân phận là đại ca hắc đạo mà.

-.....

Linh Đan nghĩ đến mấy bộ phim chiếu trên ti vi về các bang phái xã hội đen đầu đá, thanh toán lẫn nhau, đánh đấm vô cùng kịch tính, máu me pha lẫn nước mắt, phản bội cùng bị phản bội... Cô bỗng có chút rung mình. Cái thể loại này thật quá khó tiêu, ở nhà cô cũng chẳng thích xem.

Hà My còn đang mải mê chia sẻ cuốn truyện mình mới vừa đọc gần đây:

-...Sau đó nữ chính bị tên đại ca khốn kiếp kia bắt cóc, buộc nam chính phải xuất đầu lộ diện, đích thân đến cứu người. Nam chính một mình đến cửa sào huyệt, tay không đấu với gậy gộc, mã tấu, dao kiếm... cuối cùng cũng đến được trước mặt nữ chính... Tên đại ca kia lại đầu dễ dàng buông tha vậy chứ, bắt ảnh phải đứng yên để bọn đàn em của hắn đánh cho một trận, không được phản kháng, bằng không sẽ cho người cường hiếp nữ chính...

Hà My mới kể tới đó bỗng dừng im lặng. Linh Đan đang nghe tới vui vẻ tự nhiên bị cắt ngang, có chút gấp gáp hỏi:

-Rồi sao nữa. Bà mau kể tiếp đi.

Cô bé vẫn không nói gì, chân cũng không đi tiếp, ánh mắt lảng lảng hướng về một phía. Linh Đan chẳng hiểu ra sao, theo tầm mắt của Hà My nhìn sang, thấy một đôi nam nữ đang đứng bên kia đường. Cô gái vươn hai tay ôm lấy mặt, cả người run lên giống như đang khóc. Chàng trai có vẻ lóng ngóng không biết nên làm gì, vụng về lau nước mắt cho cô ấy.

Linh Đan ngo qua bạn mình một cái. gương mặt Hà My không có biểu cảm gì, chỉ là ánh mắt rất lạnh, bàn tay đang để bên người siết chặt lại.

Cô cũng lơ mơ đoán ra được một chút, kéo Hà My bảo:

-Tui biết gần đây mới mở một tiệm bánh ngọt lớn lắm, nhưng chưa có cơ hội đến bao giờ, bà đi với tui nha, nha.

Hà My dường như không nghe thấy, tiếp tục đăm đăm nhìn bên đó. Linh Đan cố gắng dùng mỹ thực để dụ dỗ:

-Tui nghe người ta nói chỗ này bán nhiều loại bánh ngon lắm, ăn một miếng là ghiền luôn. Giá cũng rẻ nữa.

Hai người bên kia đã bắt đầu ôm lấy nhau, trước khi bọn họ kịp trao nhau một nụ hôn say đắm Linh Đan đã chặn trước mặt cô bé, trưng ra khuôn mặt ngây thơ giờ trở làm nũng:

-Đi đi mà. Tui muốn thử lâu rồi, nhưng một mình thì buồn lắm.

Hà My cuối cùng cũng có phản ứng, liếc cô một cái:

-Được thôi. Nhanh lên.-nói xong liền lạnh lùng bỏ đi mất.

Linh Đan vội vã chạy theo. Hà My không thèm nhìn đường, cứ cắm đầu tiến về phía trước. Đến một ngã ba cô bé chợt đứng lại, Linh Đan không kịp thắng, đâm thẳng vào lưng cô bé. Hà My sắc mặt đã khôi phục bình thường, kéo cô hỏi:

-Cái tiệm đó ở chỗ nào?

-Hà? -Linh Đan không phản ứng kịp.

-Còn hà gì nữa? Chẳng phải mới nãy bà rù tui đi ăn sao? Mau lên một chút, tui đang cần chỗ xả giận đây.

Cái tiệm đó là do Linh Đan thuận miệng bịa ra, làm gì có thật. Cô chỉ dành đến chỗ trước kia hai người thường ăn. Hà My có lẽ đã nhận ra cô chỉ đang tìm cớ kéo mình đi, nên cũng không quan tâm lắm, chỉ nhìn thoáng qua cô “hừ” một tiếng rồi vô cùng tự nhiên vào quầy chọn bánh.

-Em lấy hai phần cheesecake, hai phần tiramisu, hai phần bánh crepe trà xanh. Thêm hai phần mousse chanh dây. Nước uống thì một ly trà sữa thạch phô mai.-sau đó quay sang cô.-Bà muốn ăn gì thì lại đây gọi nè.

-.....

Linh Đan khóc miệng co rút. Mỗi loại đều gọi hai phần mà chẳng lẽ không có cái nào cho cô à? Nó tính một mình xử hết bấy nhiêu đó?

Mới sáng sớm ai còn nằng nặc đòi giảm cân vậy hả? Bây giờ lại ăn như heo nữa rồi...

Hà My lạnh lùng đem khối bánh đầu tiên để trước mặt, tưởng tượng đây là tên khốn kiếp kia, hung ác dùng dao cắt xuống từng khúc từng khúc một. Vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Muốn gì thì nói mau.-cô bé vừa lấy đĩa bánh thứ hai vừa bảo.

Linh Đan khẽ hắng giọng, cẩn thận hỏi:

-Hỏi này là Minh Kiệt phải không? Vậy cô gái bên cạnh là...

-Đúng thế. Là cái cô mà anh ta say mê như điên đồ đó.

-Chẳng phải lần trước bà nói cô ta sắp kết hôn rồi sao? Vì cái gì hôm nay bọn họ còn gặp nhau nữa?

Hà My hậm hực trả lời:

-Tui cũng đang muốn biết đây.

Cô bé ngừng một chút, chợt chợt bánh kem trong đĩa, lại nói:

-Trăm phần trăm là cô ta lại hẹn anh ra ngoài kẻ lể. Trước giờ vẫn vậy, cô ta với bạn trai mà gặp vấn đề là cứ gọi điện cho anh Kiệt, khóc lóc ỉ ôi đủ thứ. Người gì mặt dày thế không biết. Đã không chấp nhận tình cảm của anh mà thì thôi, còn không chịu buông tha cho anh. Cứ để anh Kiệt nghĩ là mình có cơ hội rồi tiếp tục hy vọng. Cô ta thì quen hết người này tới người khác.

Linh Đan cực kỳ ghét loại người này. Cô luôn cho rằng: nếu đã không yêu thì đừng cho đối phương hy vọng, vì cuối cùng nó chỉ làm đau khổ tăng lên. Cơ mà Minh Kiệt đó cũng quá ngu ngốc đi, bao nhiêu năm rồi, đến bây giờ vẫn cam tâm tình nguyện chạy đến làm “thùng rác” cho cô ta xả giận. Không biết bạn cô nhìn trúng tên này ở điểm nào nữa?

-Tui khuyên bà, bà quên anh ta đi. Người này đánh chết vẫn không tỉnh ra được. Dù cho giờ bà “cua” được Minh Kiệt thì sao chứ? Anh ta sẽ dễ dàng buông xuôi được cô gái kia hả? Liệu bà có chịu nổi khi bạn trai mình trong lòng vẫn luôn tư tưởng đến người khác?

Hà My im lặng uống nước, bỗng thốt ra một câu:

-Bà nói đúng.

Linh Đan hơi bất ngờ: Chẳng lẽ mới có vài câu như vậy đã thuyết phục được? Hà My dùng muỗng khuấy khuấy ly trà sữa, ngừng đầu lên nhìn cô, giọng nói

đầy kiên định:

-Tui không thể chịu nổi. Tui muốn người yêu của tui chỉ có thể nghĩ tới một mình tui, không cho phép ảnh nghĩ tới bất kì ai khác.

Linh Đan thở dài:

-Bà cũng chưa đến nỗi hết thuốc chữa nhỉ?

Hà My nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt toát lên vẻ khổ sở:

-Kì thật tui còn chuyện giấu bà. Tui đã bắt đầu ăn kiêng giảm cân cả tháng trời rồi, chứ không phải mới mấy ngày gần đây. Cũng chạy bộ tập thể dục hằng ngày. Ngày nào ngày nấy cũng mệt muốn chết nữa. Có điều hiệu quả rất chậm, cho nên một tuần nay tui mới áp dụng biện pháp mạnh. Tui bỏ ăn cơm, mỗi bữa chỉ ăn rau và trái cây. Tuy kết quả cũng khá hơn chút xíu... nhưng... người tui cứ luôn uể oải, chạy bộ không nổi nữa.

Linh Đan không kiềm được tức giận. Con nhỏ này, vì một tên đàn ông ngu ngốc mà không màng tới sức khỏe của mình. Nếu nó còn không chịu tỉnh ra thì cô nhất định phải đánh nó một trận.

-Mấy bữa nay tui cũng suy nghĩ nhiều lắm. Trước kia tui luôn tự nhủ: là con gái phải luôn biết yêu thương bản thân. Không cần thiết vì bất kì ai mà thay đổi. Vậy mà bây giờ tui lại đây dọa chính mình... vì một kẻ không đáng...

Linh Đan vỗ vai cô bé thật mạnh, thấp giọng an ủi:

-Bà hiểu được vậy là tốt rồi. Nên nhớ rằng bà còn có tui mà. Sau này xảy ra chuyện gì làm ơn nói ra. Đừng chịu đựng một mình nữa.

-Tui biết. Cảm ơn bà nhiều lắm. Bà đúng là người bạn tốt nhất của tui.

Linh Đan xoa xoa cánh tay oán hận:

-Khách sáo vậy hả? Nổi cả da gà rồi này.-khi không lại nói chuyện ớn lạnh như vậy, làm cô có chút không quen.-Mà bà ăn nhanh lên. Đừng phá nát bánh nữa. Tụi nó sẽ khóc mất.

-Bà phải về chuẩn bị hành lý cho anh Quân mà phải không? Cứ đi trước cũng được.

Linh Đan không yên tâm lắm, định ngồi đến khi Hà My ổn hơn rồi tính tiếp .

-Không sao đâu. Bà đi đi. Hiện tại tui cũng muốn yên tĩnh một chút.-Hà My

Bạn đã nói vậy, cô cũng không thể không đi. Linh Đan nhìn Hà My lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới đứng dậy :

-Vậy tui đi nha. Nhớ đừng nhịn ăn nhịn uống nữa đó. Tui sẽ qua thăm bà sau.

-Khoan đã.-Hà My gọi với theo, cặp mắt long lanh.-Tụi mình là bạn thân mà phải không?

Linh Đan cau mày:

-Hỏi kì vậy. Dĩ nhiên rồi.

-Vậy... có chuyện này phải nhờ bà. Bà sẽ giúp tui chứ?

Linh Đan không chút do dự gật đầu, lòng hơi bất an.

-Thật ra cũng không có gì... Chỉ là... Sáng nay tui vội quá, không mang theo nhiều tiền. Bà thanh toán giúp tui nha...-cô bé chớp mắt ra vẻ đáng thương.

-.....

Làm uống công người ta lo lắng mà!

Linh Đan ra quầy trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi. Trước khi đi còn nhìn Hà My rất lâu.

Hà My biết Linh Đan lo lắng cho mình, trong lòng cũng thấy rất ấm áp. Đời người đôi khi chỉ cần một người bạn như vậy là đã đủ.

Cô để mặc mình chìm trong suy nghĩ vẩn vơ.

Mình Kiệt... Mình Kiệt...

Tại sao cô lại thích con người này đến thế? Bao nhiêu năm rồi gặp lại mà trái tim vẫn còn thổn thức?

Chỉ vì lần đầu gặp mặt, anh ta đã liều mình để cứu cô khỏi chiếc xe hơi đang lao tới... Để giờ đây cô vẫn không quên được anh.

Chỉ vì lần đầu gặp mặt, cô vẫn còn là một cô bé ngây thơ thích những cuốn tiểu thuyết lãng mạn, tự cho rằng đã gặp được bạch mã hoàng tử của đời mình.

Người ta chẳng qua là tiện tay cứu cô mà thôi, chỉ có cô ngốc nghếch muốn lấy thân báo đáp.

Người ta thậm chí còn không nhớ cô.

Một mối theo đuổi, kết quả chẳng được gì.

Từ bỏ sao? Hà My khẽ nhắm mắt lại. Có lẽ đã nên đến lúc rồi.

.....

-Cô bé. Trên mặt em dính kem kia.- một giọng nói xa lạ vang lên bên tai.

Hà My bừng tỉnh, mặt đỏ lên, vội vội tờ khăn giấy lau miệng.

-Không phải chỗ đó. Nè, hay để anh giúp cho. Phục vụ miễn phí nha.-anh chàng bước tới gần, thân thiện hỏi cô.

-Khỏi. Tui tự lo được. Không cần anh giúp.-Hà My lạnh lùng bảo.

-Vậy sao? Thật đáng tiếc.-anh ta tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.-Oa! Một mình em có thể ăn nhiều như vậy sao? Muốn anh phụ không?-vừa nói vừa định ra tay với đĩa bánh gần nhất.

Hà My lập tức nổi giận:

-Không được. Anh dám đụng vào tui liền liều mạng với anh. Còn nữa, mau tránh ra chỗ khác đi. Quen biết gì không mà ngồi chung hả?

Anh chàng cọt nhà nháy mắt một cái, đáp:

-Không quen thì giờ quen thôi mà.

P/s: Chương này chủ yếu viết về chuyện tình cảm của Hà My. Không biết có ai ủng hộ cho anh chàng mới xuất hiện không nhỉ? ^^ thật ra là người quen đó ahhihi :3

Viết vội nên có lỗi chính tả nhớ nhắc tác giả nha.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Trước khi đọc truyện:

Dành cho những ai không nhớ: Uyên Uyên và Hoàng Minh là bạn mà Linh Đan quen biết ở trường đại học. Hai người này là một cặp, yêu nhau từ thời cấp ba (đã xuất hiện ở chương nào đó ~ ta cũng không nhớ là chương nào). Biết vậy thôi là được =)

Linh Đan về tới nhà liền lấy va ly cất trong tủ ra, bắt đầu sắp xếp hành lý cho Mạnh Quân.

Chỉ đi vài ngày, mang chừng năm bộ chắc đủ rồi nhỉ?

Cô chọn ra mấy bộ vest trông khá chỉnh tề, thêm ba cái cà vạt màu tối và hai sợi dây thắt lưng. Khí hậu bên kia khắc nghiệt hơn ở đây nhiều. Phải chuẩn bị thêm áo khoác và khăn quàng cổ mới được!

-Em làm gì thế?

Mạnh Quân đứng ở cửa phòng từ bao giờ. Linh Đan ôm ngực oán trách:

-Làm em giật cả mình. Anh mới về hả? Sao em không nghe thấy gì cả?

Mạnh Quân đến bên cạnh cô ngồi xuống:

-Anh sợ em đang ngủ trưa nên tự mở cửa vào luôn. Đang soạn hành lý sao? Thật ra không cần đâu. Anh tự làm được rồi.

-Anh đừng giành với em. Đây là việc một người vợ phải làm mà.

-Chà! Có tự giác quá nhỉ?-anh chắc lười.-Cám ơn em.

Linh Đan gấp quần áo gọn gàng bỏ vào va ly. Mạnh Quân thì sắp xếp các loại giấy tờ cần thiết.

Chuyến bay cất cánh lúc 6 giờ rưỡi, khoảng hơn 4 giờ phải ra sân bay trước để lo thủ tục. Linh Đan sợ Mạnh Quân mệt mỏi, khuyên anh nên ngủ một giấc. Mạnh Quân lại nằng nặc đòi cô phải ngủ cùng. Linh Đan thấy mọi thứ gần như đã xong xuôi, cũng leo lên giường định đánh một giấc.

-Sáng qua nhà Hà My chơi hả?-Mạnh Quân không ngủ liền mà muốn ôm cô nằm tâm sự.

-Dạ. Đạo này nó tiểu tụy dữ lắm.-Linh Đan thờ dài.

-Sao thế? Học nhiều quá?

-Không phải. Nó bị tình yêu làm cho mù quáng rồi. Người ta chê nó mập, nó liền nhịn ăn gần cả tuần nay để giảm cân. Thật ngốc hết biết! Phải chi tên đó tốt thì không nói làm gì. Nhan sắc cũng bình thường thôi, đã vậy còn cứ thích đâm đầu vào một góc cây.

-Em không thích anh chàng đó nhỉ?

-Anh ta thật đáng ghét. Hà My xứng đáng với một người tốt đẹp hơn. Phải rồi anh Quân, công ty anh có người nào trẻ mà độc thân không. Giới thiệu cho bạn em đi.

-Có cần thiết phải vậy không?-anh bắt đầu nói-Hà My còn trẻ, chuyện tình cảm cứ để tự nhiên là được. Em cũng đừng quá lo lắng làm gì. Đôi khi con người phải vấp ngã mới có thể trưởng thành. Bạn em rồi sẽ biết nên làm thế nào.

-Em hiểu, nhưng vẫn lo lắm. Hà My trước giờ luôn là một đứa thông minh, sao đối với chuyện tình cảm lại khờ khạo vậy chứ?

-Thì như em vừa mới nói đó: tình yêu làm cho người ta mù quáng mà.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lát, Mạnh Quân lại lên tiếng:

-Phải rồi. Mấy ngày nay anh đi, ra đường lỡ gặp phải tên Vương Đạt kia thì không cần phải nể mặt hắn nữa, cứ mặc kệ cho anh. Hắn mà dám ép buộc em thì cứ việc la lớn lên, để mọi người giúp đỡ. Hiểu không?-Mạnh Quân biết không thể bắt cô suốt ngày ở nhà, chỉ đành phải dặn dò.

-Em biết rồi.-Linh Đan gật đầu-Em cũng chẳng muốn thấy mặt anh ta chút nào. Con người gì mà kì lạ. Gặp nhau chưa được mấy lần mà dám nói thích người ta.

-Vương Đạt mà thích ai chứ?-Mạnh Quân cười lạnh-Em cẩn thận một chút. Hắn cực kỳ lẳng nhăng, ở công ty ai cũng biết. Thích tán tỉnh những cô gái trẻ xinh đẹp, đôi đôi phương rơi vào bẫy rồi lập tức quát ngựa truy phong. Chưa kể, hắn suốt ngày toàn bị chụp hình đi khách sạn với mấy cô chân dài. Nghe đồn mỗi một lần như vậy là một cô khác, chưa bao giờ lặp lại.

-Ghe gớm thật. Thì ra anh ta là một kẻ đào hoa bạc tình.

-Chỉ mong là vậy.-Mạnh Quân quay sang hôn cô một hồi. Nhìn vợ yêu nhắm mắt yên bình tựa vào ngực của mình, môi anh thoáng hiện lên nét cười, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mạnh Quân đi rồi, Linh Đan chỉ ở nhà có một mình, buổi tối ngủ cũng không dám ngủ. Cô chui vào phòng anh lẩn lộn nguyên một đêm, đến gần 3 giờ sáng mới thiếp đi.

Đáng ghét nhất là sáng mai phải lên trường có việc.

Lúc cô đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài trên bậc thang trước hội trường thì có bóng người bước tới:

-Hello. Mới sáng sớm mà trông bà uể oải thế?-Uyên Uyên ngồi xuống bên cạnh.

-Tối qua ngủ không được.-Linh Đan nhìn xung quanh- Bạn trai bà đâu rồi?

Cô bé chỉ phía canteen bảo:

-Đi mua đồ ăn sáng rồi. Lát sẽ ra.

Cô cảm thán:

-Có bạn trai học chung trường quá nhỉ? Cùng nhau đến trường, cùng nhau vào lớp, ngồi chung một chỗ.

Uyên Uyên gật gù:

-Ừa. Dễ quản lý nữa. Không để hần có thời gian lãng nhăng với đứa khác.

-Có cần kĩ vậy không?-Linh Đan bật cười.

Uyên Uyên nửa thật nửa giả nói :

-Cần chứ. Tui mà không giữ kĩ sẽ bị người ta dụ mất, hần dễ tin người lắm. Toàn để người ta phải lo lắng.

Hoàng Minh mua xong đồ ăn sáng đang chạy tới, vừa vặn nghe được câu cuối cùng, tò mò hỏi hai người:

-Lo lắng gì thế?

-Không có gì.-Uyên Uyên không thèm nhìn cậu ta, quay sang cô bảo-Bà ăn sáng chưa? Ăn chung với tui tui luôn không?

-Không cần đâu.

Hai người bọn họ bắt đầu anh anh em em chia sẻ bữa sáng, hoàn toàn không ngại gì cái đèn sáng chói là cô bên cạnh.

Hoàng Minh bỗng kéo cô một cái:

-Linh Đan, bà có thấy cái tên đang ngồi đằng kia không?

-Ai cơ?

-Chỗ bồn cây trước mặt tui mình đó. Mặc áo đỏ.

Linh Đan hơi híp mắt nhìn. Có ba nam sinh viên ngồi ở đó, người ở giữa mặc áo khoác màu đỏ, đang cười nói vui vẻ với hai người bạn bên cạnh.

Cô không kiêng dè gì mà quan sát anh ta. Gương mặt anh ta trông khá điển trai, vóc dáng cũng cao lớn. Chẳng những thế cách ăn mặc còn vô cùng thời thượng, đeo khuyên tai, tóc vuốt keo dựng đứng. Có lẽ anh ta là một cậu ấm nhà giàu.

Người như vậy chắc hẳn có rất nhiều hoa đào vây quanh nhỉ?

Lúc Linh Đan còn đang quan sát anh ta, đối phương bỗng chợt ngược mắt lên nhìn thẳng về phía cô. Tầm mắt hai người yên lặng chạm vào nhau.

Bất gặp Linh Đan nhìn lên mình, anh chàng khẽ nhếch môi, tặng cho cô một nụ cười tỏa nắng.

Bị phát hiện rồi!!!

Linh Đan ngượng ngùng quay mặt đi, không dám tiếp tục nhìn nữa. Hoàng Minh lại nhủu mày nói:

-Đấy, hần lại nhìn nữa.

Uyên Uyên thêm vào:

-Tên đó chắc có ý gì với bà rồi đó Linh Đan. Tui thấy hần cứ nhìn bà hoài.

Linh Đan bất ngờ hỏi:

-Sao? Anh ta nhìn tui?

-Không phải mới lần đầu đâu.-Hoàng Minh bày ra vẻ mặt nghiêm trọng-Lúc trước tui đã thấy hần cứ quanh quẩn cạnh chỗ tui mình. Tui mình ở canteen thì hần sẽ ngồi bàn kế bên, lúc học mấy môn chung thì hần sẽ ngồi ngay phía sau lưng, lúc ở ngoài sân trường thì hần sẽ lãng vãng gần đó. Thỉnh thoảng lại nhìn trộm bà rồi cười bí hiểm lắm.

-Có chuyện đó hả? Sao tui không phát hiện ra nhỉ?-cô lẩm bầm

Linh Đan liếc qua người đó một cái, thấy anh ta vẫn đang nhìn mình say đắm, cô có hơi nổi da gà. Lẽ nào gặp phải tên biến thái rồi?

Cô cố kiềm chế cảm giác sợ hãi trong lòng, bảo hai người kia:

-Minh vào trong trước đi được không? Anh ta làm tui thấy ớn lạnh sao sao ấy...

-Ừ, đi thôi.

Ba người di chuyển vào hội trường, chọn một dãy ở phía cuối cùng ngồi xuống. Vì sắp tới giờ sinh hoạt nên sinh viên cũng đã khá đông, từng nhóm trò chuyện rôm rả.

Uyên Uyên và Hoàng Minh chụm đầu vào nhau đọc chung một quyển sách, không khí yên tĩnh mà hòa hợp.

Linh Đan ôm điện thoại cười tủm tỉm một mình. Mạnh Quân mới gửi tin nhắn cho cô, oán hận bảo thời tiết bên đó rất đáng hận, mặc hai cái áo khoác rồi mà vẫn còn lạnh. Hiện giờ anh đang trùm kín chăn nằm trong khách sạn, chẳng muốn đi đâu cả.

“Tội nghiệp thế :D . Anh đã ăn uống gì chưa?”-cô trả lời.

Điện thoại lại chấn động, hai tin nhắn liên tiếp gửi đến.

“Vẫn chưa. Không muốn ăn T.T ”

“Đồ ăn của khách sạn thật dở, còn không bằng vợ anh nấu nữa :(”

Mạnh Quân do đi gấp nên không kịp tìm đặt trước một khách sạn tốt, chỉ có thể đến nơi rồi tìm chỗ ở tạm. Xui xẻo thế nào lại gặp phải nơi này. Dịch vụ rất kém. Đèn phòng bị hư phải gọi mấy lần mới có người lên sửa. Thức ăn khô khan, nguội ngất. May là chỉ ở đây có vài ngày, nếu không thì Mạnh Quân đã đi tìm khách sạn khác.

“Gọi thức ăn bên ngoài đi, họ sẽ mang tới cho anh. Đừng có nhịn đói đó”

Linh Đan mãi mê nhắn tin, không để ý có người bước vào ngồi bên cạnh mình. Nhưng Uyên Uyên và Hoàng Minh thì đã phát hiện ra, hai người bí mật trao đổi ánh mắt, cùng nghĩ rằng: Quả nhiên là vậy.

Linh Đan thấy đã có người lên sân khấu bắt đầu phát biểu, nhắn cho Mạnh Quân rồi cắt điện thoại đi, vừa quay sang liền thấy cặp đôi kia đang ngó mình chăm chăm.

-Gi vậy? Mặt tui dính gì hả? -cô lúng túng hỏi. Lẽ nào họ thấy được cô nhắn tin với Mạnh Quân?

-Bà xem bên phải kia.-Uyên Uyên nhỏ giọng bảo.

Linh Đan vừa xoay người qua, lập tức giật mình. Anh ta ngồi ở đây từ khi nào vậy?

Đối phương lại trưng ra nụ cười chết người của mình, thoải mái chào hỏi:

-Chào buổi sáng... Linh Đan...-hai chữ “Linh Đan” đặc biệt trầm thấp.

Ngay cả tên cũng biết luôn rồi... Linh Đan sợ ngây người, tròn to mắt kinh ngạc.

Thấy bộ dạng ngơ ngác của cô, anh ta bật cười:

-Sao? Không biết anh là ai?

Vốn chỉ nói đùa một chút, không ngờ Linh Đan thật sự nghiêm túc gật đầu, anh ta bỗng biến sắc:

-Cái gì? Em không biết?

Thấy hình như đối phương đang gặp phải đã kích rất lớn, cô cực kỳ thức thời mà im miệng. Anh ta xoắn xuýt mặt một lúc, sau đó hắng giọng, híp mắt giới thiệu:

-Không sao. Bây giờ biết là được. Anh tên là Vũ, học Vật lý năm hai.

-À... chào anh.- Linh Đan cứng nhắc mỉm cười, rồi xoay mặt lên sân khấu ra vẻ chăm chú lắng nghe.

-Nhà em ở thành phố nhĩ?-Minh Vũ cố gắng tìm đề tài.

-Dạ, ở thành phố.-cô trả lời xong, lại nhanh chóng quay đi.

-Em cũng học được mấy tháng rồi, có quen với trường chưa?

-Dạ, cũng tương đối.

Minh Vũ bị thái độ có lệ của cô làm cho tức giận, sắc mặt nhìn có vẻ không tốt lắm, bắt quá vẫn không chịu từ bỏ mà vẫn tiếp tục lôi kéo cô nói chuyện. Uyên Uyên thấy Linh Đan hình như khó chịu, ghé bên tai Hoàng Minh thì thầm gì đó, sau đó nói với cô:

-Ngại quá. Linh Đan, bà đi vệ sinh chung với tui nha.

Linh Đan như được giải thoát mà kéo Uyên Uyên chạy mất. Minh Vũ khó hiểu nhìn theo, không biết hai người họ đang giờ trò gì. Anh ta thờ dài, bỗng thấy tên nhóc hay đi chung với Linh Đan đang nhìn mình cười tủm tỉm, còn nháy mắt mấy cái, sau đó chậm rãi lết lại gần.

Minh Vũ sợ ngáy người, hoàn toàn không kịp phản ứng. Hoàng Minh đã dịch mông tới chỗ Linh Đan vừa ngồi khi nãy, ho nhẹ một cái, bàn tay khẽ đặt lên đùi anh ta.

.....

Ở nhà vệ sinh...

-Uyên Uyên, bà có biết anh ta là ai không?-Linh Đan méo mặt hỏi.

Uyên Uyên nhìn gương, thuận tiện sửa sang tóc của mình:

-Anh ta nổi tiếng lắm á. Đẹp trai nè, chơi thể thao giỏi nè, còn là thành viên câu lạc bộ văn nghệ, mà gia đình hình như cũng thuộc dạng có tiền nữa. Nghe nói kinh doanh tới mấy cái khách sạn lận. Rất nhiều cô chết mê chết mệt vì anh ta.

Linh Đan đầu đầy dấu chấm hỏi:

-Có điều kiện như vậy muốn học mấy trường kinh tế, trường y hay trường sân khấu nghệ thuật gì đó cũng dư dả. Sao anh ta lại vào trường sư phạm nhỉ?

Uyên Uyên nhún vai:

-Ai biết được. Có lẽ dễ dễ tán gái cũng nên. Trường sư phạm nhiều người đẹp mà.

Cô tức giận:

-Anh ta làm tui bức mình quá đi mất. Người ta đã không muốn nói chuyện rồi mà cứ hỏi này hỏi nọ hoài.

-Tui nghĩ hình như anh ta đang muốn tán tỉnh bà đó.

-Tui cũng cảm thấy vậy.

Uyên Uyên đang định nói gì đó, di động trong túi chợt rung lên.

Cô bé xem xong tin nhắn, quơ quơ điện thoại trước mặt Linh Đan bảo:

-Đi thôi. Đã xử lý rồi.

Hai người quay trở lại hội trường. Minh Vũ không biết đã đi đâu mất, chỉ còn Hoàng Minh đang ngồi đó cười đến đê tiện, không biết trong đầu nghĩ cái gì nữa.

Linh Đan nhìn ngang nhìn dọc khắp nơi cũng không thấy bóng dáng anh ta, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

-Nghe nói tên đó đào hoa lắm đấy. Bà cố gắng đừng để bị anh ta dụ dỗ nha.-Hoàng Minh không nhịn được nhắc nhở.

-Vậy sao? Tui biết rồi.-cô gật đầu.

.....

Sinh hoạt xong thì đã gần 11 giờ. Uyên Uyên và Hoàng Minh còn có kế hoạch đi chơi với nhau, Linh Đan cũng không dám mặt dày đi theo làm kỳ đà cản mũi. Vì vậy cô chỉ có thể rung rung nhìn bọn họ tay trong tay ăn ái rồi đi, sau đó một mình lủi thủi về nhà.

-Linh Đan...-Vừa đi được ba bước đã bị gọi lại.

Đầu Linh Đan kêu ong ong, vội vã tăng nhanh cước bộ.

-Làm gì đi nhanh thế? Không nghe anh gọi sao?

Là vì nghe thấy anh gọi nên mới phải chạy đấy!

Linh Đan vô cùng bất đắc dĩ nhìn Minh Vũ chần chừ trước mặt mình, khóe miệng run rẩy một lúc mới lên tiếng:

-Anh muốn gì?

-Đừng căng thẳng quá. Anh chỉ muốn làm quen với em thôi mà. Có thể cho anh số điện thoại chứ?

Linh Đan nghĩ cũng không cần nghĩ, vô cùng dứt khoát bảo:

-Không thể.

Minh Vũ vẻ mặt vô hại:

-Tại sao? Em ghét anh à?

-Không phải ghét anh, nhưng em không thích cho người lạ số điện thoại.

-Thôi nào. Anh sao có thể tính là người lạ chứ?

Anh ta đưa tay vỗ vai Linh Đan như thể hai người rất thân thiết, lại bị cô vô tình gạt ra:

-Mới gặp lần đầu, không phải người lạ chứ là gì?

-Thì trước lạ sau quen mà.

Linh Đan trước kia bị người theo đuổi cũng không phải ít. Kinh nghiệm của cô cho biết để đối phó với những người đeo bám như vậy cần phải cứng rắn, nhất định không được thỏa hiệp. Nếu không sau này sẽ còn phiền phức hơn nữa.

-Giờ em nói thẳng với anh nhé, em có người yêu rồi.

-Thì có vấn đề gì đâu chứ? Anh chỉ muốn làm bạn với em. Như vậy cũng không được?

“Anh nghĩ tôi có tin không?”-Linh Đan tức tối nghĩ.

-Vẫn là thôi đi. Em không muốn người yêu của em nghĩ ngợi lung tung.-cô bình tĩnh nói.

Minh Vũ vẫn bám lấy cô không buông:

-Chẳng lẽ chuyện em kết bạn với ai hẳn cũng muốn quản sao? Đàn ông gì mà nhỏ nhen thế?

Linh Đan lần này thật sự nổi giận, trừng mắt nhìn anh ta:

-Ai cho anh nói xấu anh ấy? Anh biết cái gì mà nói hả?

-Anh không...

-Tránh đường giùm. Tôi không muốn làm bạn với anh, cũng không muốn nói chuyện với anh nữa. Làm ơn để tôi yên.

Linh Đan lạnh lùng bỏ đi, Minh Vũ đứng ngây ra một lúc rồi cũng vội đuổi theo, ôm chặt lấy tay cô:

-Linh Đan, nghe anh nói đã...

-Anh làm gì vậy hả?-cô bối rối hét lên.

-Em đừng giận mà, anh không có ý xấu... anh chỉ muốn làm bạn với Linh Đan thôi.-anh ta cố giải thích.

Linh Đan dùng hết sức rút tay ra nhưng không được. Hai người nhất thời đứng trên đường giảng co, khiến nhiều người hiếu kỳ liếc mắt nhìn qua.

Ngay lúc này, một âm thanh lạnh lùng bỗng vang lên:

-Buông cô ấy ra.

P/s1: Ai là anh hùng vậy ta? Đoán đi >•<

P/s2: tên Minh Vũ này sẽ biến mất nhanh thôi. Đừng có lo

Chương 44

-Mau buông cô ấy ra.

Linh Đan nhận ra giọng nói này, nhất thời hít sâu một hơi, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài ba tiếng.

Người kia thông thả bước đến gần, nhân lúc Minh Vũ còn chưa kịp phản ứng, thuận lợi gỡ tay của hắn ra khỏi tay cô, kéo cô về phía mình.

Minh Vũ sững sốt một chút, neho mắt quan sát đối phương, vẻ mặt đầy bất mãn:

-Anh là ai? Sao lại xen vào chuyện của chúng tôi?

-Cậu hỏi tôi là ai? Ngược lại tôi còn muốn hỏi cậu đang tính làm gì bạn gái của tôi đây.

Linh Đan khước miệng co rút:

-Anh Vương, anh nói gì thế hả? Từ khi nào mà...

Vương Đạt không để cô nói hết đã vội cắt ngang:

-Linh Đan, tên nhóc này làm phiền em phải không? Đừng lo, có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em.

-Linh Đan, người này là bạn trai của em thật sao?-Minh Vũ bất ngờ. Anh ta vốn nghĩ cô nói có người yêu chỉ là mượn cớ để từ chối mình, thì ra là thật.

Linh Đan há miệng chưa kịp nói gì đã bị Vương Đạt kéo ra sau lưng mình. Nhận thấy cô hơi chống cự, anh ta ghé sát vào tai cô:

-Yên nào. Anh đang giúp em đó.-rồi quay sang Minh Vũ, giọng hung dữ-Đứng vậy. Cậu lập tức biến đi. Đừng để tôi thấy cậu bám lấy bạn gái tôi nữa.

-Tôi chỉ muốn làm bạn với Linh Đan. Dù anh có là bạn trai của cô ấy đi nữa thì cũng không có quyền ngăn cản cô ấy kết bạn.

Vương Đạt xắn tay áo, cười khẩy:

-Cậu không thấy sao? Bạn gái tôi không muốn làm bạn với cậu. Làm ơn biến đi giùm, nếu không tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.

-Anh làm sao biết được Linh Đan không muốn?-Minh Vũ cũng cởi áo khoác ra, giống như chuẩn bị đánh nhau-Anh có hỏi qua cô ấy chưa?

-Bằng vào việc lúc nãy Linh Đan muốn thoát khỏi cậu.-Vương Đạt cười lạnh.

-Chúng tôi chỉ là có chút hiềm lắm. Nếu không anh hỏi cô ấy?

Vương Đạt quay mặt lại:

-Linh Đan, em nói xem...-đang nói giữa chừng bỗng nhiên im lặng.

...Sau lưng không có ai.

(Gió thổi, một đàn quạ đen bay qua)

.....

Hà My bước vào tiệm, thuận thực đến quầy chọn bánh rồi mang ra ngoài bàn gần cửa sổ. Còn chưa kịp cầm muỗng lên ăn, ghé bên cạnh bỗng bị kéo ra, có người ngồi xuống.

Hà My ngẩng đầu nhìn, đối phương là một anh chàng mặc khá điển trai, mặc áo sơ mi trắng và quần tây màu xám.

-Hi...-anh ta cười toe toét chào hỏi.

Hà My neho mắt nhìn một lúc lâu, chợt nhận ra đây là cái tên lần trước cũng chính ở chỗ này mà mặt dày đòi làm quen với mình.

-Bàn trống nhiều như vậy, anh cứ phải ngồi đây thì mới vừa lòng sao?

Anh ta thử dài:

-Gặp lại nhau chính là duyên phận. Em cứ phải mặt nặng mày nhẹ với anh thì mới vừa lòng hả?

Hà My nhìn anh ta, cười lạnh đáp:

-Muốn tui không mặt nặng mày nhẹ với anh nữa cũng được thôi. Anh ra chỗ khác ngồi đi.

-Thôi thì em cứ tiếp tục cau có đi. Anh vẫn sẽ ngồi chỗ này.

Hà My tức đến muốn giơ chân đạp anh ta vài phát, nhưng vẫn kiềm chế được. Cô lạnh lùng bung đĩa bánh của mình lên, đứng dậy chuyển sang bàn khác.

Vừa mới ngồi xuống chưa kịp định thần, đối phương lại xuất hiện trước mặt.

-Anh lại muốn gì nữa?-cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà rít ra từng chữ.

-Đột nhiên anh thấy bàn này thoải mái hơn nhiều.

Hà My hít sâu một hơi, lại đổi sang bàn khác. Có điều anh ta vẫn như cũ bám theo. Hà My không chịu nổi nữa, quay sang cô nhân viên đang đứng ở quầy:

-Chị ơi...

Cô nhân viên nhanh chóng bước lại đây, nhẹ nhàng hỏi thăm:

-Quý khách cần gì ạ?

Hà My chỉ anh ta:

-Tên biến thái này đang làm phiền em. Chị mau đuổi hắn đi.

Cô nhân viên anh liếc mắt nhìn anh chàng kia, yên lặng quan sát. Đối phương ăn mặc rất lịch sự, gương mặt cũng điển trai. Cô hơi ngạc nhiên một chút, người này đâu có vẻ gì trông giống người xấu chứ.

-Chị... Hắn nhìn đáng hoàng vậy thôi chứ hắn biến thái lắm đó. Hắn còn theo dõi em nữa.-Hà My thấy cô ấy đang nghi ngờ, vội vã nói.

Anh chàng kia nghe Hà My tố cáo mình cũng không tỏ thái độ gì, lúc này mới ra vẻ áy náy bảo:

-Xin lỗi. Làm phiền chị quá. Bạn gái em chỉ đang giận dỗi thôi. Để em dỗ ngọt một chút là được thôi.

Hà My trở mắt nhìn anh ta giống như không thể tin được, nổi giận:

-Ai là bạn gái của anh chứ hả? Tui nói cho anh biết nha. Anh đừng có nằm mơ...

Đối phương lại rất rộng lượng, dịu dàng xoa đầu cô:

-Thôi nào. Đừng để người ta chê cười chứ. Có gì về nhà rồi anh để cho em tha hồ mà trút giận được không? Anh hứa sau này tuyệt đối sẽ không nhìn cô gái nào khác ngoài em nữa. Đừng ghen mà.

-Ai ghen chứ? Anh...

Cô nhân viên kia thấy vậy liền che miệng cười khúc khích, gật đầu chào hai người rồi lùi đi mất. Hà My dùng ánh mắt như muốn tóe lửa trừng anh ta.

-Ngoan nào. Đừng tức giận nữa...

Hà My ngoạm một miếng bánh thật lớn, sau đó đỡ trán thở dài:

-Hoàng Quân phải không? Thật ra anh muốn gì ở tôi hả? Tôi có thiếu nợ gì anh đâu chứ?

-Thì ra em nhớ tên anh sao? Cứ tưởng em không thèm để ý chứ?-Hoàng Quân cười.

-Thật khó để không nhớ khi anh cứ lải nhải bên tai suốt.-Hà My lườm anh ta, sau đó quay lại với đĩa bánh của mình.-Hôm nay cảm anh không được đi theo tui nữa.

Hôm trước lúc cô ăn xong về nhà thì tên này liền lẻo đẻo theo sau, đuổi hoài không đi. Cô phải đi vòng hết mấy con phố mới cắt đuôi được anh ta. Quả nhiên là biến thái mà.

Hoàng Quân lập tức trung ra vẻ mặt đáng thương:

-Nếu em chịu nói cho anh biết nhà em ở đâu thì anh đâu cần phải bám theo em làm gì.

Cô giận đến mức đập bàn cái “rầm”:

-Mắc mớ gì tui phải nói cho anh biết chứ? Anh nghĩ anh là ai? Bạn trai tôi chắc?

-Bình tĩnh nào. Mọi người đều đang nhìn kia.-Hoàng Quân vỗ đầu cô, rồi xoay sang nhìn những người xung quanh với vẻ mặt khó xử.-Xin lỗi, bạn gái tôi vẫn còn đang giận. Mong mọi người thông cảm.

Thấy tất cả ánh mắt đều đang hướng về phía mình, Hà My đỏ mặt hét lên:

-Anh... Anh đúng là đồ mặt dày mà. Tui không nói chuyện với anh nữa.

Hoàng Quân thấy cô thật sự tức giận, bắt đầu xuống giọng năn nỉ:

-Đừng giận nữa. Anh chỉ đùa xíu thôi mà.

Hà My không có phản ứng gì, chỉ cắm cúi ăn.

-Giận thật rồi sao? Nè...

Vẫn không phản ứng.

-Này cô bé xinh đẹp kia oi... em nhẫn tâm không để ý đến tôi thật sao? Uống công tôi ngày ngày chờ em, đêm đêm nhớ em đến mất ăn mất ngủ, chỉ mong một lần được gặp lại em.

Hà My vẫn không nói tiếng nào. Nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên.

-Công chúa xinh đẹp à, làm ơn hãy nói gì đi, dù là mắng chửi tôi cũng được. Ít nhất hãy để tôi được nghe thấy giọng nói ngọt ngào của em. Dù có chết tôi cũng miễn nguyện.

Hoàng Quân phát hiện khóe miệng Hà My càng giương cao hơn, liền biết cách này của mình có hiệu quả.

-Công chúa, em muốn tôi làm gì tôi đều nghe theo. Em bảo hướng đông tôi tuyệt đối không dám đi hướng tây. Đừng giận tôi nữa được không? Công chúa...

Hà My rút cuộc không duy trì được vẻ mặt lạnh lùng của mình:

-Mặt anh rút cuộc dày đến mức nào vậy hả? Máy câu sên sứa như thế mà cũng phun ra được. Còn dám gọi công chúa gì đó, anh không biết xấu hổ sao?

Hoàng Quân cười đến vô tội:

-Có gì phải xấu hổ chứ? Em chính là công chúa của tôi mà.

-Anh còn dám gọi công chúa nữa tui liền đánh anh.

-Không gọi công chúa chả lẽ em muốn được gọi là “em yêu”. Hay gọi “honey” cho thân mật nhỉ? “Baby” thì sao?

Cô dĩ nhiên không đồng ý:

-Bộ anh gọi tên thôi không được à?

Ánh mắt Hoàng Quân thoáng chốc sáng lên:

-Vậy em sẽ cho anh biết tên sao?

Hà My hơi ngừng lại một chút, sau đó dứt khoát trả lời:

-Không.

Giọng anh ta lại trở nên âm trầm:

-Thế anh sẽ tiếp tục gọi em là công chúa vậy.

Hà My đang định phản đối, bỗng di động trong túi cô chột vang lên. Là mẹ gọi. Cô vội bắt máy.

- Alo. Con đây.

“Bé My hả? Con đang làm gì vậy?”

- Con đang đi ăn bên ngoài.

Thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng hết. Mẹ chỉ gọi điện hỏi thăm tình hình ở nhà, sẵn tiện báo rằng tuần sau ba mẹ sẽ về.

Nói chuyện với mẹ xong, Hà My cúp máy, còn chưa kịp cất điện thoại vào túi thì nó đã bị cướp đi mất. Cô trừng mắt nhìn thủ phạm:

- Anh làm gì thế? Trả điện thoại cho tui ngay.

Hoàng Quân không trả lời, cầm di động trên tay bấm bấm vài phím. Hà My nhòai người qua muốn cướp lại nhưng không được.

Vài giây sau, di động của Hoàng Quân cũng vang lên. Anh ta cười thỏa mãn đem di động trả lại cho cô.

- Anh biết em sẽ không cho anh biết số điện thoại đâu, nên anh phải tự tìm cách thôi.

Hà My bắt đầu hối hận vì đã không đặt mặt khẩu điện thoại.

Hoàng Quân cười tủm tỉm nháy mắt:

- Số của anh đó. Nhớ lưu đấy. - anh ta cũng lờ di động ra, chột nói. - Em vẫn chưa nói tên nữa.

Cô đáp trả bằng ánh mắt khiêu khích:

- Không nói anh làm gì được tui chứ?

- Không nói cũng không sao. Anh sẽ lưu tên em là công chúa vậy.

Cô thờ dài một hơi, sau đó nhìn anh ta:

- Hà My. Tên tui đó. Làm ơn đừng đặt tên bậy.

- Hà My, Hà My. Tên em dễ thương lắm. Nhưng anh lỡ lưu là công chúa rồi. Lười sửa lại lắm.

- Anh...

- Vậy nhé, anh phải đi trước rồi. Bữa nào gặp nhé.

Hoàng Quân không để ý ánh mắt giết người của cô, lại quảy thanh toán rồi ra cửa. Trước khi đi còn không quên vẫy tay với cô.

Hà My chỉ biết trơ mắt ngồi nhìn.

- Chị ơi, em trả tiền luôn ạ.

Cô nhân viên lúc nãy mỉm cười đáp:

- Phần ăn đó bạn trai của quý khách đã thanh toán rồi ạ. Anh ấy còn nhờ tôi gửi cái này.

Cô ấy đưa cho Hà My một cái túi có in logo tiệm. Cô đón lấy, mở ra nhìn. Bên trong là một cái bánh cupcake có vẽ hình trái tim màu hồng.

Linh Đan lờ mờ tỉnh giấc. Cô khẽ nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn chưa sáng. Cô nhặt tấm chăn bị mình đạp rớt xuống giường lên, xoay người định ngủ tiếp. Đúng lúc đó, cô bỗng nghe thấy tiếng động vang lên từ phía nhà bếp, nghe như tiếng đồ thủy tinh va vào nhau.

Linh Đan giật mình, vội vàng lắng tai nghe. Trong đêm tối yên tĩnh thanh âm tủ lạnh bị mở ra vô cùng rõ ràng, sau đó là tiếng nước chảy.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là “có trộm”.

Nhưng nếu thật là trộm thì chui vào bếp để làm gì chứ? Chẳng lẽ nửa chừng đói quá nên đi kiếm thức ăn?

Linh Đan tuy sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn quyết định ra ngoài xem thử. Cô yên lặng xuống giường, rón rén mở cửa phòng. Phòng khách vẫn tối om như trước, cũng không có dấu hiệu bị lục lọi. Linh Đan quét mắt quan sát một hồi, chột thấy ngay trên cái ghế sofa đối diện ti vi đang đặt một vật rất quen thuộc. Cô hồi hộp bước lại gần nhìn thử, quả nhiên là va li của Mạnh Quân.

Linh Đan mở to mắt kinh ngạc, chưa kịp suy nghĩ đã vội vàng chạy xuống bếp.

Một bóng người đang ngồi bên bàn ăn, quay lưng lại phía cô, trong tay còn bưng ly sữa.

-Anh Quân...-Linh Đan hưng phấn hét lên.

Mạnh Quân đang uống sữa liền bị sặc, che miệng ho liên tục.

Linh Đan rồi rít chạy đến vỗ lưng cho anh, luôn miệng hỏi han. Mạnh Quân hơi ổn hơn một chút, nheo mắt nhìn cô tỏ vẻ không hài lòng:

-Sao giờ này còn chưa ngủ?

-Em đang ngủ mà.-cô ngồi xuống bên cạnh.-Em nghe trong bếp có tiếng động nên vào xem thử, còn tưởng là trộm cơ.

Mạnh Quân khẽ vuốt tóc cô:

-Xin lỗi. Làm em thức giấc rồi. Anh vừa xong việc liền bắt chuyến bay sớm nhất về nước. Nghĩ giờ này em ngủ rồi nên anh tự mở cửa vào.

Mạnh Quân và cô mỗi người đều có một xâu chìa khóa riêng.

-Anh có đói không? Em nấu gì cho anh ăn nhé?

Anh lắc đầu:

-Anh không đói, chỉ hơi mệt thôi.

-Vậy anh mau đi ngủ đi. Để em rửa ly cho.

-Để anh tắm rửa đã. Cả ngày trời rồi.

Linh Đan vào lấy quần áo sạch đưa cho anh, sau đó yên lặng đứng bên cạnh cửa phòng tắm. Mạnh Quân nhìn cô, ánh mắt mờ ám:

-Em muốn tắm chung hả?

-Không có.-cô đỏ mặt.-Em muốn chờ anh.

Vẻ mặt của anh phút chốc trở nên vô cùng dịu dàng, anh đặt môi lên trán Linh Đan, khẽ nói:

-Ngoan, mau vào phòng trước đi.

Linh Đan ôm mặt chạy đi.

Mạnh Quân đứng tại chỗ nhìn theo, cảm giác bao nhiêu mệt mỏi dường như đã tan biến.

Vừa mở cửa liền phát hiện một con mèo lớn đang cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt sáng lấp lánh nhìn mình, Mạnh Quân không nhịn được bật cười.

-Lạnh lắm sao?

Cô gật đầu. Thấy anh ngồi xuống giường, cô lẩn lại gần, mở rộng chăn:

-Anh mau chui vào đi. Ấm lắm đó.

Mạnh Quân không ngần ngại vươn tay ôm lấy cô, Linh Đan hơi run rẩy một chút, oán hận:

-Lạnh quá.

Mạnh Quân cười:

-Anh vừa mới tắm xong mà.

Hai người yên tĩnh ôm lấy nhau.

-Ngày mai anh có phải đi không?

-Có. Anh còn việc ở công ty.

-Không thể không đi sao? Mấy ngày nay anh đã mệt lắm rồi. Nghỉ ngơi một ngày đi.

Mạnh Quân thở dài lắc đầu:

-Tuy đã xin nghỉ việc nhưng theo quy định anh vẫn phải làm việc thêm một khoảng thời gian nữa. Chờ công ty tìm được người mới rồi bàn giao việc.

-Vừa phải làm việc ở chỗ cũ, vừa phải lo công ty mới. Cực thật nhỉ?

Anh nhận ra được sự lo lắng của cô, an ủi:

-Đành chịu thôi. Nhưng đợi một thời gian nữa thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi. Em đừng lo lắng quá.

-Anh chú ý đừng làm việc quá sức là được.-Cô nhất định phải đi học thêm mấy món ngon để bồi bổ cho anh.

-Biết mà.-Mạnh Quân ôm cô hôn liền mấy cái.-Được rồi. Ngủ thôi.

Linh Đan “dạ” thật nhỏ, chôn mặt vào trong ngực của Mạnh Quân, cảm nhận bàn tay ấm áp của anh đang vuốt tóc mình, dần dần chìm vào mộng đẹp.

P/s: Có ai thấy Hoàng Quân mặt dày hem? ㄣ (ˊ ▽ ˋ) ㄣ

Hai nhân vật nam đều tên Quân. Cần thận nhầm lẫn nha (≡.≡)

Có thể tác giả cũng sẽ lẫn...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân, Anh Xé Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.